

ADORA YAĞMUR

Buzdan Kivulcum

ZİRVE ÖTESİ #1

İklim kendini bildi bileli her konuda en iyisi olması gerektiğine inanmıştır çünkü hayatı boyunca kimse ondan daha azını beklememiştir. Bu yüzden hayatının merkezi olan artistik buz pateni için canını dişine takar, yarışmalarda derece almak amacıyla elinden geleni yapar.

Ancak en büyük rakipleri Karza ve Sevina'nın İklim'i rahat bırakmaya niyeti yoktur. Özellikle çocukluklarından bu yana neredeyse her gün görüşmek zorunda kalan ve her fırsatı birbirlerini sinir etmek için kullanan bu ikili, rekabet ortamını buz pistine adım attıkları ilk günden beri diri tutar. Ta ki bir gün karşılarına çıkan bir sorun yüzünden el ele verme ihtimaliyle yüzleşene dek... Birbiriyle uğraşmadan duramayan bu ikilinin herhangi bir konuda uzlaşması imkânsız gibi görünse de işin içine kariyerleri girince hayatları hiç umulmadık bir yöne sapacaktır.

Datenlerim eski olsa da
buzun üzerinde yıldırım
gibiydin.

Her bir dönüş hissettiğim
nefretin, yaşadığım
haksızlıkların ve
söyleyemediğim cümlelerin
ışığı gibiydin.

ZİRVE ÖTESİ #1

Buzdan Kuvilcum

“Buz
Perisi”⁹⁹

Datenlerim eski olsa da buzun
üzerinde yıldırım gibiydim.

Her bir dönüş hissettiğim
nefretin, yaşadığım haksızlıkların
ve söyleyemediğim cümlelerin
ışığı gibiydi.

ADORA YAĞMUR
BUZDAN
KIVILCIM

N D İ G O K İ T A P

Buzdan Kivileim

Adora Yağmur

Baskı: Nisan 2024

ISBN: 978-625-6772-59-5

Yayınevi Sertifika No: 43362

ZM

Copyright © Zeynep Yağmur Doğan, 2024

Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu

Editör: Hümanur Turan

Son Okuma: Zeynep Karadeniz

Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Uzun

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177

Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ADORA YAĞMUR

BUZDAN KIVİLCİM

İ N D İ G O K İ T A P

Yazar Notu:

Zirve Ötesi serisi üç kitaplık bir seridir.

1. Kitap: Buzdan Kıvılcım

2. Kitap: Ateşten Tezahürat

3. Kitap: Külден Reverans

*Bu kitapta profesyonel sporculardan, onların m¼cadeleleri
ve tecr¼belerinden esinlenilmiştir.
T¼m yarışmalar, tarihler, karakterler tamamen hayal ¼r¼n¼d¼r.*

*Hayallerimin peşinden giderken
beni sonuna kadar destekleyen
anne ve babama...*

**Uyarı: Bu kitapta az da olsa argo kelime kullanımı
ve yanlış örnek oluşturabilecek davranışlar mevcuttur.**

Buzdan Kıvılcım Çalma Listesi

Loreen – Tattoo
gnash – i hate u, i love u
Taylor Swift – Blank Space
You Me at Six – Take on the World
Justine Skye ft. Tyga – Collide
Neon Trees – Everybody Talks
Edison Lighthouse – Love Grows
Chase Atlantic – Right Here
Gracie Abrams – Mess It Up
Florian Christl – Reminiscence
Joel Sunny – Luminary

Bölüm 1

“Vakit yok İklim, acele etmen gerekiyor!” diye bağırdı annem mutfağın kapısından kendime bir elma soymaya kalktığımı gördüğü gibi. “Antrenmana geç kalacaksın.”

Derin bir nefes verip elimdeki bıçağı tezgâha bıraktım ve elmayı çantama attım. Sevgili annem homurdandı, gözlerini devirdi ve yargılayıcı bakışlarıyla arabanın anahtarını çıkarmamı bekledi.

Tıpkı benimki gibi sapsarı saçları ve ne yazık ki bana geçmeyen masmavi gözleriyle bir prensesi andırmasına rağmen olsa olsa kötü kraliçe olurdu. Ciddiyim. Diktatör Zalim Kraliçe’yle annemi aynı odaya koysanız Pamuk Prenses’in haline şükredeceğine emindim.

“İlaçlarını da unutma,” diye tembihledi kapıdan çıkmadan hemen önce. Başımınla onaylayarak kapıyı ardımdan kapattım ve Sonat’ı evinden almak üzere yola koyuldum.

Sonat ve ben beraber büyümüştük. Annelerimiz lise yıllarına uzanan bir arkadaşlığa sahipti ve kendilerinin sahip olamadıkları her şeyi çocuklarına yaptırmaya çalışıyorlardı. Bu yüzden adım atmaya başladığımız anda ben de Sonat da buz patenine gönderilmiştik. On iki yaşındayken –Sonat da o zaman on beş yaşındaydı– çiftler kategorisinde beraber kaymaya başlamıştık ve tam sekiz senedir partnerliğimiz devam ediyordu.

Sonat’ın annesi İpek teyze annemin aksine pamuk gibi bir kadındı. Sonat’ı tüm kariyeri boyunca desteklemesine rağmen Sonat buz patenini bugün bırakmak istese ona karşı çıkmazdı.

Sonat’ın bir de kız kardeşi vardı. Güz. Güz’le yaşıttık ve Aroskay ailesiyle beraber büyüdüğüm için ikisini de kardeşim olarak kabul

ediyordum artık. Tek çocuktum ve annemle babam boşandıktan sonra kendi evimden çok onların evinde vakit geçirmiştım. İpek teyze ne zaman kapısına gitsem kendi kızı gibi karşılamıştı beni. Hatta Güz'ün odasına o kadar sık fazladan yatak atmak zorunda kalmışlardı ki en sonunda tek kişilik yatağının yerine çift kişilik bir yatak sipariş ederek her geldiğimde yer hazırlama derdinden kurtulmuşlardı.

Yağmurlu olmasa da bulutlarla kaplı bir Ankara sabahıydı. Sokaklar çocuklarını sabahın köründe özel okullarına götürmek üzere evden çıkan ebeveynlerin arabalarıyla dolmaya başlamıştı. Ancak gerçek bir yoğunluk için saat henüz erkendi. Anayolun çökmesine ve yüzlerce arabanın aynı tona sahip kornalarıyla kulak tırmalayıcı bir senfoni tutturmalarına yaklaşık bir saat daha vardı.

Sonatların sitesine yaklaşırken kırmızı ışıkla beraber yavaşladım ve telefonumu kontrol ettim.

Bir yeni mesaj

Tamam Almanca notları açıklanmış

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra direksiyonu bırakıp elimle telefona sarıldım. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Uzun zamandır notlar açıklandığında bu tür bir paniğe kapılmamıştım. Sisteme girerken ellerim buz kesmiş, ısırđığım dudaklarım acımaya başlamıştı. Son zamanlarda tüm notlarım iyi olmasına rağmen Almanca beni çok zorluyordu. En sıkıntı çektiğim dersin notuna bakmak üzereyken diğerk her şeyi unutmuştum.

Aynı anda hem üniversiteye devam etmek hem yarışmalara hazırlanmak kolay olmasa da performansımı mümkün olduğu kadar yüksek tutmaya çalışıyordum. Almanca hariç. Almanca bitmek bilmeyen eziyetimin ve tüm şikâyetlerimin kaynağıydı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım ilerleme kaydedemediğim tek dersti.

Bu yüzden arabam güçlü bir darbeyle sarsıldığında sinirlenmek için kesinlikle birden fazla sebebim vardı. Telefonu koltuğa bırakarak olayın ciddiyetini anlamaya çalıştım. Arka planda öfkeyle kapıyı çarpıp arabasından inen kişinin bağırışıyla emniyet kemerimi çözdüm ve

hasarı kontrol edebilmek için dışarı çıktım. Burnumdan soluyordum. Kim kırmızı ışıkta bekleyen arabaya göz göre göre çarpardı ki?

Cevap şaşırtmadı: Karza Dinçer.

Aynı pistte, aynı antrenörle kaydığımız yetmiyormuş gibi bir de pist dışındaki hayatımı da cehenneme çevirmeye yeminliydi sanki.

Ellerinden birini montunun cebinden çıkarıp parmaklarını açık kahverengi saçlarının arasında gezdirirken yeşil gözleriyle hasarı inceliyordu.

“Bomboş yolda bula bula beni mi buldun sahiden?” Sinirle yürüyüp ayaklarımı sertçe yere vurdum. Karza umursamaz bir tavırla bana bakıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Sana da günaydın İklim.”

“Bana gün falan aymadı!” Kendimi savunurcasına bağırdım. “Ya daha sert çarpmış olsaydın? Ya darbenin etkisiyle başımı falan çarp-saydım? O zaman da böyle sırtabilir miydin acaba?”

Karza hâlâ bana bakıp sırıtırken başını arabaya çevirdi. “Sakin ol, doğru düzgün vurmadım bile. Ayrıca araba kullanırken telefona bakmamalısın.”

“Kırmızı yanıyordu!”

Karza'nın kıkırdadığını fark ettiğimde gözlerindeki parıltıyla donup kaldım. Bunu komik buluyordu. Bunu sahiden de komik buluyordu. Antrenmana geç kalmamızın onu eğlendirdiğine inanamıyordum.

Biraz daha söylenmeye hazırlandığım sırada telefonumun zil sesini işittim. Arayanı saatimden kontrol ettim, kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sonat. Beni beklerken donmuş olmalıydı.

“Neyse, pistte görüşürüz Buz Perisi. Direksiyon dersine ihtiyacın olursa buradayım.” Karza dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek kaçtı ve arabasına atlayıverdi. Yanımdan geçerken bile gözlerinde bir meydan okuma ifadesi, alaycı bir tavır vardı.

Çarpmanın yarattığı öfke yerini geç kalma endişesine bırakırken yeniden arabaya atladım. Yaklaşık beş dakika sonra sinirim geçmişti

ama Karza yüzünden Almanca notuma bakamamıştım bile.

Sonat'ı sitenin hemen önünde beklerken bulduğumda yüzü tatlı bir gülümsemeyle parladı. Geç kalmama rağmen hiç sinirlenmemişti. Sonat böyleydi işte, dünyanın en sabırlı ve en uyumlu insanı olabilirdi.

Sonat yan koltuğa geçerken titrek bir nefes verdim. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Güz, notlarınızın açıklandığından bahsetti sabah. Kontrol edebildin mi?" Çantasını arka koltuğa fırlattıktan sonra emniyet kemerini taktı.

Sonat da kız kardeşi Güz de Almancayla iyi geçinemediğimden haberdardı. Zaten küçücük bir arkadaş grubu olduğumuz için birbirimize dair her şeyi biliyorduk.

Cevap vermeme fırsat bırakmadan gülümsedi. "Gergin görünüyorsun. Hadi bak, beklerim ben." Kaşlarıyla dudaklarımı işaret etti. Altdudağımın sol tarafını kemiriyordum yine. Bir türlü aşamadığım, sinirsel bir tikti bu. Dizlerimi yukarı aşağı oynatırdım. Tırnak etlerimi yolardım ama en çok dudağımın solunu kemirirdim. Sonat'ın işaret etmesiyle durdum ve telefonumu kapıp sisteme girdim.

Altmış üç almıştım. "Kötü değil," diye mırıldandım ekrana bakarak.

Sonat'ın buna inanmadığını biliyordum. "Daha kötü olabilirdi."

"Daha iyi de olabilirdi." Sinirle telefonu Sonat'ın kucağına fırlatıp el frenini indirdim ve pistin yolunu tuttum.

"Sorun yok İklim, finallerde toplarsın. Altmış üç almak için millet birbirini yiyor." Parlak, çekik gözlerinde samimi bir gülümseme belirdi. Her gülümsediğinde gözleri iyice kısılr, yanakları yukarı doğru kalkardı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler ne kadar çoğalırsa Sonat o kadar mutlu demekti. Tanıştığı her insanla anlaşabilmek gibi bir özelliği de vardı. Her zaman insanları dinlerdi. Onlarla birebir muhabbet eder, arkadaş olurdu. İnsanların üzerindeki etkisi bir Disney prensinden farksızdı, Sonat'ı tanıdığınız anda severdiniz.

Sonat'ın dalgalı koyu kahverengi saçlarına karşılık benim sapsarı

saçlarım vardı. Her gün özene bezene giyinir, beyaz gömleğinden turun ceketlerine kadar bir moda ikonu gibi görünürdü. Bense genelde buzda ne giyiniyorsa onun üzerine bir kapüşonlu geçirirdim. İkimiz de koyu kahve gözlere sahip olmamıza rağmen Sonat her zaman derin ve içten bakardı.

“Ben o kadar da emin olmazdım.” Oflayarak saate baktım. İki dakika sonra buzda olmamız gerekiyordu ancak gaza bassam bile park etme süresini de kattığımızda beş dakikadan fazla sürecekti varmamız.

Rahatlamak için nefes alıp verdim ve omuzlarımı geri attım. O sırada Sonat arkasına yaslanıp konuyu değiştirmeye karar vermiş gibi atıldı. “Peki, bugün neden geç kaldın? Yine annenle mi kavga ettiniz?”

Sırıttığımı fark etmemesi için aynalarla ilgileniyormuş gibi yaptım. Annemle o kadar sık tartışırdık ki kavgalarımız normalimiz olmuştu. Onunla kavga ederek evden çıkmam, kahvaltı yapıp çıkmamla eşdeğer sıklıktaydı.

“Hayır, salağın teki kırmızı ışıқта durduğumda arkadan bana çarptı. Üstelik *beni* suçladı.”

Sonat’ın ağzının açıldığını tahmin etmek için onu görmeme gerek yoktu. “Şaka yapıyorsun! Numarasını aldın mı? Tamir masrafını ödetmelisin. Çok hasar var mı?”

“Gerek yok, numarası zaten bende var.” Gözlerimi devirdim.

Bunu fark ettiğinde gözlerini kısıp şüpheli bir bakış attı. “Ne demek bu?”

“Çarpan kişi Karza’ydı.”

Sonat’ın gürültülü kahkahası sağır ediciydi. Dizlerini döverek kendini bir sağa bir sola yatırdı. O kadar çok gülmüştü ki nihayet gülmeye son verdiğinde gözlüğünü çıkarıp gözünden akan yaşları temizlemek zorunda kaldı. Karza’yla aramızdaki nefret ilişkisini her zaman çok komik bulurdu.

İşin aslı, ilkokuldan beri beraber büyüdüğüm kişi yalnızca Sonat değildi. Annelerimiz bir dönemliğine beraber sınıf anneliği yaptığı için Karza’nın ailesiyle de yakınlaşmışlardı. Küçükken bahçemizde beraber oyunlar oynadığımızı, hatta babamın üçümüzü birden buz

pateni derslerine götürdüğünü hatırlıyordum.

Sonrasında aynı sitede oturduğumuz için aynı ortaokula ve liseye yazdırılmıştık. Yıldızlar ve evren öyle hizalanmıştı ki bizi ayırmaya niyetliydiler sanki. Aynı üniversiteyi kazanmıştık: Zirve Ötesi Üniversitesi; özel bir üniversiteydi. Sonat okulu uzattığı için hâlâ devam ediyordu. Güz, Tamay ve ben de aynı bölümde olmasak da aynı kampüsteydik. Ne yazık ki Karza da bizimle aynı kampüsteydi.

Hayat çizgilerimiz paralel çizilmesine rağmen hangi noktada birbirimizden nefret etmeye başladığımızı hatırlamıyordum. Şikâyetçi değildim. Onu gıcık etmek, yarışmalarda geçmek ve antrenörümüzün ilgisini kendime çekmek hoşuma gidiyordu. Karza'ya duyduğum nefret motivasyonumdu.

Arabayı park etmeyi başardıktan sonra Sonat hemen spor çantalarımızı kaptı, ardından elimi kavradı ve koşturaya başladık. Antrenörümüz Sasha bir Türk'le evlendikten sonra spor kariyerine son veren ancak zamanında sayamayacağım kadar çok madalya kazanmış bir patenci idi. Buz dansında da çiftlerde de herkesin ders almayı istediği bir antrenördü. İyi tarafı, gerçekten de mükemmel bir eğitmen olmasıydı. Kötü tarafı ise Türkiye'de olmamıza rağmen Rus disipliniyle eğitiliyor olmamızı.

Üzerinde paten, kedi ve çiçek rozetleriyle dolu spor çantamı Sonat'tan kaptıktan hemen sonra patenlerimi giydim. Koridorlar bomboştu. Soyunma odaları da aynı şekilde. Piste saat on birden önce kimse alınmazdı. Sabah saatleri yalnızca Sasha'nın öğrencilerine ayrılırdı.

Herkesin antrenmana başlamamış olması için dua ederek elimden geldiğince hızlı bir şekilde piste koştum. Karza yüzünden geç kaldığıma göre o da geç kalmış olabilirdi.

Eşiği geçtiğim anda geldiğim duyurulmuş gibiydi. Antrenörüm Sasha, Karza, Sonat ve elbette Karza'nın Rus partneri Sevina'nın yüzleri sessizce bana döndü. İçimdeki panik sirenleri yaklaşan bir tsunami uyarısı gibi sağır edici şekilde çalıyordu. Sonat'a odaklanmaya çalışarak çeliklerimin koruyucularını çıkarıp pistin kenarına

bıraktım ve buza çıktım.

“Ne oldu sana İklim? Bir kasırgadan çıkmış gibi görünüyorsun.”
Sevina kıkırdayarak etrafında döndü.

Sevina’nın kesinlikle kendisinin de farkında olduğu bir asaleti ve güzelliği vardı. Küstah, kibirli ve kesinlikle kaba biri olmasının yanında şok edici bir fiziğe sahipti. Her zaman büyüleyici görünürdü. Kalçasının altına kadar uzanan doğal kıvılcı saçları ve masmavi gözleriyle gerçek olduğuna inanmak bile zordu. Bunu elbette hiçbir zaman ona söylememiştim ama buzdaki asaletini kıskanmadığım söylenemezdi. Açık teni ve su gibi kıvrak hareketleriyle başarılı bir sporcuydu.

“Teşekkür ederim Sevina.” Daha fazla bir şey söylemeden Sonat’ın yanına vardım. Buz pisti yeni doğan güneşin camlardan yansımasıyla gözlerimi kamaştırıyordu. Bembeyaz ve pürüzsüz uzanan bir örtüyü andıran buz benim için hazır bekleyen bir çarşaf gibiydi. Güneşin ışıkları, yeni temizlenmiş buzun kristallerini parlatarak bir mücevher denizindeymişiz gibi hissettiriyordu. Pistin etrafındaki duvarlar ise kimsenin olmadığı oturma alanlarıyla aramızda bir barıktı.

Buz ayaklarımın altında kusursuzca kayarken kendimi buzla beraber nefes alıyormuş gibi hissettim. Her paten darbem daha çok oksijen depoluyordu sanki vücuduma. Buzun üstünde sihirli bir dünya beni ele geçiriyor, hayallerimi yaşıtıyordu.

Sonat her zamanki gibi bir elini belime, diğerini sağ elime yerleştirdi. Bu pist ve Sonat benim için yalnızca antrenmandan ibaret değildi. Özgürlük demekti burası benim için. Tutkularıma adım attığım yerd. Hayallerime uzanan bir pátıkaydı. Kendimi gerçekten ifade edebildiğim, tek rahat hissettiğim yerd.

“Hadi bakalım,” dedi Sasha ellerini sertçe birbirine çarparak. Hâlâ biraz Rus aksanı olması onu daha da korkutucu kılıyordu. “Karşılıklı koreografi *lift*lerinizle* başlayalım.”

* Erkek patencinin partnerini kollarında veya omuzlarında tutarak yukarı kaldırdığı bir tekniktir. (ed.n.)

Bölüm 2

“Randevuya geç kalınmaz. Geç kalacaksan haber verirsin. Bu kadar basit.” Tamay elindeki şekersiz enerji içeceğinden büyük bir yudum alıp gözlerini devirdi.

Dün geceki başarısız ilk randevusundan bahsediyordu. Elbette kampüs bahçesindeki kalan herkes de onu dinlemek zorundaydı. Şikâyetleri olduğunu sanmıyordum. Okulumuzun amigo kız grubunun kaptanı olan Tamay’la konuşmak için zaten çabalıyorlardı. O ulaşılmaz kızdı. Muhtemelen liseden beri tanışıyor olmasak ben de onunla bırakın arkadaş olmayı, konuşamazdım bile.

“Arayıp geç kalacağını söylemek o kadar da zor değil. Bir mesaj bile atabilirdi. Trafikte kalmış olabileceğini anlıyorum.” Başını onaylamadığını belli edercesine iki yana salladı. “Sonuç olarak onunla bir daha randevuya çıkmayacağım. Benimle olmak için saatler öncesinden gelip o restoranda bekleyecek erkekler varken beni bekletenlerle vakit kaybedemem.”

Haklıydı. Tamay bırakın bizim fakülteyi, tüm okulun en güzel kızı olabilirdi. Mükemmel bir güzelliği yoktu ama her kızda olmayan o enerjiye sahipti. Erkekleri peşinde koşturan, Instagram isteklerinin her gün yüzlerce artmasına sebep olan bir albenisi vardı Tamay’ın. Liseden beri böyleydi.

Simsiyah saçlarını arkaya savurup dolgun dudaklarını büzdü. “Bu kadar güzel kız varken çok az yakışıklı erkek olması sence de haksızlık değil mi?”

Sade filtre kahvemden bir yudum aldım. Her zaman sade içerdim. Sütün ve şekerin kalorisini bile düşünmek zorundaydım. “Yakışıklı

erkekler de genelde pislik oluyor.” Gözlerim kampüsün karşısındaki bir bankın üzerine oturup ayaklarını insanların oturduğu yere koyan Karza’yı buldu. Normal hayatında bile insan olmayı beceremiyordu. Güz ve Sonat’ın kol kola girmiş masamıza doğru geldiğini görünce gülümsedim.

“Seni ekti demek?” Güz bir bacağına bankın içine kaydırıp yan şekilde oturdu.

“Ekmedi. Geç kaldı.”

“Doruk’a ne oldu peki?” Doruk okulun basketbol takımının kaptanıydı. Bir dönem aralarında flörtleşmeler olduğuna dair dedikodular çıksa da bir doksanlık yürüyen Çin Seddi vaktini yalnızca Tamay’la değil, başka kızlarla da geçirmeye karar vererek şansını kaybetmişti. En azından bildiğimiz hikâye buydu. Tamay’ı hâlâ ara sıra Doruk’a pas atarken veya göz kırparken yakalıyordum.

“Amigo kız ve basketbol takımı kaptanı mı? Daha klişe bir senaryo düşünemiyorum. Kitap karakterleriymişiz gibi hissettiriyor.”

“Evet,” dedi Güz, bunun hayalini kuruyormuş gibi. “Kitaplara konu olacak bir aşk hikâyem olsun isterdim doğrusu.”

“Ben istemezdim.” Tamay’la aynı anda konuşmuştuk. Bunun üzerine birbirimize bakıp gülmeye başladık. Güz üçlü grubumuzun romantik olanıydı. Âşık olmayı çok isterdi ancak aşk ondan kaçardı. Bu zamana kadar beğendiği kimse onu beğenmemişti.

Tamay içinse tam tersiydi. Tamay onu beğenen kimseyi beğenmezdi.

“Erkeklerden hayır gelmez,” dedi Sonat sırtarak.

Güz gururla ona bakıp gülümsedi. “Onu iyi eğittim.” Bunun üzerine abisi omuzlarını silktilti.

Sonat buz pateni yapan bir erkek olduğu için yıllarca zorbalık görmüştü. Yaşıt olduğu erkekler onunla dalga geçmiş, bir “kız sporu” yaptığını iddia ederek onu dışlamışlardı. Kızlar bu konuda daha anlayışlı ve açık fikirli olsa da bu durumun Sonat’ta yara bıraktığını biliyordum. Yalnızca yaptığı spor yüzünden arkadaş edinememişti.

Aynı sebepten dalga geçilmiş, yalnız bırakılmıştı. Küçükken antrenmanlardan önce soyunma odasında defalarca ağlarken yakalamıştım onu. Ne olursa olsun, kimseye olduğu kişi yüzünden böyle davranılmamalıydı.

Tamay telefonuna gelen bildirimi görünce gülümsedi. Hemen ardından gelen mesajı göstermek için ekranı bize çevirdi.

Mert: Dün gece için özür dilerim. Bugün buluşalım mı?

“Bu dün geç kalan çocuk mu?” diye sordu Güz kıvrıcık saçlarını sallayarak.

“Evet, bir özür daha. Sabah da aynı mesajı atmış, sonrasında silip tekrar göndermişti. Sanırım engeli basma vakti geldi. Aptal çocuk.”

“Ay, ay!” diye bağırdı bir anda Güz sıcak kahvesini masaya sertçe bırakarak. “Ben yapabilir miyim lütfen?”

Tamay kıkırdayarak telefonunu eline bıraktığında Güz pembe dudaklarını iki yana uzatarak kocaman sırıttı. Elinde nükleer kodlar varmışçasına dikkatli yapıyordu işini. Engelledikten hemen sonra telefonu geri vererek ellerini neşeyle çırpıttı. “Engelledim! İlk defa birini engelledim. Darısı başıma.”

Masaya düşen gölgeyle birinin geldiğini anladım. Doruk’un konuşmamıza kulak misafiri olduğu için Tamay’la konuşmaya geldiğini sanmıştım ancak gelen o değildi.

“İklim, özel olarak konuşabilir miyiz?” dedi kibirli bir ses. Karza gelmişti.

“Ne oldu? Taktik öğrenmeye mi geldin yoksa?” diye atıldı Tamay. Karza’yı sevmediğimi biliyordu. Hepsi biliyordu. Benim adıma laf sokmasına sevinerek gülümsedim.

Karza karşımda güneşi engelleyecek kadar uzun boyuyla dikilirken ben de ayağa kalktım. Elini yönlendirmesiyle masadan yaklaşık iki metre kadar uzaklaştık. “Evet,” dedim ellerimi belime yerleştirerek. “Derdin nedir?”

“Arabanın tamir masraflarını karşılamak istiyorum.”

Kaşlarını şüpheyle çatarak ona baktım. Karza Dinçer’in kendi iradesiyle iyilik yapmasına imkân yoktu. “Sebep?”

“Çünkü arabana çarptım.” *Yeterli değil mi?* der gibi alayla gülümsedi.

“Beni suçlarken iyiydi ama.” Gözlerimi devirdim.

“Lütfen İklim. Anneme olanlardan bahsettiğimde ağzıma sıçtı. Arabanı tamir ettirmezsem arabayı kullanmama izin vermeyeceğini söylüyor ve çok ciddi.”

Şevval teyze, diye düşündüm kendi kendime. Mükemmel bir insansın.

“İzin vermiyorum.” İnat ediyordum. Sebebi karşılamayacak olması değildi. Karza’nın ailesinin maddi durumu fazlasıyla iyiydi. Araba annesinin bile değildi, hepsinin kendi araçları vardı. Bu yüzden elime böyle bir koz geçmişken kullanmamam için hiçbir sebepim yoktu. Varsın sürünsündü. Belki antrenmanlarda beni biraz daha rahat bırakır, ezici rakip tavrından vazgeçerdi.

Sırıltınca orman yeşili gözleri kısıldı. “İzin vermen için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey. Sana evden piste giden otobüs hattı bulma konusunda başarılar. Belki bir dahaki sefer nazik olmayı öğrenirsin.”

Duraksadı. “Ciddisin sen.”

“Evet, başka bir şey var mıydı?”

Başını iki yana salladığında dönüp arkadaşlarımla arasına kattım. Karza’nın antrenmana gelme konusunda zorluk çekeceğini düşünmüyordum. Partneri Sevina çok zengin ve hırslı bir kızdı. Karza’nın gelemeyeceğini öğrendiği anda tüm masrafları karşılayarak ona bir şoför tutacağına veya en kötüsü bizzat gidip alacağına şüphem yoktu. Gerçi belediye otobüslerinde ter kokusu eşliğinde sürünmesini tercih ederdim. İkilinin performanslarına defalarca kez şahit olmuşum. Uyumlu ve başarılılardı. Sevina antrenmanlarından bir dakikayı bile kaybetmeyi göze alamazdı.

“Derdi neymiş?” diye sordu Sonat bir kolunu omzuma atarak.

“Arabamın masraflarını karşılamak istiyormuş.”

“Şaşırtıcı. Ondan bunu beklemezdim,” diye söze girdi Güz gülümseyerek. “En azından annenin söylenmesinden kurtulursun.”

“Kabul etmedim ki.” Üçünün de ağzı bir anda beş karış açılmış, yüzleri bana dönmüştü. Kahve ve enerji içeceği kokuları yüzümü yalayıp geçti.

“Karza’nın ceza almasını sağlayıp onu sinir etmek varken neden böyle bir fırsatı sırf annem yüzünden kaçırayım ki? Bu yüzden olmasa başka bir sebepten söylenecek zaten. Kadın kuş uçsa kabahati bende buluyor.”

Açıklamam üzerine üçü de mantıklı bulduklarını belli edercesine dudaklarını büzdü. Yıllar süren arkadaşlıklarda genellikle böyle olurdu. Arkadaşlığınız ne kadar uzun sürerse hal ve tavırlarınız da bir o kadar birbirine benzerdi. En azından benim gözlemim bu şekildeydi.

Bir keresinde Tamay’ı, beni ve Güz’ü kardeş zannetmişlerdi. Üçümüzün hiçbir benzerliği olmamasına rağmen hem de. Tamay uzun boylu, kâküllü, uzun siyah saçlı ve kesinlikle sert bakışlıydı. Ben sarışın ve kısaydım. Boyum çiftlerde yarışmak için mükemmel olsa da bazen alay konusu olmaktan kurtulamıyordum. Güz ise kıvrıcık açık kahve saçlara ve mavi gözlere sahipti. Bizimle karşılaştırıldığında daha yuvarlak ve tombik bir suratı vardı. Burnu yuvarlak ve minikti. Tamay’ın burnu ise uzun ve sivriydi. Benzemediğimiz aşikârdı.

Güz’le beraber büyümüştük ama Tamay’la lisede, dokuzuncu sınıfta tanışmıştık. Ona biraz kraker uzatmıştım, o da seve seve kabul etmişti ve bir anda sert sert birbirine bakan iki yabancından ebedi dostlara dönmüştük. Sonrasında üçümüzün yolları hiç ayrılmamıştı. Eh, bir yandan herkese haddini bildiren, diğer yandan tüm canlılara sevecen yaklaşan bu iki kızdan nasıl uzak durabilirdim ki?

“Nefretten doğan aşka bayılırım.” Güz kıkırdadı ve bunu yaparken nazikçe ağzını kapattı. Konu aşk olduğunda içinden on üç yaşındaki *Alacakaranlık* okuyan kız çıkıyordu. “Bir kitap yazacak olsam konu kesinlikle bu olurdu.”

Tamay bir süre düşünüp dudaklarını büzdü. “Ben gerilim temalı

* Stephenie Meyer’ın 2010’larda oldukça meşhur olan kitabı. (ed.n.)

bir şey yazmayı tercih ederdim. Bir grup arkadaş göl evine gider ve teker teker ortadan kaybolmaya başlar falan.”

Kısa süre düşündükten sonra hangi konuda yazmak istediğimi bulamayarak pes ettim. Öğle arasının kalanında arkadaşlarımı dinledim. Konudan konuya atarlarken neşeyle katıldım ve güldüm. Biryandan Karza'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyor gibiydim ama bunu doğrulayamadım. Bakmamak için büyük bir direniş göstererek galip geldim.

Sonrasında Doruk'un masamıza doğru geldiğini gördüm. “İti an çomağı hazırla.”

“Çok ayıp!” diye fısıldadı Güz masaya eğilerek.

Doruk sanki bütün okul onu tanıyor gibi kasıla kasıla yürüyordu. Zannettiği gibi değildi. Kimse kafasını çevirip ona bakmadı bile.

Masamıza vardığında omzundaki bordo sırt çantasını indirip Sonat'ın hemen yanına bıraktı. Ellerini bankın pürüzlü yüzeyine dayayıp siyah saçlarını başıyla geriye attı ve gülümsedi. “Selam.”

Tamay ondan tarafa bakmıyor, telefonuyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Tuhaf bir sessizlik hâkimdi ortama ve sessiz ortamlardan hiç hoşlanmazdım. “Selam, yeni öğrenci misin?” Elbette öyle olmadığının farkındaydım ancak birilerinin bu çocuğun egosunu indirmesi gerekiyordu.

Sırıttı. Yapılı omuzları, kemikli bir çenesi ve gamzeleri vardı. “Dalga geçiyorsun değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm, seni tanımıyorum.”

Onu tanımak zorundaymışım gibi çatı kaşlarını. Rahatsız olmuştu. “Basketbol takımının kaptanıyım ben.”

Garip sessizlik yeniden hâkimiyet kurdu ortama. Ardından Doruk hafifçe güldü. Sinir bozucu bir gülüştü. “Tamay'ın gösterilerine geldiğinizde oynuyorum ya hani? Saatlerce aynı sahada oluyoruz?”

“Kusura bakma, hiç dikkat etmemiştim.”

Bir kere daha güldüğünde onu yeterince huzursuz ettiğime ikna olmuşum. “Her neyse,” diye mırıldandı saçlarını bir kere daha savu-

rarak. Güz'le birbirimize bakıp aynı anda gözlerimizi devirdik.

“Sizi bu hafta sonu olacak kostümlü partiye davet etmeye geldim. Biletleri Jeoloji Mühendisliği'nin kapısından alabilirsiniz. Kişi başı yüz elli lira.”

“Daha yeni Tanışma Partisi düzenlemediniz mi?” diye sordu Sonat başını kaldırarak.

Doruk başıyla onayladı. “Bir ay geçti üzerinden. Bu seferkinde müzikler çok daha iyi olacak. Üstelik kostüm yarışması da var. Kazanana kulaklık hediye edeceğiz.”

Onay almak ister gibi teker teker hepimizin yüzüne baktı. En sonunda en zayıf halkayı buldu ve Güz'ü seçti. “Sizi orada görmeyi çok isterim. Hepinizi.”

Son kelimeyi üzerine basarak söylemişti. O sırada planının ne olduğunu çözdüm. Tamay'ın partiye gelmesi için bizi kullanıyordu. Tam reddedecekken yufka yürekli Güz her zamanki gibi *hayır* kelimesini kullanamadı. “Elbette. Geliriz.”

Doruk memnun olmuş bir şekilde geri çekildi. “Harika. Detaylar bilette yazıyor. Cumartesi görüşürüz.”

Doruk yanımdan ayrıldığı anda suçlayıcı bir ifadeyle Güz'e baktım. Tamay da koluna yavaşça ona geçirmişti. “Cidden Güz, tam da üstüne konuşmuşken.”

“Hey!” Kendini savunmaya geçiverdi. “Belki de hayatımın aşkı o partide olacak, ne biliyorsunuz?”

“Hangi hayatının aşkı? Şu film aktörü olan mı yoksa kurgusal kitap karakteri mi?”

Güz'ün son romantik ilişkisi, daha doğrusu buna en çok yaklaşan çocukla üniversiteye geldiğimiz ilk sene bir Hoş Geldin Partisi'nde tanışmıştı. O zamanlar elbette yeni geçtiğimiz kolejdeki tüm etkinliklere dünden hazır bir şekilde katılıyorduk. Hiçbirimizin ilişkisi olmamasına rağmen başkalarıyla ilgilenmiyorduk. Yalnızca birbirimizle keyifli vakit geçirmek istiyorduk ancak Güz bir çocukla tanışmıştı. Tatlı bir çocuğa benzemesine rağmen sonrasında tuhaf davranmaya

başlamış, Güz'ün mesajlarına cevap vermeyi bırakmıştı. Hâlâ arada bir kampüste karşılaşıyor, birbirlerini görmezden geliyorlardı.

“Ciddiyim,” dedi Güz sert bir ses tonuyla. “Gitmek istiyorum. Hazır vizelerimiz de bitmişken biraz eğlenelim.”

Onlarla gitmeyi ne kadar çok istesem de bunu yapamazdım. Ders çalışmam ve daha fazla antrenman yapmam gerekiyordu. Dikkatimi kendime vermem lazımdı, eğlenceye değil. “Ben pas geçiyorum.”

“İzin vermiyorum.”

Hafifçe güldüm. Tatlı, kıvrıcık Güz'ümüzün içinden bazen bir panter çıkabiliyordu. “Gerçekten çalışmam lazım.”

“Bu benim problemim değil. Başka zaman çalışırsın, bir geceden bir şey olmaz.”

Yardım için yalvaran bakışlarla Sonat'a döndüm ancak o başını iki yana sallamakla yetindi. “Tüm yaz kamptaydık. Dönem başladı-ğından beri de doğru düzgün hiçbir şey yapmadık. Bence bunu hak ediyoruz.”

Gözlerimi devirdim. “Peki ama bana Almanca çalıştıracaksınız.”

Güz memnuniyetle sırtıttı. “Anlaştık. O zaman kostüm bulsak iyi olacak.”

Bölüm 3

Salı sabahı antrenmana gitmek için daha erken çıkmıştım evden. Sasha'nın dün geç kaldığım için attığı delici bakışlar bile titreyerek uyanmama yetmişti. Bizi eskisinden çok daha fazla zorluyordu, zaten en iyilerden biri olmasının sebebi de buydu. Tam olarak ondan bekleneni, hatta daha fazlasını yapıyor, daha iyi olmamız için çabalıyordu. Bu dönem uluslararası yarışmalara katılacağımız kesin olduğundan bize daha fazla yüklenmesi normaldi.

Yine de Sonat antrenmanlarımı sandığından daha fazla güzelleştiriyordu. Onunla pistte olmak, ailemle akşamın huzurlu saatlerinde müzik açıp dans etmek gibiydi. Onda gerçek bir dostun sıcaklığını buluyordum. Her antrenmanda mutlaka beni güldürür, kayarken saçma sapan şeylerden bahsederdi. Bugün ayaklarıyla hamur yoğuran bir aşçının videosunu takmıştı mesela kafaya.

“Adam bildiğin hamuru tahtanın üzerine yayıyor ve üzerine çıkıp yoğuruyor. Ayaklarıyla. Çıplak ayaklarıyla!”

“Peki bunu neden sosyal medyada yayınlıyorlar?”

“Emin değilim. Sokak lezzetleri videoları çeken bir hesapta denk geldim.”

Öğürmemek için kendimi zor tuttum. “Bir daha asla sokaktan bir şey yemeyeceğim.”

“Sence ayaklarının altında ne kadar bakteri vardır?”

Buza kusup antrenmandan yırtmaya çalıştığını varsaydım bu cümlesi üzerine. Yine de beni güldürdüğü zaman kendisi de gülerdi.

Gözlerindeki parıltı Sasha'nın iğneleyici laflarına karşı bir kalkandı. Ellerin verdiği güven ise çok daha rahat hareket etmemi sağladı. Yıllardır bedenlerimiz birbirine alışmıştı. Dokunuşları hiçbir zaman ruhaf hissettirmezdi. Kendi dokunuşumla aynı gelirdi hatta bana.

Patenlerimizi giydikten sonra pistin kenarına gittik ve hemen ısınmaya başladık.

O bugün kahverengi tonlarda bir takım giymeyi tercih etmişti. Benimse patenlerim beyaz olduğu için genelde pastel renkler seçmeye çalışıyordum. Tüm taytlarım bebek mavisi, tozpembe, lila veya açık yeşil tonlarındaydı. Üstüme de genelde o gün giydiğim rengin tonlarında bir şey alırdım.

Buzda kimse görmüyor olsa da antrenman çıkışlarında derse gittiğimiz için başka kıyafet giyecek kadar vaktim olmuyordu. Zaten ayrı ayrı kombin hazırlamak da fazla yorucu olurdu. Okuldaki herkes paten kaydığımdan haberdardı. Atkuyruğu veya topuz yapılmış saçlarıma, renk renk taytlarıma alışmışlardı.

“Aslına bakarsan, telefonuna daha sık baksan çok daha memnun olacağım. Dün attığım magazin haberlerinin hiçbirine yanıt vermedin.” Öne doğru eğildi. “Tay-tay’in son konser videoları muazzamdı. Salyalarım akarak izledim.” Yeniden doğruldu. “Ve sana bir sürü komik video gönderdim. Kedi ve köpek videoları dahil.” Tatlı hayvan videolarına zaafım olduğunu biliyordu. Saatlerce izleme potansiyelim olduğuna bizzat şahit olmuştu. Köpek sahibi olmayı çok istesem de annemin izin vermediğinden de haberdardı, bu yüzden ne zaman tatlı bir video görse bana gönderirdi. “Onları da izlememişsin...” Üzgün bir şekilde dudaklarını büzdü.

Uykum hâlâ tam olarak açılmamıştı. Gözlerimi rimelimi bozmadan ovalamaya çalıştım. Makyaj yapmayı çok sevsem de bu tempoda pek mümkün olmuyordu. Bu yüzden en azından rimel sürüp kendimi iyi hissediyordum. “Ders çalışıyordum.”

“Derse ara verip biraz telefona bakabilirdin.” Gözlerini devirip sırtıttı.

“İnan bakamazdım. Annem Almanca notumu gördüğü anda telefonu elimden alıp buzdolabına koydu. Bunu yaparak neyi amaçladığı hakkında pek fikrim olmasa da çalışmayı bitirene kadar telefonumu almama izin vermedi.”

Annem sık sık tuhaf cezalandırma yöntemleri bulurdu. Telefonu alıp herhangi bir yere de koyabilirdi ancak buzdolabını tercih etmişti. Sebebini soramamıştım. Sebebini sorduğum anda ev terliğini sırtımda bulacağımı biliyordum. Yılların getirdiği tecrübeyle kendini geliştirmişti; iyi bir nişancıydı.

“Hımm,” dedi Sonat düşünceli bir sesle. “Yirmi yaşında telefon yasağı yiyen nadir insanlardansın.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım onu. “Notlar konusunda bu kadar baskıcı olmasa daha mutlu olabilirdim.”

Sonat’ın yüzü asıldı. “Arabayı öğrendi mi?”

“Henüz değil.” Dizlerimi kırarak bir bacağımı geriye doğru esnettim. “Ama öğrendiği zaman bir de onun için ceza alacağım.”

“Belki de Karza’nın ödemesine izin vermelisin.”

“Kesinlikle hayır.” Diğer bacağımı esnettim. “Şımarık velet imkânlarından mahrum kalmasını izlemenin değeri paha biçilmez.”

Sonat hafifçe kıkırdarken gözlerim pistte Karza’yı aradı. Karza bizim gibi erken gelmiş, hemen pistin karşısında esniyordu ancak Sevina görünürde yoktu. Soyunma odasında görmüştüm onu oysaki. Görünüşe göre buza çıkmadan önce oyalanmaya karar vermişti.

Isınmanın hemen ardından aramıza katılan Sasha sapsarı saçlarını bir bantla toplamıştı. Ellerindeki eldivenlerin bilek kısımlarından pembe, pofuduk toplar sallanıyordu. “Bugün gözümü sizinle açtım ama siz gözünüzü açamamış gibisiniz. Canlanın biraz.”

Ardından Sevina da piste adımını attı. Kızıl saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve ardında sallandırıyor. Onu Karza’nın yanına kayarken izledim. Farklı bir şey vardı kızda bugün. Normalde olduğundan daha mutlu görünüyordu. Sabahları genelde asık suratlı olmasına rağmen yanımdan geçerken bana gülümsemişti.

“Kafasına ne düştü bunun?” Sonat da tuhaflığı fark etmişti.

Omuzlarımı silkmekle yetindim.

Sasha'nın yönlendirmeleriyle Sonat'la birbirimize tutunduk ve müzik eşliğinde ritmimizi tutturduk. Her bir hareketimiz, her nefesimiz alışkanlığın getirdiği uyumla akıp gidiyordu. Antrenman ilerledikçe Sonat beni kaldırıyor, çeviriyor, indiriyor ve bunların hepsini mükemmel bir ustalıkla yapıyordu. Cesareti ve yeteneği kendimi ona emanet etmemi sağlıyordu. Bana destek olurken dengesini yitirmemesi için elimden geleni yapıyordum. Tüm pisti fethederken Sonat'ın güçlü kolları ve benim kıvraklığım birleşirdi.

"Ayağını fazla kaldırıyorsun. Daha dik durmalısın." Sasha'nın sözleri banaydı. Çok yoğun çalışmamıza rağmen bazen dikkatim dağlabiliyor, tüm vücudumu kontrol etmeyi unutabiliyordum. En iyi patencilerden biri olmama rağmen uykusuzluk ve yoğun antrenman temposu beni bu bale getirebiliyordu.

"Sorun yok," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı Sonat yumuşak bir sesle. "Gayet iyi gidiyorsun."

"*Triple axel*'la* devam edin."

Şikâyetçi değildim. Çoğu sporcu yataktan erken çıkmak zorunda kaldığı için oflayıp puflamayı ilk senesinde bırakırdı çünkü bunu yapmak zorundaydık. Beslenme düzenimize özen göstermek ve disiplinli yaklaşımlara alışık olmak da cabasıydı. Sasha'nın sert diline çoktan alışmıştım. Üstelik hızıma, dengeme ve kararlılığıma güveniyordum. Beni daha ileri taşımayı başardığı sürece ne kadar talepkâr ve kaba olduğu umurunda değildi.

Sonat hazır olduğunu başıyla işaret vererek belli etti. *Triple axel* ı performansımıza eklemek çocuk oyuncağıydı. Son dakikada değişiklik yaparak ayak uydurup uyduramayacağımızı gözlemlemeyi severdi Sasha. Biz de onu şaşırtmayı severdik.

Pozisyon aldık, yeterli hızı ve ivmeyi kazandığımızda müziğin ritmiyle kendimizi hareketin içinde bulduk. İçimden üçe kadar saydım

* Patenci tarafından üç tam dönüş ve iki buçuk salto ile gerçekleştirilen karmaşık bir harekettir. (ed.n.)

ve indim. Çeliklerim buza dokundu. Kalbim tekledi. Doğru yapmıştım. Dengem mükemmeldi ama sağ ayağımda bir terslik vardı. Çeliğin buzun üzerinde kaydığını hissettim ve göz açıp kapayıncaya kadar kendimi buzun üzerinde sürünürken buldum.

Ayağa kalkmayı denemeden önce Sonat yanıma varmıştı bile. “İklim! İyi misin?”

İki kolumdan yakaladığı gibi ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Sorunun ne olduğunu anlayamamıştım bile. “Sanırım buzda bir sıkıntı vardı. Doğru yaptım. Dengem yerindeydi. Düzgün bir şekilde inmem gerekiyordu.”

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. “İyiysen sorun yok.”

“İyiyim.”

İyi değildim. Başarısız olmaktan nefret ederdim ve her düştüğümde bu içime otururdu. Bu yüzden antrenmanın sonuna kadar surat astım ve benden istenen neyse onu yaptım. On bir kere daha düştüm. Tek antrenmanda, iyi olduğum bir zıplamada beşten fazla düşmek kesinlikle bana göre bir şey değildi. Kendime yakıştıramıyordum bunu. Bittiğinde neredeyse dizlerimin üzerine çöküp buzu yumruklayacak hale gelmiştim. Bugün sorunum neydi?

Elbette aynı soru işareti Sasha’nın da aklından geçmişti. Antrenman sona erdiğinde buzu terk etmeden hemen önce Sonat’ın gitmesine izin verirken beni durdurdu. “İklim, beklentileri karşılamıyorsun.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım bıkkınlıkla. “Bugün kafam yerinde değildi.”

“Yeteneğini boşa harcamak yerine kafanı toplamaya çaba göster o halde.”

Başımla onayladım. “Biliyorum. Daha sıkı çalışacağım.”

“Yalnızca sıkı çalışman yeterli değil. Aklında her ne varsa ondan kurtulman lazım. Mükemmele ulaşmak zaman ve azim alır. Gayret göstermek zorundasın. Sevina da senin kadar çalışıyor. Ondan ne farkın var?”

Daha hırslıyım, diye yanıtladım içimden ama Sasha'ya bir şey söylemedim.

“Hareketlerinde düzeltilmesi gereken çok fazla şey var. Havada dönüşlerini daha zarif bitirmeli, her atlayışı kusursuz yapmalısın. Hata kabul etmiyorum. Hiçbir performansını bir daha bugünkü kadar rezil görmek istemiyorum.”

“Anladım.”

“Bunu başaramazsan seni daha alt kategoride biriyle eşleştirmem gerekebilir. Sonat'ın seninle vakit kaybetmesine izin vermem.”

Buz pateninde erkeklerin sayısı çok az olduğu için fazlasıyla kıymetliydiler. Kızların yoğunlukta olması sebebiyle iyi kayan, güçlü bir patenci için bırakın yurtiçini, yurtdışından bile yüzlerce kişi yazardı. Sonat'ı bıraktığım anda bir başkası tarafından kapılması işten bile değildi. Partner arayanlar saniyeler içinde üzerine atılırdı çocuğun.

Sasha desteğini göstermek istercesine nazikçe omzuma vurdu ve gitmeme izin verdi. Soyunma odasına ilerlerken yumruklarımı sıkıyordum.

Sevina çoktan giyinip çıkmıştı. Odada yalnızca benim eşyalarım kalmıştı. Başarısız olmuştum. Üst üste üç kere düşmek tam bir hüsrandı. Sonat'tan özür dilemeliydim. Beni mükemmel bir şekilde yönlendirmesine rağmen onu yüzüstü bırakmıştım. Bağcıklarımı çözdükten hemen sonra sinirle patenimi çıkarıp odanın öteki tarafına fırlattım.

Tam o sırada çelik patenden kurtulup ters tarafa düşüverdi. Şaşkınlıkla çoraplarımla düşen çeliği elime aldım. Sonra da patenimi. Aralarındaki onları sabit tutan vidalardan birkaçı gevşetilmiş, ben fırlattığımda da darbeye birlikte tamamen çıkmıştı. Aceleyle diğer patenimi çıkarıp aynısının ona da olup olmadığını kontrol ettim. Sonuçta patenlerim eskimiş olabilirdi.

Ama hayır. Yalnızca tek patenin birkaç vidası gevşemişti. Eski-memişti. Dengemi bozacak kadar fazla ama bunu önceden fark edemeyeceğim kadar hafif bir şekilde gevşetilmişti. Sabote edilmiştim.

Sevina.

Sabah Sevina'nın buza gülümseyerek çıkışı geldi aklıma. Bunu yapacak kadar düştüğüne inanamıyordum. Sevina buzda düşmem için patenlerimi sabote etmişti. Üstelik bu çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Sonat'a zarar verebilir, bir yerimi kırabilirdim.

Spor ayakkabılarımı giydikten sonra soyunma odasının kapısına, Sonat'ın beni beklediği yere koştum. Yanına vardığımda gözlerini kısıp bir adım geri çıktı. "Bu sinir ne İklim?"

Ellerimdeki kırık pateni kaldırıp Sonat'ın göğsüne yapıştırdım. "O kızı mahvedeceğim."

Bölüm 4

Öfkeyle koridora daldım.

Sevina'yla birbirimizden hoşlanmadığımızı biliyordum. Bu durumu kabulleneli çok olmuştu ancak canımı tehlikeye atacak kadar benden nefret etmesine inanamıyordum. Elbette, sporcular arasında rekabet her zaman vardır. Sağlıklı bir rekabet sizi hırslandırır, hatta bir adım ileri taşır. Ancak Sevina sağlıklı rekabetin sınırlarını aşmıştı.

“Patenlerine ne oldu?” diye tereddütle sordu Sonat arkamda kırık pateni tutarak. Hâlâ alnında ter damlacıkları vardı ve çekik gözlerinin kenarından akıp gidiyordu. Antrenmanda harcadığı nefesleri de tam olarak düzene girmemişti. Üstünü başını düzeltmeye çalışırken bir yandan da bana yetişmeye çalışıyordu. “Umarım düşündüğüm şey değildir.”

Hışım la ona döndüğümde bana tuhaf bir bakış attı. Başımı onaylar şekilde salladım. “Tam olarak düşündüğün şey.”

Kaşlarımı neredeyse görüşümü bulandıracak kadar çatmıştım. Aniden başım da ağrımaya başladı. Öfke hiçbir zaman yakın dostum olmamıştı. Hızlı alevlenen bir sinirim vardı ve bu özelliğimden hoşlanmıyordum. Kendimle ilgili bir şeyi değiştirme hakkım olsaydı, bunu öfkemden yana kullanırdım.

Adımlarıma son hız devam ederken Sevina'nın da Karza'nın da birer yumruğu hak ettiğini düşünüyordum. Koridorun sonuna vardığımda tüm kuralları bir kenara fırlatarak içeri daldım. Bu zamana kadar aynı çatı altında kaydığımız için profesyonel davranmaya çalışmıştım. Mümkün olduğu kadar iyi geçinmiş ama mesafemi ko-

rumuştum. Hiçbir zaman koreografilerini engelleyecek, antrenmanlarını bozacak bir şey yapmamıştım. Her şeyin yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu duymayı çok isterdim ama vücudumun en ufak parçası bile inanmıyordu buna.

Dilimin ucunda asılı duran tüm azarlama cümleleri kapıyı açtığım anda uçup gitti. Altı giyinik olmasına rağmen üstü çıplak olan Karza karşımda dikiliyordu. Giymek üzere olduğu kapüşonlusu ellerinde asılı kalmıştı.

Fark ettiğim ilk şey kol kaslarının devasallığı ve geniş, iyi çalıştığından emin olduğum omuzlarıydı. Karın kasları da cabasıydı. Günde en az yirmi kere ortalama elli kiloluk bir kızı havaya atıp tutmanın getirdiği vücut, spor salonunda protein tozlarıyla şişirilmiş vücutlardan daha görkemli görünüyordu.

Sonat, Karza kadar uzun boylu, yapılı ve güçlü bir sporcuydu ancak onun kaslarını gördüğümde hiçbir zaman zihnim böyle bir tepki vermemişti. Sonat'la birbirimizin elinde büyüdüğümüzü söylesem yalan olmazdı, kendimizi bildik bileli beraberdik ve haliyle onun bir kardeşten farkı yoktu gözümde. Mahremiyetine saygı göstermemin yanında karşımda Karza gibi dikilse iğrenç olduğunu düşünür, başımı çevirirdim. Ama Karza'nın vücudu hiç de iğrenç gelmiyordu gözüme.

Bakışlarımı başka bir yere çevirmeye çalıştım. Bu bir hataydı. Çünkü bu sefer de keskin çenesi, şaşkın bir şekilde çatılmış kalın kaşlarıyla karşılaştım. Daha fazla dikkatimi kaybetmemek için silkindim.

“Bir şey mi lazımdı?” Sesi bir kulağımdan girip öbüründen ona duyduğum nefreti hatırlatarak çıktı. Gözlerimi kısıp ona kilitlendim. Hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordum: Hâlâ kapüşonlusunu giymemesi mi yoksa yüzündeki kibirli gülümseme mi?

Sonat'ın elindeki pateni kapıp uzun adımlarla Karza'nın yanına vardım. Bir şey söylemeden pateni göğsüne yapıştırıverdim. Soğuk

patenin yüzeyi Karza'nın karın kaslarıyla birleşti. İrkildiği için bir adım geriledi, ardından serbest bıraktığım pateni düşmemesi için yakaladı. "Kırılmış."

"Yapma ya." Küçümseyici tavrım planın bir parçası değildi.

"Yeni bir çift paten istiyorsan bana faturasını göndermen yeter." Başını iki yana sallayarak bir patene, bir de bana baktı ve gülümsedi.

Dişlerimi sıktım. Derin bir nefes aldım. "Yeni paten istemiyorum. Bana Sevina'nın nerede olduğunu söyle veya numarasını ver."

Karza sırtarak pateni bir kenara bırakıp üstünü giyindi. "Yeni patenlerini Sevina'ya aldıracaksın çünkü..." Soru sorar gibi bitirdi cümlesini.

"Çünkü patenimi bu hale getiren ta kendisi. Ayrıca yeni paten istemiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

Karza kıkırdadı. Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce üstten üstten bakabilmek için bana doğru bir adım atmayı da ihmal etmedi. Sesindeki ton karşısındakini küçümsemekten başka bir amaç taşı mıyordu. "Sevina öyle biri değil."

Kendimi nasıl savunacağımı bilmediğim için bir anlığına duraksadım. "Sevina'yı korumana gerek yok, bana numarasını vermen yeterli. Ya da gel beraber gidelim yanına. Böylece tatlı, şirin partnerinin aslında nasıl biri olduğunu kendi gözlerinle görürsün."

Cümlelerimi titizlikle analiz etmek için kendine biraz zaman tanıdı. Bu sürede koyu yeşil gözleri benimkilerde dolaşmış, küçük bir anlığına da olsa patene gidip gelmişti. "Peki tamam," dedi en sonunda. "Eşyalarımı toparlayayım çıkarız."

Sözlerini bitirdiği anda öfkenin kanıma karıştığını hissettim. Uzun boyu, kaslı vücudu ve kibirli acımasız gülüşü yüzünden hoşnutsuzlukla kavruluyordum. Benimle gelmesine ihtiyacım yoktu. Sevina'yı haşlarken bir kenarda oturup sırtması tüm dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe yaramazdı. Oflayarak geri çekildiğimde Sonat yaklaşıp avuçlarını omuzlarıma yerleştirdi. "Biz seni bırakalım da rahat rahat toparlan."

“Tabii,” diye parladım bir anda. “Bırakalım da dolabına bırak-
tığın patenlerinin vidalarını çıkarabilsin arkadaş. Malum, yeterince
becerikli olmadıkları için çözümünü rakiplerini sabote etmekte bulu-
yorlar. Sevina’ya bu fikri veren de kesin sensindir.”

Sonat omuzlarımı sıkarak beden diliyle sakın olmamı tembih-
ledi. Omuzlarımı silkerek ben de beden diliyle yanıt verdim: *Sakin
falan olamam.*

“Park alanında buluşuruz,” diye bir kere daha Karza’ya seslendi.
Zorla soyunma odasının çıkışına yönlendirilirken telefonumu çıkar-
dım ve Tamay’a mesaj attım.

Ben: Derse geç kalacağım. Benim yerime imza atar mısın?

Bu sık sık yaşanırdı. Tamay benim yerime imza atmaya fazlasıy-
la alışıktı. Çoğu zaman haber vermeme bile gerek kalmazdı. Sınıfta
değilsem antrenmanım sandığımdan daha uzun sürmüş demekti ve
Tamay bana sormadan imza atardı.

Devamsızlığa önem verdiklerini söyleseler de hocaların bu ko-
nuda samimi olduğunu düşünmüyordum. Vizelerinden ve finalle-
rinden tüm sınıfa oranla çok daha yüksek notlar alan bir öğrenciyi
yalnızca derse katılmadı diye bırakmazlardı. Yine de işimi sağlama
almayı tercih ediyordum.

Tamay: Ofc * Antrenmanın mı uzadı?

Ben: Hayır. İntikam planları peşindeyim.

Tamay: Eğlenceli. Ne tür bir intikam?

Ben: Sonunda birini öldürmek zorunda kalabilirim.
Belki de iki kişiyi.

Tamay: Bensiz ☹

Ben: Geldiğimde detayları anlatırım.

Sırıtarak telefonu yeniden cebime attım. Tamay’ın beni sorgula-
maması, onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi. Bir ceset göm-
mem gerektiğinden bahsetsem elinde kürekle gelirdi.

* Of course. İngilizcede “tabii ki” anlamına gelen zarfın kısaltması. (ed.n.)

“Yanılıyor olabilir misin?” diye sordu Sonat park alanında Karza’yı beklerken. Park alanımız çok geniş değildi. Antrenman için kullandığımız pistin binası yalnızca buz pateni derslerine özel olduğu için hiçbir zaman fazla kalabalık olmazdı. Biz çıkarken insanlar daha yeni yeni geliyor olurdu.

Sonat’ın tepkisine istemsizce şaşırdım. “Gevşetilmiş diyorum. Gevşememiş. Paten isteyerek ve bilerek gevşetilmiş,” dedim üstüne basa basa. Bu konuda yanılmadığıma emindim. “Sabahın köründen beri tüm buz yalnızca bizimdi. Karza bizim soyunma odasına girmiş olamaz. Sasha’nın bana bayılmadığı bariz ama bana ihtiyacı var ve bunu yapmak için hiçbir sebebi yok. Geriye yalnızca sen ve Sevina kalıyorsunuz.”

“Tüh,” dedi Sonat ellerini beline yerleştirerek. “Foyamız ortaya çıktı.”

Tırnaklarımı Wolverine’ gibi kullanarak Sonat’ın karnına bastırdım. “Yoksa sen mi yaptın?” Elbette dalga geçiyordum. Sonat buzun üzerine yapışmış bir örümceği bile incitemezdi.

“Üzgünüm ama evet. Sevina ile uzun süredir tutkulu bir aşk yaşıyoruz. Ortadan kaldırılman gerekiyordu. Sevina, Karza’yı halledecekti, ben de senin icabına bakacaktım ama başarısız oldum.” Başını hayal kırıklığına uğramış gibi iki yana salladı. “Daha fazla vida sök-meliydim.”

İstemsizce kıkırdadığımda yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Sana güveniyorum. Gidip konuşalım.”

Arabanın kenarına yaslanmış, bir topuğunu tekerleğe dayamış olan Sevina önce Sonat’a, sonra bana ve en son Karza’ya baktı.

“Evet, ben yaptım.”

Biz çıkana kadar çoktan arabasına adayıp gittiği için onu evinin önünde karşılamak zorunda kalmıştık.

* Çelikten pençelere ve hızlı iyileşme yeteneğine sahip, güçlü ve dayanıklı bir Marvel karakteridir. (ed.n.)

Ailelerimizin arkadaşlığı yüzünden Sevina'nın evine ilk gittiğimiz zamanı hatırlıyordum. Evlerine girdiğimiz anda Sonat kafayı yemişti. "Hayatım boyunca gördüğüm en pembe ev," dediği anı her hatırladığımda gülümserdim. O anki yüz ifadesi yıllar geçmiş olmasına rağmen komikliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Gönül isterdi ki Sonat yalnızca mübalağa ediyor olsundu ancak söylediği şey gerçeğin ta kendisiydi. Üniversiteye geçtiğimiz sene Sevina'yla Karza'nın partnerliğin ilk başladığı zamanlardı. Mevsimi hatırlamıyordum ancak serin olduğunu anımsıyordum çünkü Sevina'nın tozpembe tozluklarını son derece tatlı bulmuştum.

Pembe renk, tozluklarla bitmiyordu. Kapıdan ilk girdiğinizde sizi karşılayan bol tüylü halıların her biri farklı bir pembe tonundaydı. Duvarlarda Sevina'nın pembe kıyafetlerini giymiş, küçücük boyuyla buzun üstünde durduğu fotoğrafları aynı pembe tonlarında çerçevelerle asılmıştı.

Mutfak dolapları pembeydi. Pembe yemek masasının pembe sandalyeleri ise içinde bir patencinin döndüğü kar küresine bakacak şekilde masanın etrafına eşit aralıklarla dizilmişti. Yemek masasının hemen üstünde bir kış gününün manzarasını yansıtan yağlı boya tablosu asılıydı.

Pembe tezgâhın üzerinde pembe kahve makinesi, onun hemen yanında pembe tost makinesi, kenardaki kavanozlarda ise pembe ve beyaz çikolatalar vardı. Tabaklar genelde pembeli yeşilli çiçek desenleriyle kaplıydı. Takım değillerdi; özellikle bu şekilde bulunmuş, toplanmışlardı.

Pembe duvar kâğıtlarıyla kaplanmış banyodaysa klozetin üstünde bile pembe tüyden bir kaplama vardı. İlk girdiğimde çışimin de pembe olacağına inanmıştım doğrusu. Pembe sabunlarla köpürttüğüm ellerimi, çışimin pembe olmamasının getirdiği hayal kırıklığıyla durulamış, ardından da pembe kurdeleli havluya silmiştim.

Sevina'nın yatak odasını görmemiştım ama nasıl olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kızın bir Barbie gibi büyütüldüğüne şüphe

olmadığı gibi öyle olduğunu sandığı için onu suçlamıyordum da. Hayatınız boyunca size bir prenses olduğunuz söylendiğinde buna inanırdınız. Prensес olsanız da olmasanız da kişiliğiniz buna göre şekillenirdi.

Bu nedenle suçunu kabul ettiğinde şaşırmıştım. Elimizde kanıt yoktu. İnkâr ederek kolayca kışını kurtarabilirdi ancak bunun yerine bu sabah kahvaltıda yediklerinden bahseder gibi patenlerimi gevşettiğini söyleyivermişti.

“Neden?” Soruyu soran ben değildim. Karza’ydı. Ben nedenini öğrenmekten ziyade Sevina’ya haddini bildirmenin peşindeydim.

Sevina yanıt olarak omuzlarını silkti. “Biraz keyiflenmek için.”

Sadece bana mı öyle geliyordu yoksa Sevina yaptığından memnun muydu? Rakibinin vidalarını gevşetmek bu kadar basit miydi onun için? Kendimi kontrol altına almaya çalışsam da ayaklarım benden önce davrandı ama Sevina’ya doğru atılsam da başarısız oldum. Sonat kızıl kafaya ulaşmadan önce beni belimden yakalayıp geri çekivermişti.

“Bu yüzden diskalifiye edilebilirsin, biliyorsun değil mi?” Karza konuşmuştu tekrardan. Sesi ondan duymaya alışık olmadığım bir tondaydı. Ciddi ve sinirliydi.

“Abartma,” diyerek gözlerini devirdi Sevina. “Yarışmada falan değiliz. Alt tarafı antrenmanlarda daha fazla debelendi o kadar.”

“Peki ya bu duyulursa ne olacak Sevina? Sasha’ya şikâyet edildiğinde kaymaya devam etmene izin vereceğini mi sanıyorsun?” Sinirle parmaklarını koyu kahverengi buklelerin arasından geçirdi. “Bitirdin bizi.” Derin, öfkeli bir nefes. “İkimizi de bitirdin.”

O sırada ilk defa Sevina’nın da endişelendiğini fark ettim. Bunu yaparken kariyerinin tehlikeye gireceğini tahmin etmemiş, yalnızca anlık bir kararla küçük bir çocuk gibi yaramazlık yapmaya karar vermişti. Tatsız bir durumdu.

Dudaklarımı sinirle sıkıtiğında kan tadı aldım. Karza başını iki elinin arasına aldığıında Sevina bana baktı. Nefesleri hızlanmıştı. Beti

benzi atmış, kesik kesik soluklanıyordu. “İklim,” diyebilirdi yalnızca. Gerisi gelmedi.

“Söylemeyeceğim.”

İkili aynı anda şaşkınlıkla kafalarını çevirdi. Sevina bana doğru adım attığında içgüdüsel olarak geri çekildim. “Sana bir pislik gibi davranıyorum ve bana cezasını ödetmiyor musun? Bir şey mi isteyeceksin?”

Başımla onayladım. “Yeni spor kıyafetleri istiyorum. Taytlar ve termal üstler. Elbette bir de yeni bir çift paten.”

Sevina gözlerini kıstı. “Yalnızca bu kadar mı?”

“Evet,” dedim kaşlarımı çatıp başımı sallayarak. “Bu sorunu böylece halledebiliriz. Ancak bir şartım var.”

Dramatik bir etki yaratmasını amaçlayarak duraksadım. Karza’ya işkence çekirtme şansımı bu kadar kolay bir kenara bırakamazdım. “Alışveriş yaparken Karza bana yardım edecek.”

“Tamamdır,” dedi hemen Sevina.

Karza elini hızla kaldırdı. “Hey hey, ben kabul etmiyorum.”

Sevina ona öldürücü bir bakış attı. “Kariyerinin mahvolması mı yoksa İklim’le birkaç saat alışveriş yapmak mı?” Karza’nın yanıtını beklemeden cebinden ince, küçük cüzdanını çıkarıverdi. Cüzdanın rengi tabii ki beni şaşırtmamıştı. Kartını çıkarıp Karza’ya uzattı. “Şifresi doksan üç doksan altı.”

Karza istemeye istemeye de olsa kartı kapıp bıkkın bir nefes verdi. “Burnumdan getireceksin, değil mi?” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Sırıttım.

Bölüm 5

Karza'yla Sonat'ı okula bıraktıktan hemen sonra alışveriş merkezinin yolunu tuttuk. Kredi kartı faturası hakkında düşünmeden alışveriş yapabileceğim ve bunu vicdan azabı çekmeden yapacağım için çok heyecanlıydım. Patenlerimi alışveriş merkezinden alamazdık elbette, internette sipariş etmemiz gerekiyordu ancak spor kıyafetlerine bakmak için sabırsızlanıyordum. “Yukarıda yer bulamazsın,” diye uyardım Karza'yı alışveriş merkezinin altındaki park alanına girmesi için.

Cevabı oflamak ve puflamak oldu.

Ankara'nın alışveriş merkezlerinin hepsinin farklı bir kişiliği olduğunu düşünürdüm her zaman. Genelde mağaza türleri de bu düşüncemi desteklerdi. Kalabalık alışveriş merkezlerini gezmekten hiç hoşlanmazdım. Neyse ki bunu düşünmeme gerek yoktu çünkü salı günü liseler dağılmadan önce ulaşımı en kolay alışveriş merkezi bile dolu olmazdı.

Park alanına inen yol kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Tıpkı alışveriş merkezinin olacağı gibi otopark da bomboştu. Karza direksiyonu yumuşak bir şekilde çevirerek kapının hemen kenarına sürdü. Tek hamlede yerleştirmesini takdir ettim. Direksiyon hâkimiyeti iyiydi. Buz hâkimiyeti de bu kadar iyi olsa başarılı olacağına şüphe yoktu.

Kapıyı sertçe çarptıktan sonra etrafa bakınarak burada bir cesedin saklanıp saklanamayacağını düşündüm. “Sence burası cinayet işlemek için uygun bir yer mi?”

“Kameralar olmasa evet,” diye yanıtladı Karza anahtarını cebine attıktan hemen sonra.

“Kameralar plana dahil değil. Yokmuşlar gibi düşün.”

Kaşlarını çattı. “Ama varlar.”

Derin bir nefes verdim. Kime dert anlatıyordum ki? En iyisi sohbet etmek yerine onu yormaya odaklanmaktı. Yürüyen merdivenlerden ağır ağır çıkarken Karza’nın hemen arkamda durduğunu, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bir basamak yukarıda olmama rağmen boyumuz anca denk geliyordu. Nefesi topuz yaptığım saçlarımın açıkta bıraktığı ense mi yalayıp geçiyordu.

Bir basamak daha yukarı çıkabileceğimi düşündüm ama bu Karza’nın dikkatini kesinlikle çekerdi. Üzerimde bir etkisi olduğunu düşünmesini istemiyordum. Zaten kibirli olan gülümsemesini daha da genişletmeye gerek yoktu.

“İstikamet neresi?” diye sordu merdivenlerin sonuna geldiğimizde. Her zaman böyle konuşurdu. Kısa ve net. Tonlamasında ne bir şiir esintisi ne de bir ahenk bulabilirdiniz.

Başım la dükkânlardan birini işaret ettim. Taytlarının kumaşlarını en çok sevdiğim markalardan biriydi burası. Vücudumu tamamen saran, boşluk bırakmayan kıyafetlerin rahatlığını hiçbir şeye değişmezdim.

Seçtiğim ilk kıyafetlerin hepsi pastel tonlardaydı. Sırtı açık, uzun kollu, esnek tişörtler ve onlarla giyebileceğim, bilekte biten birer tayt. Tozpembe, bebek mavisi ve lila en çok odaklandığım renklerdi.

Bu mağazadan onlarca, belki de yüzlerce kez alışveriş yapmıştım. Kalıplarını ve hangi bedenlerin bana tam olduğunu gayet iyi biliyordum. Seçtiğim hiçbir şeyi denemeye ihtiyacım yoktu. Yine de Karza’nın bu kadar kolay kurtulmasını istemiyordum. Seçtiğim tüm ürünleri kucağına yığarak onu soyunma odalarını olduğu tarafa yönlendirdim.

Kıyafet deneyip çıkarmaktan nefret ederdim ancak Karza’dan daha fazla nefret ediyordum. Bu yüzden ben her birini denerken

oturup yorum yapmak zorundaydı. Bebek mavisi kombini kaparak işkenceme başladım.

“Nasıl?”

Karza kabinin karşısında oturmuş, bir eliyle kucığına yığdığım kıyafetleri tutuyor, diğer eliyle telefonla oynuyordu. Kafasını kaldırıp gözleriyle bedenimi baştan aşağı süzdü. Bunu yaparken hiç acele etmemişti. “Güzel.”

Daha uzun ve detaylı bir yorum beklemiyordum zaten. Elinden su yeşili kombini kaptım. Saniyeler içinde giyinip karşısında dikildim. “İkinci kombinimiz.”

Tatlı vaktini hiç acele etmeden kullandı. “Bu da güzel.”

“Sadece güzel demeye devam mı edeceksin?”

Gözlerini devirdi. “Peki, ikisi de rahat görünüyor ama tarz olarak babasının parasıyla alınmış son model arabayla hiç çalışmadan kazandığı özel üniversiteye yalnızca arkadaşlarıyla kahve içip milleti eleştirmek için giden tiki kızlara benzedin.”

“Sana yani.” Yanına gidip bir sonraki takımı kaptım. Ben bunu yaparken Karza başını hafifçe kaldırıp ifademi süzdü. Hafifçe gülümsedi.

Bir sonraki takım tozpembe olandı. Karşısında dikildiğimde mavi ve yeşil takımın aksine daha hızlı yorum yaptı. “Bu da onun peşinde koşan bir erkek varken yakın arkadaşıyla flört etmeye karar veren kız kombini.”

“Yalnızca renklerin değiştiğinin farkındasın, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Bunun omuzları tül den. Önceki öyle değildi.”

Ona baktım. Saçı alnına düşmüş, gözlerinin bir kısmını bukleleriyle kapatmıştı. “Acıktım. Bir şeyler yiyelim mi?”

“Sen ne istersen Buz Perisi. Bugün senin kuklanım.”

İzin isteyerek yeniden kabine girdim ve kendi kıyafetlerime döndüm. Toplamda altı tayt, beş tişört ve iki kazak almıştık.

Ne yiyeceğimizi tartışmaya ihtiyacımız yoktu. Normal insanlar hangi *fast food* zincirinden yemek istediğini seçmeye çalışırdı ancak bizim gözlerimiz yemek katına çıktığımız anda salatacı arardı. Genelde de yalnızca bir veya iki salata yapan yer bulabilirdik. Alışveriş merkezlerinin sağlıklı beslenmeye pek önem verdiği söylenemezdi.

Ben tavuklu sezar salata seçerken Karza oyunu peynirliden yana kullanmıştı. Elindeki poşetleri alarak rahat bir masa seçtim. Çok geçmeden iki tepsiyi iki elinde tutarak yanıma geldi. “İkisi de harika görünüyor.”

“Hiç gözünü benimkine dikme. Yemek paylaşmaktan nefret ederim,” diye peşin peşin uyardım onu.

Sandalyeyi çekip sezar salatayı önüme kaydırды. Ben davranmadan önce çatalımı silip tabağımın kenarına yerleştirdi ve içeceğimin pipetini hazırladı. Gözlerimi kırıştıtararak yaptıklarını izliyordum. Onu izlediğimin farkında olsa da hiçbir şey söylemedi. Benim tepsi mi hazır hale getirdikten sonra kendi tepsisine geçti.

Karza’yla buz pateni dışında hangi konuda muhabbet edebileceğimizden emin değildim, bu yüzden yemek boyunca sessizce durmak yerine ortak bir konu bulmaya çalıştım. “Doruk hakkında ne düşünüyorsun?” Eh, parlak bir fikir değildi ama onu konuşturdu.

“Basketbol takımındaki mi?”

Başımla onayladım. “Arkadaşımla flört etmeye çalışıyor ve bunu yaparken salya akıtan bir embesile benziyor. Güvenilir bir tip değil sanki.”

“Kesinlikle değil.” Ağzına bir parça domates attı. “Sürekli okuldaki kızlarla kavga ediyor. Sanırım onlarla flört etmeye çalışıyor, başarılı da oluyor ama devamı gelmeyince ya kızlar ya da Doruk sinirleniyor. En sonunda da kavga ediyorlar.”

“Bu çok tuhaf. Belki de arkadaşı olarak kendine bir çekidüzen vermesi gerektiğini söylemelisin.” Marul ve mısırın mükemmel birleşimiyle midemin teşekkürlerini susturdum. Çoğu kişi sporcu olduğum için sürekli salata yediğimi düşünürdü. Bir bakıma doğrudu

ancak sporcu olmasam ve belli bir kiloda kalmak gibi bir kaygım olmasa bile salata yemeyi bırakmazdım. En sevdiğim yemekler listesinde ilk üçe girerdi.

“Arkadaşı mı?” Dudakları bir yana kıvrıldı. “Doruk’la beni arkadaş olarak hayal edebiliyor musun gerçekten?”

Tavırlarını yanlış yorumlamaktan çekinsem de alınmış gibi bir hali vardı. “Neden olmayasınız ki?”

Onu bir kere daha güldürmeyi başarmıştım. “Sonat’la yıllardır arkadaş olmana rağmen bunu düşünememen tuhaf. Basketbolcular, yani kendilerini bir halt zanneden erkekler bizimle arkadaş olmaz, Buz Perisi. Biz onların sadece dalga malzemesiyiz.” Ağzına bir lokma daha attıktan sonra omuzlarını kaldırıp kendini kasıntı bir sporcu gibi gerdi. “*Bale yapan erkekler, kız düşürmek için kız sporu yapıyor, ibne, top, sanki sanattan anladığı var,*” diye uğradığı zorbalıkların taklidini yaparken kalbimin kırıldığını hissettim. Kimse bunu hak etmiyordu.

“Bunu düşünmemiştim. Sonat başta mesafesini koyduğu için ona bulaşmıyorlar.”

“Akıllıca.” Başıyla onayladı. Konu onu daraltmış olmalıydı çünkü artık gözlerime bakmak yerine salatasını izlemeye karar vermişti. “Kendini bu lafları işitmekten ne kadar korursa o kadar mutlu olur.”

“Peki sen neden mesafenı koymuyorsun?”

“Emin değilim. Sanırım onlar haricinde vakit geçirebileceğim kimse olmadığı için.”

Sevina bizim üniversitede değildi, bu yüzden Karza’nın arkadaş olabileceği isimler listesinden otomatik olarak siliniyordu. Bunun haricinde kızlar arasında da genelde kimse Karza’nın karakteri veya centilmen tavırlarından bahsetmezdi. Vücudunun çekiciliğinden ve hareketlerinin karizmasından konuşulurdu.

Bazı insanların yalnızca güzel, yakışıklı veya seksi olduğu için arkadaş olarak seçilmesini her zaman saçma bulmuşumdur. Bu okuyacağınız kitabın yalnızca kapağına bakmaktan farksızdı. İçinde ne

yazdığını umursamazlardı. Kitabın kapağı güzelse rafa konulmaya değerdı.

“Yeni arkadaşlar edinebilirsin,” diye mırıldandım çünkü ona nasıl yardımcı olabileceğimden emin değildim.

“Bu kızarmış peynirler harika.” Işık hızıyla konuyu değıştirdi. Konuşmak istemediğini anlayarak onu zorlamamaya karar verdim ama hayatımda ilk defa Karza’nın insani bir yönüyle tanışmanın şokunu atlatamıyordum.

Peynirlerden birini çatalına takarak benim tabağıma bıraktı. Peynir parçasıyla bir süre bakıştık. Sonrasında tavuklarımdan birini tıpkı onun yaptığı gibi tabağına bıraktım.

Kafasını kaldırıp sırtıttı. “Yemeklerini paylaşmazdın hani?”

“Şımarma. Peynirin ücretini ödüyorum.”

Doruk gibi bir göt lalesinin hem insanlara kaba davranıp hem kızları birer eşya gibi görüp hem de Karza ve onun gibilere zorbalık yapması adaletsizlikten başka bir şey değildi. Güz’ü gözüne kestirip kestirmediği, aynı anda Tamay’a yürüyüp yürümeyeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama cumartesi kesinlikle o partiye gidecektim. O partide kız arkadaşlarımin arkasında duracak, şerefsiz götlere hak ettiklerinden daha fazla ilgiyi ve nezaketi göstermelerine engel olacaktım.

Yeterince kıyafet aldığım için spor ayakkabılara bakmaya karar verdim yemeğimiz bittikten sonra. Karza’ya üzölmüş olabilirdim ama bugün ona acımayacaktım. Sıradan başlayarak tüm spor ayakkabı dükkânlarına teker teker girmeye koyulduk.

“Tüm toplumun sürekli emeklilik planlaması, kariyeri hakkında endişe etmesi, hayatının en ufak detayına kadar planlar yapması sana da tuhaf gelmiyor mu?” diye sordu bir anda, o sırada ben de elimdeki ayakkabının yeterince rahat görünüp görünmediğini test etmeye çalışıyordum.

“Tuhaf gelmiyor. Ama biraz üzücü bir durum.”

“Eskiden ömürleri uzun olmadığı için geleceklerini de çok detaylı planlamazdı insanlar. Ama şimdi herkes uzun bir geleceğe sahip

olacağından emin. Bu yüzden herkes daha kaygılı, daha gergin. Düzenli bir hayadarı olmak zorundaymış gibi davranıyorlar. Her zaman bir sonraki adımı düşünmek zorundasın. Eskiden iyi bir üniversite kazanmak yeterli olsa da artık öyle değil. İyi bir üniversite kazanabilmek için iyi bir liseye gitmek zorundasın. İyi bir liseye gidebilmek için de elbette başarılı bir ortaokul şart. Ortaokula giden yol da ilkokul ve anaokulundan geçiyor. Kurslar, özel dersler, online eğitimler... Çocuklar yazı yazmayı öğrendikleri andan itibaren tüm gençliklerini yalnızca iyi bir geleceğe sahip olabilmek için harcıyorlar.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bir ayakkabıyı işaret etti. “Bak bu güzelmiş. Yeni aldıklarınla da uyumlu olur, pastel detayları var.”

İşaret ettiği ayakkabıya baktım. Üzerinde aldığımız tüm renklerden minik detaylar vardı ve tertemiz, sade bir görünüme sahipti.

Denemek için ayak numaramı sorarken Karza depresif monologuna devam etmeye karar verdi. “Peki, iyi bir gelecek istiyorsun. Bunu anladık. İyi bir geleceğe sahip olunca ne oluyor? Tıpkı sana yaptıkları gibi daha beş yaşında çocuğunu en iyi okullara ve kurslara göndermeye başlıyorsun ki o da seninle aynı hayatı yaşayabilsin, o da senin gibi eğitime önem versin. Yarış atı gibi büyütülsün. Otuz yaşına geldiğinde de hiç yaşamadığının farkına varabilsin.”

“Seni endişelendiren şey bu mu?” diye sordum aniden. “Hiç yaşayamamaktan mı korkuyorsun?”

Derin bir iç çekti. “Herkesin yaşamaktan kastı farklıdır. Ama ben gezmek istiyorum. Arkadaşlarımla ülke ülke dolaşmak, farklı tatlar tatmak, değişik insanlarla tanışmak istiyorum.”

“İyi ama yarışmalar için sürekli yurtdışına çıkıyoruz zaten. Onlar sayılmaz mı?” Bu doğrudu. Ne zaman bir yarışma olsa Sasha bizi çiftler kategorisine yazdırırdı. Yurtiçi veya yurtdışı olması hiç önemli olmazdı. Derslerimizden geri kalıp kalmayacağımızı düşünmez, sınav dönemiye bile sınavlara girmek için izin almamız sözkonusu olmazdı. O yarışma yapılacaksa katılmamızdan başka bir olasılık düşünülmezdi.

“Yarışmanın gerginliği ve antrenmanların yoğunluğundan tadını çıkaramıyoruz ki...”

Uçaktan indiğimiz zamanlar sokak lambalarının kuşattığı şehrin bulanık görüntüsü her zaman hoşuma giderdi. Şehir merkezine giderken başımı cama yaslayıp otele giden güzergâhı izlemekten çok hoşlanırdım. Bu zamanlarda genelde Sonat iki metrelik vücudunu bir top haline getirir, başını kucağıma koyardı çünkü uçak mide-sini bulandırır. Ne yaparsa yapsın her uçak yolculuğundan sonra kusacak yer arardık. İlk yılların sonunda çantamda poşet bulundurmak gibi bir alışkanlık edinmiştim sayesinde. Önümüzdeki kadının çantasını kapıp yere kusak yerine çantaya kustuğu günden sonra bu kararı almıştım. Ama bu konuda konuşmamız yasaktı. Her şey o uçuşta olup bitmiş, unutulmuştu.

“Bir sonraki sefer Sasha’ya söyleriz, bir gün öncesine bilet alır. Sen ve Sevina da bol bol gezecek vakit bulursunuz.” Başımı duvarlara vurmak istiyordum. Karza’ya karşı şefkatli davranmak bana göre değildi ve o her kendini açmaya çalıştığında kalbimden bir ses onu teselli etmem gerektiğini fısıldayıp duruyordu.

“Buyurun otuz yedi numarası.” Görevli beyefendi kutuyu kol-tuğun kenarına bırakıp ayakkabıları deneyebilmem için genişletti. İçleri pamuk gibiydi. Ayaklarıma cuk diye oturmuştu ve o kadar rahattı ki cennette yürüyormuşum gibi hissetmiştim.

“Hımm,” diyerek sesli bir şekilde düşündü Karza, ben ayağa kalkıp turlamaya başladığımda. “Otuz yaşında hayatını oturtmuş, tek oğlunu futbol maçlarına götüren anne oldun.”

Gözlerimi devirdim. “Beğendim. Bunu da alalım.”

“Sevina geçekten çıldıracak.” Hafifçe kıkırdadı ve ayakkabıları çıkarabilmem için yardımcı olmaya çalıştı.

“Kendi teklif etti. Ayrıca onun yaptığıının yanında şu kadarcık alışveriş hiçbir şey değil. Bacağımı kırabilirdim.”

“Kırmadığına seviniyorum. Haberim olsa ona engel olurdum.” Ayakkabıları kutuya yerleştirip görevliye verdi. “Bunu alacağız.”

“Dürüst ol. Yolundan çekilmemi isterdin gayet de.”

“Yolumdan çekilmeni tabii ki de istiyorum ama adil yollarla. Seni buzda yenmek benim en büyük hayalim.” Dudaklarını büküp koltuğa bıraktığı poşetleri topladı. Göz kırptıktan sonra yeni ayakkabılarının parasını ödemek üzere kasanın yolunu tuttu.

Bölüm 6

Gece boyunca bir sağa bir sola dönerken zaman size sonsuzluk gibi gelir. Zihninizde defalarca döndürdüğünüz düşünceler kılıçlarını kuşanır, sizi içten yıpratmaya koyulur. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken uyuyamadığınız bir gece size günler gibi gelir. Boğazınıza oturan o endişe hissi nefes almanızı engeller. Elinizi kolunuzu bağlar ama zihninizi açık tutar. Ne kadar mücadele ederseniz edin, parmaklarınızın buz tutmasına, kaşlarınızın başınızı ağrıtabilecek kadar çatılmasına engel olamazsınız. Alarm sesini duyduğunuzda ise artık savaşmak için hiçbir şeyiniz kalmaz.

Günlerden çarşambaydı ve saat sabahın beşiydi. Geniş, rahat yatağım ve kendimi dürüm gibi içine doladığım yorganım onları terk etmemem için yalvarsa da kalkmak zorundaydım. Soğuk bir havada sıcaklık yatağınızı bırakıp buz gibi suyla duş almak boktan bir histi.

Her şey gece yattığım anda saçma sapan rüyalar görmemle başladı. Sonrasında midemi bulandıran o rüyalardan uzaklaşabilmek için bir bitki çayı yapıp kitap okumayı denemiştım. Tamay'ın önerdiği *Vârislerin Oyunu* adında bir kitaptı ama ona odaklanmak için kafamın fazla dolu olduğuna karar vererek kitabı bir kenara bırakmışım. Odaklanma istemeyen, rahat akıp gidecek bir kitaba ihtiyacım vardı ancak elimde böyle bir kitap yoktu.

Telefonumu çıkarıp kendime bir not bırakmışım: *Çerezlik kitap bul ve al.*

Çerezlik kitapları oldum olası severdim. Bazen Tamay ve Güz'le, bazen de yalnız okurdum. Kafa dağıtmaya, biraz gülmeye ihtiyacım

olduğunda bu tarz hikâyelerin peşine düşerdim. Klişeler bana terapi gibi gelirdi. Çoğu kişinin iğrendiği, artık okumaktan bıktığı klasik hikâyeleri okurken eğlenirdim. Bir *sitcom** dizisinden farksızlardı gözümde. Özellikle de arkadaşlarımla aynı anda, aynı kitabı okuyup birbirimize güldüğümüz yerleri atmanın keyfi bambaşkaydı.

Telefonu kenara bıraktıktan sonra yataktan kalktım. Masamın kenarındaki yeni kıyafetlerimin açılmamış poşetleri bana mutluluk veriyordu. Alışveriş yapmak bir terapi seansından çok daha fazla para harcadığınız ancak bir o kadar da etkili bir terapi yöntemiymi bana göre. Yaklaşık üç saniyeliğine mutluluğumun keyfini sürebildim, sonra annem kapıyı vurarak içeri daldı. “Uyan tembel kızım.” Kapıyı duvara çarpmıştı. “Hadi kalk. Alarmin çalalı kaç dakika oldu, daha yeni kalkmışsın yataktan.” Odadaki tüm ışıkları teker teker sertçe açtıktan sonra bir kere daha bağırdı. “Kahvaltın hazır sayılır. Duş aldığın gibi karnını doyurup çıkıyorsun yoksa buza kadar koşmak zorunda kalırsın.”

Bağırmaya ve söylenmeye devam ederek soyunabilmem için çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Odamdan uzaklaşırken hâlâ söyleniyor, sözcüklerin belli belirsiz yankıları duyuluyordu. Tam da bu sebepten müstakil bir evde oturduğumuza seviniyordum. Yakında bir komşumuz olsaydı kesinlikle ona hayatı zindan eder, muhtemelen bir noktada polisi aramak zorunda bırakırdık.

Gözlerimi ovuşturdum. Yüz kaslarımı kendine getirmek için yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim ve banyomun yolunu tuttum. Beş dakikalık soğuk bir duşun verdiği sabah enerjisiyle annemin hazırladığı kahvaltıyı silip süpürdüm. Karza’yla aldığımız bebek mavisi taytı ve aynı renkteki üstü giymiştim. Saçlarım her zamanki gibi atkuyruğuydu.

“İpek bana dünkü antrenmanda çok fazla düştüğünü söyledi.” Sonat’la Güz’ün annesinden bahsediyordu. Ara sıra birbirlerini arar, gösterdiğimiz gelişme hakkında konuşur, geleceğimizi planlardı.

* Karakterlerin günlük yaşamları etrafında komik olayların işlendiği televizyon programı türü. (ed.n.)

Başımınla onayladım. Dizlerim ve kalçamdaki ağrıyı hâlâ hissedebiliyordum.

“Neden öyle oldu?” Tonu sertti. Gerçekten neden öyle olduğunu merak etmekten ziyade bir daha olmaması gerektiğini vurguluyordu.

“Patenlerimden birinin vidaları gevşemiş. Antrenmanın sonuna kadar fark etmedim.”

Annem kaşlarını çatı. Söylediklerime inanmadığına dair telefonum üzerine bahse girerdim. Bu onun kulağına yalnızca bir bahane olarak gelmiş olmalıydı. “Umarım yeni paten siparişi vermişsindir hemen. Vermediysen ben halledeyim.”

“Verdim, verdim.” Dün Karza’yla dönüş yolundayken internetten istediğim patenleri bulmuş, Sevina’nın kartını kullanarak satın almıştım. Yirmi dört saatte kargo vaadi bir kandırma değilse yarın elimde olurdu. Acelem de yoktu zaten, yedek patenlerim vardı. Yalnızca biraz eskilerdi.

Kahvaltımı yaparken bir yandan kızlara ve Sonat’a günaydın mesajı attım. Sonat’ın mesajı hemen iletildi. Tamay ve Güz için henüz erkendi. Onlar birkaç saat sonra kalkardı.

Bugün canım piste gitmek istemiyordu ama gitmek zorundaydım. Bu yüzden annem yeniden bağırmaya başlamadan önce eşyalarımı toplayıp çıktım. Telefonum titrediğinde arabayı daha yeni çalıştırmıştım.

Sonat: Kahveye ihtiyacım var.

Ben: Senin mi benim mi...

Sonat: Laktozsuz sütlü ekstra espressolu yumuşak içim bir karamelli latte için sol kolumu verebilirim.

Ben: Üç dakikaya oradayım.

Arabayı Sonat’ın evinde durdurduğumda her sabah olduğu gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle zıplaya zıplaya geldi. Kahveleri yoldan almış, koltuğuna bırakmıştı. Paketi kucağına aldıktan hemen sonra kemerini taktı ve ben piste doğru sürerken paketi karıştırmaya başladı. “Neden üç kahve var?”

“Dün gece hiç uyuyamadım.”

Kahvelerden kendine ait olanını bulup çıkardı. Benim iki kahvem de sütsüz ve tatsız olduğu için ayırt etmesi zor olmamıştı. “Karza’yla dün nasıl geçti? Saçlarını fazla yolmamışsın. Avuçlarında tırnak izleri de görmüyorum. Nasıl oldu da birbirinizi parçalamadınız?”

“Tuhaf bir şekilde sakın davrandı. Hatta beni gıcık etmek için uğraşmadığı zaman gayet oturup muhabbet edilebiliyormuş.”

Dünkü maceramı sevinçten kıvranarak dinlemeyi bitirdiğinde çoktan otoparka varmıştık. Arabayı bıraktuktan sonra, “Sen önden git,” dedi Sonat kahvesinden bir yudum alarak. “Ben telefonla konuşacağım.”

Başımla onayladıktan sonra çantamı, telefonumu ve kahvelerimi kapıp tamamen camla kaplı ve en az otuz girişe sahip binanın en yakın girişine doğru ilerledim. Sonat kahvelerin durduğu paketi yırttığı için birini bir elimde, diğerini öteki elimde taşımak zorunda kalmıştım. Çantam ağır ağır omzumdan aşağı kayarken düşmemesi için dua ettim. Koluma doğru kayarsa ağırlığı yüzünden kahvem sarılacak, elime dökülecek ve yanacaktım.

İlk kapıyı sırtımla iterek geçtikten sonra ikinci kapıda takılı kaldım. *Harika*, diye düşündüm dirseğimle kapı kolunu çevirmeye uğraşırken. Arkamdan ayak sesleri geldiğini duyduğumdaysa Sonat’ın bana yetiştiğini umut ederek kafamı kaldırdım.

“Günaydın.” Sevina gelmişti. Üzerinde pembe bir kapüşonlu vardı. Kızıl saçlarını düzleştirmiş, açık bırakmıştı.

Yapmacık bir şekilde gülümsedim. “Günaydın.”

“Dün bayağı bir alışveriş yapmışsın. Bunları da yeni mi aldın?” Parmağının ucuyla kıyafetlerimi işaret etti.

Başımla onayladım. “Sayende. Beğendin mi?”

“Bayıldım,” dedi dişlerini sıkarak, yüzüne yapmacık bir tebessüm oturttu sonra. Elini uzatıp kapıyı açmak için nazikçe mesafe istedi. “Dur ben açayım.”

İpek gibi saçlarını savurdu. Pofuduk montundan çıkan parmaklarıyla kapıyı nazikçe açtıktan sonra içeri geçti ve kapıyı tutmadan bıraktı. Sert, ağır kapı arkasından girmeye hazır olan bana doğru

kapanırken içimden küfretmeden edemedim. Hızla geri kaçsam da kahvelerimi kurtaramadım. Sağ kolumla durdurmaya çalıştığım kapı sağ elimdeki kahvemin yeri boylamasına sebep oldu. Sevina arkasına bile bakmadan basıp gitmişti.

“Çok yakıştığı için kuskandı kesin.” Aniden Karza’nın sesini işitince yerimden zıpladım. Neredeyse ikinci kahvemi de dökmeme sebep olacağı için kaşlarımı çatıp ona döndüm.

“Geri çekilmeseydim üzerime dökülecekti.”

Kıkırdadığında derin bir nefes alıp öfkemi bastırmaya çalıştım. “Bunu kişisel algılamayacağım. Belki de yalnızca kötü bir sabah geçiriyordur. Yatağın sol tarafından kalkmıştır. Sinirini çıkaracağı birini arıyordur.”

Kendimi kandırdığımın farkındaydım ama kimsenin o sabah evinde neler yaşayıp yanınıza geldiğini bilemezsiniz. Kaotik aile yapıları, sorunlu ebeveynler, geçim sıkıntıları ve toksik sevgililer sabahınızı çok rahat beş dakika içinde mahvedebilir, gününüzün iğrenç geçmesine sebep olabilir. Bizzat annem yüzünden bildiğim, empati yapmaya çalıştığım bir konuydu. Bu yüzden her zaman insanlara nazik yaklaşmaya çalışırdım. Kolay kolay sinirlenmemek, sabırlı davranmak için özen gösterirdim. Buna ekstra dikkat ettiğim iki saat dilimi vardı. Birincisi sabahın körü, ikincisi iş çıkışına yakın saatler. Biri ruhsal yorgunluğu, diğeri fiziksel yorgunluğu temsil ederdi gözümde. İnsanlara anlayışlı yaklaşmanız gereken, sabırlı olmanızın herkes için daha iyi olacağı saatlerdir.

Karza ellerini cebinden çıkarıp kapıya doğru ilerledi. Saçlarını açık bırakmıştı. Toka veya taç takmamıştı, bu yüzden açık kahverengi bukleleri gözlerine giriyordu. Çok yakında saçlarını kestirmesi gerekecekti yoksa buzda rahat edemezdi. Eli kapıyı bulduğunda hızla açıp dengede tuttu. “Sana bir analiz Buz Perisi: Sinirliyken kesinlikle sevimli olmuyorsun.” Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan bana döndü ve sırtarak konuşmaya devam etti. “Biraz papatya çayı öneririm. Sakinleştirici bir etkisi olduğunu duymuştum.”

“Papatya çayını alıp o kibirli gö...” Kapıdan geçip Sasha’yı karşımda gördüğüm anda çenemi kapattım.

Sert bakışları ve asla gülümsemeyen suratıyla zebani gibi dikilmiş ikimizi izliyordu. Öldürücü bakışları ona bakmasam bile hissedebileceğim kadar güçlüydü. Mürekkep kadar siyah gözleri kısıldı. “Buza,” dedi en az pist kadar soğuk bir sesle. “Şimdi.”

Karza hemen soyunma odasına doğru ilerlerken peşinden gidecektim ki koluyla durdurdu beni Sasha. Elimdeki sıcak kahveyi alıp kokladı. “Nedir bu?”

“Sade filtre kahve.”

Bir yudum aldıktan sonra memnuniyetle başını salladı. “Tamamdır, şimdi gidebilirsin. Vakit kaybetmeyelim.” Kahvemi geri vermişti...

Patenlerimin bağcıklarını sıkarken Karza ve Sevina hakkında düşündüm. Sevina’nın üzerime kahve dökmeye çalışması ve Karza’nın sinirliyken sevimli olmadığımı düşünmesi hakkında kafa yordum. Belki de ikisinin de kafasında bir tahta eksikti.

İnsan ilişkileri kafa karıştırıcıydı ama bazı eylemler kelimelerden daha kuvvetli çalışırdı. Sevina bana tatlı dille, “Günaydın,” dese bile saniyeler sonra kapıyı suratıma çarpıyordu. Karza bizzat zorbalığa uğramasına rağmen bana kaba davranmaktan asla çekinmiyordu. Antidepresanlarım beni duygusal açıdan bir oduna dönüştürmüş olsa da yanıldığımı sanmıyordum. Bana karşı davranışları barizdi. Net bir şekilde yorumlanabilirlerdi.

Tüm bu değerlendirmenin sonunda bildiğim şey şuydu: İki kişiden birden nefret ediyordum. Nefretim ilk başta yalnızca Karza’ya olduğundan emindim ama son zamanlarda Sevina da listeye girmek için elinden geleni yapmıştı. Onlar hakkında ne hissettiğimi anlamak için antidepresanlarımı bırakmama gerek yoktu. Cevap basitti.

Artık bir değil, iki azılı düşmanım vardı. İkisi de beni kelimelere sığdıramayacağım bir şekilde etkiliyordu. Üstelik ikisinden de kurtulmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemiyordum.

Bölüm 7

Patenlerim eski olsa da buzun üzerinde yıldırım gibiydim. Her dönüşümle bir fırtına yükseliyordu çeliklerimden ve havada dans ettiriyordu bedenimi. Gözlerimden çıktığını hissettiğim buz gibi bakışlar, içimdeki hırsın dışavurduğu bir büyü gibiydi. Her bir dönüş hissettiğim nefretin, yaşadığım haksızlıkların ve söyleyemediğim cümlelerin çığlığı gibiydi.

Buz yalnızca vücudumu değil, duygularımı da özgür bırakmamı sağlıyordu. Serbest bir şekilde dönerken rahatlayan zihnimin yarattığı boşlukta nefes alabiliyordum.

Her bir paten darbesi, önüme çıkan engelleri kırmak için atılan bir tekme idi. Her dönüşüm, buzı yakıp eriten bir kıvılcımdı. Sonat'ın elleri belimi bulduğunda ona bakıp gülümsedim.

Sonat'ın her dönüşünde asaleti, sıcak yüreğinin samimiyetini hissediyordum. Ben kızgın bir ateşken o usul usul akan bir dereyi andırıyordu. Aynı hızda hareket ediyorduk ama bambaşka duyguların sembolüydük. Onun her hareketinde huzur veren bir dinginlik varken benim hareketlerimde mücadele ve hırs belli ediyordu kendini.

Beni tutup havaya kaldırdığında rüzgârı daha fazla hissettim bedenimde. Serbest kalan sinirlerimin içinde süzüldüğüm boşluğa akmasına izin verdim. Bir kıvılcım gibi parlarken buzun üstünde, gözlerimi kapatıp kendimi tamamen Sonat'a bırakmamak için zor duruyordum.

Beni güvenle buza indirdiğinde çeliklerimin keskin yüzeyi buzun soğuğuyla birleşti. Patenlerimin bıraktığı izler yalnızca birkaç çizik

değil, akıttığım her ter damlasının yansımasıydı. Buzun üzerinde yalnızca kaymıyorduk, içimizdeki tutkuyu buzun soğuk yüzeyine kazıyarak verdiğimiz emeğin sonucunu haykırıyorduk. Dudaklarımız kapalı, patenlerimiz keskindi. Yüzümüzdeki gülümseme, çektiğimiz acının bir maskesiydi. Seyirci ana kapılmalıydı. Büyülenmeliydi. O sırada ne kadar yorulduğumuz, bu hareketleri yaparken nasıl defalarca yere kapaklandığımızı düşünmemeliydi.

Zarafetle süzülen bir çift görülmeliydi. Kazanmaya oynayan isyankâr ruhların pistten çıkana kadar içimizde kalması gerekiyordu.

Sonat beni bir kere daha kaldırdığında hangi hareketi yapmak üzere olduğumuzu biliyordum. Beni sıkıca tutacak, havada dönmemi ve sağ ayağımın üzerine sağ salım inmemi sağlayacak olan ivmeyi verecekti bana. Derin bir nefes alarak kendimi telkin ettim. *Defalarca kez yaptın bunu, bir kez daha yapabilirsin.*

Pist etrafımda daireler çizerken saniyeler dakikalara dönüştü ve bir kez daha başarıyla iniş yaptım. Tam hırs ve sevinçle dolu bir şekilde yumruğumu havaya savururken Sonat yavaşlayarak elini beşlik çakmak üzere kaldırdı. Eldivenlerimiz buluşurken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “İyiymi.”

“İyiymi.” Üzerine basa basa tekrarlamıştım bunu çünkü ilk defa tüm koreografiyi hiç düşmeden tamamlayabilmiştik.

Antrenörümüz Sasha ağır hareketlerle pistin kenarına yaklaştı. Gözlerinde cesaret verici bakışlar vardı ama bundan tam emin olamıyordum. Sasha’dan güzel bir şeyler duymaya alışık değildik. İyiye yaklaştığında yüreğimdeki gurur ve hırs silinerek azaldı.

“Bir dakika durun,” dedi gür ses tonuyla. Ellerini ince beline yerleştirip yanımıza kaydı. Gözlerinde belli belirsiz bir parıltı vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yeni bir hareket yapmak zorunda kalacaktık. Bize acı çektirecek olmanın verdiği keyfin göstergesiydi bakışları.

“Çok iyiymi. Enerjiniz, uyumunuz, hepsine bayıldım ama yeterli değildi. Daha tehlikeli, daha cesaret isteyen hareketlere

ihtiyacınız var. Öne çıkmak zorundasınız. Öne çıkmak için de risk almanız şart. Milli takım puanınız zaten yüksek. Şimdi sıra birincilikte.” Gülümsedi. Bizi öldürmek istediğine emindim. *Buraya kadar*, diye düşündüm. *Yeni harekette buza kafa atmamızı isteyecek ve işimiz bitecek.*

Dünyanın en önemli sırlarından birini açıklayacakmış gibi ağır ağır yaklaştı. Telefonunu çıkarıp hareketin bir örneğini gösterdi. Erkek kızı bir eliyle sıkıca kolundan kavırıyor, diğeriyle de bacağına tutuyordu. Kızın yeteri kadar enerji topladığını anladığındaysa onu savurarak buzdan tamamen koparıyordu. Asıl iş burada başlıyordu elbette. Kızın başının buza çarpmamasını sağlayarak çevirip ayaklarını kendi omzunun hizasında, başının ise buzun yalnızca bir karış kadar yukarısında döndürüyordu. İçimden saydım: bir, iki, üç, dört, beş, altı. Altı tam tur. İvme yeterli olduğu için fazla hızlanmalarına gerek kalmıyordu, böylece durmaları da kolay oluyordu. Ama elbette diğer çetrefilli kısım kızı tekrar ayaklarının üzerinde durdurabilmekti.

Tehlikeli miydi? Evet.

Buza çarptığım anda beynimin bir kısmını pistte bırakır mıydım? Evet.

Altından kalkabilir miydik? Muhtemelen.

“İddialı,” diye mırıldandı Sonat çenesini kaşıyarak.

“Denemek istemez misiniz? Sınırlarınızı zorlamanın vakti geldi artık. Bu hareketle hem kendinizi gösterebilir hem de birinci olup marttaki şampiyonaya katılabilirsiniz.” Her kelimesi motive edici bir tonla çıkıyordu.

Sonat soru sorar gibi bana baktı. Bu tarz konularda kararı genelde bana bırakırdı. Rahat hissetmediğim bir hareketi koreografiye eklemekten çekinirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra kararlılıkla başımı salladım. Yeni bir hareket, yeni bir macera, yeni bir başarı.

Başarıya giden yolda risk almadan yürünmezdi. Bu yüzden bu fırsatı denemeden bırakmak istemiyordum. Sasha'nın gözleri

heyecanla kocaman açıldı. Yeni bir hareket ekleyecek olmanın heyecanıyla her zamanki otoriter kişiliği yok olup gitmişti. Öğretmeyi seven bir kadındı. Buna emindim.

Ellerini havaya kaldırarak yapmamız gereken şeylerin ana hatlarını açıklamaya başladı. Eşsiz denge ve mükemmel senkronizasyon hakkında çoktan ezberlediğimiz şeyleri bir kere daha anlatırken göz ucuyla Karza ve Sevina'ya baktım. Aynı yarışmalara gidecektik ama yalnızca bir kazanan olacaktı. Sasha bu hareketi bize öğretmeyi seçtiğine göre bizde daha fazla potansiyel görüyor olmalıydı. Öte yandan koreografilerimiz farklı olduğu için bundan o kadar emin olamıyordum.

Sasha hareketteki dengeyi nasıl sağlayacağımızı, vücudumuzu nasıl ayarlayacağımızı, pozisyonları ve harekete başlarken yapılacak geçişi her bir ayrıntısına kadar anlattı. Bunu yaparken özenle dinlediğimizden emin olmak için tam gözlerimizin içine bakıyordu.

“Hareketin başlangıcından sonuna kadar İklim'e destek olmak zorundasın Sonat. Dönüş sırasındaki hız çok önemli. Yerden yüksekliği en önemli şey ve iş yalnızca sende bitmiyor.” Hızla başını bana çevirdi. “Sonat'ın seni kusursuz bir şekilde döndürebilmesi için vücudunun tüm kontrolünü ona bırakmalısın. Kolun bedenine yapışmalı, denge kaybetmesine engel olmalı. Zaten birbirinize güveninizin tam olduğunu biliyorum. Yarın yeni hareketle açılış yapar, şekillendirmeye başlarız.”

Performansımızı zirveye taşıyacak olmanın verdiği mutlulukla ellerini birbirine kötü planlar yapan bir cadı gibi sürttü. Hemen ardından dinlenmemiz için izin vererek Karza ve Sevina'yla ilgilenmeye geçti.

Pistin kenarına çıktığımızda hâlâ kaymaya devam eden çiftin paten sesleri kulakları dolduruyordu. Oturma alanına geçip belimi esnettim. Buz pateni yaygın olmayan bir spor dalı olduğu için hem yaşıtımız olan hem de aynı ülkede yaşadığımız sporcularla tanışmamız imkânsızdı. Onlarla bir araya gelip antrenmanlarının nasıl geçtiğini

konuşamaz, yeni tekniklerde ne kadar başarılı olduğunu soramaz, buz pateni alanındaki evrensel gelişmeler hakkında muhabbet edemezdik.

Sonat yerinde duramadı ve ayağa kalkıp olduğu yerde minik minik zıplamaya koyuldu. “Yarın için çok heyecanlandım.”

Hafifçe kıkırdadım. Ne zaman yeni bir hareket deneyecek olsak çok mutlu olurdu.

Pistten ayrılırken, “Seni arabanın orada beklerim,” diyerek erkeklerin soyunma odasının yolunu tuttu. Ben de yorulmuş ayaklarımı patenlerin içinden kurtarmak üzere eşyalarımın yanına döndüm. Patenlerimi giymekten daha iyi bir his varsa o da saatler süren bir antrenmanın ardından onları çıkarmaktı.

Soyunma odasında hafif nem ve buzun getirdiği serinlik hissediliyordu. Kalabalık bir antrenmandan çıkmış olsaydık burası ter kokuyor olurdu. Sessizlik, pistteki telaştan ve yoğun duygularımdan tamamen farklıydı. Banklardan birine oturup derin, yorgun bir nefes verdim. Patenlerimi çıkarmak için eğildiğimde buzun üzerinde geçirdiğim günlerin çiziklerini gördüm. Patenimdeki her bir aşınma, bu spora adanmışlığım vaktin bir hatırası gibiydi.

Sessizlik, spor ayakkabılarımı giymeye koyulduğum sırada birden kesildi. Kapıdan giren Sevina ceketini bir köşeye fırlattı, gözlerini kısarak bana baktığında havanın daha da soğuduğuna ve makasla kesilebilecek kadar gerginleştiğine emindim. Bakışları deliciydi. Göz temasını bozmadan, sakın ve kararlı bir şekilde bu küçük savaşı sürdürdüm. Karşıma oturup sertçe kendi patenleriyle uğraşmaya koyuldu.

“Kendini çok bir şey sanma,” dedi bir anda soğuk bir tonla. Ardından açıkladı: “Sasha size gösterdiği hareketi aylar önce bize de göstermişti. Yapamadık. Göründüğünden daha zor. Siz de yapamayacaksınız, bu yüzden boşa vakit kaybetmeyin.” Nezaketten çok uzak kelimeleri bir tehdit gibi yankılandı.

“Süper tavsiye. Sağ ol,” dedim kayıtsız bir tonla.

Son zamanlarda aramızdaki rekabetin çok daha ileri bir seviyeye taşındığının farkındaydım. Sanırım yalnızca buzun üzerinde olduğunu zannettiğim nefretini artık kişisel olarak da besliyordu. Gözlerimizle ettiğimiz sözsüz bir mücadele yavaş yavaş odayı kavuruyor gibiydi. Soğuk bakışlarına rağmen hafifçe gülümsediğimde samimi-yetsiz bir karşılık verdi.

“Yalnızca bir çift uluslararası yarışmaya katılabilir. Bizi şikâyet etmediğin için mutluyum ama bunun sana yumuşak davranacağım anlamına geldiğini sanma.”

“Senden daha farklı bir şey beklemezdim zaten.” Zoraki bir sırtıma geçti yine dudaklarımdan. “Şikâyet etseydim fazla kolay olurdu.”

“Ayakkabıların güzelmiş,” dedi Sevina konuyu değiştirerek. Ama bunu söylerken bile sessiz bir meydan okuma yüklüdü kelimelerinde.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladım. “Senin hediyen.”

Hava artık daha da soğuduğu için otoparktaki arabaların üstü ince bir buz katmanıyla kaplanmıştı. Güneş, dondurucu havaya inat bulutların arasından kendini gösteriyordu. Birkaç serçe otoparkın köşesindeki kısa çamların dallarında zıplayıp şakıyordu.

Sonat kalın montunu sıkıca iliklemiş, ellerini cebine sokmuş, kalçasını arabaya dayamış beni bekliyordu. Ankara asıl canlılığını bu saatlerde kazanırdı. Yoğunluk artar, gökyüzü biraz daha açılırdı. Ancak soğuk yüzünden karın eksikliği de belirgin bir şekilde hissedilirdi. Eskiden çok daha fazla kar yağardı. Okullar tatil olurdu. Artık o kadar fazla kar yağmıyordu.

“Farkında mısın bilmiyorum ama Sevina’yla ne zaman karşı karşıya gelsem sporda rekabet ediyormuşuz gibi değil de düşman hatrında savaşıyormuşuz gibi hissediyorum.” Ağzımdan ve burnumdan çıkan buğu havaya yayıldı.

“Yine ne yaptı?” Gözleri gülümsemesiyle iyice kısılmıştı.

Arabanın arka koltuğunu açıp çantamı içeri fırlattım. “Tuhaf tuhaf laflar söyledi. Yine bana karşı bir şeyler yapmaya çalışacakmış gibi hissediyorum.”

Adora Yağmur

Yanıt olarak yalnızca omuzlarını silkip kendi kapısını açtı. “Dene-sin. Sen zeki bir kuzsın altından kalkabilirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii ya, o gün yirmi kere yere yapışan po-poma da anlatsana bunu.”

Ardından arabaya binip klimayı çalıştırdım. Sonat da emniyet kemerini takmış, şapkasını çıkarmıştı. Arabanın içi saniyeler içinde ısındı. Tam hareket etmek üzereyken telefonuma ardı ardına me-sajlar geldi. Çantama uzanıp telefonumu çıkarmak zor geldiği için saatimden okudum.

Güz: Bugün okula geliyor musun?

Güz: Cumartesi günü ne giyeceğimizi buldum.

Güz: Hatta aldım.

Güz: Lütfen bana kuzma

Güz: *masum ayırcık emoji*

Bölüm 8

Okula vardığımızı sınıfa girmeden Güz'e söyleme hatasında bulunduğum için Güz çoktan Tamay'ın koluna girmiş, bizi otoparkta bekliyordu. Bizzat kendisi alışverişe çıkmış, ihtiyacımız olan tüm kıyafetleri tek başına bulup almıştı. Okulun büyük bir kısmında olduğu gibi ders umurunda değildi. Dersi ekmemiz için hem beni hem de Tamay'ı ikna etme çalışıyordu.

"Annem beni gebertecek," dedi Tamay iki parmağıyla şakaklarını ovarak. "Ayrıca okul çıkışı provamız var. Ona da katılmam gerekiyor."

Güz kocaman bir gülümseme ve yavru köpek bakışlarıyla Tamay'ın dibine girdi. "Tamam, İklim seni vaktinde okula geri bırakır."

"Neyim ben, kişisel şoförünüz mü?" Bunu kısmen bana tatlı davranmaları, kısmen de gerçekten sinirlendiğim için söylemiştim.

Tamay siyah ojeli beş parmağından üçünde gümüş yüzükler olan elini kaldırıp yanağımı sıktı. "Sen bizim bebeğimizsin."

"Arabası olan ve onu iyi kullanan bir bebek," diye de ekledi Güz sırıtarak.

"Peki o zaman, atlayın." Yeni park ettiğim aracımın kilidini açtım.

Sonat annesi ve babası tarafından markette unutulmuş çocuk gibi ellerini iki yana açıp kızlar arabaya koşarken bizi izledi. "Ben ne olacağım?"

Yan koltuk prensesi olmaya bayılan Güz kapısını açtı. Rüzgârla ağzına girmek için çabalayan kestane buklelerini kafasını sallayarak engelledi. "Sen kostümünü akşam denersin!"

Sonat gülerek parmağını bana salladı. “Kostümüm beklediğimden daha kötüyse bana mesaj at.”

Sırıttım ve omzuna dostça vurdum. “Merak etme, o iş bende.”

Yolumuz zaten kısa olduğu için muhabbet etmek yerine Güz’ün o sabah keşfettiği nasılsa tek günde en büyük hayranlarından biri haline geldiği K-pop grubunun şarkılarını açtık. Biz sessizliğe gömülürken daha genç yaşta ünü yakalamış bir grup erkeğin sesleri arabayı doldurmuştu. Güz aldığı kıyafetlerin devasa poşetlerini bagaja yerleştirdiği için Ankara’nın hiç bitmeyen yokuşlarını ve tepelerini tırmanmakta zorluk çekiyordum. Sebebi ağırlıkları değildi, bir çuval kumaşın ne gibi bir ağırlığı olabilirdi ki? Sebebi arabayı her sarstığımda buruşacaklarını söyleyen Güz’ün azarlarıydı.

Tepeler sona ermiş, sonunda evlerinin yoluna girmiştik. Ankara’nın büyük bir kısmı kalabalık caddeler ve üst üste binmiş evlerden oluşsa da bizim evlerimizin olduğu muhit bunun tam aksiydi. Çayyolu tarafındaki evlerin neredeyse hepsi alanların bonkör bir şekilde değerlendirilmesi sonucunda ferah dizilmişti. Neredeyse hepsi büyük siteler şeklinde inşa edilmişti. Ulaşım için arabanız olması şarttı çünkü en yakın toplu taşıma geçen noktaya ulaşmak için bile en az yirmi dakika yürümeniz gerekiyordu. Bunun en az beş dakikası kendi sitenizden çıkarken geçiyordu zaten.

Aroskay ailesinin evi yeni ve görkemliydi. Dış cephesi doğal renğinde bırakılan kiremit minik çatılar haricinde krem tonlarındaydı. Kemerli bir girişi, ahşap verandası vardı. Verandayı aştıktan sonra evin tam ortasına çıkıyordunuz. Sağda mutfak, solda ise salon vardı. Tüm evleri yerden ısıtmalı olduğu için ayaklarınız hiç üşümüyordu.

Çok kolay üşüyen ve karnı ağrıyan bir insan olduğum için evin bu özelliğine bayılıyordum. Çorapla rahat rahat gezmek harikaydı. Poşetleri sırtladığımız gibi küçük yüzme havuzunu ve bakımsız bahçeyi geçip evin girişine vardık. Kış aylarında bahçeyle pek ilgilenmiyorlardı. İpek teyze çok çalışıyordu, bekâr olduğu için de her şeye yetişmesi imkânsızdı.

Güz'ün babası iyi bir baba olmasına rağmen anlaşmalı bir ayrılık kararıyla üç sene önce yurtdışına taşınmıştı. Sonat'ın babasının nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Problemlili bir insandı, defalarca şikâyet edilmesine ve ceza almasına rağmen hiçbir zaman içeri atılmamıştı. Hem İpek teyzeye hem de Sonat'a uyguladığı şiddet yüzünden ömrünün sonuna kadar hapis hanede çürümesi gerekirken sokaklarda rahat rahat geziyordu. Ne kadar da sağlam bir adalet sistemi, öyle değil mi?

Salona tüm poşetleri yığıldıktan hemen sonra sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım. "Antrenmanda yeterince yorulduğum yetmiyormuş gibi bir de hamallık yapıyoruz." Kollarım ağrıdığı için yumuşak yumuşak masaj yaptım onlara. "Bu poşetleri günde üç kere getir götür yapsam bir haftada Sonat'ı atıp tutacak kadar kas yaparım."

Tamay hafifçe gülerek kendini bej rengi koltuklardan birine attı. Evleri sonbahar rüzgârı gelmiş de her yeri dekore edip gitmiş gibi tamamen sonbahar renklerinden oluşuyordu. Bej, krem, karamel, kestane, açık kahverengi, koyu kahverengi ve ara sıra haki yeşili renkler bürümüşü tüm mobilyaları.

Mutfak ve salonun birleştiği noktada geniş bir merdiven üst kata, yani yatak odalarına çıkıyordu ancak poşetleri Güz'ün odasına taşımak yerine salonda denemek daha mantıklı bir fikirdi. Nasıl olsa İpek teyze bu saatlerde işteydi.

"Siz rahatınıza bakın, ben kahve yapıp geliyorum."

"Dışarıdan söylesek daha iyi olabilir," dedi Tamay telefonunu çıkararak. Güz tatlı konusunda mükemmel bir aşçıydı. Harika kurabiyeler ve kekler yapardı ancak konu kahveye geldiğinde toz halini yutmayı bile tercih ederdiniz.

Güz dudaklarını büzüp kanepeye çöktü. "Siz bilirsiniz, ben tek lifimi yaptım."

Tamay çoktan telefonunda kayıtlı olan bu adrese üç tane sade filtre kahve söylemişti. Bir patenci, bir amigo ve bir balerinin tercih

hakkı yoktu, üçümüzün de kariyeri fit olmamıza bağlıydı. Bazen Sonar'ın içtiği ve anında sindirdiği bol karamelli kahveyi kıskanmıyor değildim ama kendimi yıllar boyunca şekersiz içeceklere alıştırmıştım. Yalnızca ara sıra kahvesini koklardım çünkü karamel gerçekten mükemmel kokuyordu.

Gözlerimi şöminenin üzerinde dolandırdım. Birkaç eski gerilim romanının yanında Güz'ün çerçeveli fotoğrafları vardı. Her yaşında farklı bir bale resitalindeki aynı gülümsemeye sahip gamzeli küçük Güz. Bazen daha genç, bazen daha zayıf, bazen daha mutlu, bazen daha yorgun görünse de tüm fotoğraflarda yüzünde aynı gülümseme vardı.

“Keşke benim de bir abim olsaydı,” dedi Tamay hüzünlü bir ses tonuyla.

Güz gözlerini devirerek yanıtladı. “Davulun sesi uzaktan hoş gelir.”

“Sonar'ın hakkını yeme.” Tamay telefonu koltuğun kenarına fırlatıp doğruldu. “Çok uysal ve nazik biri o. Bir abim olsaydı onun gibi olmasını isterdim.”

Kaşlarını çatan Güz poşetleri bir anda halının üzerine yığıldı. Üç kostüm olması gerekiyordu ancak tek bir peruk vardı. Kızıl renkli bir peruktu bu. Hangimize aldığını merak ederken ben olmamasını umdum. Kırmızı kesinlikle benim rengim değildi.

“Bahtıma düşecek kostüm yüzünden şimdiden anksiyetem azdı.”

Güz alınmış gibi boynunu büktü. “Bana hiç güvenmiyor musunuz ya?”

Tamay'la birbirimize bakıp sessiz kalmayı tercih ettik. Güz bunu devam etmesi için bir işaret olarak algıladı ve otuz iki dişini sunan bir gülümsemeyle ilk kostümü kaldırdı. Ya da bir kostüm haline gelecek parçalardan birini.

Siyah, esnek bir tulumdu bu. Yeşil detay eklemek için ekstradan neon yeşil kumaş satın almıştı. Metalik birkaç bilezik ve bir çift siyah eldiven de almıştı. Eldivenler de tıpkı tulum gibi esnekti. Tayt kumaşını andırıyordu. Neon yeşiliyle siyahın birleşiminden hangi karakterin doğacağını tahmin etmek zor değildi.

*Kim Possible** animasyon dizisinden Shego karakterinin kostümüydü bu. Shego dizideki Doktor Drakken'in başyardımcısıydı ve kişisel suikastçısı denebilirdi. Drakken ondan birini bulmasını istediğinde veya bir görev verdiğinde bunu yerine getiren karakterdi. Beline kadar dalgalı, gür siyah saçları, hınzır yeşil gözleri, bembeyaz bir teni ve siyah dudakları vardı. İncecik bir beli olmasının yanında vücudu kıvrımlıydı. Yeşil ve siyah renklerden oluşan tulumu iyi bir fiziğe muhteşem otururdu.

Shego'nun benim için seçilmediğine adım kadar emindim. Karakteri ve görünüşü aramızda sadece birine uyuyordu: Tamay'a. Tamay'ın umursamazlığı, kendine güveni ve öfkesi Shego karakteriyle ortak yanlarındandı. Drakken'in aptallıklarına sürekli göz devirmesi, onun yerine kontrolü eline alması ve küçümsenmekten hoşlanmaması da cabasıydı. Kaba ve kötü karakter olmaktan hoşlanan bir yapısı vardı Shego'nun. Sabrı uzun sürmüyordu. Kendisine haksızlık yapıldığında kesinlikle sesini çıkarır, hak edene haddini bildirirdi. Yani kısaca Tamay'ın Disney karakterine dönüşmüş haliydi.

"Bayıldım," dedi Tamay, Güz'ün açıklamasına bile fırsat bırakmadan. "Ben bile bu kadar iyi bir seçim yapamazdım. Mükemmel. Denemek için sabırsızlanıyorum."

Beğenmesi Güz'ü çok mutlu etmişti. Gözleri kocaman açılırken gülümsemesi daha da genişledi. "Seni, senden daha iyi tanıdığımı söyleyebilir miyiz?"

Tamay parmaklarını tulumun üzerinde gezdirdi. "Kesinlikle söyleyebiliriz."

O sırada araya girip heyecanla ellerimi çırpıttım. "Sıra bende, sıra bende." Hevesli hissetmemem de Güz'ün Tamay'ın karakteri konusunda nokta atışı yapmış olması meraklanmama sebep olmuştu.

Gururlu bir gülümsemeyle parçaların arasından sarı ve turuncu renklerin yoğunlukta olduğu, bolca parıltıya sahip iki parça kıyafet

* Genç bir kız olan Kim'in, yanında sadık bir arkadaşı ve kurnaz bir kobay faresiyle dünyayı kötülüklerden korumak için macera dolu mücadelesini anlatan popüler bir animasyon televizyon dizisi. (ed.n.)

çıkardı. Biri üst, biri alttı. “Bir dakika,” dedim iki elimi heyecanla ağzıma kapatarak. “Stella mı olacağım?” Sesim kesinlikle tahmin ettiğimden daha fazla çıkmıştı.

Benim için seçtiği karakter *Winx** dizisine ait perilerden biri olan, Güneş ve Ayı Perisi Stella’ydı. *Winx* karakterleri arasında en sevdiğimdi. Hem bir prenses hem de peri olması küçüklüğümden beri çok hoşuma giderdi. Diğer *Winx* üyelerine göre biraz daha bencil ve otoriter bir karakterdi ama bu onu sevmeme engel olmamıştı hiçbir zaman. Arkadaşlarına verdiği değer, ne zaman ihtiyaçları olsa onlar için uğraşması kusurlarını bastırırdı. Tüm özelliklerine âşık olmama rağmen Tamay ve Shego arasındaki uyum bizde yoktu.

Stella modaya takıntılı, süslü bir karakterdi ancak ben her gün tayt ve montla çıkıyordum dışarı. Değiştirdiğim tek şey iç çamaşırlarım ve o günkü spor kıyafetlerimin rengi oluyordu. Aynı zamanda derslere önem vermek yerine sevgilisi Brandon’la flört etmeyi tercih ederdi Stella. Benim tam zıddımdı. Tabii bir de sürekli neşeli, eğlenmeli ve güler yüzlü olması vardı. Bunlar da ben değildim.

En azından dış görünüşümüzün biraz benzediğini düşünerek kendimi teselli etmeye çalıştım. Stella’nın da beline kadar uzanan parlak sarı saçları vardı, benim de. O da açık tenliydi, ben de. Gözleri altın sarısı olsa da bir çift lensle halledebilirdik bunu.

“Umarım Tamay’a siyah ruj ve bana sarı lens almışsındır,” dedim kostümü kaparak.

Güz başıyla onayladı. “Siyah ruju aldım ama lens takmak istemezsin diye düşünmüştüm. Bu arada kostümün yalnızca bununla bitmiyor.” Yeniden yerdeki yığına uzanıp simli vücut spreyi, Stella’nınkilere benzer tokalar, bir çift turuncu çizme ve en önemlisi devasa takma kanatlar çıkardı.

“Hayır,” dedim sertçe.

“Zorundasın,” dedi üstüne basa basa.

* Beş genç peri arkadaşın sihirli dünyayı keşfetmelerini, güçlerini geliştirmelerini ve kötülükle savaşmalarını konu alan popüler bir İtalyan çizgi dizisi. (ed.n.)

“Onlarca insanın olacağı sıkışık bir partide simli, devasa kanatlarla gezemem. Ya kendimi rezil ederim ya da birilerinin canını çok fena yakarım. Ya biri kanatlarıma takılıp merdivenlerden aşağı yuvarlanırsa, boynu kırılırsa ve tüm yarışma haklarım elimden alınırsa?”

“Abart,” dedi Tamay burnundan gülererek.

“Çok bunalırsan çıkarırsın.” Kanatları elinde dünyanın en sevimli ayıcığını tutuyormuş gibi salladı. “Ama şunların güzelliğine bir bak. En azından girişini bunlarla yapmak zorundasın.”

Vaktimi kanatları inceleyerek geçirdim. Lastikli oldukları için kolayca çıkarılıp takılabiliyordu. Ayrıca çok ağır da görünmüyorlardı. Güz’ün minnoş kalbi için teklifini kabul etmekten başka çarem yoktu. “Peki, öyle olsun.” Kanatları da kucağıma fırlattığında hepsini kanepenin bir kenarına yığdım. “Bu kadar kısa sürede nasıl buldun bunları Güz? Ankara’da olsak bile hiçbir parti mağazasının yetişkinler için *Winx* kostümü bulundurduğunu sanmıyorum. Özellikle de böyle detaylı bir kostüm.”

Güz gözlerini kaçırıp sııttı. “Üzümünü yiyin bağını sormayın. Orası da bende kalsın.”

“Şimdi seninkini görelim,” dedi Tamay ellerini heyecanla çırparak.

Güz bu emri mutlulukla yerine getirdi ve bir cübbe, beyaz gömlek, pilili gri bir etek çıkarıverdi. Bunları sarı renkli bir atkı ve sarı-siyah çizgili kravat izledi.

“*Harry Potter* karakterlerinden biri,” diye tahmin yürüttüm.

“*Hufflepuff* karakterlerinden biri olması lazım,” diyerek tahmini devam ettirdi Tamay. “Ama doğru düzgün *Hufflepuff* yok ki seride, hele de Güz’e benzeyen.”

“Bunu bulmanız biraz zor,” diyerek açıkladı Güz bize acıyarak. “Hermione Granger olacağım ama *Hufflepuff* versiyonu.”

Hermione Granger bir kitap serisi olan *Harry Potter*’daki ana karakterlerden biriydi. Zeki olmasıyla bilinen çalışkan ve yetenekli bir cadıydı. Dış görünüş özelliklerinden Güz’le uyuşanlar ikisinin de açık tenleri ve gür dalgalı saçları olmasıydı.

“Luna Lovegood sana daha çok giderdi,” dedi Tamay düşünceli bir şekilde.

“Ama ben sarışın değilim. Sarı perukların ne kadar pahalı olduğuna dair bir fikrin var mı? Boyatsam daha ucuza çıkarım işin içinden.”

“Peki kırmızı peruk neden?” diye sordum ilk fark ettiğim parçayı hatırlayarak.

“Ya ilk başta Scarlet Witch’ olmaya karar vermiştim ama son kostümünü bulmak neredeyse imkânsızdı. Kızıl peruğa denk geldiğim anda aldım ancak sonrasında fikir değiştirdiğim için öyle kaldı.” Peruğa bir bakış attıktan sonra döndü. “İstersen senin olabilir.”

“Nerede kullanacağım kızıl peruğu kanka?” diye sordum sorusunun masumluğuna gülerek.

Omuzlarını silkti. “Belki bir yatak fantezisinde?”

Bu üçümüzü de güldürmüştü. “Aynen,” diye yanıtladım. “Bir yandan ders çalışırken oyuncak ayılarımdan birine takarım. Benim maksimum yatak fantezisi.”

* Marvel evreninde doğaüstü yeteneklere, karmaşık bir geçmiş ve çeşitli çatışmalara sahip önemli bir karakter. (ed.n.)

Bölüm 9

Kapının çaldığını işittim. Kapının ardında sipariş verdiğim kahvemi getiren kurye olabileceğini düşündüm ilk önce. Sıcak, karamel kokulu, bol köpüklü bir kahvenin burun deliklerimde dans edeceğini hayal ederken telefonumu yavaşça yatağın üzerine bıraktım. Okuldan geldiğimden beri neler yaptığımı düşünerek bir anlığına duraksadım. Yalnızca kızların bana gönderdiği kısa videoları izlemiş, kendime sosunu çekmesi için erkenden bir salata hazırlamış ve rahat pijamalarımı giyip biraz kitap okumuştum. Kıyafetlerim hâlâ yatağın bir kenarında içleri dışlarına çıkmış vaziyette takılıyordu. O an kahve sipariş etmediğimi hatırladım.

Annemin bu saatte gelmesi pek olası değildi, o halde kim gelmişti?

Kapı tekrar çaldığında ani bir endişe dalgası beynimi ele geçirdi. Acaba annem işten erken mi çıkmıştı? Kapıdaki tanıdığım biri miydi? Ya tanıdığımız birine bir şey olduysa? Ya kötü bir haber varsa? Ya komşulardan biri evimizde bulunduğundan bile emin olmadığım bir şey istemeye geldiyse? Ya komşulardan biri beni öldürmeye geldiyse? Bu düşünceler bir çırpıda aklımdan geçip giderken en kötü senaryolar aklımda canlanmaya devam etti.

İçimde bir panik oluşsa da kendimi toparlayabilmek için derin bir nefes aldım. Sutyenimi eve geldiğimde çıkarıp fırlatmıştım, bu sebeple saçlarımı serbest bıraktım ve kendimi yüzleşmeye hazırladım.

Pandुflarımla merdivenleri hızla inip gözlerimi kapıdaki deliğe koyduğumda rahat bir nefes aldım. Gerginlik yok olup gitmişti. Ka-

pıda bekleyen kişi ne bir katil ne de annemdi. Sonat ellerini kalın montunun cebine yerleştirmiş, karşımda duruyordu. Onun o tatlı suratındaki aptal sırıtışı yüzümde bir tebessüm oluşturdu.

Nefesimi vererek kapıyı araladım. “Selam balım,” dediğimde odağı benden koptu ve gözleri hızla omzumun üzerinden evin içinde dolaştı. Annem Sonat’ı her gördüğünde onu yarışmalar’ hakkında daralttığı için ondan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırdı.

“Annen evde değil, değil mi?” diye sordu ve yüzümü pas geçerek arkamı kolaçan etmeye devam etti.

“Değil,” diye yanıtladım.

Bir kez daha gülümsedi ve içeri dalıverdi. “Kahven var mı?” diye sordu.

“Yok ama hemen hazırlayabilirim,” dedim.

Ankara kışı için birebir, içi polar, haki rengi montunu çıkardı. Deri ceketinin fermuarını açarak boğazına defalarca doladığı kiremit rengi atkıdan kurtuldu ve ikisini de dolaba astı. Hareketleri rutindi; evimi defalarca ziyaret eden birinin otomatik olarak yapacağı hareketlerdi. Düşünmeye veya karar vermeye ihtiyaç duymuyordu.

Dolaptan filtre kahveyi çıkardım, makineye doldurdum ve suyunu hazırlayıp başlattım. “Neden geldin?”

Mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birini çekip otururken kıkırdadı. “Canım çok sıkıydı. Eve gitmek de istemiyordum.”

“Keşke mesaj atsaydın, en azından doğru düzgün bir şeyler giyer, kahveyi önceden hazırlardım.” Kahvenin yanında atıştırabilmesi için hazır kurabiyelerin bulunduğu kutuyu çıkardım. Ben bunlardan yiyemiyor olsam da annem misafirlere ikram edebilmemiz için evde her zaman hazır yiyecekler bulundururdu.

“Şarjım bitti,” dedi. Dudaklarını bir çocuk gibi büzüp arka cebindeki telefonu masaya fırlattı.

Koşar adımlarla odama çıktım ve şarj aletimi kapıp döndüm. İkimizin de telefonları aynı markaydı, bu yüzden birimizin şarj aleti olması yetiyordu genellikle. Annemin bana ulaşamamasından duy-

duğum endişeyle şarj aletimi her zaman yanımda taşıyordum zaten. Tüm emniyetin helikopterlerle o sırada her neredeysem o alanı sardığı kâbus gibi bir senaryodan korkuyordum çünkü. Evet, annemin bana ulaşamadığı zaman başıma gelecek senaryo tam olarak buydu. Sonat'ın böyle bir derdi olmadığı için şarj aleti taşıma alışkanlığı da yoktu.

Aşağı vardığımda Sonat çoktan ikimiz için de birer kupa seçmiş ve kahvelerimize ekleyebilmemiz için süt ısıtıyordu. Ona sormadan telefonunu alıp masanın köşesindeki prize takıverdim. Ekranın yanmasını bekledikten sonra sandalyeme geçtim.

“Anlat bakalım, canın neden sıkkın.” Bacak bacak üzerine atarak Sonat'ın anlatacaklarını dinlemeye hazırladım kendini. Normalde hiç susmayan, cıvıl cıvıl arkadaşımın üzerinde bir hüznün vardı sanki. Uzun boyu yüzünden iki büklüm eğilmiş, sütü karıştırmaya devam ederken sessizliğe bürünmüştü. “Sonat?” dedim.

İsmi duduğunda derin, bıkkın bir nefes verdi. Soluğu yorgunluk doluydu. “Sorun da bu. Anlatamıyorum.”

“Nasıl yani?” Sonat'la aramızda sır olmazdı. Konunun ne olduğunu bilmesem de bana her şeyi anlatabileceğinden emindim. Konu aileviyse yıllar içinde biz de bir aile olmuştuk zaten. Ben onun tatlı annesini ve asla etrafta olmayan babasını bilirdim; o da benim tatlı babamı ve hayatımı cehenneme çeviren annemi bilirdi. Konu kız arkadaşlar ya da erkek arkadaşlar da olamazdı. Yıllar boyunca ikimizin de flörtleri ve sevgilileri olmuştu, bunları ilk anlattığımız kişiler birbirimizdik. O halde sorun neydi? Bana neyi anlatamıyor olabilirdi?

Omuzlarını silkti. “Bir süre boyunca kimseye anlatamam bunu. En azından kendimden emin olana kadar.”

“Buz pateniyle alakalı bir konu mu? Bırakmak mı istiyorsun?” diye sordum endişe dolu bir sesle Sonat'a bakarak.

Aniden arkasını döndü. Gözleri kocaman açılmış, ağzı avını yutmaya hazır bir katil balina kadar genişlemişti. “Hayır, hayır, hayır,

hayır, kesinlikle hayır. Alakası bile yok. Patenle ilgisi olan bir konu değil, daha çok kişisel hayatımla ilgili,” diye telaşla açıkladı.

Derin bir nefes vererek rahatladım. En büyük korkularımdan biri buz patenine Sonat olmadan devam etmek olabilirdi. Bana kimse onun kadar güvende hissettiremezdi. Onun yanında olduğum kadar rahat olamazdım kimsenin yanında. Bu yüzden sık sık partner değiştiren sporcuları anlamam hep zor olmuştu. Yıllar boyunca beraber kaymalarına rağmen bir sonraki partnere geçme kararını nasıl alıyorlardı? Aynı uyumu sağlamak, aynı güveni kazanmak zor değil miydi? Bunu hiçbir zaman anlayamamış, anında yıllardır beraberlermiş gibi harika kayan partnerlere akıl sır erdirememiştim.

“Konuşmak istediğinde ben buradayım öyleyse. Ne zaman istersen.”

Kalkıp ona kocaman sarıldım. Hemen ardından sütün cızırdaması duyuldu ve Sonat beni tıpkı buzda yaptığı gibi fırlatıp arkasını döndü. Sütü taşmadan ocaktan almayı başardığında rahat bir nefes verdi. “Annene bir kere daha tencere seti almak istemiyorum.”

“Geçen seferki set sayılmazdı. Yalnızca üç tane almıştın.”

Kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırdı. “Set sayılmaz mıydı? O tencerelerin kalitesini gördün mü sen? Gayet de set sayılırlar, ucuz bir markadan on tane almak yerine kaliteli olanından üç tane aldım.”

“Ve pembe çiçekli tenceremiz de çöpü boyladı.” Mercimek salatası yapmaya kalkıştığımız gün mercimekleri haşlamak için suya koymuş, ocakta bırakmıştık. Ardından odama çıkıp oyun oynamaya karar vermiştik. Yanan mercimeklerin korkunç kokusu burnumuza gelene kadar.

“Bu yüzden hayatım boyunca bir daha mercimek salatası yiyemeyeceğim,” dedim kıkırdarak.

Sonat parmaklarını saçlarından geçirdi. “Annenin çılgınlığını hâlâ hatırlıyorum. Arada bir kâbuslarıma konuk oluyor.” Sütü karıştırdığı tahta kaşığı bir mikrofon gibi tutarak sesini anneminkine benzetmeye çalıştı. “Ya tüm mutfak yansaydı? Ya ev yansaydı? İpek’e ne söyleyecektim?”

Annem başkalarının ne düşündüğünü çok fazla önemserdi. Doktor gelip anneme yanlış tedavi uyguladıklarını ve üç günlük ömrü kaldığını söylese annem onlara suçlu hissettirdiği için mahcup olur, özür dilerdi.

Sonat bir anda aklına bir şey gelmiş gibi irkildi. “İklim.”

Başımı hafifçe kaldırıp ona döndüm. “Sonat?” İsmi bir hitaptran ziyade soru olarak çıkmıştı dudaklarımdan.

Bana doğru bir adım atarken ucundan hâlâ süt damlayan kaşığı bırakmadı. İki elini omuzlarıma yerleştirdi. “İklim!”

Gözlerimi kırıştırdım ve geri çekildim. Her an yüzüme bağıracakmış gibi hissediyordum. Siper almalıydım. “Sonat?”

Ve Sonat’ın sesi tizleşebildiği kadar tizleştikten sonra ellerini çekip durduğu yerde minik minik zıplamaya başladı. “Güz bana yarın akşamki parti için ne almış biliyor musun?”

Ah, evet. Sonat’a ne giyeceğini sormayı bile unutmuştum çünkü parti tamamen aklımdan çıkmıştı. Bir *Winx* perisi olarak katılmak zorunda kaldığım partiyi nasıl unutabilirdim? Sonat’ın neşesine ortak olmak için tıpkı onun gibi yerimde zıplamaya başladım. “Ne almış? Ne almış?”

Heyecanını yutkunarak geçirmek istediği belliydi. Sanki söyledikleri duygularını ifade etmeye yetmiyordu. “*Lilo ve Stitch*’teki Stitch’in tulumunu almış!” Yüzüne düşen saçlarını başını iki yana sallayarak çekmeye çalıştı.

Dudaklarımdan kahkahayla inilti arası tuhaf bir ses çıktı. Gülüşümü bastırmaya çalışırken tahmin ettiğimden de vahşi bir şekilde nefesimi yanlışlıkla burnumdan verdim. “Bildiğimiz tüylü bir tulumdan mı bahsediyoruz?”

Neşeyle sıırttı ve defalarca başını onaylar şekilde salladı.

“Bir ayıcık gibi gezeceksin yani ortalıkta?” diyerek kaşlarını çat-tım.

* Hawaii’de yaşayan küçük bir kız olan Lilo ve uzaylı bir yaratık olan Stitch’in sıradışı dostluğunu ve maceralarını konu alan sevimli bir animasyon filmi. (ed.n.)

“Hayır!” dedi Sonat nihayet zıplamayı bırakarak. Yüzünü buruşturdu. “Stitch bir ayı değil, uzaylı.”

“Pardon.” Sonat’ın bu tarz küçük detaylara ne kadar çok önem verdiğini unutmuştum. “Yani kabarık tüylü, mavi renkli, kocaman gözlü bir uzaylı olarak gezeceksin.”

“Bunu alırken amacı benimle dalga geçmekmiş. Sinirimi bozmaya çalışmış ama sanırım küçük kız kardeşim küçükken ne kadar çok Lilo ve Stitch izlediğimizi unutmuş!” Kendisi için seçilen karaktere bürünmek için o kadar hevesli görünüyordu ki bu haline gülümsemeden edemedim. Kendisi seçse bu kadar mutlu olmazdı muhtemelen. Normal şartlar altında olsak bu konuyu kesinlikle bir dalga malzemesi olarak kullanırdım ama gözlerindeki hevesli, çocuksu parıltıyı gördüğümde bundan vazgeçtim.

“Peki partiye kimi götürüyorsun?” Başımı hafifçe yana yatırıp hazır olan kahvemizi kupalarımıza doldurmaya koyuldum.

“Birini mi götürmem gerekiyor?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem ki yanında bir flörtle gitmek istersin diye tahmin etmiştim.”

Sonat birkaç saniye düşündükten sonra dudaklarını büzdü. “Götürmek istediğim kimse yok. E sen de kızlarla gidiyorsun, değil mi?” Başımla onayladığımda konuşmaya devam etti. “Ben de sizinle gelirim o halde. Kimbilir, belki sap olarak gittiğim partide birileriyle tanışma şansım olur.”

“Stitch kostümüyle gezerken umudunu fazla yükseltmemelisin,” dedim ve masaya yerleştik.

Kahvesinden uzun ve sesli bir yudum aldıktan hemen sonra kurabiyelerden birini attı ağzına. “Tatlım, bir gün hem komik hem de nazik erkeklerin değerini anlayacaksınız. Deri ceketli, kaslı, motorcu çocukların yerini centilmen, ayıcık kostümlü çocuklar alacak ve o gün bu söylediklerini yedireceğim sana.”

“Bana niye kızılıyorsun?” diyerek güldüm. Kahvemden bir yudum aldım, acılığı tam sevdiğim dozdaydı. Ne fazla ne az. Sonat da sü-

rünü gayet iyi ayarlamıştı. Bir bardak kahveye bu kadar ihtiyacım olduğunu ilk yudumuma kadar fark etmemiştim bile.

Tam damağımdaki kahvenin tadını çıkarırken Sonat'ın hâlâ şarjda olan telefonunun tanıdık melodisini işittim. Bana daha yakın olduğu için alıp ona uzatacaktım ki Sonat benden önce davrandı. Kimin aradığını görmemi istemiyormuş gibi hızla telefonu kapıp ekranına baktı. Gördüğü isim yüzünden irkildiğine yemin edebilirdim ama bu çok kısa sürmüştü. Kendini hızla toparladı ve kafasını kaldırıp gülümsedi. “Bu telefonu üst katta açsam olur mu?”

Ona kimin aradığını, neden tuhaf davrandığını sormalıydim. Gülümsemesi biraz olsun içten değildi ve telefonun diğer ucunda kimin olduğunu ölümüne merak ediyordum. Belki de telefonu elinden kapıp bakabilirdim. Ama bunun yerine zar zor tebessüm edip başımla onayladım. “Tabii, sorun değil,” dedim. Anlayışlı bir tavır takınmayı da unutmamıştım.

Telefonun kapanmaması için hızla yukarıya çıkan Sonat'ın arkasından bakakaldım. Yıllardır bana her şeyini anlatan dostum, ilk defa sır saklıyordu. Benden bir şeyler gizliyor gibi görünmesi, normalde hiçbir şeyi saklamayan Sonat için fazlasıyla endişe vericiydi. Özel hayatına saygı duyuyordum elbette ancak bu davranışları içimde tuhaf bir his uyandırmıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Bölüm 10

Kız arkadaşlarımı çok seviyordum, gerçekten. Ama bazen beni zorla dışarı sürüklemeye çalıştıklarında evde kalmama izin vermemelerini diliyordum. Böylece cumartesi gecelerimi tanımadığım insanların bir araya geldiği, temposu artırılmış, ruhaf şarkılarla tepindikleri ve o geceyi geçirecek birilerini aradıkları gürültülü ev partileri yerine evde, yatağında ders çalışarak geçirebilirdim. Evet, partiler eğleneliydi; evet, her genç eğlenmeliydi ama artık hazırlık senesinde değildik. Özellikle bu sene, şampiyonalara katılma şansım varken derslerden kalmak istemiyordum. Türkiye’de birinci olmak, uluslararası yarışmalarda boy göstermek demekti. Belki de bu sayede evimden biraz olsun uzak kalabilir, hayatımın en büyük stres kaynağı annemle aramdaki gerginliği azaltabilirdim. Hem belki ülke birincisi olduğumu duyduğu zaman üstüme bu kadar gelmeyi de bırakırdı.

Güz aradığında evden çıkıp onlara gitmek için neredeyse hazırdım. Telefonumu, şarj aletimi, makyaj malzemelerimi toparlamıştım. Ayakkabılarımı da Güzlerde değiştirecektim. Partiye onların evinde, beraber hazırlanmaya karar vermiştik. Telefonu üçüncü çalışında açtım. “Çıkmak üzereyim Güz.”

“Ah, tamam,” diye yanıtladı cıvıltılı bir sesle. “Tamay çoktan geldi de seni bekliyorduk. Aç mısın bu arada?”

“Değilim.” Aslında oldukça açtım fakat Güz’e bir kez bile açlığımı dile getirsem üzerine düşenden çok daha fazlasını yapma eğilimindeydi. Bana ihtiyaç duyduğum besinin onlarca katını yedirmeye çalışıyordu. Kendisi de formuna dikkat ettiği için bizzat yiyemediği

güzel yiyecekleri etrafındakilere ısrarla sunmak gibi bir alışkanlığı vardı. “On beş dakikaya sizde olurum,” diye ekledikten sonra anneye çıkacağını haber verdim ve arabaya adadım. Sahiden de on beş dakika içinde evlerine varmışım.

Kapıyı çaldığımda karşımda İpek teyzeyi gördüm. Hemen elimdekileri alıp bir kenara bıraktı ve bana kocaman sarıldı. “Güzelim hoş geldin,” dedi tüm vücudumu sıcacık kollarıyla sararak. “Aç mısın? Tamay’a bir şeyler hazırladım ama Güz senin aç olmadığını söyledi. Yine de bir şeyler yiyip gitseniz daha iyi olur.”

Montumu ve botlarımı çıkarıp içeriye doğru ilerledim. Mis gibi bir yemek kokusu tüm evi sarmıştı. Evlerinin sıcak havası ve pişen yemeklerin leziz kokusu her zaman kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Üç kişi yaşamalarına rağmen kocaman bir ailenin sıcaklığını barındırıyordu evleri. İpek teyzenin her zaman gülümseyen yüzü de evlerinin kucak açan havasını daha da vurguluyordu. “Evde yedim İpek teyze, teşekkür ederim.”

“Peki o zaman.” Birkaç adım geri çıkıp nazikçe başını salladı. “Kızlar yukarıda. Sonat da onlara sim mi ne almaya gitti. Sanırım kostümlerinin eksik bir parçasıymış. Birazdan burada olur.”

Başım la onayladıktan sonra İpek teyzeyi yalnız bırakarak mermer merdivenlerden yukarı çıktım. Her basamağın altında, buraya geldiğim günlerin anısı yatıyordu. Güz’ün kapısı açıktı ve kıkırdama sesleri uzaktan bile duyuluyordu. Yakın dostlarımla kahkahası bu mesafeden bile yüreğimi ısıtmayı başarmıştı. Kapının önünde durduğum anda bana dönük olan Güz’ün gözleri kocaman açıldı. Şaşkınlıkla heyecan karışımı bir ifade eşliğinde sarılmak için ayağa fırlayıp neşeli bir sesle azarladı beni. “Daha erken gelmeliydin!”

Güz’ün odası rengârenk posterlerle, kitap dolu raflarla ve inanılmaz derecede renkli makyaj malzemeleriyle dolup taşıyordu. Duvarlar en sevdiği film ve dizilerin afişleriyle kaplıydı. Odanın bir köşesi tamamen *Harry Potter* için ayrılmıştı. Filmlere ait büyük bir poster, kitaplar ve birkaç tane koleksiyon eşyası vardı.

Başka bir tarafa ise *Friends* dizisinin ikonik sahnelerinden birini çerçeveletip asmıştı. Romantik komedi ve fantastik kitapları ise ağırlıktan eğilmiş raflara dizilmişti. Odanın ortasında geniş bir kanepede vardı ve üzerinde rengârenk yastıklar yer alıyordu. Ders çalışmak, sohbet etmek, film izlemek veya kitap okumak için kullanırdık genelde bu kanepelyi. Bizden çok çekmişti.

“Biliyorum.” Dudaklarımı büzüp eşyalarımı bir kenara bıraktım.

Güz, “Bu kadar eşya ne?” diye sorduğu sırada Tamay da Güz’ün yatağından yuvarlanarak kalkmayı başardı.

“Selam bebeğim,” diyerek yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Rujunu bulaştırdığından emin olarak elimin tersiyle yanağımlı ovaladım. “Akşam burada kalırım diye düşündüm, alkol kokarak eve gidersem annemin arkamdan terlikle koşmasını istemiyorum.”

Güz hafifçe kıkırdadı. “Kal tabii.”

“Saçlarım nasıl olmuş?” Tamay normalde dümdüz olan saçlarını dalgalandırmıştı çünkü bürüneceği karakterin saçları siyah, uzun ve dalgalıydı. Onlarla gurur duyduğunu belli edercesine bir sağa bir sola sallayıp sıırttı.

“Bayıldım. Senin saçların ne olacak?” diye sordum Güz’e dönerek.

Dudaklarını büzdü. “Benimkilere bir şey yapmaya gerek yok. Hermione zaten kıvrıcık saçlı.”

“Ve dişlek,” diye ekledi Tamay kıkırdayarak.

“Kitapta öyle!” diyerek kendini savundu Güz. “Güzel görünmem gerekiyor. Bana Emma Watson’mışım gibi bakmalılar, kitaptaki dişlek Hermione’ymışım gibi değil.”

Tam Tamay ağzını açmıştı ki kapının kenarı tıklatıldı. Ardından bir eliyle gözlerini kapatmış, elindeki poşeti uzatarak minik adımlarla ilerleyen Sonat çıktı ortaya. “Kimse çıplak değildir umarım,” dedi gözlerini açmadan. “Pırıltılarınızı getirdim.” Naylon poşeti salladı.

Güz heyecanla hemen atıldı. “Açabilirsin gözlerini,” diyerek abisini rahatlatı ve havada sallanan poşeti kaptı.

“Kim için bu simler?” diye sordum korkuyla.

Poşetin içinden her renkte, küçük paketlere konulmuş vücut simleri çıktı. Şaka yapmıyorum, mavinin bile beş ayrı tonu vardı aralarında.

“Hepimiz için,” diye yanıtladı Güz turuncu ve sarı paketleri bana uzatarak. Yeşil renkliyi Tamay’a uzattıktan sonra mavi olanını da Sonat’a fırlattı.

“Benim işim uzun değil, alt tarafı bir tulumla gireceğim. Siz çıkmaya yakınken bana haber verirsiniz,” diyerek kapıyı ardından kapatıp odayı terk etti Sonat.

Güz mutlu bir şekilde odanın ortasına ilerledi. Kıyafetlerimizi odanın üç tarafına bölüştürdü ve ellerini kötü bir karaktermiş gibi birbirlerine sürttü. “Hadi başlayalım.”

Giyinmemiz yaklaşık on beş dakika, aksesuarları ekleme kısmı on dakika, makyajımız ise bir saat civarında sürdü. Simlerimizi Güz’ün sürmesine izin verdik. Eyelinerlarımızı ise üçümüzün arasında en iyi eyeliner çeken kişi, yani Tamay halletti. Benim göz makyajım sarılı ve turunculu tonlardayken Güz’ün kahve tonlarında, Tamay’ın ise simsiyahtı.

Saçlarımın fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Yalnızca birkaç ışıltılı toka, kurdele ekledik ve iki yandan bağladık. Bunu yapmak için de Güz gönüllü olmuştu.

“Stella bu halimi görse çılgık çılgına bağırır ve kesinlikle onu daha güzel temsil edebilmem için bir moda sihri yapardı.” Aynaya baktığımda bir peri görüyordum, evet ama bu kesinlikle olmaya çalıştığım o güzeller güzeli kız değildi. Düşük bütçeli versiyonuydum.

“Bence güzelliğini kiskanırdı,” dedi Tamay ve saçlarımı arkamdan önüme doğru atıp şekillendirdi. “Ne kadar asil olduğunun farkında değilsin.”

“Dedi tüm partinin yıldızı olacak kız.” Gözlerimi devirdim.

Tamay gülümsedi ama çok istekli değil gibiydi. “Aynen, beni yatağa atmak için uğraşacakları kesin.”

Acı ama gerçektir. Onu teselli etmenin hiçbir anlamı yoktu çünkü partide tam olarak bu söylediğinin yaşanacağını üçümüz de biliyorduk. Tamay okulun en güzel kızı bile olabilirdi ama bir amigo kız olması erkeklerin ona ciddi yaklaşmasını engelliyordu. Defalarca yalnızca ona dokunmak, onu öpmek, onunla randevuya çıktıklarından bahsedebilmek için çıkma teklif etmişlerdi. Her seferinde büyük bir hayal kırıklığıyla evine dönmüş, bizi görüntülü arayıp kahkaha atarak yaşadıklarını anlatmıştı. Ama telefonu kapattığında gülümsemeye devam etmediğini hepimiz biliyorduk. Umurunda değilmiş gibi yapıyordu ama umurundaydı. Sevilmek istemiyormuş gibi yapıyordu ama kim sevilmek istemezdi ki? Sağlıklı, romantik bir ilişkiyi kim elinin tersiyle iterdi?

“En azından sana teklif edecekler,” dedi Güz içini çekerek.

İkisinin olayı buydu. Aşk kelimesinin sınırlarını zorlayan bir ikiliydiler. Tamay mantığa ve iletişime inanırdı, Güz ruh eşini arardı. Tamay sevebileceği birini isterdi, Güz sevdiği kişinin karşılık vermesini. Tamay macera ve heyecan arardı, Güz ise huzurlu ve romantik bir ilişki. Yıllar boyunca sürdürdükleri arayış bir türlü son bulamamıştı. Tamay’ın yüzlerce flörtü, onlarca sevgilisi olmuştu, Güz ise bu yaşına kadar kimseyle çıkmamıştı.

“Yola çıkalım mı?” diye sordum kızlarımı içine düştükleri karamsar ruh halinden kurtarmak için. Güzel, akıllı ve başarılı kızlar olarak aşk hayatlarımızda herkes için geçerli olan olasılıkları kökünden söküp atacak kadar şanssız olduğumuzu düşünüyordum. Ancak bir partiye gidiyorduk, cenazeye değil.

“Sonat’a söyleyeyim de giyinsin,” dedi Güz çantasını omzuna atarak. “Telefon?”

Her zaman yaptığımız gibi çanta kontrolü yapma vaktiydi. Bir şey unutmamak için üçümüz de aynı anda çantalarımızı kontrol ederdik. Tamay’la aynı anda kendi çantalarımızı karıştırıp başımızı salladık.

“Cüzdan?”

Başımızı salladık.

“Anahtarlar?”

Başımızı salladık.

“Şarj aleti?”

Başımızı salladık.

“Ruj, pudra ve parfüm?”

Başımı salladık.

“Ped, peçete ve ıslak mendil?”

Başımızı salladık.

“Yedek toka?”

Başımızı salladık.

“Naneli şeker?”

Başımızı salladık.

“Biber gazı?”

Son bir kere daha başımızı salladıktan sonra çıkmaya hazırдық.

Saat dokuza yaklaşırken Doruk’un biletlere yazdığı mahalleye döndüm, parti onun evindeydi. Sonat yanımda telefonundaki haritaya bakıyor, doğru yoldan ilerlediğimden emin oluyordu. “İki sokak sonra sağa döneceksin.”

Başımla onayladım. Tam o esnada yolda ezmek üzere olduğum bir yavru kedi varmış gibi dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Panikle frene asıldım, neyse ki hızlı gitmiyordum. “Ne? Ne var?” diye sordum korkuyla.

“İçki almayı unuttuk!” Aynadan baktığımda Güz’ün iki eliyle ağzını kapattığını fark ettim.

“Partiyi onlar yapıyor, içkileri de onların getirmesi gerekmiyor mu?”

Güz başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır, herkesin en az bir şişeye gelmesi gerekiyor. Bak, bilette bile yazıyor.”

Görebilmek için ışığı açmam gerekti. İncecik kâğıda basılmış kalitesiz baskıyı gördüğümde gözlerimi devirdim. Sahiden de yazı-

Adora Yağmur

yordu. “Amerikan gençlik dizilerine özenip parti veriyor ama alkolü karşılayamıyor mu?”

Sonat kıkırdadı. “Amerikan gençlik dizisi ama Türkiye ekonomisi.” Ardından parmaklarını telefonunun ekranında kaydırды. “Yedi dakika mesafede bir market var. Açık gözüküyor. Onda kapanıyor-muş.”

Marketin önüne vardığımızda bomboş park alanına yaklaştım ve park ettim. “Hadi gidin alın.”

Ancak kimse kıpırdamadı. Nefes bile almıyorlardı. Yalnızca birbirine bakan dört çift göz vardı arabada. “Bu halde gitmemi beklemiyorsunuz herhalde, değil mi?” diye çemkirdim bir anda. “Bikiniyle gitsem daha mantıklı!”

Tamay da ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Aynısı. Bu şekilde içeriye adımımı attığım anda akıllarından neler geçer kimbilir.”

Güz ve Sonat birbirlerine kilitlenip öldürücü bakışlar attılar.

“Hiç öyle bakma,” dedi Güz.

“Ben gidemem!” dedi Sonat.

“Gayet de gidebilirsin!”

“Mavi simle boyanmış bir doksanlık pofuduk bir uzaylıyım Güz. Kaldır kıcını. Alt tarafı dört şişe seçip, alıp geleceksin. “

Güz ofladı. İçini çekti. Homurdandı ve biraz da söylenmeyi ihmal etmeyerek arabadan indi. Geldiğinde altı adet yetmişlik şişe siyah poşetin içinde birbirlerine çarparak ses çıkarıyordu. İki şişe votka, iki şişe tekila, iki şişe cin almıştı.

“Dört tane gerekiyor sanıyordum.”

“Bu ayı insan gibi içmiyor,” diye yanıtladı Güz eliyle Sonat’ın omzuna vurarak. Aynı anda Sonat da ondan kaçarak cama yapıştı.

Karanlıkta araba sürmenin eğlenceli olabileceğini hiç düşünmezdim ama öyleydi. Yola bir hayvanın veya yayanın fırlamasından korktuğum için ara yollarda yavaşlasam da anayolda hızla yanından geçtiğimiz ışıkların oluşturduğu atmosfer kendimi bir film sahnesindeymişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. Kulaklarımı arka-

daşlarıma kapatıp yalnızca yola odaklandım. Parti evine yaklaştıkça çevremdeki arabaların sayısı azalıyor ve yalnız kalıyordum. Sanki beynim hafifleşiyor, her şeyin temposu bin kat daha yavaşlıyordu.

Arabayı تنها bir yolda sürerken yapmam gereken tek şeyin iki paralel çizginin arasında düz bir şekilde ilerlemek olması benim için çizilen hayat çizgisinde ilerlemem gerektiğini anımsatıyordu. Başkaları benim için çoktan çizgileri çekmiş, varış noktasını oluşturmuştu. Benim görevim yalnızca gitmekti. Adım atmak, ilerlemek, daha fazla yol katetmek...

Anayoldan çıktıktan sonra Dorukların partiyi verdiği eve yaklaştık. Sitenin girişinin etrafında iki yol boyunca park edilmiş onlarca araba vardı. Partideki kişi sayısının çok daha fazla olacağı kesindi çünkü tüm arkadaşlar gruplar halinde gelmiş olmalıydı.

“Yoksa şurası...” Güz cama yapışmış, yaklaştığımız siteden etrafa saçılan ışıkları izliyordu.

“Evet,” diye yanıtladım sormak üzere olduğu soruyu. “Vardık.”

Bölüm 11

Sitenin güvenliği parti hakkında bilgilendirilmiş olmalıydı ki Doruk'un partisi için geldiğimizi söylediğimiz anda gözlerini devirerek geçmemizi işaret ettiler. Tabii dış görünüşümüz de yeterli gelmiş olabilir. Bu gecenin kesinlikle en iyi iş günlerinden biri olmadığı kesindi. Sıradan üçüncü villa –partinin orada olduğunu anlamamız için adrese ihtiyacımız yoktu– ışıklarla, müzikle ve havuz kenarında-ki insanların çığlıklarıyla direkt dikkatimizi çekmişti.

Kapı açıktı. Biz de çalma ihtiyacı duymadan içeri girdik. Müzik o kadar yüksekti ki beynimin içinde attığını hissedebiliyordum. Karaoke müziğiyle karışmış parti müziği kuru gürültüden başka bir şey değildi. İçeriye bir grup süperstar gibi girdikten hemen sonra durup partiye bir göz attık. Eşzamanlı olarak yakınımızdaki insanlar da sürdürdükleri sohbete kimin geldiğini görebilmek için ara vermiş, başlarını çevirmişlerdi.

Karşılaştıkları manzarayı hayal ettiğimde istemsizce gülümsedim. Parıltılı Stitch, Yamuk Kanatlı Stella, Hufflepuff Hermione ve muhtemelen hangi karakter olduğunu çıkaramadıkları ultra seksi Shego.

Güz elindeki poşeti sıkıca kucakladı. “Belki de bunu mutfağa götürmeliyim,” diye mırıldanarak minik adımlarla bizden ayrılmaya karar verdi.

Yutkundum. Gergin hissediyordum. Tanımadığım birkaç çocuk –yakışıklı oldukları için dikkatimi çekmişlerdi– beni süzüyordu. Üzerimde gezdirdikleri gözleri çıplak gibi hissetmeme sebep oluyor, abartılı giyinip giyinmediğimi merak etmeme yol açıyordu. Buzda

asla makyaj yapamadığım için okulda da kimse benim süslü halimi göremiyordu. Bu nedenle bana şu an baktıkları gibi bakmaları, kesinlikle alışık olmadığım bir durumdu. Gerici ve korkutucuydu.

Sınıfımdan ve kampüsten birkaç kişiyi görüp el salladım. Hiçbiriyle yakın değildim ancak bunun sebebi okulda ders saatleri haricinde birlikte vakit geçirmememizdi. Sınıf arkadaşlarımla oturup bir kahve içsem arkadaş olabileceğimize emindim. Yine de aramızdaki sessiz anlaşımdan memnundum. Ben onlara ara sıra ödev olup olmadığını ve sınav konularını sorardım, onlar da sebep aramadan cevap verirdi.

“Ben gidip havuz kısmını kontrol edeceğim ve sen de benimle geliyorsun,” dedi Tamay. Ne yazık ki kastettiği kişi ben değildim. Sonat’ın elini, daha doğrusu uzaylı patisini yakalamış, çoktan havuzun yolunu tutmuştu bile.

Yalnız kalmıştım ve bu anksiyeteme hiç iyi gelmiyordu. Biraz içmenin faydası olacağını düşünerek kendimi mutfağa attım. Kendime üniversiteye ilk geldiğim hafta tanıştığım, ardından da favorilerimden biri olan Tekila Sunrise isimli kokteyli hazırlamaya koyuldum. Şansıma ihtiyacım olan her şey tezgâhta vardı.

Daha fazla gerilemeyeceğimi düşünürken kokteylimden aldığım ilk yudum boğazımda takıldı. Açık mutfağın hemen karşısındaki oturma takımında tanıdık bir surat vardı. Hayır bir değil, iki surat. Karza ve Sevina buradaydı. Karza’nın davet edilmesini anlayabiliyordum elbette ama Sevina? Gerçekten aylardır ilk defa kafamı boşaltmak istemiştım ve en büyük iki düşmanım karşımda duruyordu.

Kokteylimden büyük bir yudum daha aldım. Karşılarındaki birkaç kişiyle muhabbet ediyorlardı. Sevina arada bir kıkırdıyor, Karza’ya dönüp başını koluna veya omzuna dayıyordu. Karza ise arada bir Sevina’nın tepkisine karşılık verirken çoğu zaman konuşmaya devam ediyordu. Elimdeki bardağın her an parmaklarımin arasında parçalanacağından emin gibiydim. Dişlerimi sıkarken partiyi bırakıp gitmemek için zor durdum. *Güz ve Tamay’a söz verdin*, diye hatırlat-

tım kendime. *Onlar için sabret.* Ardından arkamı onlara dönmeye tercih ettim. Gözümün önünde olmazlarsa sinirimi bozamazlardı.

“O kokteylden arttı mı? Leziz görünüyor.” Karza’nın sesini omzumun üzerinde duyduğum anda içimden bir küfür savurdum.

Hızla arkamı dönüp kocaman bir gülümseme yerleştirdim suratıma. “Hiç kalmadı.” Büyük bir yudumu yavaş yavaş içerken beni izlemesine izin verdim. “Gerçekten de harika hazırlamışım.”

Gözlerini kısıp sııttı. “Peki nesin sen? *Monster High* karakteri mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Kötü tahmin. *Winx* perisiyim. Stella.”

“Kötü tahmin mi? İkisi de aynı şey sayılır.”

Bu kadar ileri gittiğine inanamıyordum. “Karza Dinçer, yıllardır süren nefret dolu mücadelemiz boyunca sana hiçbir zaman kişisel hakaretlerde bulunmadım ama bunu söylediğine inanamıyorum. Sınırı aştın. *Monster High*’la *Winx*’e nasıl aynı şey diyebilirsin? Özellikle de bu kadar klişe bir kostümle gelmişken. En azından benimki orijinal bir fikir.”

Karza kırmızı korsesi, siyah pantolonu, dağınık jöleli saçları ve dudaklarının kenarından akıttığı kırmızı kan damlasıyla bir vampir kılığına girmişti ancak sıradan bir vampir değildi. Detaylara önem verilmiş, özenle düşünülmüş Viktorya dönemi gotik vampirlerindendi. Simsiyah bir frak giymişti. Kuyruklu pelerinin yarasayı andıran yakaları vardı. Dantel işlemeli manşetleri de gözüme çarpmıştı.

Siyah frak belinde incelen bir şeritle vücudunun kıvrımlarını sarmış, ışıltılı düğmelerle süslenmişti. Parlak düğmeler göğsüne doğru çıkıyor gümüş rengi bir kıvrım oluşturuyordu. Dizlerinin hemen altında biten koyu siyah çizmeleri bile vardı. Üstüne üstlük, kostümünü makyajla tamamlamaktan da çekinmemişti. Yüzü ve elleri normalde olduğundan çok daha soluk gözükmesi için beyazlaştırılmıştı. Bunun için beyaz pudra kullandığını tahmin ediyordum

* Canavarların ve efsanevi yaratıkların çocuklarının bir lise deneyimlerini ve maceralarını anlatan popüler bir Amerikan çizgi dizisi. (ed.n.)

Çünkü vücut boyası kalın bir tabaka bırakırdı ve baktığımda direkt tenini görebilmiştım sanki.

Gözlerinin altına da mor göz torbaları çizilmişti. Saçının renginde bir değişiklik yoktu. Yalnızca açık kahve tonlarında bir jöleyle biraz daha ıslak görünüm vermişti. Dudakları ise daha yeni masum bir genç kızın kanıyla beslenmiş gibi kıpkırmızıydı. Suratındaki tek canlılığın dudaklarında olduğu su götürmez bir gerçektir.

“Tüh,” dedi Karza bir adım yaklaşarak ve dirseğini tezgâha dayadı. “Ben sana kendi tarifimden denetebilirim o halde.” Kenara çekilmem için kalçasıyla belime doğru vurup beni hafifçe kenara çekilmeye zorladı.

Buraya yeni bir kokteyl tarifi için gelmiş olamazdı. Gözlerimi kısıp ada tezgâhın üzerinde gezdirdiğı bakışlarını inceledim. Yüzündeki sinsi parıltıyı fark ettiğim anda kalp atışlarımla hızlandığını hissettim. “Ne istiyorsun Karza?” diye sordum sesimdeki gerginliğin belli olmamasını dileyerek.

Karza nazikçe öne doğru eğilip boş bir bardağın dibine votka doldurdu. “Sadece eğlenmeni sağlamaya çalışıyorum. Senin kadar güzel giyinmiş bir kızın somurtarak tek başına bir şeyler içmesine yufka yüreğim izin vermedi,” dedi soğuk bir gülümsemeyle.

Sinir bozucu sırtışına karşılık olarak sırtımı dikleştirdim. “Gidersen mutlu olacağıma söz veriyorum. Hatta benden uzaklaştığın her adım için daha da fazla sırtıcağım, ne dersin?”

Karza’nın gözleri tezgâhın üzerinde avını izler gibi dolaşıyordu. Hedefini bulduğunda zafer gülümsemesiyle portakal suyunu kaptı. “Yalancı,” dedi alaycı bir tonla. “Arkamı döndüğüm anda somurtmaya devam edeceğine eminim.” Ardından gözlerimin içine baktı. Bakışları önce gözlerimde, sonra dudaklarımda gezindi. “Ama bak, ben yanımdayken gülümsüyorsun.”

“Acı dolu bir gülümseme,” diye düzelttim onu ve havuz tarafına baktım. Belki de Tamay veya Sonat ne halde olduğumu fark eder, bana yardım etmeye gelirdi. Güz’ün nerede olduğuna dair bir fikrim

yoktu ancak ondan umudu keseli çok olmuştu. Muhtemelen uzak-tan izleyip âşık olacağı yakışıklı bir çocuk arıyordu.

“Sonat’ı arıyorsan şu siyah saçlı arkadaşınla oldukça keyifli vakit geçiriyorlar. Yakışmışlar.”

Az daha içeceğimi burnumdan fışkırtıyordum. “Onlar sevgili değil. Ayrıca Tamay’ın ismini gayet iyi biliyorsun, hatırlayamıyormuş gibi yapma.”

“Sevgili değiller mi?” Karza tek kaşını kaldırıp sırtıttı. “Aç gözlerini Buz Perisi. O ikisi çoktan işi pişirmişler.”

“Komiksin Karza. O ikilinin beraber olması senin ve benim olmamla aynı ihtimal.” Kelimelerimi işittiğimde her şey için çok geçti. Karza şaşkınlıkla bana döndüğünde aramızda uzun, işkence dolu bir sessizlik yaşandı. O yüz ifadesini görmektense elektrikli sandalyeye oturtulmayı tercih edebilirdim.

“Bir kokteyl sana bunları söyletiyorsa gecenin sonunda ne hale geleceğini merak ediyorum doğrusu,” diyerek konuyu kusursuz bir şekilde savuşturmayı başardı. Ancak bunu yaparken mükemmel bir dalga geçme şansını da elinin tersiyle itmişti. Benim bildiğim Karza bu lafımı kesinlikle bir şekilde evirir çevirir, ondan daha da nefret edeceğim bir hale getirerek bana acı çektirirdi. Sanırım bugün iyi tarafındaydı.

“Eee, söyle bakalım Buz Perisi, neden bu partide yalnızsın?” Çekmeceleri karıştırmaya koyuldu.

“Çünkü en yakın arkadaşlarım kendilerine birer flört bulma peşinde. Ama ben değilim. Bana da tek başıma hayatta kalıp eğleniyor gibi yapma görevi düştü.”

Karza hazırladığı içeceği çekmecedan kaptığı uzun, kıvrımlı kaşıkla hızla karıştırmaya koyuldu. Bunu yaparken geniş, gotik gömleğinin manşetleri dalgalanıyordu. “Senin bir tane eleman vardı, ona ne oldu? Sürekli antrenmanlara gelip duruyordu.”

Eski sevgilimden bahsediyordu. “Burak’ı diyorsun,” diyerek bahsettiği kişiyi netleştirdim. Burak’la ayrılalı yaklaşık bir sene olmuştu.

İlişkımız de pek uzun sürmemişti. Bir patenci olduğumu bilmesine rağmen bu konuda destekleyici olmak yerine aksi yönde davranıyordu. İlk başlarda saygılı davransa da daha sonrasında içindeki gerçek Burak ortaya çıkmaya başlamıştı. Sonat'ı kıskanıyordu. Onun bana dokunmasının yanlış olduğunu düşünüyor, resmen buzun üzerinde seviştiğimizi söylüyordu. Aptal kafamın tam o zamanlarda kıcına tekme basması gerekirdi ama değişeceğini umut ederek sabretmiştim. Ne yazık ki her şey daha da kötüye gitmişti. "Ayrılalı bir sene oldu."

"İyi olmuş. Her antrenmana gelip annen gibi yedi yirmi dört seni izlemesi çok tuhaftı. Neden ayrıldınız?" Hazırladığı nane yapraklı ve portakallı kokteyli alıp bir bardağa doldurdu.

"Beni fazla kısıtlıyordu," diye açıkladım.

Dudaklarını aldığı yudumun lezizliğini belli edercesine yaladı. "Nasıl bir kısıtlama? Kıyafetlerine mi karışıyordu?"

Başım la onayladım. "Buzda ve dışarıda giydiğim tüm kıyafetlere bir lafı vardı. Onunla ilk tanıştığımızda da bir farkım olmamasına rağmen tayt giymememi söyleyip duruyordu. Sporcuym diye dar kıyafetler giymeme gerek yokmuş. Vücudumu fazla belli ediyordum. Erkeklerin dikkatini çekiyordum. Artık bir sevgilim varmış. Dikkat etmeliymişim gibi şeyler."

"İy," dedi Karza ve ürpermiş gibi omuzlarını titretti. "Ne kadar da sığ bir düşünce."

"Sorma." İç çektim. "Üstelik bir partnerim olduğunu da bilmesine rağmen defalarca tek başıma kaymaya zorladı beni. Manipülatif ruh hastasının tekiydi." Boğazımdaki tiksinti hissini yutkunarak geçirmeye çalıştım.

"Bir erkek hayallerine mâni olmaya çalışıyorsa yapılacak tek şey onu hayallerine ortak etmemektir. Ayrılmakla en iyisini yapmışsın."

Huysuzca, "Tabii," diye mırıldandım.

Karza'nın gözleri fal taşı gibi açılıverdi. "Dur bir saniye, sen ayrıldın değil mi?"

Sessiz kaldım.

“Lütfen ona haddini bildirdiğini, yaptıklarının yanına kalmadığını söyle.” Kaşları endişeli bir yavru köpeğinkiler gibi kıvrılmıştı.

“Haddini bildirdiğimden emin olabilirsin,” diyerek kendimi savunmaya geçtim hemen. Burak’a ne kadar boktan bir insan olduğunu maddeler halinde açıklamış, son derece sakın bir tavırla tüm iğrenç karakteristik özelliklerini ve bana söylediği saygısız cümleleri sıralamıştım. Burak’ın yüzünün her seferinde düştüğünü daha dün gibi hatırlıyordum. Sakin kalmam onu daha da sinirlendirmiş, ayrıldığımız için üzülmemem öfke patlamaları yaşamasına sebep olmuştu. “Ancak ayrılma konusunu açan ilk kişi oydu.”

İlişkilere son verme konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Kendime saygısızlık edilmesine artık kesinlikle izin vermiyordum ancak Burak manipüle etme konusunda gerçekten başarılı bir pislikti. Ona kızdığımda bile bana kendimi kötü hissettirmeyi başarıyordu ve en sonunda özür dileyen taraf ben oluyordum. Dolayısıyla hiçbir zaman onunla olan ilişkimize kesin bir son vermeyi becerememişim çünkü bu konuşmayı zihnimde ne zaman oynatsam konu benim suçlu taraf olmamla sonuçlanıyordu.

Karza eliyle alnına vurdu. “Şaka yapıyorsun.”

“Hey, herkes hata yapar.”

“Ben yapmam, ben her zaman mükemmelimdir.” Kendini beğendiğini fazlasıyla belli eden bir sırıtma eşliğinde yüzüme doğru eğildi ve bardağını çenemin hemen yanına getirdi. “Gerçekten tadına bir bakmalısın. İçinde fazla alkol yok, üstelik acı da değil. Tazeleyici bir aroması var.”

“Adı ne?” diye sordum bardağı kibarca koklayarak. Gerçekten de hoş kokuyordu.

“Karza’nın Spesiyali diyelim. Henüz bir adı yok. Beğenirsen belki Buz Perisi koyarım ismini.”

Dudaklarımı büzüştürerek içecekten bir yudum alıp almamayı düşündüm. Ardından pes ederek bardağı altından kavradım.

“Pes edeceğini biliyordum.”

Gerçekten o bardaktan bir yudum almayı, içeceğinin tadına bakmayı çok istemiştim. Muazzam kokusu karşı koymayı zorlaştırsa da Karza yine beni sinirlendirmenin bir yolunu bulmuştu. *Pes edeceğini biliyordum* mu? Sahiden mi? Sonunda olgunca oturup muhabbet edebileceğimizi sanmıştım ben de.

Bardağı dudaklarıma doğru götürürken sırtarak beni izlediğini gördüm. Gözlerinde bir zafer parıltısı vardı ve ben onu söndürmek için sabırsızlanıyordum. Tam ilk yudumumu alacakmış gibi yaptıktan hemen sonra bardağı kaldırdım. Bana doğru eğilmiş, tezgâha dayanmış vücudunun tepesinde aptal aptal sırtan suratının yukarısına getirdim. Ve Karza daha neler olup bittiğini anlayamadan bardaktaki tüm içkiyi başından aşağı boşaltıverdim. “Ben pes etmem.”

Bölüm 12

“Keyfin yerinde mi?”

Sonunda kendimi kalabalığın boğuculuğundan kurtarmış, salonun köşesindeki diğer yerlere nazaran biraz daha izole duran sallanan koltuğa atmıştım. Soruyu soran Sonat’tı. Üçüncü içkim, elma dilimleriyle dolu bir kâse ve sosyal medyada takılırken yakalanmıştım.

“Gayet iyiyim. Asıl sen nasılsın? Tamay nerede?” dedim dönemimizin tüm gençlerini ruzağa düşüren büyüleyici dijital dünyadan başımı kaldırarak.

Sonat’ın yanıtı yüz hatlarını aydınlatan kocaman bir gülümseme eşliğinde geldi. “Kendine partinin yakışıklılarından birini ayarladı. Şu anda havuz kenarında sohbete dalmış durumdalar, bu yüzden aramıza katılacağını pek sanmıyorum.”

“Ne? Bu kadar çabuk mu?” Ses Sonat’ın hemen arkasından yankılandı. Saniyeler içinde arkasından Güz çıktı.

“Evet,” diye yanıtladı Sonat başıyla onaylayarak.

Güz gözlerini devirdi. “Bu işte nasıl bu kadar iyi olduğunu anlayamıyorum.” Ardından hafifçe sarsıldı ve Sonat’ın güven verici bedenine yaslanarak içgüdüsel desteğine tutundu.

“Gel,” dedim ve koltukta yer açmak için hafifçe yana kaydım. Sonat kız kardeşinin bardağını tutarak oturmasına yardımcı oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse başımın biraz dönmesi dışında gayet iyi hissediyordum. Aslında şoför ben olduğum için bu gece fazla kaçırmamam gerekiyordu. Özellikle tüm arkadaşlarımı sağ salim eve

götürmek benim görevimken az içmeliydim. Yine de endişelenmem gerek yoktu çünkü aç karnına geldiğim düşünülüşünde şaşırtıcı derecede iyiydim. Ama anlaşılan Güz şimdiden biraz fazla kaçırmıştı.

Güz'ün telefonu çaldığında yüzünü buruşturarak ısıltılı çantayı kucağıma bıraktı. "Tut şunu," diyerek bardağını elime tutuşturdu ve kaba hareketlerle gözlerini kısıarak çantasını karıştırmaya başladı. Çantası Hermione'nin genişletme büyüsü yaptığı çanta gibi karıştırdıkça derinleşiyordu sanki. Kararlı arayışı, ne yazık ki eline aldığı anda çoktan susmuş olan telefonu bulmasıyla sonuçlandı. "Annem," diyerek bizi bilgilendirdi teslim olmuş bir iç çekişle.

"Ver ben konuşayım. Senin sesini bu şekilde duymasın." Sonat elini uzattı.

"Ne varmış sesimde?" dedi Güz telefonu ikiletmeden Sonat'a vererek.

Sonat bana bir bakış attığında sessiz bir anlaşma yaptık. *Gözün üzerinde olsun, hemen geliyorum*, dedi gözleriyle Güz'ü işaret ederek. *Tamamdır, o iş bende*, diyerek yanıtladım onu başımla onaylayarak.

"Sadece birazcık sarhoşsun." Güz'ün omzuna elimi atarak onu iyice sıktım ve yanağına kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdum.

Utanmış bir şekilde sırttıktan sonra yanağında bıraktığım ruj ve tükürük izini omzuyla temizlemeye çalıştı. Sonat'ın dönmesini beklerken rahat bir sessizliğe gömüldük. Ancak çok geçmeden yalnızlığımız, varlığımızdan habersiz, önümüzdeki koltukta yüksek sesle konuşan iki çocuğun gürültülü şakalarıyla istila edildi. Çoğunluk için müzik onların sesini bastırıyor olsa da hem göreceli yalnızlığımız hem de fazla yakında olduğumuz için şansızdık.

Yeni açılmış birasının ilk yarısını hızlı bir hareketle midesine indiren esmer çocuk boğazını temizlemeden hemen önce elinin tersiyle ağzını kabaca sildi. "Bu gece manita düşürmeden gitmiyoruz."

"Kesinlikle kanka. Şu kızlara bir bak. Neredeyse dikkatimi çekmek için yalvaracak durumdalar," diyerek ekledi sarışın.

Esmer olan farkında olduğunu belli edercesine başını salladı. “Gözüme birkaç tane kestirdim bile. Özellikle bir tanesi çok kolay görünüyor.”

“Hangisi?”

“Şuradaki kızıl saçlı olan.” Yarıya inmiş bira bardağıyla ileriye işaret etti. Karza ve Sevina’nın oturduğu yeri.

Sarışın olan güldü. “O, şu buzcı elemanla beraber değil mi kanka?”

“O kız o çocuğa bakar mı sence? O kıza daha baskın, ayaklarını yerden kesecek biri lazım. O eleman fazla hafif.”

“Bilmiyorum, ben olsam başka birini seçerdim.”

“Saçmalama. Kız resmen sikilmek için yalvarıyor. Giydiği kıyafete bir bak. Daha doğrusu giymediği.” İkisi de bu cümlenin ardından iğrenç kahkahalara boğuldu.

Sonat bir elinde dolu olduğunu tahmin ettiğim bir kokteyl karıştırma kabı ve diğer elinde telefonla döndü. Kokteyl karıştırma kabının kapağını açarak bardağıma doldurmaya koyuldum. Sıvı müzikle uyumlu bir sesle aktı.

“Hizmette sınır yok,” diyerek havadan ona bir öpücük attım.

Sonat sırtıttı. “Bu gece asıl eğlenmesi gereken sensin. Hak ettin.”

“Bana yok mu?” Güz başını omzuma yatırarak dudaklarını büzdü.

“İçme sen artık. Şu haline bir bak, gözlerin şaşıştı.” Telefonu kirli bir çorap uzatır gibi ucundan tutarak Güz’e uzattı.

Güz gözlerini ovuşturup gönülsüz bir tavırla telefona baktı. “Annem ne diyor?”

“Bu gece kalacak başka bir yer bulmamızı.”

“Nasıl yani?” Güz’le şaşkınlığımızı fazlaca belli ederek aynı anda sormuştuk bu soruyu.

“Anlaşılan bu akşam beklenmedik bir misafirimiz varmış. Babam gelmiş. Annem eve gelmememizin daha iyi olduğunu düşünüyor. Tamaylarda kalabilir miyiz acaba?”

“Şaka yapmıyorsun, değil mi?” Sonat’ın babasıyla olan ilişkisi çok hassas bir konuydu. Bu yüzden üzerine gitmek istemiyordum.

Bu konu ne zaman açılrsa kelimelerimi dikkatli seçer, ince eler, sık dokurdum. Ama o kadar rahat söylemişti ki az önce bunları, dalga geçtiğinden şüphelenmiştim.

Başını kalbimi paramparça eden bir yavaşlıkla salladı. “Maalesef. Şu an hepimiz alkollüüz. Sabah daha detaylı konuşuruz.”

Yutkundum. Yıllardır görüşmediği babasının şu anda evinde olduğunu öğrenmenin nasıl bir duygu olduğunu tahmin bile edemiyordum. Benim babam da evden uzaktaydı ama aslında değildi. Sık sık arardı. Yarışmalarıma gelirdi. Muhabbet eder, o gün neler yaptığımı sorardı. Annemle anlaşamıyor olabilirdi, iyi bir koca olmayabilirdi ama iyi bir babaydı.

Güz gözlerini bir kere daha ovuşturarak telefonunu çantasına attı. Başını kaldırıp salona bir göz gezdirdi. Salon neon ışıklarla renk cümbüşüne dönmüştü. Benim ayık gözlerimle bile ayırt edemediğim simaları Güz nasıl görüyordu kimbilir? Dans eden gençler, sağır edici müzik sesiyle uyum sağlamış, enerji dolu bir atmosfer oluşturmuştu. Yorgun gözlerim bile buraya ait olmadığımı belli ediyor olmalıydı.

“Birkaç dakika temiz hava alalım mı?” diye önerdi Güz.

İç çektim. “Olur ama bana bir dakika verin.”

Sonat’ın elindeki kokteyle karıştırma kabına uzandım. “Şunu alabilir miyim?”

Omuzlarını silkerek kabı bana verdi. Bir elimde kendi dolu bardağım, diğer elimde bol buzlu metal kapla önümüzdeki koltukta oturan ikilinin karşısına geçtim. Kibirli tavırları metreler ötesinden bile hissedilebilir ölçüdeydi. Bakışlarından saldırganlık yayılıyordu. Ancak dağ ayısı kişiliklerine rağmen şık ve özenli giyinmişlerdi. Takım elbiseleri, ütülenmiş siyah ceketleri onlara normalde olduklarından çok daha özgüvenli hissettiriyor olmalıydı.

Sarışının saçları özenle taranmış, bukleleri özellikle şekillendirilmişti. Her bir teli altın gibi parlıyordu. Kravatı ise koyu kırmızıydı. Sert bakışlarıyla dünyanın kralıymış gibi geriyordu kendini. Esmer

olansa sarışınla karşılaştırıldığında daha sportif bir stil benimsemişti. Ceketinin içinde motosiklet baskılı bir tişört vardı. Saçlarını dağınık bırakmıştı. Daha sert ve daha aptal olduğuna ama dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşündüğüne şüphem yoktu.

“Kızlar siz onları nesneleştirin ya da arkalarından konuşun diye gelmedi buraya. Oturduğunuz yerden tanımadığınız insanlar hakkında atıp tutamazsınız. Biraz haddinizi bilin.”

“Sen kimsin kızım?” diye homurdandı esmer olan kaba ses tonuyla.

Derin bir nefes alarak kaşlarımın çatıttım. “O bahsettiğiniz kız var ya, bırakın onu elde etmeyi, yakınından bile geçemezsiniz.”

Gerginlik artarken ikili birbirlerine baktı. İçkilerini bir kenara bırakarak ayağa kalktılar. Sırtlarını dikleştirip ceketlerini düzelterek karşımda dimdik doğruldular. Sanırım karıncayıyenlerin rakiplerine yaptığı gibi gözümü korkutmaya çalışıyorlardı. Yüzlerindeki kibirli ifade inkâr edilemez bir belirginliğe ulaşmıştı. Gözdağı verme girişimleri karşısında gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Etrafımızdaki insanlar da Edi’yle Büdü’nün* ayağa kalkmasıyla bizi izlemeye koyuldu. Gerilim dolu havayı hissetmiş olmalıydı çünkü konuşmayı da bırakmışlardı. Sohbetlerin duraksamasıyla uğultu sona ermişti. Kimi şaşkın şaşkın izliyor, kimi endişeyle bakıyordu. Aralarından birkaç tanesinin kavgaya bekleyerek heyecanlandığına da emindim.

Esmer olan duraksadığım anı fırsat bilerek vücudumu baştan aşağı süzdü. Göğüs ve karın bölgemde daha fazla oyalanmış olması midemi bulandırmıştı. Boğazıma doğru yükselen safrayı yutkunarak geçirmeye çalıştım.

“Sıkıntı değil,” dedi esmer dudaklarını yalayarak. “Kızıl olmazsa sarışınları deneriz.”

Ve sabrımın taşıdığı noktaya nihayet ulaşmıştık. Gözlerimi devir-

* Edi ve Büdü adlı iki arkadaşın komik maceralarını konu alan sevimli bir çocuk animasyon dizisi. (ed.n.)

dim. Neden sorunlarımla başa çıkma yöntemi olarak bunu seçtiğimi bilmiyordum ama aklıma daha parlak bir fikir de gelmiyordu. Dürüstel bir şeydi. Akıllıca olmadığı barizdi. Başımı belaya sokmadan uzaklaşabilmem için en pratik çözüm buydu belki de.

İç çektim. “İğrençsiniz.” İki bardağı da ikilinin başlarının üzerine kaldıramayacağım için bu sefer direkt olarak suratlarına savurmayı tercih ettim. Herkes şok içinde nefes aldı. Aralarında hafifçe duyulan kıkırtılar da mevcuttu. Güz ağzını elleriyle kapattı. Sonat kahkaha attı. Ve ben bardakları da ikilinin kucaklarına fırlatıp arkadaşlarımla yanına döndüm.

Arkamdan savurdıkları küfürleri işitebiliyordum. Onları kızdırmayı gerçekten de başarmıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Konu had bilmeyen insanlar olduğunda hiçbir şekilde öfkemi dizginleyemiyordum.

Salonun cam kapılarından havuza geçecektik ki kapıyı kapatan bir kol üçümüzü de durdurdu. “İnsanlara bunu yapmayı cidden kesmelisin Buz Perisi,” dedi Karza dışarı çıkmamızı tek koluyla engelleyerek.

“Çekil şuradan Karza, gerçekten şu an seninle uğraşamam.” Aceleyle peşimden gelip gelmediklerini görmek için kontrol ettim.

“Neden?”

“Acelelerimiz var,” diye mırıldandı Güz eğilerek ve gülümsedi. Bakışları buğuluydu. Alkol karşısındakinin Karza olduğunu anlamasını zorlaştırıyor olmalıydı.

“Tamay’ı bulup çıkmamız gerekiyor,” diye açıkladı Sonat. Bir yandan da Güz’ü dengede tutmaya çalışıyordu.

“Siyah saçlı arkadaşınız mı?”

“Tamay!” Bu sefer bağırıyordum. Az önce duyduğu ismi aklında tutmak ne kadar zor olabilirdi ki?

“Onu uzun boylu, spor ceketli biriyle partiyi terk ederken gördüm. Burada olduğunu sanmıyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Çareyi vakit kaybetmeden Tamay’a mesaj atmakta buldum.

Ben: Tamay neredesin?

Tamay: Arabada

Ben: Nereye gidiyorsun?

Tamay: Emin değilim.
Sanırım başka bir partiye gidiyoruz

Ben: Güvende misin?

Tamay: Her şey yolunda

Hemen ardından yirmi dört saatlik bir canlı konum gönderdi. Konumu açıp nerede olduğunu kontrol ettim. Çoktan bulunduğu-muz muhitten uzaklaşmıştı. Ama gayet akli başında mesajlar attığına göre sahiden de güvende olduğuna karar vererek telefonu yeniden çantama attım.

“Doğru söylüyor,” diyerek Güz ve Sonat’a durumu bildirdim. Sonat fısıltıyla bir küfür savurdu.

“Ne halt yiyeceğiz?” diye sordu Güz. “Sana gidemeyiz İklim. Kapıdan içeri adım attığımız anda annen üçümüzü de ipe dizez.”

Başımla onayladım.

“Ekildiniz mi?” Karza keyifli bir şekilde kıkırdadı.

“Ekilmedik.” Gözlerimi devirdim. “Yalnızca plan değişikliği.”

Ancak Güz’ün çenesini tutmaya niyeti yoktu. “Kalacak yerimiz yok, eve gidemiyoruz.”

Karza şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Duygularını gizlemeye bile çalışmamıştı. “Sahiden mi?”

“Sevina’yı yalnız bırakmasana Karza. Partideki tüm erkekler kızı yiyecekmiş gibi bakıyor.” Karza’nın kolunu iki elimle kavrayıp önümüzden çektim. Ardından arkasına geçip onu sırtından itekleyerek Sevina’ya doğru sürüklemeye çalıştım. İki adım atması için harcadığım enerji beni tüketmişti. Hareket etmiyordu odun.

“Kalacak yer lazımsa bana gelebilirsiniz.”

“Lazım değil,” dedim içimden bu muhabbetin son bulmasını dileyerek.

“Çok lazım,” dedi Güz gülümseyerek. Gerçekten de ağzına bir kürekle vurasım vardı artık. Belki de bir bardak buzu da Güz’ün başından aşağı döksem kendine gelirdi.

“Ciddiyim İklım. Seni sevmiyorum ama arkadaşın hiç iyi gözük-müyor. Üstelik evde kimse yok. Ailem dedemleri ziyaret etmek için şehir dışına çıktı. Rahat rahat yatarsınız.”

“Başka bir yolunu buluruz biz,” dedim başımı iki yana sallayarak.

Ardından Sonat’la göz göze geldim. Bu telepatik konuşma vakti-mizin geldiğini işaret ediyordu. Gözleriyle Güz’ü işaret etti. *Bu iyice kafayı yedi, bence teklifi değerlendirelim.*

Gözlerimi kıstım. *Karza’ya iyilik borcumuz olsun istemiyorum. Bir yer buluruz.*

Kaşlarını kaldırdı. *Uzatma İklım, Bir gece.*

Kaşlarımı çattım. *Gerçekten istemiyorum.*

Dudaklarını büzdü. *Ama başka çaremiz yok. Hem teklifinde gayet samimi görünüyor. İstemese teklif bile etmezdi.*

Dişlerimi sıktım. Bir yandan da kafamı olumsuz şekilde sallıyor-dum. *Gitmeyelim Sonat.*

Yutkundu. *Gidiyoruz.*

Gözlerimi kocaman açtım. *Bana bunu yapma lütfen.*

Sonat gülümsedi. “Teklifin için teşekkür ederiz Karza. Sorun ol-mayacağından eminsen sana gelebiliriz.”

Beni burada, şimdi öldürün. “Sevina ne olacak? Onu burada tek mi bırakacağız.”

“Sevina alkol kullanmıyor. Onun arabasıyla geldik, eve kendi dö-nebilir,” diye açıkladı Karza gülümseyerek ve ellerini cebine soktu.

“Ne kadar da centilmensin.”

“Bir kızı bırakıyorum ama üçünüzü kurtarıyorum. Makul bir pa-zarlık.” Sırıttı.

“En azından biraz insan ol da kıza gideceğimizi haber ver.”

Gözlerini kısıp alaylı bir şekilde eğildi. “Söyleyecektim zaten.”

Kollarımı göğsümde bağlayıp Sevina’nın yanına dönmesini izle-dim. Ben uyarısam söylemeyeceğine emindim.

Bölüm 13

Dinçerlerin yeni taşındıkları ev tam da hayalimde canlandırdığım gibiydi. Çocukken ziyaret ettiğimiz evden çok daha büyük, daha eski görünümlü bir evdi. Taşlarla döşenmesi, yeni olmasına rağmen yüz yıllıkmış gibi görünmesine yol açıyordu. Evlerinin etrafında bolca ağaç vardı. Yapay olup olmadığını çözemediğim yemyeşil sarmaşıklar ise duvarlarından üst katın balkonuna kadar uzanmıştı. Bir filmde olsaydık bu evden yalnızca birimizin sağ çıkacağına emin olabilirdim. Özellikle küçük çocukların korktuğu, içinde hayaletlerin bulunduğu terk edilmiş evlerden farksızdı. Ürkütücü yapısı gece çok daha korkunç gözükmesine yol açmıştı. Elbette yalnızca baykuş seslerinin duyulması da bu duruma pek yardımcı olmuyordu.

Taş malikânenin hiçbir odasında ışık yoktu. Bu da Karza'nın evde kimse olmadığını söylerken dürüst olduğunu gösteriyordu. Üst katta üç geniş balkon olduğuna göre bu ev en az üç adet yatak odasına ev sahipliği yapıyor olmalıydı.

İçeri girdiğimizde yaptığım ilk şey Karza'dan ışıkları açmasını istemek oldu. Geniş pencerelere alışık biri olduğum için kalın duvarlar ve dar pencereler az da olsa klostrofobik hissetmeme yol açmıştı. Giriş katına hızla göz atarak en rahat yeri seçmeye çalıştım. Geniş bir oturma odası, bir oturma odası daha, koyu kahverengi tonlarında bir mutfak ve mutfakına bitişik bir yemek alanı vardı.

"Rahatınıza bakın. Ben size içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım," dedi Karza gülümseyerek. Rahatıma bakmak istemiyordum.

Karza'nın bize ev sahipliği yapmasını da istemiyordum. Tek istediğim buradan gitmekti ama Sonat'la Güz'ü yalnız bırakamazdım. Bu arkadaşlık kurallarının ihlal etmek olurdu. Üstelik Sonat ne kadar belli etmemeye çalışsa da aklı babasında olmalıydı. Güz ise her geçen saniye daha da sarhoş oluyordu çünkü arka arkaya diktiği bardakları daha yeni sindirmeye başlamıştı. Alkol kanına iyice karıştığında hepimiz boku yiyecektik.

Karza hepimiz için büyük kupalarda sade kahvelerle geldi. İki elinde dört bardağı taşıyabilmesini takdir ettim. Ben olsam kesinlikle o bardakları bir şekilde döker, sonra da panikleyip hepsini bırakıverirdim.

Güz koltuklardan birinin ucuna oturmuş, ellerini kucağında birleştirmişti. Parmak uçlarını mahcup halde birbirlerine dokunduruyordu. Dizlerini de iyice kendine çekmişti. Karza ona bardağını uzattığında utangaç bir şekilde bardağı alıp ellerinin arasında tuttu. Her an komik bir şey söyleyecekmiş ya da pot kıracakmış gibi dudaklarını birbirine bastırıyordu. Arada bir de bana kaçamak bakışlar gönderiyordu. Bundan ona kızgın olduğumu anladığını çıkarmıştım. Sahiden de partideki herhangi birinden bunu isteyebilecekken gidip en büyük düşmanıma söylemesi sinirlenmeme sebep olmuştu.

Dördümüz koltuklara yayılmış, elimizde kahvelerimizle sessizce oturuyorduk. O kadar sessizdik ki karnım guruldadığında üçü de dönüp bana baktı.

"Aç mısın?" diye sordu Karza.

Başımı hızla iki yana salladım. "Değilim."

"İstersen sana kocaman bir tabak bol mayonezli makarna hazırlayabilirim." Sırıttı.

"Aynen kilo alırım, Sonat beni taşıyamaz ve yarışmayı siz kazanırsınız, değil mi? Harika bir eleme yöntemi." Gözlerimi devirerek nefis kahvemden bir yudum aldım. Hâlâ peri kıyafetleri içinde oturmak zorundaydım, kıyafetlerim Güzlerde kalmıştı. Üçümüzün de giyecek bir şeyi yoktu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse partinin boğucu, alkollü atmosferini terk ettiğimiz andan itibaren üşümeye

başlamıştım.

“Yuh!” dedi Karza şaşkınlık içinde. “Sen sahiden de kafayı sıyırmışsın.”

“Ayrıca ben seni her türlü kaldırıyorum İklim,” diye de ekledi Sonat. Kahvesini tokuşturur gibi havaya kaldırıp sıırttı. “İstedğini ye, iç.”

Ardından yeniden sessizlik oldu. Karza kahvesini içip yutkundu. Sonat tırnaklarını bardağının etrafında tıkırdattı ve Güz derin bir iç çekti. “Peki şimdi ne yapacağız?” Huzursuz bir şekilde etrafına bakındı.

Karza gözlerini kırıştırdı. “Bilmem. Ne yapmak istiyorsunuz?”

“Üstümü değiştirmeyi çok isterim ama pijamalarımız evde kaldı.”

Karza bir anda panikle ayağa kalktı. “Doğru ya düşünemedim. Kusura bakmayın kızlar. Hemen yeni yıkanmış kıyafetlerimin arasından bir şeyler bulup getiriyorum. Sonat, senin de ihtiyacın var mı?”

Sonat mavi pofuduk uzaylı patilerini iki yana açtı. “Zahmet olmazsa.”

Karza ortalıktan kaybolduktan yaklaşık beş dakika sonra döndü. Kendi üstünü de değiştirmiş, lacivert bir pijama takımı giymişti. Ayaklarında da geyikli yılbaşı pandufları vardı. Onları gördüğüm anda kahveyi burnumdan çıkaracak kadar gürültülü bir kahkaha patlattım.

“Ne var?” Kaşlarını çatmış, üzerindeki sorunu arıyordu.

Parmağımla pandufları gösterdim. “Bunları kendi rızanla giydiğine inanmıyorum. Karza...” Derin bir nefes alıp soluklanmaya çalıştım. “Karza Dinçer geyikli panduf giyiyor.” Bir kere daha kıkırdadım. “Hem de yılbaşı temalı.” Biraz daha gülersem kahvem yere dökülecekti.

Karza gözlerini devirip bordo bir kapüşonlu ile eşofman altını suratıma fırlattı. “Al sana bordo takım. Sana en yakışmayan renk. Gerçi diğerlerinin de pek hoş durduğu söylenemez ama.”

Sinirle yüzüme yapışan yumuşacık kumaşları alıp dil çıkardım. Karza umursamadan Güz ve Sonat’a da birkaç parça kıyafet verdi. “Sonat üst kattaki misafir odasında uyuyabilir. Sizin için de arka ta-

raftaki odayı hazırlayabilirim kızlar.”

“Hiç gerek yok,” diye atıldım anında. “Bize birer battaniye birer yastık verirsen burada uyuruz.”

“Salonda mı?”

“Evet. Olmaz mı?”

“Olur da rahat edemezsiniz ki.”

“Gayet de ederiz. Koltuklar gayet geniş ve rahat.”

“En azından bırakın da açayım. Sıkışık sıkışık uyumayın.”

“Biz hallederiz.”

“Lütfen izin verir misin Buz Perisi? Sonra belin tutulacak, Sasha’ya benim yüzümden olduğunu söyleyeceksin ve Sasha da bana kızacak.”

Tek kelimesi bile yanlış değildi. Karza’nın yaptığı her şeyi Sasha’ya yetiştirmeye bayılırdım. Antrenörümüzün Karza’yı azarladığı günler tatil hissinden farksız oluyor, günümü güzelleştiriyordu.

Yerimizi hazırlaması için yeterli alanı ona bıraktıktan sonra Güz’le banyoya gittik. Makyajımızı temizlemeyebileceğimiz bir şeylerin olduğunu umut ediyorduk ve şanslıydık. Misafir banyosunda makyajımızı çıkarabilmemiz için jeller, makyaj temizleme suları ve pamuklar vardı.

On beş dakikalık bir cilt temizliğinin ardından tüm simlerimizden arınamamış olsak da makyajımızı çıkarmayı başarmıştık. Birer tokayla saçlarımızı da topuz yaptıktan sonra Karza’nın kıyafetlerinin içinde, yorgun bakışlarımız ve suratsız ifadelerimizle dişi Karzalar olmuştuk. Aynadaki görüntümüz komikten de öteydi.

“Gel,” dedi Güz düşüncelerimi okumuş gibi. “Tamay’a fotoğraf atalım.”

Gülümsedim. Elbette Tamay’a fotoğraf atmalıydık. Grubumuzda iki kişi maceraya atılıyorsa, üçüncü kişi orada değilse bile kesinlikle dahil edilirdi. Telefonun flaşı aynadan yansıyıp bizi aydınlatırken Güz’e kolumu attım ve sıırıttım. Fotoğrafımızı gönderdikten sonra yeniden aşağı indik. Karza, Sonat’ı yalnız bırakmamıştı ve muhabbet

ediyorlardı. Ancak her ne hakkında konuşuyorlarsa indiğimizde aniden sustular. Karza şüpheli bir şekilde boğazını temizledikten sonra ayağa kalkıp ellerini cebine soktu. “Her şey tamam mı?”

Güz sıırttı. “Evet, teşekkür ederiz kahramanımız.”

“Lafı olmaz,” diye yanıtladı Karza. “Bol bol su iç Güz. Sabah çok kötü hissedeceksin.”

Aldığı alkolün sabah ortaya çıkacak yan etkilerinden bahsediyordu ve haklıydı. Su alkolün yan etkilerini ortadan kaldıramayacak olsa da kesinlikle azaltırdı.

Sonat da ayağa kalkıp Karza’nın yanında durdu. “Ben de Karza’yla beraber yukarı, odama çıkayım o zaman. İyi geceler prenseslerim.” Önce Güz’ün alnına, ardından da benimkine kısa ve yumuşak birer öpücük kondurduktan sonra Karza’nın arkasından üst katın yolunu tuttu.

Onların yeterince uzaklaşmasını sabırla bekledik. Kapı kapanma seslerinin ardından tam kendimi psikolojik olarak uyumaya hazırlamıştım ki Güz kanepeye çöküp bacak bacak üstüne attı ve suratında tuhaf bir ifadeyle beni izledi.

“Miden mi kötü?” diye sordum aceleyle. Misafir olduğumuz bir evde kusmasından daha kötü senaryo Karza’nın evine kusması olurdu. Kusacak gibi olursa diye etrafıma bakınıp bir kova veya vazo tarzı bir şey bulmaya çalıştım.

“Hayır,” dedi Güz ve yutkundu. “Kızgın mısın bana?”

“Biraz,” diye yanıtladım karşısına oturarak. “Ama ilk başta daha kızgındım. Şimdi biraz sakinleştim.”

“Kafam yerinde olsaydı yemin ederim Karza’dan yardım istemezdim.” Samimi olduğunu belli etmek istercesine gözlerimin içine baktı. “Ama o sırada karşımdakinin Karza olduğundan bile emin değildim. Muhtemelen kim olursa olsun aynı şeyleri söyleyecektim.”

Gülümsedim. “Bir seri katilin evine gitmedik en azından.”

“Evet.” Güz dudaklarını birbirine bastırıp sıırttı. “Üstelik Karza’nın ne kadar tatlı davrandığının farkında mısın? Yanımızda sen olmana rağmen hem de. Sırf senin yüzünden bize kötü davranmadı

ya da sana yaptığı gibi gıcıklık da yapmadı.”

Daha önce Karza’yla birkaç atışmamız olmuştu. Bir keresinde pistin bulunduğu merkezin kantininde, sırf antrenmana ‘gidemem için kıyafetlerime ve saçlarıma ketçap sıkılmıştı. Bir keresinde de okul kampüsünde içeceğimin içine laksatif şurup* eklemişti. Pek parlak fikirler üretemediğim için intikamımı alamamıştım ama bunlar yalnızca yakın zamanda gerçekleşenlerdi. Üniversitede bile bu kadar çocukça davranan birinin gazabından ortaokulda nasıl kurtulduğumu hatırlamıyordum. Tek hatırladığım şey saçlarıımı çözüp açtığı için defalarca beni buz pateninin kenarında bekleyen babama koşturup yeniden yaptırmamdı. Ama babam saç örme ve topuz yapma konusunda beceriksizdi. Bu yüzden sinir krizi geçirip ağladığım çok olmuştu. Sonunda babam çareyi internetten saç örme ve şekillendirme videoları izlemekte bulmuştu.

“Sahiden iyi davrandı.”

“Neden sence?”

“Muhtemelen senin ve Sonat’ın hatırına,” diye yanıtladım. Beni bahçede yatırmamasına şaşırmıştım doğrusu. Kahveme tuz da eklemişti. Karza iyi bir insana dönüşüyor olabilir miydi yoksa bana duyduğu nefret mi sönüp gidiyordu?

Güz omuzlarını silkip beni kanepeden ittirdi. “Tamam, dedikoduyu Tamay da varken yaparız. Uykum geldi. Git kendi yatağında dertlen.” Kendi yatağıma girmemi bile beklemeden kanepeye yerleşti, battaniyesini üstüne iyice çekerek kendini içine gömdü. Ardından derin, uzun bir nefes duyuldu. Sırtı bana dönüktü.

“İyi geceler İklim,” diye mırıldandı nefesleri düzene girmeden hemen önce. Gece susaması ihtimaline karşı bardağını ve su dolu sürahiyi başının hemen yanındaki sehpanın üzerine bıraktım. Sehpayı uzanabileceği bir mesafeye kaydırıdıktan sonra kendi yatağıma geçtim.

Uyumak istiyordum. Yorgun hissediyor, sabaha kavuşmak isti-

* Kabızlık sorunu için kullanılan bir ilaç. Bu soruna sahip olmayan kişilerde ise ishale sebep olur. (ed.n.)

yordum ama içimde bir kıpırtı vardı. Bu huzursuz edici kıpırtı kalbimin daha hızlı atmasına sebep oluyordu. Ellerim soğuyor, nefeslerim sıklaşıyor, zihnimde cirit atan düşünceler rahatlamamı engelliyordu. Sorunun ne olduğunu bulmam uzun sürse de yattığım yerde yapacak başka hiçbir şey olmadığı için sonuca ulaşmayı başardım. Vicdan azabıydı bu. Vicdan azabı çekiyordum.

Karza o kadar özen göstermiş, makyaj bile yapıp partiye gelmişken hevesini kursağında bıraktığım için vicdan azabı çekiyordum. Zaten zorbalığa uğradığı ve arkadaşı olmadığı için Sevina'yı getirdiği partide arkadaş bulma ihtimalini yok etmiş olmalıydım. Kızlar bir pislik olduğunu düşünmüş, erkekler ise onu ezik bulmuş olmalıydı. Onu küçük düşürmüştüm.

Yalnızca içkiyi bırakıp gidebilirdim. Laf dalaşına girebilirdim. Başından aşağı bir bardak içki dökmek zorunda değildim. Yalnız bir insana daha da kötü hissettirmek zorunda değildim.

Derin bir iç çektim. *Belki de*, diye düşündüm. *Sabah onunla konuşup özür dilerim.* Ama özür dilemek bana göre değildi. Hayatım boyunca kaç kere özür dilediğimi hatırlamıyordum çünkü asla dilemezdim. Asla. O halde gönlünü farklı bir şekilde alabilirdim.

Evet, diye onayladım kendimi. Sabah bir şeyler düşünecek, evden ayrılırken de teşekkür etmeyi ihmal etmeyecektim. Belki o zaman bu boğucu vicdan azabı beni rahat bırakırdı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 14

Dakikalar geçti. Evi sessizlik doldurdu. Nadiren uzaktan, anayoldan geçen arabaların sesi geliyordu. Uykuya dalabilmek için birkaç kez kendi etrafımda döndüm. Telefonumla oynamak istedim ama şarjı çok azdı ve en yakın priz de yatağımdan uzaktaydı. Sonuç olarak can sıkıntısı ve vicdan azabıyla uykunun kollarına düşene kadar dönüp durdum.

Ta ki gece ikiye kadar. Bacaklarımla arasında bir ıslaklık ve karnın ağrısıyla açtım gözlerimi. Üzerimdeki battaniyeyi fırlatarak hızla ayağa kalktım. Misafir banyosuna yumuşak adımlarla koşarken içimden şunu tekrar ediyordum: *Lütfen olmasın, şimdi olmasın*. Reglime daha bir hafta vardı.

Kapıyı kilitledim. Eşofman altını ve iç çamaşırlarımı aynı anda indirmemle beraber içimden bir küfür savurdum. Eşofman altına geçmemişti ama iç çamaşırlarım mahvolmuştu. Misafir banyosunun bulundurduğu çeşitli ürünlerin arasında ped de bulunmasını umut ederek çekmeceleri karıştırmaya koyuldum. Duş jellerinden diş iplerine kadar her şey vardı. Ped hariç.

En sonunda pes ederek tuvalet kâğıdından bir tomar alıp iç çamaşırlarımın etrafına sardım. Eşofmanı da üzerine çekerek salona döndüm. Çantamda ped olduğunu biliyordum ancak iç çamaşırlarım bu haldeyken ped pek de işe yaramayacaktı. Pedi fazla ses çıkarmamaya çalışarak cebime soktum ve başımı iki elimin arasına alarak düşündüm. Karnım ağrıyordu, midem bulanıyordu ve gergin hissediyordum. Sabaha kadar bu şekilde beklememin hiçbir anlamı yoktu.

Güz'ü veya Sonat'ı uyandırsam da yardımcı olamazlardı. O halde geriye sadece bir seçenek kalıyordu.

Karza'nın son ve en etkili çarem olmasından hiç hoşlanmasam da istemeye istemeye merdivenlerin yolunu tuttum. Odasını bulmak zor olmamıştı, kapısında kocaman bir paten çıkartması vardı. Üzerindeyse seneler önce bir yarışmada hediye edilen atkılardan biri sallanıyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım. Ses gelmedi.

"Karza?" diye fısıldadım belki sesime uyanır diye. Ancak buna da cevap gelmediğinde kapının kolunu hafifçe ittirerek içeri girdim. Karza pencerenin önündeki çift kişilik yatağında sırtı dönük uyuyordu. İçeriye girdiğimi duymamıştı. Onun yanına yürürken odayı da inceleme fırsatı buldum.

Zengin bir aile olduklarını belirten lüks mobilyalar odanın her köşesinde kendini belli ediyordu. Estetik ve işlevsellerdi. Masif ahşap bir çalışma masası bulunuyordu yatağının yanında. Üzeri üniversite dersleri için gerekli olan kitaplar, birkaç defter ve oldukça geniş bir bilgisayar ekibiyle donatılmıştı. Birkaç tane kalemlik düzensiz bir şekilde masanın kenarında konmuştu.

Duvarları ise koleksiyon sergisi gibiydi. Buz pateni performanslarında çekilmiş fotoğraflar asılmıştı ve odanın ışığı kapalı olmasına rağmen çerçevelerin üzerindeki aydınlatma açıktı. O lamba sayesinde yarışmalardan kazandığı madalyalar da gözüküyordu.

Gözlerimi devirerek kütüphanesine çevirdim kafamı. Koyu ahşaptan kitaplığın nostaljik bir havası vardı. Patenle ilgili kitapların dışında sanat tarihi ve felsefe kitapları da diziliydi kitaplıkta. Karza'yı elinde bir felsefe kitabıyla düşündüğümde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Neyse ki alt raflarda onun karakterine biraz daha uygun çizgi romanlar ve tuhaf bir şekilde romantik komedi kitapları vardı.

Kitaplığının karşısınaysa bir konsol piyano odanın bir kısmını kaplayacak şekilde yerleştirilmişti. Karza'yı her zaman klasik müzik dinleyen bir tip olarak hayal etmiştim. Sanırım bu piyano tahmini-

mi doğruluyordu. Ama elbette maymun iştahlı bir çocuğun ebeveynlerini zorlayarak aldırdığı, geçici bir hevesin sonucu da olabilirdi.

Son dikkatimi çeken şey ise mini buzdolabı oldu. Buzdolabının üzeri sağlıklı atıştırmalıklar, protein barlarıyla doluydu. Üniversite hayatı ile buz patenini devam ettirmeye çalışırken odasının bu kadar toplu olması beni şaşırtmıştı doğrusu. Kesinlikle çok düzenli bir insandı. Çeşitli ilgi alanlarına olan merakı ortaya ilgi çekici bir oda çıkarmıştı. Yalnızca romantik komedi kitaplar ve piyano bile bu odada saatlerce kalmama yeterdi.

Karza'nın sesimi duyabilmesi için yeteri kadar yaklaştığımı düşünerek bir kere daha şansımı denedim. "Karza!" Sesim fısıltıdan daha yüksek, normal ses düzeyindense daha alçaktı. Ama bu deneyimim de başarısız olunca öfkelenerek yatağının dibinde durdum. Onu korkutmamak için nazikçe elimi omzuna yerleştirdim. Uyanmadı. Bu sefer hafifçe sarstım.

Homurdanarak yorganın altında bana doğru döndü. Gözlerini ovuşturduktan sonra açtı ve kaşlarını çattı. "İklim?"

"Kusura bakma," diye fısıldadım onu fazla rahatsız etmemek için. "Seni uyandırmak istemezdim ama bir şeye ihtiyacım var."

"Elbette." Yorganı kıvrarak yatakta doğruldu ve bir kere daha ovuşturdu gözlerini. "Güz'le mi ilgili? Sorun mu var?"

"Hayır, hayır, o uyuyor," diye açıkladım ve yutkundum. Normalde ne regl olmakla ne de bunu dile getirmekle ilgili bir sorunum vardı... Nefes alıp vermek kadar normal bir şeydi bu, bahsedilmesinde sakınca olan bir durum değildi. Çekinmeme sebep olan konu *Karza'dan* iç çamaşırı istemektir. İşte bu kısmın nasıl ilerleyeceğinden emin olamıyordum.

"Pekâlâ," dedi Karza soru sorar gibi. Anlamsız bir ifadeyle yüzümü inceliyordu bir yandan da.

"Kendimle ilgili bir şey isteyecektim," diye mırıldandım bir yandan da kendime sinirlenerek. Neden geveliyordum? Dürüst, insansı bir istekte bulunmak bu kadar zorlamamalıydı beni.

Ağır ağır gözlerini kapatıp açtı. Dirseklerinden destek alarak kendini hafifçe kaldırdı. “Dinliyorum Buz Perisi. Biraz daha beklersen tekrar uykuya dalacağım.”

Derin bir nefes aldım. Ne kadar garip algılayabilirdi ki bu isteğimi? “Bana kullanmadığın, yedek iç çamaşırın falan varsa verebilir misin?” Ellerimi birbirlerine kenetleyerek cevabını bekledim.

Sustu. Ben de sustum. Gözlerini kırpıştırarak bir süre öylece yüzüme baktı. Sanırım rüyada olduğunu zannediyordu. “Altına mı kaçırdın?”

Gözlerimi kaçırıp parmaklarımla alnımı ovdum. “Hayır Karza, regl oldum ve bunu biraz geç fark ettim.”

Gözleri kocaman açılırken yataktan fırlayıverdi. Panikle ellerimden yakalayıp beni yatağına oturttu. “Sen bekle burada bulup geliyorum.”

Ben onun sıcak yatağında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış beklerken önce odanın ışıklarını açtı. Sonra aceleyle çekmecelerini karıştırdı. Bir çekmeceyi çekiyor, elini atıp içini iyice araştırdıktan sonra bir sonrakine geçiyordu. Bunu yaparken bir yandan da düzenli olarak parmaklarını saçlarının içinden geçirerek gözlerinin önüne düşmesine engel olmaya çalışıyordu. Aradığını çekmecelerin hiçbirinde bulamayınca bu sefer gardırobuna geçti. Her gün kullandığı kıyafetlerinin yerini hatırlamıyormuş gibi bir oraya bir buraya koştu-rup duruyordu. Şaşırtıcı derecede düzenli bulduğum odası saniyeler içinde savaş alanına döndü.

En sonunda gardırobundan hâlâ etiketi üzerinde ikili iç çamaşırı paketi çıkarıp koşarak yanıma geldi. “Bir tane yeterli mi? İkisini de alabilirsin istersen. Hiç kullanmadım, fazla diye gardıroba fırlatmış-tım.”

Elinden paketi yavaşça aldım. Karza endişeli gözlerle bir iç çamaşırı paketine bir bana bakıp duruyordu. Gözleri büyümüştü ve her hareketimi detaylıca inceliyordu. “Karza,” diye mırıldandım sakın bir ses tonuyla.

“Evet?” Pürdikkat dudaklarıma odaklandı.

“Yalnızca regl oldum. Kan kaybından ölmüyorum. Biraz sakin olur musun?”

Derin bir nefes alıp boğazını temizledi. “Biliyorum ama Melis’in regl dönemi hep çok ağır geçerdi.” Melis, Karza’nın eski kız arkadaşıydı. Sonuncusu. Ne zaman ayrıldıklarını tam olarak hatırlamıyordum. Tahminen benim Burak’la ayrılmamdan bir sene önce falandı.

“Kusardı, ağlardı, yere çöküp iki büklüm kıvranırdı. Onun ne kadar zorlandığını gördüğüm için endişelendim biraz. Sende de aynısı oluyorsa diye,” diye açıkladı.

Gülümsedim. “Şu anda yalnızca biraz karnım ağrıyor. O da ağrı-kesiciyle geçer zaten, merak etme.”

Başıyla onayladıktan sonra kalktı. “Sen burada rahat rahat giyin. Çıkardıklarını atabilmen için sana bir poşet getireyim aşağıdan.”

İtiraz ederek çıkmasına gerek olmadığını, banyoda giyinebileceğimi söyleyecektim ancak o kadar hızlı terk etti ki odayı kelimeler boğazımda kaldı. Geyikli panduflarını bile giymek yerine eline almıştı. Kapıyı ardından kapattığında iç çektim. Ayağa kalkıp cebimdeki pedi iç çamaşırına yerleştirip hızlıca soyundum ve giyindim. Kirli iç çamaşırımı ve kırmızı renkli peçeteleri mini buzdolabının üzerindeki kâğıt havluyla sardım. Etrafa bulaştırmamaya özen göstermeliydim.

Onu beklerken madalyaların olduğu duvarı daha yakından inceleme fırsatı buldum. Benim madalyalarım elbette daha fazlaydı ancak yine de hayran kalmamak mümkün değildi. Yıllar boyunca o kadar fazla zafer biriktirmişti ki. Fotoğrafların arasında ben de vardım. Küçükken beraber gittiğimiz antrenmanlarda çekilmiş bu fotoğraflarda küçük İklim ve küçük Karza birbirine sarılmıştı. Mutlulardı. Henüz birbirlerinden nefret etmiyorlardı. Küçük Sonat da vardı elbette aralarında ancak benden büyük olduğu için bizim kadar komik gözükmüyordu. Daha çok bize göz kulak olan bir abi gibiydi.

İstmeden sırtıttığımı fark ederek fotoğrafları incelemeye devam ettim ve o sırada en alttaki bir fotoğraf dikkatimi çekti. Bu yalnızca

benim fotoğrafımdı. Buz pistinde yalnız olduğum, profesyonel kamerayla çekilmiş bir fotoğraftı. Muhtemelen federasyonun paylaştığı fotoğrafların birinden almıştı. Ancak asıl sorun, üzerine kocaman koyu kırmızı bir renkle çizilmiş çarpıydı. Beni karalamış, suratımı boyamış, üzerime kocaman bir çarpı çekmişti. Ve duvarında asılı duruyordu bu fotoğraf.

Karın ağrıma birden mide bulantısı da eklendi. Bu çerçeve ve fotoğrafın hiçbir açıklaması olamazdı. Bunu iyi bir sonuca bağlamak imkânsızdı. Karza her sabah uyanıyor, beni elediği fotoğrafa bakarak hazırlanıyor ve çıkıyor muydu? Ya da beni her yendiğinde gelip bu fotoğrafa bakarak mutlu mu oluyordu?

Bana yıllardır yaptığı zorbalığı artık kabullenmiştim. Aramızdaki nefreti, çekişmeyi hayatımın bir parçası haline getirmiştım. Ancak şu zamana kadar bu kadar ileriye gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Daha doğrusu bana karşı bu kadar derin bir nefret beslediğini tahmin etmemiştim. Normal, birbiriyle atışan sporcular olduğumuzu zannetmiştim. Beraber büyüdüğümüz için birbirine gıcık olan çocukluk arkadaşları olduğumuzu sanmıştım. Ama durum bundan çok daha fazlasıydı. Hak etmediğim bir nefretti bu.

Hissetmek istemediğim bir panik bedenimi ele geçirirken kusmak istedim. Endişe midemin kasılmasına sebep oluyordu. Önce parmaklarımın, ardından ellerimin buz kestiğini ve tüm kanımın çekildiğini hissettim. Kalbimin ritmiyle beraber içtiğim tüm alkol içimdeki sallanmayı daha da artırmıştı. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bir de Karza'dan özür dilemeyi düşünmüştüm. Yaptıklarımın pişman olmuş, vicdan azabından uyuyamamıştım. Hatta bir barış teklifinde bile bulunabilirdim ama Karza'nın yaptığı akıl alır gibi değildi. Pişmanlığımdan pişman oldum, hem kendime hem de ona karşı derin bir öfke oluştu göğsümde. Çığlık atıp bir yerleri dağıtmak istiyordum.

Tam o sırada kapı tıklatıldı. "Giyindin mi İklim?"

Bölüm 15

“Giyindin mi İklim?”

Yutkunarak içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalıştım. “Evet.”

İçeri girdiğinde elinde bir tepsi vardı. Üzerinde bir bardak buharı tüten içecek, bir protein barı (kakaolu olanlarından), bir bardak su ve ağrıkesici bulunuyordu. Kolunun altına penguen şeklinde bir sıcak su torbası sıkıştırmıştı. Avcunun içindeyse küçük bir poşet vardı. Tepsiyi karnına dayayarak dengeledi ve poşeti uzattı. “Al bakalım, bunu kullanabilirsin.”

Poşeti kapıp elimdeki kâğıt havluya sarılmış iç çamaşırimdan kurtuldum. Aceleyle cebime yerleştirdiğimde Karza gülümsedi. “Neden gülüyorsun?” diye sordum, sinirimi bastırmaya çalışsam da amaçladığım kadar başarılı olamamıştım.

“Normalde zaten sinirlisin. Belli ki reglken hiçbir şey olmasa bile kaşların çatık duruyorsun.” Kendi söylediğine kıkırdarak tepsiyi masasına bıraktı.

“Kaşlarımın çatık olmasının bir sebebi var.”

“Nedir?” Kalçasını masaya dayayarak bir bacağını önüne attı. Penguen şeklindeki sıcak su torbasını da karnına bastırarak kollarını göğsünde birleştirdi.

“Benden nefret ettiğini biliyordum Karza ama nefretine bu kadar tutkuyla bağlandığından haberim yoktu.” Parmağımla çerçeveyi gösterdim. “Eve gelen her misafirine, her arkadaşına bu duvarı gösterdiğinde bana duyduğun nefretten de bahsediyor musun? Bu

fotoğrafa bakıp gülüyor musunuz? Senin için ne kadar değersiz bir dalga malzemesi olduğumu anlatıyor musun?”

“İklim,” dedi bir anda dikleşerek. Kelimelerimle beraber yüzü asılmıştı. İsmimi onun dudaklarından duymak midemi bulandırıyor. Bana doğru bir adım attığında nefesimin kesildiğini hissettim. Hemen o an oradan çıkıp gitmek istedim. Benim için yaptığı sıcak içeceği yüzüne fırlatmak istiyordum.

Pengueni çalışma masasının önündeki sandalyeye yavaşça bıraktı. “Açıklamama izin ver.”

“Neyi açıklayacaksın çok merak ediyorum doğrusu. Yanlışlıkla benim fotoğrafımı bastırıp, yüzümü yırtarcasına karalayıp, kırmızı bir kalemle üzerine kocaman çarpı atarak çerçeveletip duvarına mı astın? Ayağın falan kaydı herhalde.”

Ağzını açtı. Kapattı. Açtı ve dudaklarını araladı. “İklim.”

“Ne var Karza, İklim İklim İklim?” Odanın içinde volta atmaya başladım. Sesimi Sonat’ı ve Güz’ü uyandırmamak için kısıp tutmaya çalışıyordum ama kalbim çığlıklar atıyor, yumruklarım zihnimin duvarlarını dövüyordu.

Bir anda durup yüzüne baktım. Ne düşündüğünü anlamak istedim. Fikirlerini duymak, bir iyi bir kötü davranmasının sebebi öğrenmek istedim. Ama nedeni ne olursa olsun, bana karşı yapılan bir saygısızlığı kabul edemezdim. Yıllar boyunca yaşadıklarım bana bunu öğretmişti. Siz bir kere saygısızlığa izin vererseniz, bu yalnızca daha fazla sınırlarınıza girmelerine sebep olurdu. Daha fazla insan tarafından ezilmekten kurtulamazdınız. Etrafımda çok insan olmasından ve saygısızlığa uğramaktansa yalnız olmayı tercih ederdim. Şimdi de bunu yapacaktım.

Karza’nın kendini bir kere daha açıklamaya kalkışmasına izin vermeyerek hızla odadan çıktım. Merdivenleri yumuşak ama hızlı bir şekilde aştıktan sonra dış kapıyı açıp kendimi dışarı atıverdim. Dış kapının yalnızca bir defa kilitlenmiş olması işime yaramıştı. Karza’nın arkamdan geldiğini biliyordum. Aramızı açmam gerekiyordu.

Nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim olmasa da onun evinde duramazdım. Onunla yüzleşemezdim.

“İklim, dur lütfen. Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan. Hiçbir yerin ortasındaki evleri yüzünden gidebileceğim en yakın yer muhtemelen yarım saatlik bir yürüme mesafesindeydi. O da şanslıysam. Gecenin ikisinde genç bir kız için fazla tehlikeliydi buralar. Üstelik çantamı da almamıştım. Bu yüzden bu minik isyanı temiz hava almak ve sakinleşmek için harcamaya karar verdim.

“Hiçbir yere,” diye yanıtladım çünkü verecek başka bir cevabım yoktu. Ne zaman sinirle karar versem sonuca kavuşmadan patlıyordum.

“Bak, gerçekten çok üzgünüm. Onu görmeni istemezdim. Oda da olduğunu bile unutmuştum.” Artık iyice yaklaşmıştı. Yürümeyi bıraktığım için bahçelerinin ortasında, çimenlikte dikiliyorduk. Aramızda yaklaşık iki metrelik bir mesafe vardı.

“Allah’ın her günü uyandığın odada benim bir fotoğrafım olduğunu mu unuttun? Madem yalan söyleyeceksin doğru düzgün bir şeyler bul Karza.”

“Hayır, demek istediğim o değil. O fotoğrafı o kadar uzun süre önce asmıştım ki varlığı normal gelmeye başladı.”

“Varlığı normal mi gelmeye başladı?” Buraya kadardı. Kusacaktım. Aklıma ve mideme hâkim olamıyordum. Hem Karza’dan nefret ediyordum hem de kendimi içine düşürdüğüm durumdan.

Karza oflayarak avcunun içiyle alnını ovuşturdu. “Bak, haklısın. Sinirlenmekte çok haklısın.”

“Tabii ki haklıyım!” diye bağırdım kolumu buz gibi havayı kesmek için kullanarak. “Yirmi yıl. Yirmi yıldır tanıyoruz birbirimizi. İlk adımlarımızı bile beraber attık. Hayatımdan bir türlü çıkaramıyorum seni. Buz pistinde değilse okulda, okulda değilse yaşadığımız semtte, bir şekilde buluyorsun beni. Söyle bana Karza, beraber büyüdüğün insana türlü türlü zorbalıklar yapıp onu kendinden nefret ettirdikten sonra her sabah karaladığın fotoğrafına bakmak nasıl bir duygu?”

Göğsü aldığı derin bir nefesle kalkıp indi. Kaşları zihnindeki duygusal karmaşıklığı belli edercesine kırışmıştı. Sanki birden fazla açıklaması vardı ve aralarından birini seçmeye çalışıyordu. Tahmin ettiğim üzere fotoğraf konusunda utanmış gibi bir hali yoktu. Yalnızca ben onu gördüğüm için üzgündü. Yaptığı için değil. Sebebi için değil. Ortaya çıktığı için.

“Bazen benimle yalnızca zorunda olduğun için konuşuyormuşsun gibi geliyordu. Bana acıdığını düşündüğüm için sana kötü davranmak, bana gösterdiğin iyi niyeti bastırmanın en kolayıydı,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Onun sakın ruh hali benim daha da fazla sinirlenmeme sebep oluyordu yalnızca. Bağırduğımın farkında olsam da artık umurumda değildi. “Vay arkadaş, ne kadar da dâhice bir çözüm yolu.” Alaycı bir gülüşten sonra gözlerimi devirerek ellerimi belime yerleştirdim. Bir yandan cevabını beklerken diğer yandan ne halt edeceğimi düşünüyordum.

“Biliyor musun İklim, insanları kendinden uzaklaştırarak, onlara sürekli göz devirerek ve bu kadar fevri davranarak hiçbir yere varmazsın. Duvarımda senin fotoğrafın var, evet. Her sabah kalktığımda seni yerle bir etmenin ne kadar muazzam olacağını düşünerek motive oluyorum. Yüzündeki hayal kırıklığını görmek, uyanmam için bir sebep benim için. Yaşadığım her gün, yaptığım her antrenman seni geçmek için yani evet. O fotoğraf orada durduğu için özür dilemeyeceğim. Belki daha iyi bir insan olsaydın fotoğraf için üzülebilirdim ama şu anki davranışların ne kadar boktan biri olduğunu ve yaptıklarımı hak ettiğini gösteriyor.”

Buradan basıp gitmem gerekiyordu. Karza’dan uzaklaşmam gerekiyordu. Derin, kesik bir nefes aldıktan sonra yutkundum. “Yalnız olmanın sebebini şimdi anlıyorum. Dışlandığın için değil, tam bir pislik olduğun için yalnızsın. Sana iyi davrananlara da kötü davrananlara da hoşlananlara da yeni tanıştıklarına da... Herkese bir pislik gibi davranıyorsun.” Bir adım ileri atıp parmağımı Karza’nın çenesi-

ne doğrulttum. “Bugün sana yeni bir şans vermeye karar vermiştim. Değiştiğini düşünmüştüm ama anlaşılan buna hiç niyetin yok. Benden nefret mi etmek istiyorsun? Et. Azılı düşmanlar olacağımızı mı zannediyorsun? Sana o kadar iyi bir düşman olacağım ki o fotoğrafı oraya astığına pişman olacaksın.”

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama yapamadım. Aldığım her nefes göğsümde bir sızıya dönüşüyordu. Karnımdaki huzursuz edici sancıların da pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Karza kaşlarını çatmış yüzümü incelerken gözlerinin içine baktım. Yeşil gözlerinin ardında yatan düşünceleri dökmek istedim ortalığa ama bu imkânsızdı. Yalnızca çatılmış, nefretle bakan bakışlar vardı karşımda. Çevresindeki kalkan değildi bu, tamamen kendisiydi.

Seçeneklerimi düşündüm. Karza’dan beni evime bırakmasını isteyebilirdim. Sonat’la Güz’ü uyandırıp başka bir yere gidebilirdim. Tamay eve dönmüş olmalıydı, bu saatte hâlâ dışarıda olması imkânsızdı. Belki ona gidebilirdik? Ama Sonat ve Güz yarın sabah zaten berbat bir güne uyanacaktı. Annelerinin eve gelmemelerini istemesinin kayda değer bir sebebi olduğunu düşünüyordum. Bu da sabah onları keyifsiz bir aile dramasının beklediği anlamına geliyordu. Bir de gecenin bir yarısı onları uyandırıp bir oraya bir buraya sürüklemeye yüreğim el vermedi. Ancak diğer bir yandan da Karza’nın evinde kalmayı ne midem ne de gururum kaldırıyor-du. Yutkundum. Sonat’la Güz’ü alamıyor olabilirdim ama buradan gidecektim.

“Eve geçelim,” diye mırıldandım kayıtsız bir ses tonuyla. “İçeriden eşyalarımı alayım. Sonra da bir taksi çağırıp gideceğim.”

“Bu saatte mi İklim?” Ellerini sertçe iki yana açtı. “Saçmalama lütfen. Sabah doğru düzgün bir kahvaltı yapar çıkarsınız.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Gerek yok. Sonat’la Güz kalsın. Sabah sen onlara gittiğimi söylersin. Ama ben burada kalmak istemiyorum.”

“Çocukça davranıyorsun.”

Adora Yağmur

Çocukça mı davranıyordum? Ben mi çocukça davranıyordum? Biraz daha söylenmek üzereyken gülümseyip kendimi sakinleştirdim. “Gideceğim Karza.”

Bir süre bekledikten sonra başıyla onayladı. “Peki. Gel o zaman içeri. Sen toparlanırken ben de duraktan bir taksi çağırayım. Nereye gideceksin?”

Omuzlarımı silktim. En iyi seçenek Tamaylar gibi gözüktüyordu. “Boş ver. Taksiyi çağır yeter,” diye yanıtladım Karza’yı. Nereye gideceğimi bilmesini istemiyordum. Merak edebilir veya umursamayabilirdi.

İçeri girdiğimizde hızla çantamı topladım. Bu sırada Karza da üst kata, telefonunu almaya çıkmıştı. Taksi gelene kadar beklerken Tamay’a mesaj attım.

Ben: Tamay.

Ben: Uyanık mısın?

Tamay: Evet, ne oldu?

Ben: Evde misin?

Tamay: Evdeyim.

Ben: Sana gelebilir miyim?

Tamay: Tabii ki.

Tamay: Bir sorun mu var?

Tamay: Güz’le Sonat yanında mı?

Ben: Yanımdalar. Uyuyorlar.

Ben: Uzun hikâye, ben yalnız geliyorum.

Tamay: Kavgayı mı ettiniz?

Ben: Hayır, gelince anlatırım.

O sırada dışarıya, evin bahçe kapısının önüne park eden bir araba sesi duyuldu. Ayağa kalkarak ön kapıya yürüdüm. Eşzamanlı olarak Karza da mutfaktan çıkmış, beni uğurlamaya gelmişti. “Taksi geldi,” diye açıkladı ikimiz de gözümüzün önündeki sarı renkli arabaya bakarken. “Dikkatli ol,” dedi ardından ama bu zorunlu bir nezaketten daha fazlası değildi.

Ben taksiye doğru yürürken kapıdan baktığının farkındaydım. Taksiye binene kadar beni izlediğine adım kadar emindim ama dönüp arkama bakmadım. Taksinin kapısını aralayarak kendimi içine attım. Telefonumdan Tamay’ın evinin konumunu açarak şoföre uzattım. Ardından arkama yaslanarak Tamay’a varana kadar sessizce ağladım. Üzgün olduğumdan ya da Karza’nın söylediklerinden değildi. Sinirlerim bozulduğu için gözyaşlarımı serbest bırakmıştım.

Bölüm 16

“İklim.”

Omzumda bir baskı hissettim ama rüyamda üç metrelik bir penguen den kaçmak daha çok ilgimi çekiyordu. Bu yüzden gözlerimi açmadım.

“İklim, uyan.” Tamay daha sertçe sarsmaya başladı bedenimi.

Homurdandım. “Şimdi olmaz peşimizden kocaman, kabarık bir yavru penguen koşturuyor.”

Uykumun normalde ne kadar hafif olduğunu bildiği için Tamay pes etmezdi. Bu sefer yatağın kenarına oturdu. Bir elini belime sararak yatağın üzerinde zıplamaya başladı. “Uyan, uyan, uyan, uyan. Uyanmazsan gerçekten de bir penguen gibi koştururum peşinden.”

Onu yataktan ittim. Kalçası yere sertçe yapışırken yorganı kafama kadar çekip yastığıma sokuldum. Uyanmak istemiyordum, neden isteyecektim ki? Gerçek hayat yeterince berbattı ve ondan ne kadar uzun süre uzak kalırsam o kadar iyiydi. Üstelik dün gece olanları hatırlamakla penguen tarafından yenme seçeneklerini değerlendirdiğimde penguen oldukça çekici bir fikirdi.

“Hemen şimdi kalkarsan sana çikolatalı pankekler yaparım.”

Rüşvet. “Ben çikolata yemiyorum. Pankek de,” diye homurdandım.

Elleriyle yatağa abartılı bir şekilde tırmandığını hissedebiliyordum. “Hadi İklim. Çok sıkıldım.”

Sıkılmış mıydı? Dün gece onu son aylarımızın en iyi dedikodularıyla beslemiştim. Beni sabahın altısına kadar büyük bir heyecanla

dinlemişti. Hatta bir noktada konuşmamız o kadar alevlenmişti ki ara verip mısır patlatmaya karar vermiştik. İtinayla devam ettirdiğim diyetimi o zevkli muhabbet için bozmayı göze almıştım. En azından uykumu almama izin verebilirdi.

“Git başımdan Tamay,” dedim ama küçük zombi çoktan üstüme urmanmıştı. Yorganı kafamdan çekmeye çalışırken elimden geldiği kadar direndim. Minik çığlıklarımız uykumu açmıştı ne yazık ki. Bu yüzden en sonunda pes ederek yorganı serbest bıraktım. Abandığı yorganı karşıdan çeken kimse kalmayınca da kız geriye doğru devrildi.

Saçları birbirine karışmış bir şekilde doğrulduğunda suratını asmış bana bakıyordu. “Sabah sporu,” diye söylendi ayağa kalkarken.

Ellerimden yakalayıp beni de kaldırmaya çalışırken bedenimin tüm ağırlığını ona bıraktım. Etrafa şaşkın şaşkın bakındıktan sonra gözlerimi kısıtım. “Saat kaç?”

“On bire geliyor.” İyice çekip ayakta durmamı sağladıktan sonra yastığımı kapıp yere fırlattı. Yeniden kıvrılıp yatmamdan endişeleniyor olmalıydı ancak çoktan ayılmıştım. Bir kere uyandıktan sonra geri uyumak âdetim değildi. Genelde daha sersem hissetmeme yol açardı. Bu sebeple planladığımdan daha erken kalktığımda bile daha fazla uyumak yerine yatağımdan uzaklaştırdım. Az uyumak, çok uymaktan her zaman daha iyiydi.

“Annenler nerede?” diye sordum gözlerimi ovuşturarak.

“Kahvaltı yapmaya çıktılar.”

“Kahvaltı...” diye mırıldandım iştahla. Çok aç hissediyordum. “Biz ne yiyeceğiz kahvaltıda?”

“Sade kahve ve sağlıklı bir sandviçe ne dersin?”

“Mükemmel bir fikir.”

Tamay benden önce kalktığı için hem kahvemizi demlemiş hem de elini yüzünü yıkayıp kendine çekidüzen vermişti. Benimse insana dönüşebilmem için yüzümü yıkamaktan fazlasına ihtiyacım vardı. Bu sebeple Tamay bize sandviç hazırlarken duş alıp alamayacağımı

sordum. Tamay hemen temiz bir vücut ve saç havlusu ayarlayarak kullanabileceğim şampuanları gösterdi. Kısa da olsa soğuk bir duş almak kesinlikle harika hissettirmişti. Dün geceki alkol kokusundan, sigara dumanından ve terden arınmak mükemmeldi. Duştan tazelenmiş ve çok daha enerjik şekilde çıktım.

Mutfğa indiğimde kahvaltılarımız hazırdu. Tahıllı tost ekmeklerinin arasına birer dilim hindi füme, bir kat salatalık, ufalanmış peynir parçaları ve avokado koymuştu Tamay. Tabakların yanında da çok az çiğ kuruyemiş ile havuç dilimleri bulunuyordu. O tabakları mutfak masasına yerleştirirken ben de kahvelerimizi doldurdum.

“Kendine geldin mi?” diye sordu ağzına bir parça havuç atarak.

Başımle onayladım. “Harika hissediyorum. Karza’nın iç çamaşırından kurtulduğum iyi oldu. Belki sizin ön bahçede yakabiliriz, ne dersin?”

“Bence Karza’ya geri ver,” dedi Tamay dümdüz bir sesle. “Böylece yıkamadan senin çerçevenin üzerine asabilir ruh hastası.”

Hafifçe kıkırdadım ve karşısına oturdum. “Yüzünde hâlâ sim var.”

Tamay havucuyla yanağımı işaret etti. “Dön de kendine bak.”

Hemen elimin tersiyle yanağımı temizlemeye çalıştım ama gereksiz bir çabaydı. Bu pırıltılar birkaç yıkanmayla anca geçerde.

“Güz’le konuştun mu?” Heyecanlı bir şekilde ısırik aldım.

Başıyla onayladı. “Evet. Sabah kalkıp bir şeyler atıştırmışlar ve sonra Sonat’la Güz’ü evine bırakmış Karza.”

Ürperdim. “Karza mı bırakmış?”

“Evet.”

“Benim neden erken ayrıldığımı sordu mu?”

Gözlerini devirdi ve dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi sırtıttı. “Tabii ki sordu. Üstünkörü anlattım.”

“Yani her şeyi anlattın.” Konu üçümüzün arasındaki bir drama olduğu zaman Tamay’ın ağzında bakla ıslanmazdı. Dedikodu ve

kaos onu besleyen şeylerdi. İçimizden biri anlatacağı bir şeyler olduğunu söylediği anda işini gücünü bırakır bizi dinlerdi. Dersi varsa ekerdi. Uzaktaysa ne yapıp eder yanımıza gelirdi.

Suçlu bir şekilde gülümseyip sandviçinden büyük bir ısırık aldı. Dün gece Karza hakkında o kadar uzun süre konuşmuştuk ki Tamay'ın gecesi ve partiyi terk ettiği flört hakkında bilgi edinememiştim. Zaten Tamay benim anlatacaklarıma o kadar heyecanlanmıştı ki bir şey sormama da izin vermemişti. Bu yüzden merakımı gidermeye karar verdim. "Pekâlâ bakalım, şimdi bana dün gece partide tanıştığın çocuğu ve neler yaptığınızı anlat."

Tamay'ın gözleri anında kocaman açıldı ve suratındaki gülümseme genişledi. "Adı Mert. Uzun boylu ve yüzücü. Zaten o kadar geniş omuzları var ki yüzücü olmadığını söylesem bile yüzücü olduğunu anlayabilirsin. Her neyse, partide Sonat'la otururken Sonat bize içecek doldurmaya gitti. Bu sırada yanıma gelip muhabbet başlattı ve Sonat'ın erkek arkadaşım olup olmadığını sordu. Olmadığını söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Altın madeni bulmuş gibi parladı gözleri." Derin bir nefes alıp kahvesini yudumladı.

"Kaç yaşındaymış?" diye sordum o kahvesiyle boğazını rahatlatırken.

"Yaşından emin değilim," diye yanıtladı. "Anıttepe Üniversitesinde okuyormuş. Fizik mühendisliği bölümünde son sınıf olduğunu söylediğinde yaşını sormadım. Bizimle yakın sonuç olarak, neyse." Elleri şu ana kadar anlattıkları önemsizmiş gibi havada salladı. "Gülüştü, derin bakışları ve el hareketleri o kadar çekiciydi ki İklim, görsen sen de düşerdin. Dudaklarımdan dökülen her kelime çok kıymetli sırlar barındırıyormuş gibi pürdikkat dinliyordu. Biraz küçük kız kardeşinden, biraz da yeni sahiplendikleri yavru köpeklerinden bahsetti ve telefonundan fotoğraflarını gösterdi. Bilirsin, tipik kız tavlama taktikleri."

İkimiz de aynı anda gözlerimizi devirip kıkırdadık. Tamay'ın şu zamana kadar o kadar fazla başarısız ilk buluşması olmuştu ki ilk bu-

luşma sırasında söylenen tüm sözleri, centilmen rollerini ezberlemiş-tik. Feminist taklidi yapanlar en fazla güldüklerimizdi. Kendilerini karşı tarafa yaranmaya çalışırken o kadar küçük düşürüyorlardı ki üzerine *sitcom* dizisi bile yazılırdı.

“Sonra bana muhabbetimin çok sardığını ama partide beni yeterince iyi duyamadığını söyledi. Biraz arabayla gezmenin nasıl bir fikir olduğunu sorduğunda da kabul ettim.” Sırıtarak heyecanlandırma amaçlı bir ara verdi hikâyesine.

“Dur tahmin edeyim, gölün kenarına mı gittiniz?”

“Tam isabet!” Kıkırdayarak ağzına bir parça daha havuç attı. “Süper bir yer bildiğini söyleyip gölün kenarına götürdü beni. Yolda da birer bira almak için durdu. Bira seviyormuşum gibi.” Memnuniyetsiz bir şekilde başını iki yana salladı. “Sonra göl kenarında muhabbet etmeye başladık. Benim için aldığı birayı da kendisi içmeye karar verdiği sırada iyice sıkılmaya başlamıştım. Yaptığı tek şey kendinden bahsetmekti İklim. Sana yemin ediyorum, tüm özel hayatından tut eski sevgililerinin hepsine hâkimim. Hobileri, alışkanlıkları, kızlarla olan mükemmel gece hayatı falan, öyle bir döküldü ki kendimi göle atmamak için zor durdum.” Bunları sayarken bir yandan da parmaklarını kaldırarak anlattıklarını desteklemişti. Oflayarak arkasına yaslandı.

“Umarım bırakıp gitmişsindir,” diye mırıldandım kahvaltımı yapmaya devam ederken.

Omuzlarını silkti ve ellerini iki yana açtı. “Gecenin bir yarısı göl kenarında yalnız olduğumuz için en azından medeniyete dönene kadar onu dinlemek zorunda kaldım. O şekilde araba kullanmaması gerektiğini söylediğimde de bana ne cevap verdi biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

Tamay dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak Mert’in rolüne girdi. “*Rahat olsana güzelim.*”

Kendimi masanın kenarından atarak öğürüyormuş gibi eğildim. “Korkunç.”

Sen bir de beni düşün dercesine başını salladı. “Her neyse, en sonunda onu gitmeye ikna ettim. Beni eve bırakma konusunda ısrar ettiği için kabul ettim. Ama daha bombayı anlatmadım bak, dinle.”

Hikâyesine devam etmesi için ısrarla, “Çabuk anlat,” dedim.

“Beni tam arabadan incekken durdurdu. Elleriyle saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdi. Kasıntı bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını ısırды. Sonra da beni öpmek için eğildi.”

“İy iy iy!” diye haykırdım. “Lütfen öpmediğini söyle.”

“Tabii ki öpmedim. Direkt geriye kaçtım. Aramızda yaklaşık iki karışlık bir mesafe vardı.” Verdiği ölçünün doğruluğunu test etmek için iki elini açarak burnunun önünde hizaladı. “Evet, iki karış. Çekilip ona ismimi hatırlayıp hatırlamadığını sordum.”

“Hayır,” dedim direkt hikâyenin sonunu tahmin ederek.

“Evet,” dedi başıyla onaylayarak. “İsmimin Tanem olduğunu söyledi.”

“Bizimle kalsaydın çok daha fazla eğlenirdin.”

“O kadar haklısın ki. Yüzücü omuzlarının bu kadar büyüleyici olmasının suçu. Derin bakışlarının altında boş bir beyin olduğunu da fark edemedim tabii. Aptallık benim.”

“Saçmalama,” diye uzandım ve yanağına bir öpücük kondurdum. “Yalnızca aşkı yanlış erkeklerde arıyorsun.”

“Ve yanlış mekânlarda,” diye ekledi gülümseyerek.

“Belki bir de yanlış zamanda?”

“Aşk yalan. Tüm erkekler pislik. Sandviçin nasıl olmuş?”

Konuşmanın değişme hızı beni şaşırtsa da gerçekten çok güzel bir sandviçti. O kadar acıkmıştım ve o kadar iyi gelmişti ki Tamay’a minnettardım. “Mükemmel olmuş. Birer bardak daha içer miyiz?” diye sordum boşalmış kahve kupamı göstererek. Başıyla onayladığında konuşmaktan bitiremediği kahvaltısına devam etsin diye onun yerine kalktım ve kahvelerimizi doldurmaya koyuldum. Tam o sırada tanıdık bir müzik sesi uzaktan kulağımı doldurdu.

“Telefonum mu çalıyor?” diye sordum emin olmak için.

Tamay bir saniyeliğine duraksadı ve dinledi. “Evet. Sen duştayken salonda şarja takmıştım.”

Kahveyi tezgâha geri bırakarak hızlı adımlarla sesin kaynağına doğru ilerledim. Salona girince parlak ekran direkt olarak dikkatimi çektiğinden telefona atıldım. Güz arıyordu. Annemin aradığını düşünerek paniklediğim için ağzıma kadar çıkan kalp atışlarım Güz’ün ismini görünce rahatladı. Sakince telefonu açıp kulağıma yerleştirdim.

“Güz?”

Karşıdan bir burun çekme sesi geldi. Ardından Güz’ün sesi duyuldu. “İklim? Müsait misin?”

“Ağlıyor musun sen?” diye sordum hemen telaşla. Ağlamıyor olsa bile ağlamak üzere gibi geliyordu sesi. Hayra alamet olmadığı kesindi.

“İklim sabah eve geldikten sonra pek iyi şeyler olmadı. Ciddi bir şey yok ama Kuru Hastanesine gelebilir misiniz?”

“Hemen geliyoruz.”

Bölüm 17

Hastanenin dönen kapılarından geçerken zaman her zaman-
kinden çok daha yavaş akıyordu sanki. Öteki tarafta karşılaşacağım
şeylere hiç hazır olamayarak Tamay'ın koluna sarıldım. Kalbim ku-
laklarımda öyle gürültülü, öyle güçlü atıyordu ki kulağımın dibinde
sakin olmamız gerektiğini mırıldanıp duran Tamay'ı zar zor duyabi-
liyordum.

Sonat iyiydi, iyi olacaktı; çok kötü bir şey olsaydı Güz bunu bana
telefonda söylerdi. Buraya kadar korku ve endişe içinde gelmeme
izin vermezdi. Ancak bu düşüncelerin gerçek mi olduğunu yoksa
yalnızca kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı anlamıyordum. Birine
çok kötü bir haberi telefonda mı verirdiniz yoksa kötü haberleri ver-
mek için yanınıza gelmesini mi beklerdiniz?

Sıkmaktan ağrıyan çenemle danışmanın masasına vardım. Ace-
leyle Aroskay ailesinin hangi odada kaldığını sordum. En azından
sorduğumu zannediyordum. Aldığım cevap yalnızca uğultudan iba-
retti. Kalp atışlarım ve zihnimdeki nefesler yüzünden duyamamıştım
onu. Tamay yanımda olmasaydı muhtemelen fenalaştığımı düşünüp
yeni hasta kaydı açarlardı.

Terlemiş parmaklarımla asansörün düğmelerine basarken bir an-
lığına durup aynada kendime baktım. Üzerimde Tamay'ın verdiği
kıyafetler vardı. O benden daha uzun olduğu için pantolonunun
paçaları yerlerde sürünüyordu. Derin bir nefes aldım kapı açılırken.
Oksijen boğazımı yakıp geçti. *Azıcık kaldı*, diye hatırlattım ken-
di kendime. *Küçük bir sorun oldu yalnızca. Kan şekeri düştü belki.*

Yeterince iyi kahvaltı etmemişti. Başı dönüyordu. Kendimi sakinleşmeye ve odanın önüne ulaşmaya zorladım ama ayaklarım emirlerime itaat etse de kalbimin hızına yetişemiyordu. Sol, sağ, sol sağ, sol, sağ, nefes al, nefes ver.

Sonunda Güz'ü odanın önünde telefonla görüşürken gördüm. Bir elini havada sallayarak bozulmuş lülelerini sağa sola savuruyor, bir oraya bir buraya yürüyordu. Tenha koridorun öteki tarafında bizi fark ettiğinde duraksadı, dudakları hararetle hareket etti ve telefonu kapatıp arka cebine yerleştirdi. Aynı anda ikimize birden sarıldı. Başını omzumuzu gömdüğünde bize ne kadar ihtiyaç duyduğunu tutuşundan bile anlayabiliyordum.

Geri çekildiğinde Tamay, Güz'ün ellerini yakaladı. "Anlat çabuk, neler oldu?"

Güz hıçkırды. Çenesini kaldırmamasından ağlamamak için dilini damağına bastırдыğı, kendini tutmaya çalıştığı belliydi. "Sabah erkenden annem aradı. Eve biraz daha gelmememizi, bugünü dışarıda geçirmemizi rica etti. O aradığında Karza çoktan uyanmış, mutfakta bir şeyler atıştırıyordu. Sonat da onun gürültüsüne kalkmış ama aşağı inmemişti. Telefonu kapattıktan sonra Karza'ya senin nerede olduğunu sordum, ardından da annemin mesajını göstermek için Sonat'ın yanına çıktım."

Başını iki yana sallayıp iç çekti. "Sonat bu işin hoşuna gitmediğini ve eve dönmemiz gerektiğini söyledi ama ben de annemizi dinlememizin daha iyi olacağından bahsettim. Elbette neler olup bittiğini çok merak ediyordum ama annemin ricasına da saygı duymam gerektiğini düşünüyordum. İyi ki Sonat'ı dinlemişim. Endişeli yüzlerimizi fark ettiğinde Karza bizi eve bırakmayı teklif etti. Yolda da bir yandan Tamay'la konuşuyordum ama neler olup bittiğini anlatmadım ona. Yalnızca sesini duyup kafamı dağıtmak istemiştim."

Bir adım geri çıkıp ellerini beline koydu. "Karza bizi eve bırakınca oyalanmadan içeri girdik. Annemle Sonat'ın babasının sesi geliyordu."

Evin yakınından bile geçmemesi gereken bu adamın en başta eve uğrayacak medeni cesaretle bulunmasıydı en büyük problem. Ne halt yemeye gitmişti ki zaten İpek teyzenin yanına? Hangi akla hizmet kendinde o eve girecek cüreti bulmuş olabilirdi?

“Tartışıyorlardı,” diye devam etti Güz. “Anlaşılan Sonat’ın babası olacak herif günlerdir Sonat’la konuşuyormuş. Ona artık değiştiğini, daha iyi bir insan olduğunu, oğluyla vakit geçirmek, oğlunu tanımak istediğini zırvalayıp duruyormuş. Sonat mesajları bana okuttu. O kadar düzgün konuşmuş ki Sonat’ın kanmasına şaşırmamalı. Ama tüm amacı annemi köşeye sıkıştırıp para istemekten başka bir şey değilmiş. Yukarı çıktığında Sonat’ın yüzüne bile bakmadı. Pislik herif.”

Tiksindiğini belli edercesine omuzlarını silkerek gözlerini devirdi. “Tartışma alevlendiğinde annem ona defolup gitmesini yoksa polis çağıracağını söyledi. Adam, ‘Madem her türlü polis çağıracaksın bari değsin,’ diyerek el kaldırdı anneme. Tam vuracakken Sonat girdi araya. İkisi uzun süre debelendi. Bu sırada hemen arka odalardan birine kaçıp polisi aradım. Babası birkaç kez ona vurdu ama Sonat hiç karşılık vermedi. Yalnızca darbelerden kaçarak onu evden çıkarmaya çalışıyordu. Annem de onları durdurmak adına kavgaya katılınca iş iyice çığırından çıktı. Tam olarak nasıl olduğunu hatırlamıyorum,” diyerek sözlerini başını iki yana sallayarak destekledi. “Bir noktada babası onu yakasından yakaladığı gibi arkaya savurdu ve Sonat merdivenlerden yuvarlandı. Sonra hem polis geldi hem de ambulans.”

Tamay iki eliyle ağzını kapatırken ben tepki bile vermeyi becerememiştım. Dümdüz Güz’e bakıyordum. Sonat’ı görmek istiyordum. Ne halde olduğunu merak ediyordum ama onu kötü bir halde görürsem bunu kaldıramazdım. Ailemdi o benim.

Tamay başıyla yanımızdaki ahşap kapılardan birini işaret etti. “Burası mı?”

“Evet. Girebilirsiniz,” diyerek bizim önümüze geçti Güz. Metal, uzun kapı kolunu indirerek kapıyı açtı ve içeri girdik. Hastane

yatağında yatan Sonat dışında oda bomboştu. İpek teyzenin nerede olduğunu merak ettim.

Yüz solmuş, dağınık düz saçları terden alnının iki tarafına yapışmıştı. Dudaklarındaki renk çekilip gitmişti sanki. Derinleşen göz altları da tüm bu berbat görünümünü destekler gibiydi. İçeri girdiğimizde gülümseyip içtiği çikolatalı sütün pipetini çekerek üzerine damlamasına sebep oldu. “Güzelliklerim gelmiş!” dedi tam da ondan beklenecek cıvıltılı bir sesle. Berbat haldeydi, hem fiziksel hem de ruhsal şiddet görmüştü ama gülümsüyordu.

Yalnızca tebessümü bile boğazıma yumru oturmasına sebep oldu. Ağlamamak için bu kadar zor durduğum başka bir an hatırlamıyordum. Biz bir şey söyleyemeden Sonat yeniden ağzını açtı. “Kötü haberleri aldığına göre belki de bir yudum çikolatalı süt istersin İklim?”

Neden bahsettiğini ilk başta anlayamadım. Gözlerim yalnızca bitkin suratında takılıp kalmıştı. Şakağındaki morarmaya başlayan dokuyu görmüştüm yalnızca. Sonrasında tıpkı benim gibi afallayan Tamay’ın başını çevirdiğini fark ettim. Biraz daha çevirdiği gözlerini taklit ettim. Bacağı alçıya alınmıştı.

“Kırık mı?” diye sordu Tamay hırıltılı bir sesle.

Sonat başıyla onayladı. Gözlerimin içine baktı. “Çok özür dilerim İklim.” Artık gülümsemiyordu. Çikolatalı sütünü yanındaki komodinin üzerine sakince bıraktı. Yastığını dikleştirerek kendini biraz toparladı. “Gerçekten çok özür dilerim.”

Hemen koşup Sonat’ı tuttum ve iki kolumu bedenine sardım. “Aptal mısın Sonat?”

“Ama yarışmalar...”

“Siktir et yarışmaları.” Daha da sıkı sarıldım ona. Biraz beledikten sonra derin bir nefes verdiğini ve çenesini omzuma dayadığını hissettim. Derin bir nefes daha verdi. Soluğunun bedenini terk ettiğini kollarımın arasındaki hareketinden anlayabiliyordum. Vücudunu fazla hareket ettirmemişti. Canı yanıyor olmalıydı. *Ağlama*, diye bir kere daha hatırlattım kendime. Kocaman bedeni kollarımın

arasında minicik kalırken dilimle damağıma bastırdım, gözlerimi yukarı kaldırdım ve yutkundum.

“Kıyamam ben sana ama ya,” diyen Tamay da kucaklaşmamıza katıldı. Sonat aynı anda sırtlarımızı sıvazlarken dostumuza iyice sarılarak ona iyi hissettirmeyi umdum. Yalnızca benim hayallerim değil, onunkiler de yıkılmış olmalıydı. Sonat’ın bacağıının kırılması aylarca paten kayamayacağı anlamına geliyordu. Haftada altı gün antrenman yapan sporcular için aylar süren bir boşluk vermek korkunçtu. Fazlasıyla geri düşecektik. Üstelik bu dönemde yalnızca antrenmanları değil, yarışmaları da kaçıracaktık. Kazanma ihtimalimizin gayet yüksek olduğu Türkiye yarışmasına katılamayacaktık, dolayısıyla Dünya Şampiyonası’na gidemeyecektik.

“Hey! Ben de travma geçiriyorum burada, alo?” diye sızlanan Güz’ün sesi hepimizi irkiltti.

Onu da aramıza alıp sarılmak için geri çekildiğim sırada Sonat yeniden hem Tamay’ı hem de beni kendine doğru çekti. “Yürü git kızım. İki dakika ilgi gördük diye kıskanma hemen.”

Güz dudaklarını büzdü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını nazlı nazlı yana yatırdı. “Aman gören de Hulk’la* dövüşün zanne-decek.”

“Sahiden Sonat, neden sen de iki üç tane çakmadın o pisliğe?” Tamay doğruldu. Sesi sinirliydi.

Buna karşılık olarak Sonat yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi. “Bu sefer gerçekten değişeceğini ummuştum.”

Tamay başını iki yana salladı şiddetle. “Şiddete meyilli, şefkati bilmeyen biri o. Terapiye gitmek yerine sizi kendi gibi ruh hastasına çevirmeyi tercih eden pisliğin teki. Asla değişmeyecek. Sen ne kadar fazla şans tanırırsan tanı, ne kadar umut edersen et, o hem kendine hem de çevresine zarar vermeye devam edecek.”

* Marvel evrenindeki, sinirlendiğinde veya öfkelendiğinde devasa bir yeşil canavara dönüşen ve olağanüstü güçlere sahip karakter. (ed.n.)

Sonat sustu. Onaylamamıştı ama karşı çıkmaya da niyeti yok gibiydi. Kendini suçlu hissediyor olmalıydı, babasının iletişime geçtiği kişi oydu çünkü. Buna izin vermesinin tüm bunlara yola açtığını düşünüyordu muhtemelen. Annesinin hırpalanmasından ve bacağının kırılmasından kendini sorumlu görüyordu.

“Günlerdir huzursuz olmanın sebebi bu muydu?” diye sordum ellerimle nazikçe saçlarını okşayarak. Saçı terden yapış yapış olmuş ve kokuyordu ama biraz olsun rahatsız etmiyordu bu beni.

Başını utangaç bir şekilde salladı. “Söylersem bana kızacağını biliyordum. Engel olmaya çalışırdın.”

Haklıydı. “Eh, haksız olduğumu söyleyemezsin.”

“Ama umuduma yenik düştüm,” dedi Sonat pişmanlıkla dolu bir ses tonuyla. “Bir daha olmayacak.”

“O mikrop bu sefer tutuklanacak diye umut ediyoruz,” diye lafa girdi Güz de.

Sonat’ın dört koldan kucaklamasından kurtularak ayağa kalktım. “Sahiden İpek teyze nerede? İyi mi?”

Güz başıyla onayladı. “Annemin bir şeyi yok, Sonat tam vaktinde olaya el attı. Biraz sarsıldı tabii ama bir sıkıntısı yok. Karakolda şu an, ifade için götürdüler.”

“İklim,” dedi Sonat bir anda ciddileşerek. “Ne yapacağız?”

“Neyi?”

Gözleriyle bacağını işaret etti. “Doktorun söylediğine göre alçının çıkması için bile en az dört hafta gerekiyormuş. Sonrasında da eskisi gibi olması için fizik tedaviye ihtiyacım olacak.”

“Her gün kelle paça içsen ne kadar sürer?” Tamay gayet ciddi bir şekilde sormuştu bunu. Üçümüz de ona dönüp sessiz kaldık. “Ne var?” diye parladı bir anda. “Kırık kemiklere iyi gelir diye duymuştum.”

Sonat kafasını kaldırıp bana baktı. “İşe yarayacaksa üç öğün kelle paça içerim.” Gözlerindeki samimiyet, durumu daha da trajik bir

hale getiriyordu. Gerçekten de hızlı iyileştireceği, buza döneceği kesin olsa haftalarca kelle paçayla beslenmeye hazırды.

Hafifçe kıkırdadım. “Sorun değil Sonat. Gerçekten. İyi olman asıl önemli olan şey. Ben de sen iyileşene kadar yalnız antrenman yapmaya devam ederim. Sonra yeniden başlarız.”

Gülümsememe rağmen onun yüzü hâlâ asıktı. “Kötü hissediyorum. Dünya Şampiyonası için ne kadar heyecanlı ve azimli olduğunı biliyordum. Üstelik Sasha’nın gösterdiği o yeni hareket gerçekten de kazanmamız için gerekli olan farkı yaratabilirdi. Belki de ben iyileşene kadar kendine yeni bir partner bulabilirsin?”

“Aynen, tüm dünyada erkek patenci bulmak zor ama Ankara’da kucağımı açsam erkek patenci düşer zaten.” İmkânsızdı. Bizim yaşımızda, uluslararası yarışmalarda kayabilecek kadar iyi, çiftler alanında tecrübeli bir erkek patenci bulmak altın madeni bulmaktan daha zor olurdu.

“Şey,” dedi Sonat ellerini kucağında birleştirerek. “Karza var?”

Karza’nın ismini duyduğumuz anda üç kız irkildik.

“Diğer bacağının da kırılmasını istiyorsun herhalde,” dedi Tamay kıkırdarak.

Güz de hemen ekledi. “Ya da kafanın şu duvara yapışmasını falan.”

Sonat korkuyla bana döndüğünde gülümsedim. “Karza’yla yarışma falan kazanamayız. Beraber yapacağımız en iyi şey birbirimiz boğazlamak olur. Veya ben patenimi onun bacak arasına geçiririm. Tabii Karza’nın beni kaldırıp buza vurması da bir ihtimal. Sonra da Sevina’yla beraber üstümde tepinirler.”

Sonat dudaklarını büzdü. “Hayır mı diyorsun yani?”

Başım la onayladım. “Kocaman bir hayır.”

Bölüm 18

“Sonatsız yapamam anne.” Beyaz ve mavi çizgili spor çantamı savurarak odanın öteki tarafına fırlattım. Annemse üzerime yürümeyi tercih etti bunun ardından. Pazartesi günü gelip çatmıştı ve her zaman yaptığı gibi sabahın beşinde gelip kaldırmıştı beni. Son yarım saattir kavga ediyorduk. Alıştığı şekilde erkenden duş alıp antrenmana gideceğimi düşünmüştü ama gitmek istemiyordum. Sonat’a onsuz çalışmaya devam edeceğimi söylesem de içimden gelmiyordu. Buza Sonatsız çıkma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

“İklim. Drama yaratma sabah sabah. Kalk giyin yoksa geç kalacaksın. Duş alma vaktini benimle tartışarak harcadın bile.” Annem fırlattığım çantayı kapıp içine rasgele bir şeyler tıktırırken kaşları öfkeyle çatıldı. Söylediklerim, düşüncelerim ve hislerim umurunda bile değildi.

“Anne, dinlemiyorsun beni.” Yutkundum.

İki türlü sinirlenen İklim vardı. İlki, çoğu kişinin gördüğü klasik, sinirli, bağırıp çağıran İklim’di. Bu İklim sorunu neyse bunun hakkında konuşmaktan çekinmez, karşısındaki insana haddini bildirirdi. Seviyeli bir tartışmacı değildi ve lafını sakınmazdı. Diğeriyse anlaşılmadığı için daha da fazla sinirlenen, baskıladığı duyguları yüzünden sinirinden ağlamaya başlayan ve sorununu hiçbir çözüme ulaştıramadan sessizce hıçkıran İklim’di. İçine atardı, susardı ve o tartışmadan mağlup olarak çıkmayı asla kendine yediremezdi. Anneme karşı ilk İklim olamıyordum. O küçüklüğümden beri duygularımı ifade etmemi engellediği için böyle biri olup çıkmıştım.

Onları kendim bile tanıyamaz, anlayamazken başkaları tarafından anlaşılmayı nasıl bekleyebilirdim ki?

“Boş boş konuştuğun içindir. Ya kendi rızanla gidersin o piste ya da ben seni zorla götürürüm.” Doğru düzgün dolduramadığı spor çantasını göğsüme bastırıp onu tutmamı sağladı. Elbette hazırlayamamıştı çünkü nasıl yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Kontrol manyağı olması yetmiyormuş gibi sahiden ihtiyacım olsa bir antrenman çantamı hazırlayamayacak kadar bilgisizdi.

Önümde iki seçenek olduğunu fark ettim. Ya anneme karşı çıkacak, onunla kavga edecek ve o piste ağlayarak gidecektim ya da anneme boyun eğerek gidecektim. Seçimimi ikinci şıktan, daha az baş ağrısına sebep olacak seçenekten kullanmaya karar verdim. Göz açıp kapayıncaya kadar tüm ihtiyaçlarımı almıştım. Çantamı tamamen boşaltıp sıfırdan hazırlamam gerektiği için biraz oyalanmıştım ama sonunda annemin el sallamaları eşliğinde arabanın yolunu tutmuşum.

Gökyüzü açık mavi tonlarındaydı. Güneşin ışıkları daha yeni başlamıştı şehri aydınlatmaya. Havanın soğukluğu her aldığım nefeste daha keskin bir şekilde hissediliyordu. Sabahları bu saatte okula gitmek için sıcacık yatağından ayrılip servise yetişmeye çalışan çocukları düşünerek hüznlendim. Sessiz sitemizin donmuş kaldırımlarının çitirtisiyle ulaştım arabama. Kışın hayvanlar saklandığı için binmeden önce motoru kontrol ettim. Arabayı çalıştırdığımda birkaç serçe ürkerek uçup gitti. Balkonda serçelerimizi beslemeyi çok sevsem de son zamanlarda annem balkon kirleniyor diye söylendiği için bırakmak zorunda kalmıştım. Bu yüzden yaklaşık iki ya da üç haftadır kuşlarımı besleyememiştim. Biraz yem alıp yakın zamanda onları doyurmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

Buz pistine varmadan önce yeni açılan üçüncü nesil bir kahveciye uğrayarak kendimi güne hazırlamaya karar verdim. Tam olarak bir “emekli olup tatlı küçük bir kafe açalım” dükkânı olan La Likya’dan bugün kendimi iyi hissetmem gerektiği için normalde

hiç yapmayacağım bir şekilde çikolatalı, kremalı, soğuk bir kahve alıverdim. İnce çikolata tabakasının esintisi dudaklarımda yayılarak beni kahveyi daha da fazla yudumlamaya zorladı. Kremasının ağzımın içinde dağılması hissini unutmuştum. Damağım bu kadar basit bir tada duyduğu özlemle sarhoş olurken arabama döndüm. Suçlu hissetmem gerektiğini biliyordum. Annem elimde bu kahveyi görseydi başımdan aşağı döküverirdi. Belki de içecekleri insanların başından aşağı boşaltma huyumu ondan almıştım. Diyeti bozmuş olsam da üzerinde durmamaya karar verdim. Normalde bu süslü kahve saçmalığını pek sevmezdim ama bu sabah buna ihtiyacım vardı. Yıllardır ilk defa Sonat'ın yanımda olmayacağını bilerek gidiyordum piste.

Elbette bazen hastalandığı, işi çıktığı zamanlar oluyordu ancak o zamanların hepsinde yokluğunun kısa süreceğini bildiğim için kendimi yalnız hissetmemiştim. Ancak bu sefer yalnız ve boşlukta hissediyordum.

Arabayı park edip eşyalarımı soyunma odasına bıraktım. Patenlerimi otomatik bir şekilde ayağıma geçirip üstümdeki fazlalıklardan kurtuldum ve pistin yolunu tuttum. Zayıf güneş ışıklarının aydınlattığı pist parıl parıl parlarken Sasha'nın hâlâ gelmemiş olduğunu fark ederek şaşırdım. Sevina ve Karza'ysa çoktan ısınmaya geçmişlerdi buzun kenarında. Karza dönüp suratıma bile bakmadı. Sevina'ysa gülümseyerek karşıladı beni. "Günaydın İklim."

"Günaydın Sevina," diye yanıtladım onu. İsmiyle özellikle söyledim. Karza'nın ona da söylediğini sanmasını istemiyordum. Hal hatır sormamı istiyorsa bunu hak etmesi gerekiyordu. Saatime baktım. "Sasha nerede?"

Sevina omuzlarını silkti. "Saat altıyı geçti ama hâlâ gelmedi. Sanırım uyanamadı. Belki de işi vardır bilmiyorum ama gelemeyecek olsa birimize haber verirdi herhalde. Ah, bu arada ben asıl sen bugün gelmezsin diye düşünmüştüm." Cümlelerini gülümseyerek bitirmişti ancak bu gülümseme içindeki soğuk insana hiç uymuyordu.

Patenlerimin korumalarını çıkararak buzun üzerine, her zaman özgürlük alanım olan ama bu kez yalnızca buruk hissettiren yüze-ye çıktım. Kaybolan ve özlediğim anıların izlerini buzun altındaki derinliklerde ararken bir anlığına dalıp gittim. Ardından ortamın sessizliğinden rahatsız olup ağır hareketlerle Sevina'nın yanına kayıp durdum. "Neden?" Dudaklarımdan çıkan tek kelime, soğuk pist havasını delip geçen bir ok gibi ilerledi.

"Sonat yok ya? Kimbilir daha ne kadar süre gelemeyecek... Bence sen de kendini yarışmalara hazırlamakla uğraşma." Gülümsemeye devam ederek kollarını bedeninin etrafında gerdi ve esnetti. Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Sanırım sıkıcı hayatındaki tek eğlencesi sa-
hiden de bu buz pisti ve bana sataşmaktı.

"Bu sene olmazsa seneye katılırız Sevina. Hem de bunu bir avans olarak düşünebilirsin. Hayatında ilk defa kazanabilirsin." Hiç de sinirli konuşmamıştım. Çikolatalı kahvem in işe yaradığı kesindi.

"Çok komiksin İklim. Kıçını yere değıdirmek için daha ne kadar başarısız olman gerekiyor merak ediyorum." Daha da üstüme gelmeye çalışıyordu anlaşılan. Başarısız olma konusunun benim için hassas olduğunun gayet farkındaydı. Damarıma basıyordu resmen.

"Başarısız olmadım." Yutkunup derin bir nefes aldım. Hem antidepresanlarım hem de kahvem yüzünden hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Ha başarısız olmuşsun, ha pes etmişsin, ne fark eder? Sonuç olarak o yarışma alanında biz olacağız. Ulusal yarışmaları kazanacağız ve yurtdışına çıkma hakkı Karza'yla benim olacak." Bir adım yaklaşarak gözlerini benimkilere vahşice kilitledi. "Ardından sıra gelecek şu çok hayalini kurduğun yurtdışına. Karza'yla Türkiye'yi temsil ederek kazanacağız uluslararası yarışmaları. Her zaman zannettiğin gibi Sonat'la sen temsil etmeyeceksiniz. Sonat ve sen diye bir şey yok, siz bittiniz artık. Sonat yoksa sen de yoksun."

Sonat yoksa sen de yoksun. Şimdiden kendimi berbat hissetmeye başlamıştım. Bol kremalı çikolatalı kahvem in verdiği mutluluk bu-

raya kadardı. Sevina tüm pozitif enerjimi –çok varmış gibi– tüketip götürmüştü. “Yalnızca önünden çekildiğim için mutlusun Sevina. Benim gibi bir rakibi hiç uğraşmadan elemek muhteşem bir his olmalı. Bana sataşacağına gidip haksız zaferini kutlasana.”

Biraz duraksayıp ısınmasına odaklandı. Kızıl saçları kızın her hareketiyle ipeksi bir perde gibi dalgalanırken ince eldivenleriyle ayağını yakalayıp başının üzerine kaldırdı. Ardından patenlerinin üzerinde dimdik durarak ayağını duvara dayadı ve eğilerek belini esnetti. Bacakları kıvrak, uzun birer kanat gibiydi; Sevina’yı kuğu gibi dans ettirme konusunda ustaydılar. Yüzündeki ifadeyse tatlı ve masum bir kuğudan çok uzaktı. Daha çok eline kanlı bir bıçak tutuşturulmuş, çok güzel ama vahşi bir kuğuyu andırıyordu. Her davranışı bilinçli, tüm mimikleri planlıydı.

Sevina başını iki yana salladı. “Kusura bakma İklim ama sen hiçbir zaman gözümde bir rakip değildin. Asıl korktuğum kişi Sonat’tı. Sonat herkesle kazanabilir. Onun kadar yeteneklisini Türkiye’de zor bulursun. Öte yandan sen kimseyle kazanamazsın, Sonat dışında. O kadar yetenekliydi ki senin işini fazlasıyla kolaylaştırıyordu. Ona muhtaçtın. Bu yüzden artık dişli bir rakip değilsin.” Hafifçe kıkırdadı. “Bırak dişli olmayı, rakibim bile değilsin.”

Sasha piste girecek zamanı bulmuştu. “Aymaz günün aymazları. Kar Topu, Kızıl ve Hava Durumu.” Bazen Türkçe anadili olmadığı için saçma şeyler söylerdi Sasha bize. Bunlar Karza’ya, Sevina’ya ve bana taktığı isimlerdi. Sasha o gün bizi çok fena hırpalayacaksa biraz daha rahat başlardı antrenmana. Bunun yolunu da takma isimler kullanmakta bulmuştu. Bize tuhaf isimlerle seslendiğinde daha az yorulacaktık gibi...

“Neden geç kaldınız hocam?” diye sordum Sevina’yla Karza’dan uzağa kayarak.

“Sana ne?” Dudaklarını büzüp suratımı inceledi. “Bugün gelmezsin diye düşünmüştüm Hava Durumu.”

“Gelmeyecek olsaydım haber verirdim,” diye yanıtdım onu kayıtsız bir ses tonuyla. Antrenmana katılamayacaksak Sasha bunu mümkünse o günden bir önceki gün, değilse antrenman başlamadan önce öğrenmek isterdi. Gelmediğimiz zaman kızmazdı ama haber vermezsek bizi mahvederdi.

“Biliyorum ama son anda korkup kaçarsın demiştim.” Kollarını göğsünde bağlayıp kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. Neden herkes tüm hayatımın da kariyerimin de Sonat’a bağlı olduğunu düşünüyordu? Sonat benim canım, ailemdi ama kariyerimi o ilerletmiyordu. Elbette kendim için kaymaya devam edecektim. Sonat olmadığı için hayatım sona ermemişti ama ben hariç herkes böyle düşünüyordu anlaşılan.

“Kariyerim Sonat’tan ibaret değil hocam.”

“Ah,” diye mırıldandı Sasha sırtıtarak. “O zaman kendine yeni bir partner buldun herhalde.”

“Evet,” diye yanıtladım çok bilmiş antrenörümü. Ona gösterecektim. Sevina’ya gösterecektim. Başkaları tarafından taşınmadığımı, zafere bizzat kendi tırnaklarımla kazarak ulaşabileceğimi gösterecektim.

Antrenörüm bu cevabıma karşılık kaşlarını küçümseyici bir hareketle kaldırdı. O da Türkiye’de erkek patenci bulmanın zorluğundan fazlasıyla haberdardı. Ona Sonat’ın haberini verdiğimde telefonda attığı çığlık hâlâ kulaklarımdaydı. O zamandan bu yana benim için bir partner aradığını ama bulamadığını varsaydım. Bu sebeple de benim kendime birini bulduğumu söylediğimde ciddiye almamıştı. “Kim?” diye sordu.

Sırtımı dikleştirdim. “Karza.”

Bölüm 19

Hayatım boyunca verdiğim en yanlış karar olabilirdi. Karza'nın ismi dudaklarımdan döküldüğü anda zamanı geriye almak istedim. Yalnızca on saniye bana yeterdi. Onun ismi hariç herkesin ismini söylemeye razıydım ama bir anda Karza'yı söyleyivermişim işte. Başımı iki elimin arasına alarak buzda top halinde yatmayı diledim ancak az önce çektiğim resti devam ettirmek zorundaydım. Bu yüzden Sevina, Karza ve Sasha ağızları bir karış açık suratıma bakarken dimdik kararımın arkasında durdum. En azından duruyormuş gibi davrandım.

"Bir tür intikam peşinde falan mısın?" diyen Sevina dişlerini sıkı. Az önce yavrusuna saldırdığım anne leopar gibi Karza'yı eliyle arkasına doğru alıp kendini kabarttı. "Şaka yaptığını söyle İklim."

Keşke yapıyor olsam. Hâlâ dönmek için geç değil belki de? Dalga geçtiğimi söyleyerek onları kandırabilirim. "Yapmıyorum." Keçiler halt etmiş, yeryüzündeki en inatçı canlı bendim.

Kızgın, üzgün, şaşkın ve endişeli bir şekilde Sasha'ya döndü. "Hocam bunu kabul etmezsiniz, öyle değil mi?"

Sasha cevap vermeden önce bekledi. Durdu, durdu, durdu ve en sonunda iki elini şaklatarak hava kaldırdı. "Hadi ikinizi beraber bir görelim."

"Ama hocam..." dedi Sevina, Karza'nın elini daha da sıkarak. Çocuğun yüzü acıdan çarpıldığında gülmemek için kendimi zor tuttum. Ardından biraz sonra o eli benim tutacağım geldi aklıma. Başımı iki yana sallayarak boğazımda yükselen kötü tadı geri göndermeye çalıştım.

“Sakin ol Kızıl, yalnızca ikisini beraber bir görelim. Belki de hiçbir uyum olmayacak aralarında.”

“Bu konuda benim söz hakkım yok mu?” diye sordu Karza.

Sevina, ben ve Sasha aynı anda dönüp ona bağırdık. “Hayır.” Üçümüzün hemfikir olması, yirmi yılda bir görülen tutulma gibiydi.

Sevina nefret dolu bakışlarıyla beni bir kazığa bağlayıp yakmanın hayallerini kuruyor olmalıydı. Ona ilk defa bir konuda hak vermiştim. Resmen yıllardır beraber olduğu partnerinin üzerine konmaya çalışıyordum. Onun yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim ancak aramızdaki fark, benim onu kıskırtmak için hiçbir şey yapmamış olmamdı. En azından kasıtlı olarak. En azından üç dakika öncesine kadar...

“Aslına bakacak olursanız ben de yarışmalara İklim’le katılmayı isterim.” Karza’nın sırtışı boş pistte asılı kaldı. Sanki bir ölüm fermanı yayılmışçasına insanı yutan bir sessizlik çöktüverdi buza. Kim-seden çıt çıkmıyordu.

“Şaka yapıyor,” dedi Sevina durumu kurtarmaya çalışarak.

“Yapmıyorum,” diye itiraz etti Karza teker teker üçümüze bakarak. Sesi kendinden gayet emin çıkmıştı. Tok ve keskindi. Sanki kararını uzun süre önce vermişti.

Homurdanıp atkuyruğumu iyice sıktım. Ardından elimi uzattım Karza’ya. “Gel bir tur atalım.” Kusmak üzereydim. Elimi yakaladığı anda avcumun içinden başlayan bir dalga tüm vücuduma yayıldı. Buzun üzerinde aynı anda Sevina ve Sasha’dan uzaklaşırken derin nefesler alıp veriyordum. *Sakin ol İklim, sakın pistin ortasına kusayım deme.*

“Ne oldu Buz Perisi? Gergin misin?” Sırıtarak döndü ve yüzümü baştan aşağı süzdü. “Elin buz gibi.”

Ne zaman gerilsem ellerim buz keser ve terlemeye başladım. İki-miz de eldiven giymemize rağmen bunu hissettiğine göre gerçekten buza dönüşmüş olmalıydı. Gerginliğimi saklamak vücudumun iyi olduğu konulardan biri değildi.

“Neden kabul ettin?” Gözlerimi kaçırarak ileriye, güneşin aydınlattığı tozlara baktım.

“Neyi?”

“Neden onlara benimle yarışmak istediğini söyledin? Bana inat olsun diye mi?”

Hafifçe kıkırdadı. “İnadın ne demek olduğunu bilmiyorsun sanırım. İnat etseydim karşı çıkardım. Ben senin teklifini desteklemeyi seçtim.”

“Yok, inandırıcı gelmiyor. Bu işte bir bityeniği var.” Başımı şiddetle iki yana salladım. Karza’nın kendi rızasıyla benimle kaymak istemesi hiç normal değildi. Onun kadar tahmin edilemez biri için bile değildi.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Neden yalnızca seninle kaymak istediğimi kabul etmiyorsun?”

Yumruğumu sıkıp derin bir nefes verdim ve alaycı bir şekilde gülmüsedim. “Dedi odasında beni kırmızı kalemle eleyen çocuk.”

Karza tek kaşını kaldırarak başını çevirdi. Bir anda patenlerini dönmek için kullanarak önümü kesti ve gözlerimin içine baktı. “Senden nefret ediyor olabilirim ama o yarışmayı kaybetme fikrinden daha fazla nefret ediyorum.” Yalancı yeşil gözler ve alaycı dolgun dudaklar. Yalnızca ona kafa atmak istiyordum. Ellerini belime sıkıca sardığında tüm vücudum gerildi.

“Sakin ol,” diye fısıldadı yüzünü benimkine yaklaştırmak. “Bu daha ilk kayışımız. *Lift*lerle başlamak ister misin?”

Birinci seviye *lift*’ler, yani erkeğin kadın partnerini kaldırdığı hareketler, çok turlu *spin*’ler* ve *jump*’larla** karşılaştırıldığında en kolay yapılan hareketlerdi. Kaldırma sırasında erkek partner dönmeye ve buz üzerinde kaymaya devam ederken kadın partneri başının üzerine

* Patenci tarafından yapılan dönüş hareketlerini ifade eder; genellikle hızlı bir şekilde dönülür ve dengenin korunması gereken teknik bir beceridir. (ed.n.)

** Patencinin havada dönerek veya belli bir yüksekliğe ulaşarak gerçekleştirdiği atlayışlar. (ed.n.)

kaldırmalıydı. *Lift*'lerin ana özellikleri tutuş ve temas noktalarıydı. El-koltuk altı, el-bel, el-kalça ve el-el olarak gruplara ayrılıyordu.

Yarışmalarda çiftlerin kısa programlarında üç *lift* gerekiyordu ve seviyesine göre puan kazandırırды. Sonat'a beni kaldırıp sağa sola fırlatma konusunda hayatım pahasına güvenirdim ancak aynı şey Karza için kesinlikle geçerli değildi.

"Önce birbirimizi boğazlamadan buzun üzerinde hareket etmeyi öğrensek?" diye önerdim çekinerek. Daha belimden tuttuğu anda kalp krizi geçirecek hale gelmiştim. Bir de beni havaya kaldırırsa yer-yüzüyle tek bağlantım Karza olacaktı ve buna kesinlikle hazır hissetmiyordum.

Üstelik daha bir gün öncesinde bana ne kadar berbat bir insan olduğumu söylemişti. Benden nefret ettiği için benimle kaymayı kabul etmiş olabilirdi. Belki de planı beni kaldırmak, yanılla düşürmüş gibi yaparak buza fırlatmak ve kafamı kırmaktı. Bunların hepsi bir suikast planının parçası olabilirdi.

"Beni diskalifiye etmek için mi kaymak istiyorsun?" *Hay dürüstlüğüne İklim, en baştan böyle bir soru sorulur mu? Bari çocuğu suçlamadan önce daha fazla kanıt toplayaydık.*

"Seni nasıl diskalifiye edeceğim?" Hafifçe geriye doğru yaylandı ve beni de elleriyle destekleyerek kendine doğru çekti.

Karza'ya bu kadar yakın durmak kendimi rahatsız hissetmeme sebep oluyordu. Onun gözlerine bakmamak için tüm stadın her koltuğunu ezberleyecektim anlaşılan. "Bilmem, beni kaldırır, on beş metre öteye fırlatıp kolumu ya da bacağımı kırmama sebep olursun belki."

Küçük kahkahası tüm pistte yankılandı. "Fikir için teşekkür ederim Buz Perisi ama kişisel sorunlarım partnerime duyduğum saygıyı gölgeleyemez. Gerekirse sen düşmeden önce kendimi buzun üstüne atar, canlı bir hava yastığına dönüşür, yine de zarar görmene engel olurum."

"I-Ih, sana güvenmiyorum," dedim başımı şiddetle iki yana sallayarak.

“Söz veriyorum.” Kaşlarını iki gülümsemesine tav olacak bir kızmışım gibi kaldırdı. Bu numaranın –başkalarında işe yarıyor olsa da– benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

“Vay be, söz mü veriyorsun? Al istediğini yap demem mi gerekiyor bunu duyunca?”

Sırıttı. “Bir şey olmayacak İklim. İkimiz de gayet iyi sporcularız. Üstelik Sevina’yla boyunuz ve kilonuz neredeyse aynı sayılır. Hatta muhtemelen sen daha zayıfsın. Benim için çocuk oyuncağı olacak yani. Grup iki lift’lerinden biriyle başlayalım mı? Belinden kaldırıyım.”

El-bel tutuşuydu bahsettiği tür. Erkek partner kadının arkasına geçer, kaymaya devam ederken iki eliyle kadın partnerin belinden kavırdı. Ardından kaldırarak kollarını tamamen uzatıp başının üstüne uzanırdı. Usta patenciler için çocuk oyuncağıydı ancak yeni birlikte kaymaya başlamış partnerler için göz korkutucuydu. Vücudumun tüm kontrolünü Karza’nın ellerine bırakmak, onun beni yerdan iki metre yukarıya kaldırmasına izin vermek ve bunu yaparken paniklememek zor olacaktı.

Güneşin tepeye yükselmesiyle daha da sarıya dönen buz pistinin üzerinde Karza’nın eldivenli ellerini tutup ona öfkeyle baktım. Soğuk pistin havası ikimizin de yüzünü okşayıp geçiyor, yanaklarımızda doğal kırmızılıklar oluşturunuyordu. *Korkunun ecele faydası yok*, diye düşünerek Karza’nın teklifini kabul ettiğimi başımı hafifçe sallayarak belli ettim. “Beni düşürmesen iyi edersin.”

“Asla Buz Perisi.” Karza patenlerini sertçe pistin yüzeyine vurarak ikimizi birden yönlendirdi. Birbirimize destek olarak pistin çevresinde biraz ilerledik. Bacaklarımızı esnetirken bir yandan da adımlarımızı birbirine uydurmaya çalıştık. Her adım bir savaştı. Her manevra birbirimize duyduğumuz nefretin bir sembolüyken her temas öfkenin alevine bir kıvılcım daha ekliyordu.

Karza beni kaldırmak için arkama geçtiğinde aramızdaki mesafeyi içgüdüsel bir şekilde ayarlamaya çalıştım. Arkamda Sonat’ın varlığı-

nın verdiği güven yoktu. Hiç tanımadığım bir insan vardı. Bana bir kere bile dokunmayan, bedenimi tanımayan biri kavrayacaktı beni. Parmak uçları belimin tam üstünü bulduğunda dişlerimi sıktım.

“Hazır mısın?” diye sordu Karza aceleyle.

Yutkundum ama hazır olduğumu söyleyemedim. Başımı da sallayamadım. Bunun yerine hareketi gerçekleştirmesine destek olabilmek için kendi ellerimi, onun belime yerleştirdiği ellerinin üzerine koydum. Mesajı anında anladı. Tutuşunu güçlendirdiğinde içimde bir çelişkinin ortaya çıktığını hissettim. Bir yanım ellerimi üzerinden çekmesini, bir daha bana dokunmamasını isterken diğer yanım tamamen kendimi onun ellerine bırakmak istiyordu.

Ayaklarım yavaşça yerden kesilirken bedenim havaya yükseldi. Parmaklarının eldivenden çıkıp tenime ulaşan sıcaklığını hissedebiliyordum. Ona bakmak istedim ama bu pozisyonda imkânsızdı. Göz temasımız yok olmuştu çünkü Karza beni havada, kollarını dümdüz hale getirmiş, kusursuz şekilde tutuyordu. Kalbim garip bir gerilimle doluydu. Adını koyamıyordum ama tahmin ettiğim kadar dehşet verici değildi bu his.

Bir dizimi kırıp diğerini uzatarak Karza'nın tutabildiği kadar tutmasına izin verdim. Beni indirmeye hazır olduğu ana kadar zaman hem çok yavaş hem de çok hızlı akıp gitti. Patenlerim yeniden buz bulduğunda düşmemem için dengemi sağlayana kadar beni bırakmadı. Ancak kendimi yeniden toparladığımda hafifçe gülümsediğimi fark ettim.

“Sen gülümsüyor musun?” diye sordu Karza sırtarak.

Anında dudaklarımı gererek kaşlarımı çattım ve ona soğuk bir bakış fırlattım. “Tamam, denedik işte. Şimdi ellerini üzerimden çekebilirsin.” Az önce kavradığım ellerini yakalayıp ittirdim. Karza da biraz geri kaymıştı böylece ve aramızda bir mesafe oluşmuştu. Yüzündeki anlamsız ifade dikkatimden kaçmamıştı. Anlam veremediğim o huzurlu hissi fark etmediğini umut ettim. Onun ellerindeyken kendimi rahat hissettiğimi asla öğrenmemeliydi. Dokunuşlarıyla bana

tanımlayamadığım bir gerilim hissettirdiğinden haberi olmamalıydı.

Hislerim ve düşüncelerimdeki karmaşayı gizlemeye çalışarak boğazımı temizledim. Birbirimizle uyum içinde Sasha'yla Sevina'nın yanına vardığımızda Sevina'nın yüzünden düşen bin parçaydı. Biz kaymaya çalışırken pistten çıkmış, kenardaki banklardan birine çökmüştü. Sasha ise gülümsüyordu.

Gözlerindeki parlamayı fark ettiğimde içimden bir küfür savurdum. Beğenmişti. Bu memnuniyetini gösteren bir ifadeydi. "Şaka gibi ama muhteşemdi. Aranızdaki çekim, uyum, hepsi harikaydı."

"Yok değildi," diye atıldım aceleyle.

"Henüz yalnızca bir hareket denedik. O da yalnızca bir *lift*," diye destekledi beni Karza ancak sesi sakindi.

Sasha ise cevap olarak başını hayır dercesine salladı. "Bunun hiç önemi yok. İkinizi en baştan, yıllar önce partner yapmalıymışız. Oldu bu iş!" diye cıvıladıktan sonra küçük bir mutluluk dansı sergiledi. "Başarılı olacak çifti ilk danslarından anlarım ve siz, güzel çocuklarım, Türkiye'yi uluslararası yarışmalarda çok güzel temsil edeceksiniz."

Aferin İklim. Kendi kuyunu kendin kazdın. Şimdi çık bakalım çıkabiliyorsan.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 20

Bir elimde üç sade filtre kahve ve bir de karamelli, bol köpüklü, şeker komasının durduğu tepsiyi tutarken diğeriyle cüzdanımı ve telefonumu dengelemeye çalışırken masaya yaklaştığımı umut ettim. Tepsi taşımak, günlük hayatımda beni geren basit şeylerden biriydi ve La Likya çok kısa sürede keşfedildiği için insan kaynıyordu. Onların ortasında dört tane kahveyi dökmek ve kendimi küçük düşürmek istemiyordum. Surat ifademi sabit tutmaya çalışarak çaktırmadan arkadaşlarımdan oturduğu masayla aramdaki mesafeyi ölçmeye çalıştım.

“Sonunda!” dedim tepsiyi beyaz, sert metalden masaya bıraktığımda. Bir filtre kahveyi Güz’ün önüne, birini Tamay’ın önüne, diğerini de kendi sandalyemin önüne yerleştirerek tepsiyi boşalttım. Sonat çoktan kendi kahvesini kapmıştı.

Dükkânın duvarları pastel renklerle bezenmişti. Işıltılı tavan, içlerinin de tıpkı dışarısı gibi aydınlanmasını sağlayan doğal bir ışık yayıyordu. Her masanın üzerinde küçük, seramik vazolarda beyaz çiçekler bulunuyordu. Bardaklar da tıpkı iç dekorasyon gibi pastel renklerde ve çeşit çeşitti. Her biri farklı kişiler tarafından yapılmış gibi özgündü. Seramik kursuna giden bir avuç küçük, hayalperest çocuğun ellerinden fırlamış gibi görünüyorlardı. Kupaların üstünde kalpler, dinozora benzeyen şekiller vardı. Bazıları o kadar yamuktu ki kupa demeye bin şahit isterdi.

“Hadi bize şu büyük haberi ver!” dedi Tamay kahvesinin silikon kapağını açarak. Kokuyu içine çektikten sonra minik bir yudum aldı. Dün gece Sonat’a o iyileşene kadar Karza’yla kaymam gereke-

bileceğini söylemiştim. Buna alınmasından çekiniyordum ama hiç de tahmin ettiğim gibi gitmemişti konuşma. Aksine bir anda çok sevinmiş, destekleyici cümlelerle bana cesaret vermeye çalışmıştı.

Güz ve Tamay'a ise yüz yüze söylemek istediğim için henüz hiçbir bilgi vermemiştim. Verecekleri tepkiyi çok merak ediyordum ve bu konuda bir fikrimin olmaması da sabırsızlığımı artırıyordu. Kızacaklar mıydı? Gülecekler miydi? Yoksa desteleyecekler miydi? Hepsi mümkündü.

"Şimdi," dedim ellerimi masanın üzerinde, kahvemin etrafında birleştirerek. "Ben bir halt yedim."

"Hamile misin?" diye sordu Güz.

"Evlendin mi?" diye sordu Tamay.

"Hayır ama ikinizin tahmininden de daha kötü bir halt yedim," diye açıkladım.

Yüzleri dehşet dolu bir ifadeye bürünürken akıllarından geçenleri tahmin bile edemiyordum. Bu yüzden onları daha fazla zorlamadan gerçekleri söylemeye karar verdim. Derin bir iç çektim.

"Sasha, Türkiye'de erkek bir partner bulamayacağımı söyledi dün antrenman sırasında. Sevina da artık beni rakip olarak görmediğini, asıl yeteneğin Sonat'ta olduğunu söyledi. Ben kiminle kayarsam kayayım, kazanamazmışım. Çok öfkelen dim. Sabah sabah zaten Sonat olmadığı için gergindim, ikisi bir olup beni tam bir sinir küpüne dönüştürdü."

Güz'ün gözleri kocaman açılırken Tamay bir bana bir Sonat'a bakıyordu. "Aklımdan geçen şey mi yoksa?"

"Sonra tepem iyice attı ve mantıklı düşünememeye başladım," diye devam ettim. Belki de onları alıştırma alıştırma söylemeliydim. Güz sakince dinliyordu ancak Tamay biraz sonra kalp krizi geçirecek gibi duruyordu.

Tamay yumruğunu masaya vurdu. "İklim, hayır," dedi korku dolu bir sesle.

Başımı iki yana sallayarak yanıtladım onu. Keşke ben de o kararı vermeden önce kendime hayır diye seslenebilseydim. Ama ar-

tık çok geçti ve olan olmuştu. “Kendimi kanıtlamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kendimi tutamadım ve Karza’nın ismini söyledim.”

Güz’ün ağzı bir karış açılırken gözleri pörtledi ve Tamay devasa bir kahkaha kopararak kendini yavaş yavaş yere kaydırды. Güz’ün şaşkınlığı ve Tamay’ın gülme krizi bitene kadar bir süre Sonat’la bakiştık. Bana omuzlarını silkip gülümsediğinde gerginliğim biraz olsun azaldı.

“Sana inanamıyorum İklim,” dedi Tamay en sonunda sakinleşebildiğinde. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Daha da önemlisi,” diye söze girdi Güz. “Karza ne tepki verdi?”

“Koşarak kaçmıştır tabii ki.” Tamay gözlerini devirdi.

Tepki vermediğimde ikisi de susup bana baktı. “Kabul mu etti?” diye haykırdı Tamay şaşkınlıkla.

“Kabul etmekten fazlasını yaptı. Kendisi de oldukça istekliymiş gibi davrandı. Ve hâlâ neden bunu yaptığını anlamıyorum.”

Güz heyecanla ellerini çırpı. “Kaydınız mı peki?”

Başım la onayladım. “Yalnızca düz kaymadık. Biraz ısındıktan sonra *lift* bile denedik.”

“Ve?”

Sonat’ın yanında bunlardan konuşmak hoşuma gitmese de zaten her şeyi çoktan öğrendiği için cevap verebilirdim. “Beklediğimden daha iyiydi.”

“Nasıl hissettin?” Tamay artık heyecandan ayaklarını yere vurma ya başlamıştı.

“Tuhaf,” diye yanıtladım. Gerçekten Karza’nın yakınlığı ve tav- rı beni anlamlandıramadığım bir ikileme sokmuştu. “Ona güvenemeyeceğimin farkındaydım. Elimi tuttuğu anda midem bulanmaya başladı ama beni kaldırdığında o kötü hisler geçti. Daha çok bana zarar gelmeyeceğinin farkında gibiydim. Ya da en azından vücudum bunun bilincindeydi. Endişe hissi yok olduğunda kendimi rahat hissettim ama yeniden buza inince mide bulantım döndü.”

“İklim,” diye mırıldandı Güz sakince. “Karza’yla kaymanın sana iyi geleceğini düşünmüyorum. Üstelik aralık bitti sayılır, marttaki yarışmalara kadar nasıl yetiştireceksiniz?”

“Sasha ikimizin de iyi olduğunu düşündüğü, güçlü yönlerimizi ortaya çıkaracak bir kısa program hazırlayacakmış yarın. O yüzden bugün hiçbirimiz antrenmana gitmedik. Sasha ikimizi de iyi tanıdığı için yapabileceğimizi düşünüyor.”

Karşımdaymış gibi Sasha’nın gözlerini üzerimde hissettim. Yapabileceğimi düşünmediğim konularda beni gaza getirmekte çok başarılı bir kadındı. İki taktiği vardı. Ya destekleyici sözlerle sırtımı sıvazlardı ya da hızla parlayan öfkemi kullanarak yapamayacağımı ima ederdi. Herkes bilirdi ki bana yapamayacağım söylendiğinde yapardım. Bugüne kadar hiçbir zaman değişmemişti bu. Hangi konuda küçük görüldüysem o insanların laflarını ağızlarına geri tıkmayı başarmıştım.

“Yani Sonat’la kayıyormuş gibi hissedeceksin ama o sırada seni kaldıran Karza olacak, öyle mi?”

“Evet,” diye yanıtladım bu cevabın ikimizi de inandırmasını umut ederek. “Sonat ve Karza vücut yapısı olarak benziyor. Karza’nın söylediğine göre benimki de Sevina’nın vücuduna benziyormuş. Tabii uzun yıllar boyunca aynı antrenörlerden eğitim aldığımız gerçeği de var. Bunlar doğruysa kısa sürede toparlarız ama yarışma kazanacak kıvama gelmek ikimizi de zorlayacak.”

Sasha bize inanıyordu. Mükemmeliyetçi annelerimizin Sasha gibi usta bir antrenörden eğitim almamız için çok çabaladığını hatırlıyordum. Ortada büyük paralar ve haftalar süren konuşmalar dönmüştü. Bu kadar çok çabaladıklarına göre bildikleri bir şey olmalıydı. Ve Sasha bize inandığına göre biz de ona güvenmeliydik. Şu ana kadar bizi onlarca yarışmadan zaferle ayırmıştı. İçgüdüleri Karza ve benim iyi birer partner olacağımızı söylüyorsa –hatta eski partnerlerimizden bile iyi– onu dinlemek boynumuzun borcuydu.

“Bir dakika,” diyerek sessizliği bozdu Tamay. “Sen neden bu konuda hiçbir yorum yapmıyorsun?” Hiddetle Sonat’a döndü.

Çekik gözleri açılabilirdi kadar açılırken Sonat korkuyla sandalyesini Tamay'dan uzaklaştırdı. "Benim önceden haberim vardı."

"Ne kadar önceden?" Tamay'ın çenesi gerildi.

Başımı şiddetle iki yana salladım ancak bu Sonat'ı susturmaya yetmedi. Her zaman başarılı olan telepatik iletişimimiz ihtiyacım olunca neredeydi? "İklim beni dün gece aradı."

Ofladım. Tamay ihanete uğramış ifadesiyle bana döndüğünde gözlerimi kaçırmaya çalıştım. Dün gece Sonat'ın haberinin olmasına darılacağını biliyordum. Güz böyle şeyleri pek umursamazdı ama kaçırılan veya geç iletilen haberler Tamay'ın hassas noktasıydı. Saçlarını geriye atıp sırtını dikleştirdiğinde beni mahvedeceğini anladım. Vahşi bir kediyle ihanete uğramış acımasız bir kraliçe arasında bir yerlerdeydi ifadesi.

"Sen," diye tısladı işaretparmağını burnumun ucuna tutarak. "Üçlü arkadaş grubumuzun kadim yasalarına ihanet ettin."

Masum bir şekilde pembe, buluttan bir gezegene benzeyen kupa-mı iki elimin arasına aldım. "Yalnızca her şey kesinleşmeden önce Sonat'ın darılmayacağına emin olmak istedim."

Tamay onaylamadığını belli etmek için başını iki yana salladı. "Sen devasa bir haberi vermek için bir gün bekle din küçük hanım. Bunun bedeli ödenecek."

Dudaklarımı büzdüm. "Cezam nedir?"

"Henüz karar vermedim." Tam bir diva gibi arkasına yaslanıp kolunu sandalyesinin sırtına attı. "Her an her şey olabilir."

"Elbette majesteleri," diye mırıldandım başımı öne eğerek. "Yeter ki kellemini almayın." Bunun üzerine kıkırdadı.

Güz elini çenesine dayayarak gülümsedi. "Hadi küçük, hırslı sinir küpümüzün atanamamış kötü çocukla nasıl başa çıkacağından bahsedelim."

"Atanamamış kötü çocuk mu?" diye sordum kıkırdayarak.

Tamay şeref yapar gibi bardağını havaya kaldırdı. "Odasına seni karaladığı fotoğrafı asan ve her sabah ona bakan biriyle partner olmak nasıl bir duygu İklim?"

“Travma sebebi olmadığım bir sorunu tedavi etmeye çalışmak gibi.”

“O kadar da kötü gitmeyecek,” diyen Sonat sırtıttı. “Karza’yla çok yakında aranız ısınır.”

“Ama ben ısınmasını istemiyorum, birbirimize tahammül edelim yeter. Zaten uzun soluklu bir partnerlikten bahsetmiyoruz.”

Sonat’ın yüzü bir anda söylediklerimi zor anlıyormuş gibi kasıldı. “İklim,” dedi soğuk bir sesle. Bu Sonat’ın ciddi ses tonuydu ve bu tondan nefret ederdim. “Ulusal yarışmaları kazanırsanız onunla devam etmek zorunda kalacaksınız. Sezon ortasında, yarışmalar devam ederken partner değiştirmene izin vermezler. Üstelik tüm ülkeyi temsil etme şansınız varken bu şanstı vazgeçmeyi düşünecek bile olursan ayağımı tekrar kırarım.”

Donup kaldım. Kafamda Karza’yla geçireceğim süreyi altı aydan uzun tutmamıştım. Bu da Sonat’ın buza dönmesi için yeterli olan süreydi. Fakat yarışmayı kazanırsak Karza’yla devam etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Gerçekler başımdan aşağı kaynar su gibi dökülürken nefesimin kesildiğini hissettim. Uluslararası yarışmalarda birinci olana kadar Karza’yla kayma fikri karnıma güçlü bir yumruk yemişim gibi hissettirdi.

“Nefes al İklim,” dedi Güz endişeli bir tonla ve uzanıp elimi tuttu.

Sonat’la Tamay aynı anda birbirlerine bakıp bana döndüler. “Bu ihtimali düşünmemiş olamazsın herhalde, öyle değil mi?” dedi Tamay alayla.

Gözlerimi dehşetle kırıştıtırırken susmaya devam ettim. Boğazıma oturan yumru konuşmama engel oluyordu. Tek kelime etmememi bir cevap olarak kabullenen Tamay avcunun içiyle alnını ovuşturdu. Sonra elini çekip ovuşturduğu yere baktı. Sonat’tan bir peçete rica ederek tenine bulaşmış olan fondöteni sildi. Tamay evden asla makyajsız çıkmazdı. Saçını yapmayı, makyajını tamamlamayı uykuya tercih eden türden bir kızdı. Çok güzel olduğu için senelerdir makyaja ve dış görünüşüne düşkün olmasını anlamlandıramasam da nasıl rahat ediyorsa öyle davranmasını desteklerdim.

“Neyse,” dedi Sonat durumu kurtarma çabasıyla. “Yarın ne olup biteceğini beraber göreceğiz.”

“Sen de mi geleceksin antrenmana?” diye sordum heyecanla. Sonat’ın orada olması kendimi kat kat daha rahat hissetmemi sağladı. Gelirse tüm antrenman kolaylaşırdı benim için.

“Senin için sakıncası yoksa...” Güven verici bir şekilde gülümsedi.

“Sabah her zamanki saatte alırım seni.” Uzanıp başımı omzuna yaslayarak teşekkür ettim. Bazen sözcükler dilimde yitip gittiğinde çareyi vücut dilinde bulurdum. Zaten senelerdir geliştirdiğimiz beden iletişimimiz sayesinde Sonat’ın anladığı ve konuştuğu dil de bu olmuştu.

Konu dağıldığında arkadaşlarımı dinleyerek mümkün olduğu kadar yarınki antremanı düşünmemeye çalıştım. Yalnızca dostlarımla cıvıltılı seslerine ve sıcak kahveme odaklandım. Yarınki sorunlarımla yarınki iklim ilgilenebilirdi.

Bölüm 21

Çarşamba sabahı pistin soğuk atmosferine adım attığımda Karza çoktan buzun üstündeydi. Patenleriyle buzun yüzeyine zarif çizikler atarken beni fark etti. Açık kahverengi saçlarını beni daha rahat görebilmek için gözlerinin önünden çekti. Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz sırtarak elini salladı. Karşılık vermedim. Bir süre bekledikten sonra pistin etrafında yavaş yavaş dönmeye ve ısınmaya devam etti.

Yolda içtiğim iki sade kahve ve Sonat'ın cıvıltılı muhabbeti beni bugünkü antrenmana ruhsal olarak hazırlamıştı. Onu evinden aldığımda yüzünde biraz olsun hüznün yoktu. Onun yerinde olsam, partnerime göz göre göre veda etsem muhtemelen bu kadar mutlu görünemezdim. Ancak Sonat'ın arkadaşlarına ve ailesine verdiği değer her zaman kendisinden önce gelirdi. Bu yüzden beni bırakacak olsa bile bunu başarıya ulaşmam için yaptığına farkında olması, tüm yeni gelişmeleri pozitif karşılamasını sağlıyordu. Bunu benim için o kadar kolay kılmıştı ki minnettardım.

Duygularım hakkında konuşmayı hiç beceremezdim. Bu yüzden Sonat'a doğru düzgün teşekkür edememiştim. Yine de beni tanıdığını ve anladığını umut ediyordum. Bazen insanların gözlerindeki küçük bir kıvılcım, binlerce teşekkür değerdi.

Karza ben Sonat'ın tribünlere oturmasına yardımcı olurken kayarak sertçe durdu ve pistin kenarından seslendi. "Geleyim mi?"

Sonat elini kaldırarak gerek olmadığını söyledi. Sonat'ın atıştırma malıklarını, koltuk değneklerini ve suyunu hemen yanındaki kol-

ruğa yerleştirip çantamı sırtıma attım ve buzun kenarına ilerledim. “Günaydın.”

“Günaydın Buz Perisi,” dedi Karza sırıtarak. Ben patenlerimin korumasını çıkarıp eldivenlerimi giyerken gözlerini üzerimden ayırmadan izliyordu.

Siyah bir pantolon giymişti bu sabah. Dar ve ince bir kumaşı vardı. Beni beklerken eldivenli ellerini ceplerine sokup başını hafifçe yana yatırdı. “Sasha’nın hazırladığı serbest programa hazır mısınız?”

Değildim. “Kesinlikle. Bakalım hangimiz daha önce sızlanmaya başlayacak...” Soru sorar bir tonda kurmuştum cümleyi ama gerçek bir soru değildi.

“Bak,” dedi Karza buza çıkarken hemen yanımda bekleyerek. “Şu fotoğraf konusunda sana bir özür borcum var.”

“Kabul edilmedi. Ama o konu beraber kaymamıza engel değil.” Sesimin en az patenlerimin altındaki buz kadar soğuk olduğundan emindim.

Dudaklarını büzerek bir yanağını içine doğru çekti. Isırıyor muydu? Anlaşılan gergin olduğu zaman tuhaf davranışlar gösteren tek kişi ben değildim. “Sevina gelmeyecek mi?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Seninle kaymak istediğimi söylediğimden beri benimle konuşmuyor. Sasha ona yeni bir partner bulacağına söz vermiş. Sanırım o zamana kadar bizim geldiğimiz saatlerde burada olmayacak.”

Ciddi ifademi yumuşattım. Kız haklıydı, onun yerinde olsam patenimi Karza’nın kafasında kırardım muhtemelen. Az bile yapmıştı.

“Neden buzun üzerinde dikiliyor ve hareket etmiyorsunuz?” Sasha’nın tok sesi tüm salonda yankılandı. “Bölge Yarışmaları’nın tarihi güncellenmiş. Bundan sonra sizi buzun üzerinde boş boş görmek istemiyorum.”

Çantasını sertçe Sonat’ın kucağına fırlattı. “Günaydın Oompa Loompa’.” Kaşları çatılmış, göz altları koyu halkalarla çevrelenmişti.

* Roald Dahl’ın *Charlie’nin Çikolata Fabrikası* adlı romanındaki karakter. (ed.n.)

Dün gece geç yatmış olmalıydı antrenörümüz. Belki de hiç uyumamıştı.

Eliyle işaret ederek bizi yanına çağırdı ve cebinden küçük boyda, lacivert deri kaplı bir defter çıkardı. “Beni çok iyi dinliyorsunuz, tamam mı?”

Karza’yla aynı anda başımızı salladık. Sasha’nın söyleyecekleri için kulak kesilirken gıkımız çıkmıyordu.

“Bunlar,” dedi defterinin lastiğini sertçe açarak. “Güncellenmiş tarihler. 12 Ocak’ta Bölge Yarışmaları olacak. Bunu Ankara’da yapacakları için rahatız. Yeni eşleşseniz de Bölge Yarışmaları’nı çok rahat geçersiniz.” Kalemikle hemen altındaki satıra vurdu. “16 Şubat’ta Buz Pateni Türkiye Şampiyonası’na gidiyoruz. İzmir’de olacak.”

Kafasını kaldırıp söylediği her şeyi anladığımızdan ve dinlediğimizden emin olduktan sonra devam etti. “Türkiye Şampiyonası’nda birinci olacaksınız. Ardından 18 Mart’ta Artistik Buz Pateni Dünya Şampiyonası’na katılacağız. Kanada’da yapılacak. Bunu federasyon karşılamak zorunda olsa da riske atmak istemedim. Ben uçak biletlerini aldım bile.”

Karza atıldı. “Hocam, Türkiye’den birinci olarak ayrılacağımız kesin değil ki!”

Sasha yüz ifadesini bir an bile bozmadı. Somurtmaya devam ederken gözleri yarı açık, yarı kapalıydı. “Kazanacaksınız.”

Bu emir karşısında yalnızca birbirimize bakmakla yetindik. Türkiye içindeki uçuşlar uygun fiyatlı olsa da yurtdışı biletlerini önden alması Sasha’nın sahiden de bize inandığını gösteriyordu.

“Programınız hazır. Her yarışma için değiştirmeyeceğim. Tamamen Dünya Şampiyonası için hazırlanacaksınız. Sezona yeni giriyorsunuz. Birlikte ilk yıllarını doldurmayan çiftlere av gözüyle bakıyorlar. Sizi gözlerine kestirecek, gergin ve heyecanlı olmanız için ellerinden geleni yapacaklar. İyi sonuçlarla dönme ihtimalinizi azaltmak için uğraşırlarken birbirinize sahip çıkmak zorundasınız. Bu yüzden aklıma bir fikir geldi.” Ellerini kendinden memnun bir şe-

kilde birbirine sürterken gülümsedi. Gülümsemesi iyi haber değildi. Söylemek üzere olduğu şeylerden hoşlanmayacağımdan emindim.

“Önümüzdeki üç ay boyunca, Dünya Şampiyonası’na kadar ikiniz her hafta iki randevuya çıkmak zorundasınız.”

Karza’yla aynı anda bağıırıp çağırmaya başlasak da Sasha elini kaldırarak bizi susturdu. “Bana neden para ödüyorsunuz?” diye sordu dümdüz bir sesle.

“Bizi başarıya ulaştırman için,” diye yanıtladı Karza.

“O halde size söylediğim şeyleri yapmanız gerekiyor, öyle değil mi?”

“İyi ama bunun patenle ne ilgisi var?” diye atıldım sesimi kontrol edemeyerek.

Sasha bana buz gibi bir bakış attı. “Çok ilgisi var. Aranızdaki gerilim satırla kesilecek halde. Hem kendinizi hem de partnerinizi geriyorsunuz. Haftanın iki günü, antrenmandan sonra beraber vakit geçirecek bir randevu fikri bulacaksınız. Ve diğer haftanın başlangıcında bana bilgi vereceksiniz. Anlaşıldı mı? Hatta başlangıç olarak bu hafta dört gün vakit geçirmenizi istiyorum.”

“İyi ama hocam finallere hazırlanmamız gerekiyor. Antrenmanları, derslerimi ve bu stres kaynağıyla vakit geçirmeyi nasıl halledeceğim?” Bu sefer biraz daha sakın bir ses tonuyla konuştuğumdan emindim. Size merhamet etmesi için Sasha’nın suyuna gitmeniz gerekiyordu. Anladığı tek dil tatlı dildi. Ama yüz ifadesi bu sefer bunun işe yaramadığını yeterince açıklıyordu. O sırtıtmaya devam ederken şakaklarımı ovdum.

“Ders çalışma randevusu ayarlayın o halde,” dedi Sasha gayet kendini beğenmiş bir şekilde. “Siz ikiniz birbirinizle arkadaş olmayı başarana kadar devam edeceğiz buna. İtiraz kabul etmiyorum. Bahane kabul etmiyorum. Beraber ne halt yiyeceğinize bugün karar verirsiniz.” Boğazını temizledikten sonra defterinde bir sayfa çevirdi. “Şimdi programınızdan konuşalım.”

Yaklaşık on beş dakikamız Sasha'nın bizim için hazırladığı koreografiyi anlatmasıyla geçti. Genel olarak bakıldığında yapılması zor hareketler yoktu ancak asıl yapılması gereken şey bunların hepsini yaklaşık üç dakikada yapmak ve arka arkaya mükemmel bir senkronizasyon ayarlamaktı. Hareketleri teker teker çalışmak kolay olacaktı. *Lift*'ler alışık olduklarımdandı. *Spin*'lerde iyiydim ve fırlatmalı olanlarda Karza'yla çalıştıkça geliştirdik. Asıl sorun ölüm *spiral*'leri olacaktı. Yine de yeterli antrenman ve güvenle bunun altından kalabileceğimizi düşünüyordum. Kafamda büyüttüğüm kadar zor olmamalıydı.

"Kullanacağımız şarkı Florian Christl'dan *Reminiscence* olacak ve sizden yalnızca bu hareketleri yapıp geçmenizi istemiyorum. Yarışmada herkes güzel görünecek, herkesin kıyafetleri ışıltılı ve göz alıcı olacak. Siz bir hikâye anlatarak öne geçmelisiniz. Zaten Türk olduğunuz için önyargılı davranacaklardır."

"Bir hikâye mi? Âşıkların romantik dansı gibi falan mı yani?" Karza ellerini beline yerleştirerek hafifçe kıvırdı.

"Ay *Gurur ve Önyargı* temalı bir konsept yapsak olmaz mı?" Aklima gelen ilk fikir bu olmuştu çünkü romantik komedileri sevdiğim kadar klasik aşk hikâyelerine de bayılırdım. Günümüzdeki sıg, samimiyetsiz ilişkilerden çok uzaktaydı Jane Austen ve karakterleri. Austen'in ergenlik dönemimin kraliçesi olduğunu söyleyebilirdim.

Sasha gözlerini devirdi. "Çok klişesin Hava Durumu. Hayır, klasik bir hikâye anlatmayacağız. Birbirinden nefret eden ama sürekli birbirine çekilmeye devam eden bir çiftin hikâyesi olacak."

Sessizlik.

Karza'yla birbirimize göz ucuyla bakışımız.

Ve Sonat'ın uzaktan gelen kıkırtısı.

"Benim fikrim klişe ama bu çok orijinal, öyle mi?" Başımı onaylamayan şekilde iki yana salladım. Şimdiden başıma bir ağrı girmişti.

* Patencinin bacağına yana kaldırıp sırtını arkaya eğerek yaptığı zarif ve akıcı bir dönme hareketi. (ed.n.)

Ben bundan daha kötüsü olamaz dedikçe her şey daha kötüye gidiyordu.

“Emin olun, herkes tatlı tatlı giyinecek. Çiftler birbirlerine sevgiyle bakacak. Gözlerinde masumiyet olacak ama sizi farklı çıkaracağız o piste. Onlar tozpembe, bebek mavisi renkler giyerken sizi siyah, bordo, kan kırmızısı giydireceğiz. Onlara aşkın içindeki gerçek nefretin ne olduğunu anlatırken aralarındaki ince çizgiyi göstereceğiz.” Elini bir zafer kazanmış gibi yumruk yaptı. Sanki anlattığı her şey gözlerinin önündeydi.

İç çektim. “Türkçen bu kadar iyi değildi hocam, ne oldu da bu kadar şiirsel konuşmaya başladınız?”

Karza kendini beğenmiş gülümsemesini takınırken Sasha defterini sertçe kapattı. “İnsan isteyince oluyormuş.”

“O zaman belki bana Hava Durumu demeyi bırakırsın?” Ellerimi göğsümde birleştirerek başımı hafifçe omzuma doğru eğdim ve yeterince tatlı görünmeyi umdum.

Sasha derin bir nefes aldı. Cevap vermek için hiç acele etmedi. “Pekâlâ İklim, Kar Topu’nu alıp biraz daha ısının bakalım. Ardından lift’lerle başlayın.”

Kar Topu, “Hocam!” diye bağırırken elini yakalayıp onu Sasha’dan uzaklaştırdım.

Bölüm 22

Tuhaf olan bir şey vardı: Sonat, ben ve Karza aynı masada oturuyorduk ama hâlâ birbirimizi boğazlamamıştık. Bana duyduğu nefreti Sonat'a duymamasına sinirim bozuluyordu. Karza her zaman beni rakip olarak görüyordu. Bana saçma sapan şakalar yapıyor, beni insanların içinde küçük düşürüyordu. Oysaki Sonat'la yan yana geldiklerinde yıllardır süregelen bir arkadaşlıktı hissedilen. Benden nefret eden Karza'nın başkalarına normal davranması kendimi sorgulamama neden oluyordu. Yıllar önce ne olmuştu da başlamıştı bu düşmanlık? Çocukken ne yapmıştık birbirimize? Veya ben Karza'ya ne yapmıştım da tüm hayatını beni alt etmeye adanmıştı?

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım ama önümdeki defter ve kalem daha da fazla gerilmeme sebep oluyordu. Sasha'nın dediğini yapmak için toplanmıştık. Bu nedenle çareyi bu hafta için dört, önümüzdeki haftalar için ikişer randevu planlaması yapmakta bulmuştuk. Üstümdeki stres yüzünden şekerli, bol kremalı bir kahve için kıvranıırken sade filtre kahvemi yudumluyordum pistin kantininde.

Antrenman sona ermişti ve verimli geçtiği söylenebilirdi. Partner değiştirmek hiç tanımadığım tehlikeli sulara yüzmek gibi hissettirse de bir şekilde o suyun bana zarar vermeyeceğini biliyordum sanki. *Lift'lerin* hiçbirinde kontrolü Karza'nın eline bırakmakla ilgili bir sorunum yoktu. Bunu sorun etmemek de kendimde çözümleyemediğim noktalardan biriydi. Belki de Sasha'nın tavsiyesi sahiden faydalı olurdu ve bu randevular gerçekten aramızdaki gerilime iyi gelirdi. Sasha'nın fikri belki duygularımdaki karmaşıklığı çözmemi sağlardı.

“Haftanın dört gününün dördünde de ders çalışmaya ne dersin?” diye sordum kalemi masaya dokundurarak. Finallerin yaklaşmasını sadece ben umursuyormuşum gibi hissediyordum. Derslerimden yüksek not almam için ensemde bekleyen annemi yedi yirmi dört duyuyordum. Not ortalamamı yüksek tutmam gerektiğini fısıldayıp duruyordu kulağıma. “Sen çok zeki bir kızsın İklim,” diyordu. “Potansiyelin çok yüksek.”

Potansiyel kelimesinden nefret etmeme sebep olmuştu annem. Hayatım boyunca bu kelimeyi o kadar fazla duymuştum ki artık ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Benim sözlüğümde “başladığım her işte mükemmel ve birinci olmak” anlamına geliyordu potansiyel kelimesi. Daha azı değil, her zaman birinci olmalıydım.

“Aslında siz kayarken benim aklıma mükemmel bir fikir geldi,” dedi Sonat sırtarak. “Alfabetik bir liste hazırlayabilirsiniz. Böylece hem sürekli farklı bir şeyler seçmek zorunda kalırsınız hem de aranızda tartışma çıkmaz.”

Dudaklarımı büzdüm. “Senin aklına gelmemiş bu. Biz kayarken bir yandan sosyal medyalarında fık atıyordun, gördüm. Yine bir çift hesabının tatlı videolarından kaptın bu fikri, değil mi?”

Suçluluğunu kabul ederek omuzlarını silktili.

“Ben tam olarak anlayamadım.” Karza başını bir bana bir Sonat’a çevirdi. “Alfabetik randevu listesi mi hazırlayacağız?”

Sonat başıyla onayladı. “Evet. Örneğin ilk etkinliğiniz ‘A’ ile başlayan bir şey olmalı. Antika pazarına gidebilirsiniz.”

“Antika pazarları pazar günü açık oluyor. Bugün çarşamba.” Somurttum. Ders çalışma fikrimin işe yarayacağını umut ediyordum.

“Akşam yemeği nasıl fikir?” Sonat sırtarak arkasına yaslandı.

“Tabii tabii,” dedim alayla gözlerimi devirerek. “Kırk yıllık evli bir çift olduğumuz için bir akşam yemeği mükemmel bir fikir. Hatta mum da yaktırırız.”

Sonraki öneri Karza’dan geldi. “Arabayla gezmek sayılır mı?”

Dudaklarımı büzdüm. “Arabayla gezmeyi etkinlik olarak mı görüyorsun gerçekten?”

“Yolda sushi falan da alıp yiyebilirdik. Acıktım biraz.”

Başımı öne eğip iç çektim. Karza da en az Sonat kadar iştahlıydı. Tüm bu güzel içecek ve yiyecekler gözlerimin önünde uçuşurken biriyle uğraştığım yetmezmiş gibi ikisiyle birden uğraşacaktım şimdi.

“Buldum buldum!” Sonat coşkuyla atıldı. “Akvaryuma gidebilirsiniz. Hem uzun sürmez hem saatlerce birbirinize bakıp muhabbet etmek zorunda kalmazsınız. Dahası pahalı bir etkinlik değil. Sıkılmazsınız da. Of bendeki bu kafa var ya!” Parmağıyla şakaklarını işaret ederek ne kadar dâhiyane bir fikir sunduğunu kanıtlamak için çabaladı.

Akvaryum kulağa fena gelmiyordu. “Ankara’da gidebileceğimiz güzel akvaryum var mı?”

Karza ofladı. “Güzel olmasa ne olur? Gideriz, biraz vakit geçirdikten sonra evlerimize döneriz. Amaç zaten Sasha’ya bir şeyler yaptığımızı kanıtlamak.”

Başımla onayladım. “Haklısın.” Ayağa kalkıp defterle kalemi topladım. “Hadi çıkalım.”

Akvaryumun bulunduğu alışveriş merkezi yaklaşık bir saat uzaktaydı. Sonat’ı da evine bırakacağımız için yolumuz on beş dakika daha uzayacaktı. Araba kullanmakla ilgili sıkıntım olmasa da bir saat boyunca Karza’ya şoförlük yapmak istemedim. Yan koltuk prensesliğini tercih ederek eşyalarımı kendi arabamın arka koltuğuna fırlattım. Spor kıyafetlerim, spor ayakkabılarım, dağınık, terli saçlarımla bir akvaryum randevusu için mükemmel görünüyor olmalıydım.

İşin iyi yanı hafta içi o alışveriş merkezine pek fazla kişinin gitmemesiydi. Arabası olmayanlar için ulaşımı kolay değildi ve özellikle gençler tarafından tercih edilmezdi. Yalnızca pazar günleri dolan ama buna rağmen fazlasıyla kapsamlı bir alışveriş merkeziydi. İçinde akvaryum olduğunu yeni öğrensem de Ikea ve buz pisti de olduğunu biliyordum.

Karza Ankara'nın dört boyutlu yollarında bir yokuş çıkıp bir yokuş inerken bir yandan da navigasyonu dinlemeye çalışıyordu. O bunu yaparken ayaklarımı kendime doğru çekip top haline geldim ve biraz hava alabilmek için camı indirdim. Karza'nın arabası naneli şeker gibi kokuyordu.

Yüzüme esen buz gibi havayı hissettim. Tam da aralık ayına uygun bir hava vardı. Birkaç dakika sonra camın kendi kendine kapandığını görünce afalladım. Karza hâlâ önüne baksa da sol eli kontrollerin üzerindeydi.

"Neden kapattın?" diye sordum sert bir sesle.

"Yanakların ve burnun kıpkırmızı oldu." Başını çevirmedi bile.

"Benim yanaklarım ve burnum hep kırmızı," diye yanıtladım tavrımı hiç bozmadan.

"Terlisin İklim. Hasta olacaksın."

Ofladım.

Bana kısa, üstünkörü bir bakış attıktan sonra yeniden yola döndü. "Yarışmalara bu kadar yakinken hasta olamazsın."

Karza'ya ölümcül bir bakış attım. Gözlerimi onun üzerinden ayırmadan el yordamıyla camı indirme tuşunu buldum ve sonuna kadar açtım. Tokamdan kurtulmayı başaran saç telleri bir o tarafa bir bu tarafa savrulurken Karza iç çekmekle yetindi.

Yirmi dakika sonra alışveriş merkezine döndüğümüzde donmuşum ama Karza'nın haklı olduğunu kabul etmektense hasta olmayı tercih ederdim. Aslında konu söylediği şey değil, söyleme şekliydi. Bana düzgünce camı neden kapatmam gerektiğini açıklasaydı bunu yapardım ama o kontrolü eline alıp üstünlük taslamaya çalışmıştı.

Akvaryum biletlerini alabilmek için hemen öne atıldım. Karza'yı dirsekleyerek cüzdanını çıkarmasını engelledim. Tüm bu etkinlik zırvası boyunca ekonomik özgürlüğümü elimde tutmalıydım. Karza'nın ağzına laf veremezdim.

"Ben alıyorum!" diye bağırarak gişenin önüne yapıştığımda planladığımdan daha fazla dikkat çekmiştim.

Karza gözlerini kırpıştırarak görevliye baktı. Görevliyse biletleri keserken son derece şaşkın görünüyordu. Kişi başı üç yüz lira ödedikten sonra, “İyi eğlenceler,” derken bile neşeli konuşmak yerine mırıldamıştı.

“Korkuttun adamı.” Karza kıkırdayarak önünden ilerleyebilmem için yol verdi.

“Sana cüzdanını geri koymayı işaret ediyorum, sen hâlâ çıkarıyorsun!”

“Yalnızca nazik olmaya çalışıyorum,” dedi. Başını hafifçe yana eğdi ve gülümsedi. Akvaryumun loş, mavi ışığı altında o kadar yakışıklı görünüyordu ki sahte, samimiyetsiz gülümsemesi bile inandırıcı gelmişti.

İçimden biraz daha tartışmak gelse de buraya akvaryumu gezip, defolup gitmeye gelmiştik. Ne kadar erken başlarsak o kadar erken biterdi. Tünel şeklindeki akvaryumun içinde ağır ağır ilerlerken sessizliğin tadını çıkardım. Etrafta koşuşturan çoluk çocuğun olmaması kesinlikle işime gelmişti. Bu tarz etkinliklerin تنها zamanlarda yapılması taraftarıydım. Yine de sessizliğin tamamının iyi geldiği söylemezdi. Burada olmaktan hazzetmediğinden emin olduğum Karza kuyruk gibi peşimdeydi. Konuşmadığımız için yalnızca boğuk bir su sesiyle ara sıra onun nefesini duyuyordum.

Rengârenk balıkların incecik bir camın ardında süzüldüğü muhteşem dünyaya kapıldığımda bir anlığına düşüncelerimden sıyrıldım. Balıkların kuyruklarını yavaşça salladıklarını ama çokça yol katettiklerini fark ettiğimde kıskanmadan edemedim. Yüzlercesi bir arada yaşıyor ve hallerinden memnun görünüyorlardı. “Bu kadar balık bir arada yaşayıp kavga etmemeyi başarıyor,” dedim sakince onları izlemeye devam ederek. “Uyumun ne olduğunu çözmüşler gibi. Bizim aksimize.”

Akvaryumun camından yansıyan alaycı ifadesi gerçek bir yanıt vermeyeceğinin göstergesiydi. “Bu balıklardan ders al istersen. Hepsi uyumlu, barışçıl hayvancıklar.” Onlara bu şekilde hitap etmesi içimde bir gülme isteği uyandırır da anında bastırdım.

Bu sırada akvaryumun dibinde bir balığın tek başına bir kayanın etrafında dönüp durduğunu fark ettim. Karza da benimle aynı anda ona odaklanmıştı. “Kaya senin hedeflerin, sen de o balıksın,” deyiverdi bir anda.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. “Nasıl yani?”

“Hedeflerinin ve kafana koyduğun yere ulaşmak için verdiğin çaba yüzünden etrafında kimse kalmıyor. Kendini belki de bomboş bir amaç için harcayıp duruyorsun. Tıpkı o balığın dönüp durması gibi.”

Arkamı dönüp sırtımı akvaryuma verdim. Gözlerinin içine baktım kaşlarımı çatarak. “Hedeflerim boş değil.”

“Ama kazanmaya çalışırken kaybettiğin insanlar...” Cümlesini başını iki yana sallayarak tamamladı. Kanıtlamaya çalıştığı bir şey varmış gibi imalı imalı kaşlarını kaldırdı.

Onun yeşil gözlerine bakarken kendimi gerçekten de insanlardan uzak, hayatın zorluklarının dışarıda kaldığı bir masalın içindeymiş gibi hissettim. “Bazen zafer için tek başına çabalaman gerekir.”

Karza anlayışlı bir şekilde gülümsedi ve gözlerini kaçırarak ellerini ceplerine yerleştirdi. “Evet, belki de yalnızlığın güç anlamına gelmediğini bu balıklardan öğrenebilirsin.” Ellerini ceplerinden çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi ve beni kocaman, renkli bir balık sürüsünü görmem için nazıkçe çevirdi. “Hayatın iniş ve çıkışlarını tek başına atlatmak zorunda olmadığını keşfetmen için iyi birer örnekler.”

Bölüm 23

Buzun sert duvarına çarpınca birkaç saniyeliğine kim olduğumu ve buranın neresi olduğunu unuttum. Uzun zamandır bu kadar kontrolsüz düştüğümü hatırlamıyordum.

Bir patenci olarak büyüdüğünüzde buzun üzerinde durmadan önce doğru düşmeyi öğrenirdiniz. Hangi tarafa düşmeniz gerektiğini, en az hasarı alacağınız pozisyonu anında bilirdiniz. Bu yüzden düşmekten korkmazdım. Düştüğümde de hemen kalkardım. Ama bu sefer kalkamıyordum.

“İklim.” İsmim Karza’nın ağzından çıkan uzak bir yankıydı yalnızca.

Belimdeki ağrı yüzünden nefes nefeseydim. Akciğerlerimin oksijene ulaşabilmesi için mücadele ediyordum. Bir anda birinin sırtından ve bacaklarımın altından kavradığını hissettim. Gözlerim açılıyor, kapanıyor, acıyla başa çıkmaya çalışırken bilincimi yerinde tutmaya çalışıyordu.

“İklim.” Bir kere daha duydum adımlı Karza’nın ağzından. Bu sefer daha yakından gelmişti sesi. Başımı destekleyen, yumuşak bir yer bulunca iyice yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. Artık daha rahat nefes alıyordum. Omurgam kendine gelmeye başlamıştı. Gözlerimi açtığımda Karza’nın beni pistten çıkardığını, tribünlerin önündeki ahşap banka yatırdığını fark ettim.

Elleriyle saçlarımı yüzümden çekti ve gözlerimin içine baktı. “Beni duyuyor musun?”

Başımla onayladım. Vücudumdaki sızıyı saymazsak iyiydim. Sarılan bilincim yerine gelmişti. Başımı hafifçe çekerek saçlarımın üzerinde gezen büyük ellerinden kaçtım. “Duyuyorum.”

“Kötü düştün. Hemen kalkma.” Ellerini çekerken Sasha da yanıma varmıştı.

“Ne oldu orada İklim?” diye sordu hiddetle.

Aslında gayet sıradan bir hata yapmıştım. Fırlatmalı dönüşlerden birini deniyorduk Karza’yla. Beni belimden tutarak kaldırması gerekiyordu. Bunu yaparken ben de yalnızca sol ayağımın üzerinde duracaktım. Ardından belimden tutacak, havada üç kere döndürecek ivmeyi bana kazandıracaktı. Buraya kadar her şey yolunda gitmişti. Düşüşüm yüzünden Karza’yı suçlamayı çok istesem de bunu yapamazdım çünkü onun hiçbir suçu yoktu.

Dönüşü indirmek için bacaklarımı erken konumlandırmış, dengeyi kaybederek pistin duvarına toslamıştım. Çarptığım anla banka yatırıldığım an arası bulanıktı. Her şeyi tam olarak zihnimde toparlayamıyordum.

“Yüzü bembeyaz,” dedi Karza endişeli bir ses tonuyla.

Sasha başıyla onayladı. “Bugünlük bu kadar yeterli. Hastaneye gitmek ister misin İklim?”

“Gerek yok,” diye yanıtladım doğrulmaya çalışarak. Canım ilk çarptığımda çok yanmıştı ve hâlâ sızlamaya devam ediyordu ancak ciddi bir hasar aldığımı sanmıyordum. Biraz buz koyar, dinlenir, kendime gelirdim.

Karza elini uzattı. Doğrulamak için yardımını kabul ettikten sonra ayaklarım yere dokundu. “Patenlerimi çıkarmak istiyorum.” Yutkundum. Eğilemiyordum çünkü sırtım hâlâ yanıyordu ve ayaklarım patenlerimin içinde hapsolmuş gibi hissediyordum.

Sasha diz çöken Karza’nın sırtına hafifçe vurdu. “Bana ihtiyacınız yoksa ben çıkıyorum,” dedi ardından, Karza bağcıklarını çözerken.

Ona bakıp başımla onayladığımda yangından kaçır gibi uzaklaştı. Sasha kendi döneminde ciddi sakatlıklar geçirdiği için böyle

olaylar yaşandığı anda gerilirdi. Sanırım onun için bir travmaydı bu. Kötü düştüğüm her sefer bir süre bana bakamaz, donakalırdı. Kendini toparlamak için zamana ihtiyaç duyardı.

Karza iki patenimi de çıkardıktan sonra kenara koydu. “Ayakkabılarını getireyim mi?”

“Gerek yok, ben giderim.”

“İklim bugün kahvaltı yaptın mı?” diye sordu diz çöktüğü yerden bana bakarak.

Başımı iki yana salladım. Bugün biraz geç uyanmıştım ve bu yüzden kahvaltıya vaktim olmadan evden direkt çıkmıştım.

“Su içtin mi?” diye sordu bu sefer belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“İçmedim anne.” Gözlerimi devirdim.

“Bu yüzden kötü oldun.” Başıyla pisti işaret etti. “O kadar kötü düşmedin, aslında rahatlıkla toparlayabilirdin ama tansiyonun düştü sanırım. Bir ara gerçekten çok boş bakıyordun, kafanı çarptığını düşündüm. Çarptın mı?”

“Yalnızca sırtım,” diye açıkladım. “Bir de topuklarım.” Durmak için hem sırtımı hem de topuklarımı geçirmiştim duvara.

“Tamam o zaman. Açlıktan ve susuzluktan kötü olmuşsun besbelli. Gel, önce seni giydirelim, sonra da karnını doyuralım. Bu sırada da bugünkü aktivitemize karar veririz.” Ayağa kalkıp elini uzattı.

Elini tutup kalktığımda başım bir tur daha dönmeye karar verdi. Yutkundum ve derin bir nefes aldım. *Her şey yolunda*, diye hatırlattım kendime. *Bir ayağım diğerinin önüne atacaksın ve soyunma odasına gidene kadar yere kapaklanmamaya çalışacaksın.* Ama bir anda soyunma odasına giden yol gözüme o kadar uzun geldi ki bunu yapamayacağıma karar verdim.

“Aslında, ayakkabılarımı getirir misin? Sanırım hâlâ biraz başım dönüyor.” Dudaklarımı birbirine bastırarak Karza’ya baktım.

Bir bana baktı bir soyunma odasına ve düşündü. Aradaki mesafeyi ölçmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Benim için minicik bir şeyi bile yapamayacak oluşuna o kadar sinirlendim ki yumruklarımı

sıktım. Az önce bunu teklif eden kendisi değilmiş gibi şimdi bir bana bir içeriye bakıp duruyordu. Tam gerek olmadığını söyleyecekken Karza önce davrandı.

“Daha kolayı var,” dedi ve yerdeki patenleri kaldırıp uzattı. Neden patenlerimi bana verdiğini anlayamamıştım ama düşünerek hareket etmedim ve patenleri aldım. İkisini de karnımın üzerinde tutarken Karza eğildi ve beş dakika önce yaptığı gibi beni kucaklayıverdi. Saniyeler içinde soyunma odasına doğru havada süzülüyordum.

“Senden ayakkabılarımı istemiştım, beni ayakkabılarıma götürmeni değil.” Ofladım. Adımlarını beni sarsmamak için yavaş ve yumuşak atıyordu.

“Sana ayakkabılarını getirdikten sonra seni yine soyunma odasına götürmem gerekecekti. İki kere git gel yapmaktansa bir kere git yapıyoruz işte.” Aşağı bakıp sıırıttı. Kolları bedenimi sıkı sıkı sararken ruhaf hissettim.

“Önüne bak, şimdi beni yine düşüreceksın,” diyerek yolu işaret ettim. Gözlerimi kaçırabilmem için mükemmel bir fırsattı.

“Sen ne dersen o Buz Perisi,” dedi ve ardından ekledi. “Ama seni ben düşürmedim. Düşürmem.”

“Kendine çok güveniyorsun.”

“Çünkü bunun için her özelliğe sahibim. Yakışıklıyım, yetenekliyim, karizmatığım, kaslıyım, kızlarla aram harika ve tam bir cencilmenim.”

Gözlerimi devirerek ona baktım. Beni kucağında taşıyıp, tatlı davranıp muzip gülümsemeler takınarak ve gözlerimin içine bakarak beni etkileyebileceğini zannediyorsa çok haklıydı. Söylediklerinin hepsi doğruydu ve bunu inkâr etmek gibi bir niyetim yoktu. Gözlerimin önündeki gerçeği yalanlayamazdım. Yine de etkilendiğimi itiraf edemeyeceğim kadar çok zorbalık yapmıştık birbirimize. Aramızdaki duvarın tuğlalarını teker teker, özenle örmüştük.

Aklını başına topla, diye söylendim kendi kendime. Hedeflerine odaklanmak zorundasın. Bayağı bir gençlik kitabı karakteri değilsin.

Yarım saat sonra La Likya'da birer füme etli ve kepek ekmekli sandviçle kahvaltı ediyorduk. "Söylesene Karza," dedim aldığım kocaman ısırtığı yetersiz sayıda çiğneyip yutarak. "Birbirimizden yıllarca kaçtıktan sonra nasıl oldu her günümün yaklaşık on saatini seninle geçirir hale geldim?"

Kesinlikle acıkmıştım. Füme etli sandviç ve ince belli bardakta çay dünyadaki en lezzetli yemeklermiş gibi geliyordu şu an. Aslında La Likya gibi bir yerde ince belli bardak bulunduğunu düşünmemiştim. Olmasaydı çay yerine kahve tercih edecektim ama şans bugün yüzüme gülmüştü. Sanırım evrenin sabah omurgama yaptıkları için özür dileme şekliydi bu.

"Bilmiyorum Buz Perisi ama bana mecbur kaldın ve ben de sana mecburum. Bu yüzden şimdi 'B' harfiyle başlayan bir etkinlik bulmak zorundayız." Sandviçini benden önce bitirdiği için yalnızca kahvesini yudumluyordu. Yeşil gözleriyle uyumlu, pastel yeşili bir bardak gelmişti şansına. Geniş, kocaman bir popoyu andırıyordu şekli.

"Buz pateni nasıl fikir?" diye sordum sırtarak. Karza da gülümseyince üç saniyelik tuhaf bir sessizlik hâkim oldu ortama. Esprim komik bile değildi ama gülmüştü.

Boğazını temizledi. "Botanik parka gidebiliriz istersen. Açık hava yürüyüşü ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Sırtım hâlâ ağrıyor, fazla yürümesem daha iyi bence. Ayrıca hava çok soğuk, parkta ne yapacağız?"

"Doğru." Kahvesini höpürdetti. "Bugün düştüğün için senin istediğin şeyi yapalım. Ne yapmak istersin?"

"Eve gidip yatmak."

"Hayır, 'B' ile başlayan bir şey bulman gerekiyor."

"Beve gidip yatmak." Ofladım. Ağzıma bir lokma daha atarken Karza hafifçe kıkırdadı.

Kısa bir süre düşündük. Aklıma 'B' ile başlayan hiçbir fikir gelmiyordu. Aktivite bulmak bir kenara, kelime bile bulamıyordum. Umutsuzluk içinde üzgün bir lokma daha aldım sandviçimden. Yarısından fazlası bitmişti ve hâlâ tok hissetmiyordum. Bu yüzden yavaşlamaya karar verdim ve daha fazla çiğnedim lokmalarımı.

“Buldum!” diye bağırdı Karza bir anda. “Barınağa gitmek ister misin?”

Barınağa gitmek hayatım boyunca duyduğum en güzel aktivitelerden biri olabilirdi. “Mama da alıp götürelim mi?” diye sordum heyecanla. Hayatım boyunca kedicikleri ve köpekçikleri çok sevmiştim. Bakabilecek olsam hiç düşünmeden bir kedi ya da köpek sahiplenirdim. Ancak evde annem gibi bir deli varken hayvancağızın hayatını mahvetmek istemiyordum.

“Elbette,” diye yanıtladı Karza. Kahvesini kafasını dikti. “Yolumuzun üzerinde bir dükkân var. Oradan mamaları alırsız, sonra da barınağa geçeriz.”

Bu sahiden de harika bir fikirdi. Karza hemen telefonunu çıkarıp barınakları araştırmaya başladı, ben de bu sırada hesabı ödedim. Garsona teşekkür ederek çıkmamızla barınağa varmamız bir saat sürmüştü. Tam on tane, o da ellerinde büyük paketlerden on tane kaldığı için, devasa köpek mamasıyla vardığımızda bizi sevinçle karşıladılar.

Sokakta kalan, terk edilen köpekler için kurulmuş, tamamen gönüllülerden oluşan bir barınaktı burası. Arabayı bırakıp mamaların taşınması için yardımcı olduktan sonra demir kapılardan, köpeklerin olduğu alana girdik. Anında içimi karış karış doldurdu havlamalar. Bir koridor gibi dizilmiş kulübelerde, birbirinden çok farklı dış görünümlere ama aynı bakışlara sahip sevimli köpekler vardı. Hepsinin de gözlerinden sevgi ihtiyacı ve yeni insanlar görmenin yarattığı heyecan akıyordu.

Bir gönüllü yanıma gelerek onların yanına gidebilmemiz için iki metrelik çitlerin kapısını açtı. “İşte burada da apayrı hikâyelere sahip dostlarımız var.”

Karza hemen yanımda duruyordu. Kapıdan girmek için hazır-
dık ancak köpekler bizden çok daha hızlı davrandı. Kapının sesini
duydukları gibi önüne yığılmışlardı ve fırsat buldukları ilk anda üs-
rümüze atıldılar. Sevgi için çıldıran, havlayan onlarca can üstüme
atlayınca kendimi saniyeler içinde toprağın üzerinde buldum.

Karza'nın da benden farklı bir yanı yoktu. Yalnızca o benden yak-
laşık on saniye daha uzun dayanmıştı. Bir yandan yüzümü yalayan
bir yandan kuyruğunu deliler gibi sallayan sokak köpeklerinden bi-
rinin çenesini ve kulaklarını okşamaya koyuldum. Sevilmenin mut-
luğuyla yaptığı küçük dans kalbimi ısıttı.

"Bu sevimli dostlarımızın hepsi birer aile arıyor. Elbette mama
yardımına ihtiyacımız var. Çok fazla sayıda köpeğimiz olduğu için
gönüllüler yeterli olmuyor ancak asıl ihtiyacımız olan şey sıcak yuva-
lar," dedi gönüllü bizim halimize gülümserken.

"Yardım lazım mı?" diye sordu Karza bu sırada.

Kıkırdadım. "Halimden gayet memnunum. Sana?"

"Ben de öyle."

Çevrem hoplayıp zıplayan köpeklerle dolduğu için onu göremi-
yordum ancak sesinden gülümsediği belliydi. O sırada okşadığım
orta boydaki köpek beni bırakıp gitti. Sevgimden bıktığını düşün-
erek bir sonrakine geçecektim ki ağzında kir içinde bir tenis topuyla
döndü. Salyasıyla kaplı topu kucağıma bırakırken gözlerimin içine
bakıyordu. "Oyun mu oynayalım?" diye sordum.

Dilini çıkarıp havladı. Ön patileri yerinde duramıyor, bir o tarafa
bir bu tarafa zıplıyordu. "Pekâlâ," dedim zar zor ayağa kalkarak ve
topu fırlattım. Yalnızca o değil, bir sürü köpek topun peşinden çalı-
lara doğru koştu.

"Arka koridorlardakileri de görmek ister misiniz? Bazıları fazla
utangaç, böyle üstünüze atlamazlar."

Başımla onaylayıp Karza'ya döndüm. Hâlâ köpeklerin arasında
yuvarlanıyordu. "Sanırım onu burada bıraksak daha iyi. Keyfi ye-
rinde."

Görevli gülümsedi ve ilerlemem gereken yönü eliyle işaret etti. Koridorun sonunda, bir köşede duran yaşlı bir köpeğin yanına gittik. Gözleri, geçirdiği uzun yılların bilgeliğiyle parlıyordu. Ona doğru eğilip başını nazikçe okşadım. “Merhaba,” diye mırıldandım onu ürkütmemek için.

“Bu arkadaşımız çok yaşlı olduğu için diğerleri kadar hareketli değil. Sessiz sedasız kendi köşesinde yatmayı tercih ediyor ama biraz ilgi ve sevgiyi hiçbir zaman reddetmez.”

Gülümseyerek köpeği biraz daha sevdim. O sırada topunu fırlattığım köpek bizi bulmuş, ağzında topuyla zıplayarak yanımıza geliyordu. Şaşkınlıkla ona dönüp sııttım.

“Sizi sevdi sanırım,” dedi görevli.

“Neden burada?” diye sordum köpeğin ağzından topu alırken.

“Bir aile tarafından satın alınmış. Golden kırması aslında ama aile safkan olduğunu zannederek almış. Golden gibi gözükmediğini, büyüdükçe sokak köpeğine benzediğini fark ettiklerinde de şehrin dışında kuş uçmaz kervan geçmez bir yere bırakmışlar. Onu orada, çaresiz bir şekilde yolda koştururken bulup bize getirdiler. Büyük duruyor ama henüz bir yaşını doldurmadı. Sanırım altı ay oldu buraya geleli. Yeni yeni alışıyor.”

Gözlerim dolmuştu. İnsanların böyle bir vicdansızlığı nasıl yapabildiklerini aklım kalmıyordu. Çocuk yapıkları zaman o çocuğu beğenmeyip sokağa atıyorlar mıydı? Hayır. Bu canların da evlattan bir farkı yoktu ki... Burnumu çekerek eğildim ve köpeğe sarıldım.

“İklim neden ağlıyorsun?” Soru Karza’dan gelmişti. Hemen arkamda duruyordu. Bize yetiştiğini fark etmemiştim bile. Hayatım boyunca kimse, en yakın arkadaşlarım bile beni ağlarken görmemişti. Aceleyle gözlerimi ve burnumu kazağıma sildim.

“Sanırım minik dostumuzun hikâyesi hanımefendiyi biraz duygulandırdı.”

“Yok,” dedim burnumu çekerek. “İyiyim, bir şey yok.” Köpeğin topunu fırlattım ve peşinden koşturmasını izledim.

“Doğrudan sahiplendiriyor musunuz?” diye sordu Karza ben hâlâ köpeği izlerken.

Gönüllü anında cevap verdi. “Evet evet, seve seve yapıyoruz hem de. Onları sevgi dolu ailelerle tanıştırmak en sevdiğimiz şeylerden biri.”

“Peki istediğimizi seçebilir miyiz?”

“Kesinlikle evet. Yalnızca ofiste halletmemiz gereken birkaç evrak ve form işi oluyor, o kadar. Sorumluluğunu kabul ettiğinizden ve ona güvenli bir yuva sağlayacağınızdan emin olmalıyız.”

Arkamı dönüp şüpheli bir şekilde Karza’yı süzdüm. “Hayvan sevgin mi kabardı yoksa?”

Sırıtarak omuzlarını silkti. “O seni seven köpeğin güzel bir evi olsun istemez misin?”

Kalbim acıdı. Gerçekten o an kalbimde bir sızı hissettim. Çok isterdim. O kadar çok isterdim ki bunu. Ama benim evim, benim ailem o köpek için sıcak bir yuva olamazdı. Daha iyilerini hak ediyordu o.

“Annem izin vermez,” diyerek kısaca bir açıklama yaptım.

“Onu tahmin ettim zaten. Ama köpeğe nasıl baktığını da gördüm. Yıllardır aradığın kayıp kızını bulmuş gibi bakıyorsun.”

Artık susmasını istiyordum çünkü konuştukça daha çok üzülüyordum. “Yapacak bir şey yok. Onu ben sahiplenemem.” Burnumu çektim. Kırık bir kalple hâlâ topunu aramasını izledim.

“Evet,” dedi Karza. “Bu yüzden onu ben sahipleniyorum.”

Bölüm 24

Henüz bir yaşını doldurmamış, açık kahverengi tüyleri, kocaman siyah gözleri olan köpeğin adını Tonya koyduk. Daha doğrusu ben koydum. Karza isim koyma işini bana bırakmıştı çünkü söylediğine göre bu benim köpeğimdi.

“Ama seninle yaşayacak,” diye itiraz ederken akşam yemeği yemek için oturduğumuz Uzakdoğu restoranının en uç noktasında yağlanmış saçlarımı bir kere daha atkuyruğu yaptım.

“Olabilir,” dedi Karza. “Onu sen seçtin.”

“O beni seçti,” diye düzelttim gülümseyerek. O kadar uysal ve söz dinleyen bir köpekti ki yanımızda tasmaı olmadan uslu uslu oturuyordu. Yalnızca biz konuşurken bir o yana bir bu yana başını oynatıyordu. Söylediklerimizden bir şey anlıyormuş gibi pürdikkat bizi dinliyordu.

“Birbirinizi seçtiniz ve onu sen alamayacağın için ben aldım.” Marketten bir paket cips almış gibi anlatıyordu. On yıldan uzun süreceğ bir dost, bir evlat edinmişti bugün ve bu kararı o kadar çabuk vermişti ki hâlâ şoku atlatamamıştım.

“Ama mamasını sen vereceksin. Onu gezmeye çıkarana da sen olacaksın. Nasıl oluyor da benim köpeğim oluyor?”

“Mamasını ben veririm, gezmeye arada bir babam da çıkarır, zaten sık sık yürüyüş yapıyor. Muhtemelen annem de çıkarır, hayvanları çok seviyor. Vaktim olduğu zamanlarda da ben çıkarırım.” Dirseklerini masaya dayayarak hafifçe öne eğildi. Gözleri ağır ağır kapanıp açılıyordu. Yorulmuş olmalıydı.

“Hâlâ ikna olmadım.” Dudaklarımı büzüp menüyü açtım. Gözlerim direkt olarak en sevdiğim sushiyi yakaladı.

“Şöyle düşün, biz boşanmış bir çiftiz ve Tonya’nın velayeti bana ait ama senin ziyaret hakkın var.” Kendi söylediğine hafifçe kıkırdarak o da kendine bir yiyecek seçmeye koyuldu.

“O zaman istediğim zaman gelip görebilir miyim?”

“Elbette, yalnızca gecenin bir yarısı olmazsa harika olur, biraz erken uyuyorum.” Bunu bilmiyormuşum gibi umursamaz bir tavırla söylemişti. Sabahın beşinde kalkıp buza gitmemiz için hepimiz erken uyuyorduk. Bu patenciler için sıradan bir durumdu.

“Neden bunu yaptığını anlayamıyorum Karza.” Derin bir nefes verdim.

Onu çözmek gerçekten de imkânsızdı. Bir iyi davranırken bir kötü davranıyordu. Beni küçük düşürmek için elinden geleni yaparken hiç ummadığım anda yardım ediyordu. Benden nefret ettiğini düşünürken yıllardır beraber çalıştığı partnerini bırakıp benimle şampiyonalara hazırlanmaya karar veriyordu. Neyi neden yaptığı, neler düşündüğü, neler hissettiğini anlamaya çalışmak, hayatımda ilk defa duyduğum bir dili sökmeye çalışmak gibiydi. Çabalıyordum, gözlemliyordum ama yine de kolay gelmiyordu. Tam anlamış gibi hissederken tek hareketi bana aksini ispatlıyordu. Ve yeniden en temel bilgilerimi sorgulamak zorunda kalıyordum.

“Herkesin zaafı vardır Buz Perisi, benim zaafımın da hayvan sevgisi olduğunu söyleyebilirim. Birbirinize bakışınızı gördükten sonra dayanamadım. Ve senin gözyaşlarını elbette. Çocuğu kollarından koparılan bir anne gibi bakıyordun Tonya’ya.” Başını iki yana salladıktan sonra gözlerini kocaman açtı. “İki tane bento menü istesem yemekte bana biraz yardım eder misin?”

“Neden bir tane istemiyorsun?”

Karza iç çekti ve başını yana yatırdı. “Bir taneyle doymam ama iki taneyi de bitiremem.”

Kısa bir süre düşündüm. Aralarından en dengeli ürünleri seçer, kendi sushimin yanında yerdim. Bin kaloriyi geçer miydi acaba? Beni uyuyana kadar ayakta tutmaya yetecek enerjiyi vermesi yeterliydi. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. “Tamam olur.”

Tonya için bir şeyler söylemedik çünkü ikimizin de köpeklerin beslenmesi hakkında bir fikri yoktu. Barınak bize sayfalar dolusu bilgi vermişti. Bunların fotoğrafını çekmiştim ama henüz vakit bulamamıştık okumaya, evde okuyacaktım. Zaten takip şartı ve sözleşme kısımları oldukça uzun sürmüştü.

Tam da ona göre yiyeceğimiz olmadığı için üzülürken garson siparişimizi almaya geldi ve evcil hayvanlar için mama servisleri olduğundan bahsetti. Yeni yönetmeliklerine kediler ve köpekler için birer porsiyon mama seçeneği koymuşlardı. Fiyatı da çok uygun gelmişti. Muhtemelen maliyetiyle servis ediyorlardı. Hem Tonya’ya hem kendimize sipariş verdikten sonra yemeği beklerken geçecek süreyi Tonya’yı sevmekle harcamaya karar verdim.

“Bugün de okula gitmedik,” diye mırıldandım sushimden ilk lokmayı ağzıma atarken. Uzun zamandır canım çektiği için tadı harika gelmişti.

Karza da bu sırada kendi yemeğine gömülmekle meşguldü. “Üniversitede derslerden kaldığın zaman seneye tekrar alabildiğinin farkındasın değil mi? Bu kadar gerilmene gerek yok. Üç ay sonraki şampiyona için çalışırken bir yandan da mükemmel bir ortalama tutturmaya çalışman saçmalık.”

Saçmalık, diye düşündüm. *Sen gel bir de bunu anneme anlat.* “Ben bunun farkındayım ama annem değil,” diyerek dürüst davranmaya karar verdim. Her şeyi aynı anda yapamayacağımın yavaş yavaş farkına varmam gerekiyordu. Derslerim bir sene daha bekleyebilirdi. Şampiyona bekleyemezdi. Kariyerimde büyük bir adımdı bu ve buna son derece hazır olan bedenim bekleyemezdi.

“Hiç annenle oturup doğru düzgün açıkladın mı bunu ona?”

Kahkaha patlattım. “Vay be!” dedim alaycı bir şekilde. “Nasıl oldu da benim aklıma gelmedi bu?”

Dudaklarını renklendiren soya sosunu bir peçeteyle nazikçe sildi. “Dinlemiyor mu?”

“Dinliyor ama sadece dinliyor. Duydukları kararlarında bir farklılık yaratmıyor. Sanırım beni bir tür robot süpürge olarak falan görüyor. Belli çerçeveler içinde, her istediğini yapan uslu bir cihaz.” İkinci lokmamı da ağzıma atıp pirincin dağılmasının tadını çıkardım. Bu sırada bizim gibi ağır ağır yemek için hiçbir sebebi olmayan Tonya çoktan kendi yemeğini bitirmiş, kuyruk sallayarak bizi izliyordu.

“Pes etmiş gibisin İklim. Annen Dünya Şampiyonası’na çıkmanı mı tercih eder yoksa seneye de alabileceğin not ortalamasını mı?”

İkisini de aynı anda, diye düşündüm kendi kendime. Ama illa birini seçecek olursa... “Sanırım Dünya Şampiyonası’na daha fazla önem verir.”

“O zaman annene bunu açıkla. İkisini de aynı anda yapmayacağını anlat ona.” Ağzına sokuşturmaya çalıştığı noodle parçalarından biri dudaklarından sarkınca hafifçe kıkırdadım.

Annem mükemmeliyetçi, kızının başarılarıyla övünen bir insandı. Yutkunarak duraksadım. Çünkü Karza’nın haklı olmasını istiyordum. Annemin değişebileceğini, biraz daha mantıklı kararlar verebileceğini umuyordum. Bir anne kızının mutlu olmasını istemez miydi? Yoksa övünebileceği bir kızının olması, onun rahatlığından daha mı önemliydi annem için? Onun için bir buz patenci veya iyi bir üniversitede öğrenci olmam yeterli değildi. En iyisi olmamı istiyordu. Sınıfının birincisi. Türkiye’nin en iyi patencisi.

Bunları başarmak için yıllar harcadığımızın ve annemin emeğinin farkındaydım. Beni küçükken götürdüğü dersleri bir kenara atamazdım. Her sabah benden önce uyanıp kahvaltı hazırladığını görmezden gelemezdim. Bu haksızlık olurdu. O da kariyerime önem vermişti benim kadar. Ama bu kadar uğraşmış olması, başarının ona

ait olduğunu mu gösterirdi? Ya da beni daha fazlası için zorlamasına izin mi verirdi?

Ondan nefret etmiyordum. Evet, beni çok zorluyordu. Duygularımı umursamıyordu. Sürekli daha fazlası için itiyordu beni ama bunlar ondan nefret etmem için yeterli değildi. Hâlâ kalbimin bir kenarında değişebileceğine dair bir umut taşıdığımı fark ettim. Karza haklı olabilirdi. *Lütfen haklı olsun*, diye diledim içimden. Böylece annem biraz olsun nefes almama izin verirdi belki ve bu kadar stres yapmama gerek kalmazdı. Annemin ne diyeceğini ya da notlarımı umursamadan rahat rahat hazırlanabilirdim yarışmalara.

“Belki babamdan yardım isteyebilirim,” diye sesli bir şekilde düşündüm.

Karza onaylarcasına salladı başını. “Çok mantıklı. Babanın da senin tarafında olduğunu gördüğünde daha açık fikirli yaklaşacaktır.”

“Teşekkür ederim Karza, beni cesaretlendirdiğin için,” diyerek gülümsediğim anda tüm tüylerim diken diken oldu. Ona teşekkür etmek bünyeme aykırıydı sanki.

Başını yemeğinden kaldırdı. Yutkundu ve gözlerini kırıştırdı. “Gergin olduğunda daha da kötü kayıyorsun. O yüzden yardım ettim.”

İç çektim. “Çok gıcıklısın.”

İştahla giriştiği kâsesini kendime doğru çektiğimde gözleri kocaman açıldı. “Ama...” Umutsuzlukla yutkundu. “Ama o benimdi.”

“Artık benim,” dedim ve sushilerimi bir kenara itip noodle kâsesine odaklandım. Tonya da beni onaylarcasına havlamış, Karza’ya dalga geçer gibi bir bakış atmıştı.

“Sen çok konuşma,” dedi parmağını havada sallayarak. “O eve bizimle gelmeyecek. Ama sen akşam bana kalacaksın.”

Tonya durdu. Kulaklarını merakla havaya kaldırıp başını hafifçe yana yatırdı ve sevinçle havladı. Karza’nın tehdidinin bir sevgi cümlesi olduğunu sanmış olmalıydı. Kendini ona sevdirenken durup onları izledim.

Acaba eninde sonunda tamamen gardımızı indirdiğimiz bir gün olacak mı? diye merak ettim. Karza'yla birbirimize laf sokmayı bir kenara bırakıp yalnızca yakın iki arkadaş gibi hissedebildiğimiz bir gün.

Bundan birkaç hafta önce aynı masada oturup yemek yiyebileceğimizi bile düşünmezdim. Birbirimizi boğazlamadan baş başa vakit geçirebileceğimizi. Onun için her zaman uzak hatıralarında kendimden nefret ettirmeyi başarmış biri olarak kalacağımı zannederdim.

Daha fazla yakınlaşacağımızı düşünüyordum. Kaçınılmazdı bu. Zorlu bir sürece girecektik. Stres ve rekabet bizim günlük öğünümüz olacaktı. Ancak asıl merak ettiğim şey şuydu: Gitgide yakınlaşmamız baki mi kalacaktı yoksa birbirimizden hiç olmadığımız kadar uzaklaşmamıza mı sebep olacaktı?

Bölüm 25

Karza'yla dün çuvalladığım hareketi yapmaya çalışırken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Dengemi sağlamak için attığım her adım, buzun altındaki donmuş suyun benimle dalga geçen sesini çaldırıyordu kulağıma. Tüm pist başarısız olacağımı haykırıyordu sanki.

“Tekrar!” diye bağırdı Sasha performansımızdan memnuniyetsiz bir şekilde.

Beni tutup fırlatabilmesi için yeterli hıza ulaşırken Karza'nın önüne geçtim. Parmakları belimi buldu. Dokunuşuyla bedenimi sıkıca kavrarken ellerimi onunkilerin üzerine yerleştirdim.

“Sen yaparsın,” diye fısıldadı kulağıma.

Evet, diye düşündüm kendi kendime. Bundan çok daha zorlarını yaptım. Çocuk oynucağı.

Önce sağ ayağım buzun üzerinde havalandı, ardından sol ayağım. Karza bedenimin kontrolünü sağlarken kendimi dönüşlere odakladım. Beni çevirdi, güvenli kollarından koptum ve havada dönmeye başladım. Üç kere dönüp sağ ayakla inecektim. *Bir, diye* saydım içimden.

İki.

Ama sonra dün hissettiğim acının hatırası vurdu zihnime ve üçüncü dönüşe giremeden pes ederek kendimi buzun üzerine bırakmaya çalıştım. Böyle bir dönüşte pes etmek; doğru iniş yapmaya çalışmaktan çok daha tehlikeli bir karardı. Ayaklarımı dengeleye-

medim ve bacaklarım iki yana doğru açılırken içimden bir küfür savurdum.

Büyük bir hata yapıp korkuma yenilmiştim. Bu yüzden de çok daha canım acıyacaktı çünkü dengemi sağlayamadığım için dizimin ters dönmesine ramak kalmıştı. Gözlerimi acıya hazırlanmak için kapatırken Karza kolumdan yakalayiverdi. Anında ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Böylece ne düşmüş ne de dizimi incitmiştim.

“Bir şey yok,” dedi nefes nefese.

Yutkundum ve karnımı tuttum. Midem bulanıyordu. “Pardon,” diyebildim yalnızca yüzüne bakmadan.

“Tekrar deneyelim.”

“Hayır.” Sesim bir anda tahmin ettiğimden daha da yüksek çıkmıştı. “Bunu denemeyelim, diğer hareketlere çalışalım.”

“İklim tekrar düşmekten korkuyorsan bu çok normal.” Karza gülümseyerek bir kolunu bana sardı. Bu sırada yavaşça buzun üzerinde kaymaya devam ediyorduk.

Hayır. Normal falan değildi. Düşmekten korkmazdım ben. Buz pateninin en doğal şeyiydi düşmek. “Korkmuyorum.” Sesim sertti.

Öfkeli bir nefes verdi aniden. “O halde neden denemiyoruz?”

Korktuğum için. O sırada anladım ki korkum düşmek değildi. Dün sahiden de sırtımı çok acıtmıştım ve kalıcı bir hasar doğmasından çekinmiştim. Pes etmeme sebep olan şey o acıyı tekrar yaşamak istemememdi.

“Deneyelim,” diyerek kendimi ona çevirdim. Yüz yüze bakarken kolunu sırtımdan çekmek zorunda kalmıştı.

Bakışlarımızın buluşması için kafasını hafifçe aşağı eğmişti. Alnının kenarından bir damla ter aşağı doğru süzülüyordu. “Seni zorlamak için söylemedim Buz Perisi ama korka korka ilerleyeceksen gelişme kaydedemeyiz, haberin olsun.”

Başımınla onaylayarak onu ellerinden yakaladım ve daha fazla hızlanmasını sağladım. “Bu yüzden tekrar deneyeceğiz.”

Ve tekrar denedik. Bir kere daha, bir kere daha ve bir kere daha. Karza antrenmanının sonuna kadar neredeyse yirmi kere fırlatmıştı beni. Kolları çok yorulmuş olmalıydı çünkü her denemenin ardından kollarını indirip sallıyordu.

“Yeter,” dedi Sasha en sonunda bizi bu işkenceden kurtararak. “Sona doğru toparladın ama hâlâ rahat iniş yapmıyorsun. Sorun değil,” diyerek elini omzuma yerleştirdi. Onun tarafından teselli görmek kendimi tuhaf hissettirmişti. “Başarısız bir yarışmacı olup dalga geçilmek istiyorsan yapacak bir şey yok. Yarın programın kalanıyla çalışmaya devam edeceğiz. Bu hareketi de önümüzdeki günlerde geliştirirsiniz çünkü başka çareniz yok.” Sırıtarak omzumdaki eliyle hafifçe vurdu ve Karza’ya göz kırparak çıkışa yöneldi.

Sasha yeterince uzaklaşana kadar bekledi. “Dün annenle konuştun mu?”

Patenlerimin korumalarını takmak üzere kendimi pistin kenarına attım. “Hayır, fırsatım olmadı.” Dün gece annem eve geç gelmişti ama en azından babama durumu açıklamayı başarmıştım. Elbette tüm kararlarıma saygı duymuş, kendim için neyin en iyisi olduğunu bileceğimi söylemişti. En azından ebeveynlerimden birinin bana böyle güven duyması kendimi yetişkin gibi hissetmemi sağlamıştı.

“O zaman bence bugün konuşmalısın. Özel hayatında gergin olduğun zaman buzda da geriliyorsun ve ilerleme kaydedemiyoruz.”

“Emrin olur.” Başımı iki yana salladım.

“Bu yarışmada yalnız değilsin İklim. Biz bir takımız.” Yanıma gelip kendi korumalarını geçirdi patenlerine. Onunkiler gri, benimkiler açık maviydi.

Soyunma odalarına doğru yürürken sessiz kalmayı tercih ettim. Ama Karza konuşmadan duramıyordu. Sanırım yanında birileri varken sessizlik oluştuğunda bundan rahatsızlık duyuyordu. Gerek alaycı yorumlarıyla gerek aklına gelen sorularla konu açmaya çalışıyordu.

“Bugünkü aktivitemizi düşündün mü?”

Konuşmanın daha hızlı bitmesi için adımlarımı hızlandırdım. “Düşünmedim.”

“Harfimiz ‘C’. Aklıma ilk gelen şey caz konseri oldu.”

Yüzümü buruşturdum. “Hiç sevmem.”

“Evet, ben de.” Parmaklarını terden yapış yapış olmuş saçlarının arasından geçirdi. “Cilt bakımı da olabilir.”

Aniden durdum, ona döndüm. “Beraber oturup cilt bakımı mı yapacağız?”

Omuzlarını silkti. “Daha iyi bir fikrin varsa söyle Buz Perisi.”

“Aslında,” derken ağırlığımı bir ayağıma verip sonra ötekine geçtim. “Bugün gerçekten çok yoruldum. Bugünü atlasak olmaz mı?”

Biraz yüzü düşmüş gibi olduysa da anında toparladı. “Olur. Sasha’ya beraber cilt bakımı yaptığımızı anlatırız. Zaten detay isteyeceğini pek sanmıyorum. İyi dinlenmeler Buz Perisi.” Başıyla selam verdikten sonra erkeklerin soyunma odasına yönelerek yollarımızı ayırdı.

Eşyalarımı topladıktan sonra arabama atladım ve evin yolunu tuttum. Göğsümde tuhaf bir sızı vardı. Kendimi ağır ve mutsuz hissediyordum. Normalde regl olmadan hemen önce hissettiğim geçmek bilmez hüzne benziyordu bu his ama reglim çoktan geçmişti. Bu yüzden sebebini anlayamamıştım. Tek bildiğim iyi hissetmediğimdi.

Eve yaklaştığım sırada günün kalanında yalnız olmak istemediğimi fark ettim. Okula gidebilirdim ama canım bunu da yapmak istemiyordu. Telefonumu çıkarıp tek çareme mesaj attım.

Ben: Sen, ben ve Ejderhanı Nasıl Eğitirsin maratonu

Anında cevap geldi.

Sonat: İstedigini kadar misal yiyebilir miyim?

Ben: Oldu bii

Sonat: Size mi gideceğiz yoksa bize mi gelirsin?

Bir süre düşündüm. Aslında kendi evimde olmayı tercih ederdim ama bacağı kötüyken onu çıkmaya zorlamak istemiyordum.

Ben: Sizi gelebilirim.

Sonat: Süper

Sonat: Evde mısır kalmadı, biraz mısır da alır mısın?

Sonat: Pardon varmış, gerek yok.

Sonat: Ama La Likya'dan zencefilli kurabiye alabilirsin.

Sonat: Zencefilli kurabiyelerden biraz tatla al.

Sonat: Gözünde yer.

Sonat hâlâ mesaj atmaya devam ederken direksiyonu onların evine doğru çevirdim. Telefonuma gelen bildirimler susmuyordu. Tahminimce hâlâ zencefilli kurabiye ve patlamış mısır hakkında konuşuyordu. Yalnız kalmak istemediğim bir dönemde yanımda olduğu için o kadar mutluydum ki.

İpek teyze onunla ilgilenebilmek için işinden izin almıştı birkaç günlüğüne. Bu yüzden beni karşılayan o ve tereyağlı mısır kokusu olunca pek şaşırmadım.

“İklim sen bunları yukarı götürürsün, olur mu? Ben bir telefonla görüşeceğim,” diyen İpek teyze yanağımı ve çenemin altını hafifçe sevdikten sonra gülümsedi. Cevap vermeye fırsat bulamadan uzaklaşmıştı. Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra henüz kaplara dökülmüş olan mısırları alıp üst katın yolunu tuttum. Sonat'ın kapısı kapalıydı. Kapıyı çalmam gerekiyordu ama iki elim de dolu olduğu için alnımla hafifçe vurdum.

“Buyurunuz efendim,” diye seslendi Sonat neşeli bir sesle.

“Benim,” diyerek gelen kişinin annesi olmadığını netleştirdim. Karşımda yarı çıplak bir Sonat görmek istemiyordum.

Sonat kıkırdayarak gelip kapıyı açtı. Çıkan ayak seslerinden tekinin üzerinde zıplayarak geldiğini anlamıştım. “Zencefilli kurabiyeler nerede?”

“Sana da merhaba Sonat. İyiyim, teşekkür ederim, sen nasılsın? Ben de seni özledim.” O zıplayarak odasındaki koltuğa doğru ilerlerken çantamı yatağına bırakıp mısırları Sonat’a verdim.

“Alt tarafı iki gündür görüşmüyoruz.”

“Bu iki günde neler oldu bir bilsen.” *Karza’yla yakınlaştım. Çok kötü düştüm. Aslında hiç zorlanmadan yapabileceğim bir atlamayı yapamıyorum ve Karza’yla bir köpeğimiz var.*

“Zencefilli kurabiyeler İklim.”

“Çantamda.”

Ellerini mutlu, küçük bir çocuk gibi çırpı. Zıplayabilseydi zıplayacağına da emindim. “Ben filmleri hazırladım. Mısırımız da tamam. Kahveyi de annem halledecekmiş, mutfak dağılmasın diye beni sokmadı.”

Başımla onaylayarak koltuktaki battaniyeyi ikimizin üzerine paylaştırdım. Neredeyse Sonat’ın üzerine mısır döküyordum ancak filmin girişine o kadar odaklanmıştı ki fark etmedi. İyice koltuğa sindikten sonra en yakın arkadaşlarımdan birinin, yiyormuş gibi yapıp kesinlikle bitirmeyeceğim mısırın ve çocukluğumuzdan beri en sevdiğimiz filmlerden birinin tadını çıkarmaya koyuldum.

İlk iki filmi sükûnet içinde bitirdikten sonra Güz geldiği için maratonumuza biraz ara vermemiz gerekti. “Hayır, anlayamıyorum. Neden tüm hayatım boyunca yalnız ve daha yalnız olacağım ben?” Bir anda odaya daldığı için Sonat’la donup kaldık.

“Aaa İklim! Bizde olduğundan haberim yoktu. Şansıma gerçekten, akıl sır ermez aşk hayatım hakkında yakınacağım birileri lazımdı.”

Sonat aceleyle çantamı işaret etti. “İklim bize zencefilli kurabiye getirmiş!” Güz tatlı tatlı çantamı karıştırmaya koyulduğunda eğilip kulağıma fısıldadı. “Çabuk kaç kurtar kendini. Kurabiyeler onu çok kısa süre oyalayabilir.”

Kıkırdadım ama sahiden gitmem gerekiyordu. Annem gelmeden evde olsam iyi olurdu. “Ben çıkıyordum aslında ama size anlatmam gereken bir şeyler var.”

Çıkmadan önce Sonat ve Güz'e son iki günde yaşanan her şeyi bir çırpıda anlatıverdim. Bitirdiğimde Sonat başını hafifçe yana yatırdı. "Yani Karza yalnızca senin için bir köpek mi sahiplendi?"

"Yalnızca benim için demeyelim, yüzde seksen falan benim için."

"Aman ne küçük oran!"

Güz eliyle alnına vurdu. "Ben ne seni ne de Karza'yı anlayabiliyorum."

Sonat ise film izler gibi mısırına gömülmüştü. "Al benden de o kadar," dedi ağzı dolu olduğundan boğuk bir sesle.

"Siz ne zaman düşman kesildiniz ki?" diye sordu Güz. Zencefilli kurabiyesini ikiye bölüp Sonat'ın kahvesine batırdı.

"İnan bana hatırlamıyorum."

"Belki de bir ara oturup bunu konuşmalısınız," diye öneride bulundu Sonat ağzına bir avuç daha mısır atarken.

"Şimdilik bir yüzleşmenin gerginliği bana yeter." Kollarımı göğsümde bağladım.

"Annemi mi diyorsun?" Başımla onayladım.

"O zaman sana ödev," diye cıvıladı Güz. "Bugün annenle oturup doğru düzgün konuşuyorsun. Şu düşme konusundaki karmaşan her ne haltsa onu yarın çözüyorsun ve bir sonraki alfabe randevunuzda..." Doğru söyleyip söylemediğinden emin olmak için abisine baktı. Onay alınca devam etti. "Alfabe randevunuzda baş başa kaldığınızda aranızdaki düşmanlığın nerede patlak verdiğini çözüyorsunuz."

"Ya o da hatırlamıyorsa?" diye sordum.

"O zaman hiçbir şey olmamış gibi arkadaş olabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. "İlk noktayı hatırlamasak da birbirimize dünyayı dar ettik Güz. Okulda, insanların ortasında altıma yapacak hale geldiğim zamanı hatırlamıyor musun? Ya da benim başından aşağı içki döküp kostümünü mahvettiğim partiyi. Bir anda hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?"

Adora Yağmur

Güz derin bir nefes alıp verdi. “Belki birbirinize yaşattığınız cehennemin kinini tutmak yerine birlikte yaşama şansınız olan yeni anılara odaklanabilirsiniz.”

“Vay be,” dedim gülerek. “Yazar olsana sen.”

Güz gözlerini devirdi. “İşte gelecek sevgili adaylarım neler kaçırdıklarının farkında bile değil.”

.

Bölüm 26

“Bu bugün eve gelmiş,” dedi annem kapıdan içeri elinde kocaman bir kutuyla girerken. Annemle önemli meseleler hakkında konuşacağım için gergindim. İyi bir ruh halinde olmasını istediğim için onu yeni ısıttığım zencefilli kurabiyelerin kokusuyla karşılamaya çalışıyordum. Çok fazla zencefilli kurabiyemiz yoktu. Güz çoğunu eve getirmeme izin vermediği için yalnızca anneme yetecek kadar kalmıştı. Ama kokuları, tüm mutfığa ve salona dağılmayı başardığı için durumdan şikâyetçi değildim.

Anahtarları tezgâhın üzerine sertçe bıraktıktan sonra kargo kutusunu kucağıma fırlattı. “Çok güzel kokuyor.”

Memnuniyetle gülümsedim. Kargo hafifti. Üzerinde nereden geldiği yazmıyor, yalnızca alıcı adresi görünüyordu. Rasgele gelmiş bir kargo olabileceğinden, daha da kötüsü okuduğum gerilim romanlarındaki gibi tehlikeli bir içeriği olmasından korktum bir anda. İçinden bir insan kalbi çıkmayacağından umut ederek paketi tezgâhın üzerine koydum.

Annem montunu çıkarıp sandalyenin arkasına astı. “Açmayacak mısın?” Burnunu hafifçe çekerek dalgalı saçlarını ensesinde topladı. Göz makyajı her zamanki gibi siyah kalem ve rimelden oluşuyordu. Yeni makyaj ürünlerinin ve yöntemlerinin hiçbirine alıştıramamıştı kendini. Ergenliğinde nasıl öğrendiyse aynı şekilde devam ediyordu.

“Açayım ama ne olduğunu bilmiyorum.” Çekmecedan mutfak makasını alırken gözlerini bir an üzerimden ayırmıyordu. Kargonun ondan sakladığım bir şey olduğundan şüpheleniyordu belki de. Her

şeyi kafasında kurardı. Lise zamanımda sık sık aklımın ucundan bile geçmeyecek şeylerle suçlandığımı hatırlıyordum.

Bantları teker teker koparıırken annem kollarını bağlayıp masaya yaslandı. En sonunda kutuyu açmayı başardığımda içinden pelüş hayvanlar çıktı. Aylar önce yatağımın üzerine koymak için yurtdışından sipariş verdiğim minik yastıklardı bunlar. Paniklediğim için kendi kendime güldüm. “Bunları sipariş ettiğimi unutmuşum.”

Annem de gülümsedi ve sandalyeyi çekip oturdu. “Bugünkü antrenman nasıl geçti?”

Kalbim tekledi. O an kulaklarımdaki uğuldama ve artan nabzım yüzünden bayılacağıma neredeyse emindim. “Güzel,” derken sesim titremişti.

“Güzel mi?” Gözlerini kısıp iki elini çenesinin altına koydu. “Daha fazla detay vermeyecek misin?”

“Zaten her şeyi Sasha’dan öğrenmiyor musun?”

Başıyla onayladı. “Evet ama kızımın ağzından da dinlemek isterim.”

“Peki o zaman anne,” dedim ve derin bir nefes alarak karşısındaki sandalyeyi yanına çekip oturdum. “Madem benim ağzımdan da dinlemek istiyorsun, berbat bir gündü.”

Annem duraksadı. Kendi isteğimle kolay kolay konu açmazdım. O da bunun gayet farkındaydı. Bu konuşmanın bir tartışmaya döneceğini sezmiş olmalıydı ki sırtını dikleştirdi. Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Dinliyorum.”

Ellerimi bacaklarımdan üzerine bırakıverdim. “Çok yoruluyorum anne.” Sesimden çaresizlik akıyordu. “Dünya Şampiyonası temposuyla okulu beraber götüremiyorum. Sonat’la devam ediyor olsak bu kadar sıkışmazdım ama kendimi gittikçe batıyormuş gibi hissediyorum. Bir ayağımdan okul, diğer ayağımdan paten çekiyor ve benim tutunacak hiçbir şeyim yok.” *Ağlama*, diye hatırlattım kendime. *Şimdi ağlama. Önce konuş ve içini dök. Sonra ağlarsın. Yutkundum.* “Çok. Fazla. Stres. İçindeyim.”

Annem yavaşça dudaklarını büzdü. “Peki çözüm önerin nedir?”

Gözlerine bakmaktan çekindiğim için ellerime odaklanmak zorunda kaldım. “Derslerim, birinci önceliğimiz değil diye düşünüyorum. Önemli olan Dünya Şampiyonası.”

“Derslerini seneye mi bırakacaksın?” Sesi kaya gibiydi.

Başımla onayladım. Hâlâ ellerime bakıyordum. Kafamı kaldırdığım anda Medusa’nın gözleriyle karşılaşacakmış gibi kilitlenmiştim ellerime.

“Okulun bir sene uzayacak yani.”

“Evet.”

Annem duraksadı. Derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe masaya doğru eğilip dirseğini masaya dayadı. “Sasha ve baban ne diyor bu konuda?”

“Sasha yalnızca antrenmanlara odaklanmamın daha iyi olacağını söylüyor. Babam da bir yetişkin olduğumu ve kendi kararlarımı verebileceğimden bahsetmişti. O da destekliyor yani.”

Alaycı bir nefes verdi. “Destekler tabii, işine nasıl geliyorsa öyle davranır.” Hışımın ayağa kalkıp montunu sandalyeden çekti. Artık gözlerine bakabiliyordum ama bu konunun nasıl sonuçlandığını kavrayamamıştım.

“Ne diyorsun anne?” Tırnaklarımla parmaklarımın kenarlarını yoldum. “Yükümü biraz azaltmak için derslerimi seneye verebilir miyim?”

İç çekti. “Tüm dersleri hiç aksatmadan seneye vereceksin. Ayrıca o birinciliği de istiyorum.”

Heyecandan dilimi yutacaktım. Hemen başımla onayladım ve gülümsedim.

“Bir de hazır olduklarında şu kurabiyelerle bir bardak süt getirirsin.” Parmağıyla kurabiyeleri işaret ettikten sonra çantasını da alarak odasının yolunu tuttu. Kurabiyeleri benim yaptığımı sanmış olmalıydı. Onu düzeltmeye hiç niyetim yoktu.

Kabul etmişti. Kabul etmişti! Artık dersler yüzünden bu kadar gerilmeme gerek yoktu! Bir sene sonraya bırakmama izin vermiş-

ti. Aceleyle bir tepsiye kurabiyeler hazırladım. Birazcık süt ısıttım ve mutfakta dekorasyon olarak kullandığımız minik yapay çiçekleri küçük bir buket haline getirerek tepsinin bir kenarına yerleştirdim. Odasının kapısını çaldığımda çoktan üzerini değiştirmiş, kıyafetlerini yerleştiriyordu.

Tepsiyi bıraktıktan sonra iyi geceler dileyerek odama çıktım. Hatta koştuğumu söylemek daha doğru olabilirdi. Kalbim o kadar hızlı atıyor, göğsümde öyle bir coşku büyüyordu ki içim içime sığmıyordu. Dans etmek, tepinmek istiyordum. Üzerimden yük değil, koca bir gezegen kalkmıştı sanki.

Heyecanla odanın ortasında kendi etrafımda dönerken telefonumu çıkardım. Son konuştuğum kişilere bakarak duraksadım. Ardından parmağım gitmemesi gereken bir ismin üzerine gitti. Tıkladı. Çalarken nefesimi tuttum.

“İklim?” Yeni uyanmış gibi hırıltılı bir sesi vardı Karza’nın.

“Karza.” Sesimdeki heyecanı gizlemem imkânsızdı. “Sana bir haberim var.”

Esnemesini yarıda kesti. “Nedir?” Son heceyi keyifli bir şekilde uzatmıştı.

“Annemle konuştum! Derslerimi seneye bırakmama izin verdi!” Minik bir çığlık kopararak olduğum yerde tepindim.

“Şaka yapıyorsun!” Karza da heyecanıma ortak olmuştu. “Desene artık bir sağa bir sola düşüp gergin davranmayacaksın!”

Telefondan görebilecekmiş gibi gözlerimi devirdim. “En azından bu kadar mutluyken yapmasan Karza.”

“Tamam tamam, bir şey demedim.” Konuşurken gülümsediğine emindim. Arkadan yavaş ayak sesleri de geliyordu. O da benim gibi ayağa kalkmış olmalıydı.

“Bunu kutlamak istiyorum,” dedim. Hâlâ heyecanım ve mutluluğum geçmemişti.

“Nasıl kutlamak istersin Buz Perisi?”

“Bilmiyorum. Buza mı gitsek?”

“Bu saatte mi?”

Boğazımda bir yumru oluştu. Elbette bu saatte buza gitmemiz saçmalıktı. Sabah erkenden antrenmana gitmemiz gerekiyordu. Sulu göz bir insan olmamama rağmen bir anda kendi aptallığıma sinirlendim ve gözlerim doldu. “Doğru ya saat kaç olmuş, fark etmedim bile.”

Karza sustu. Ben de sustum. Tam iyi geceler dileyecekken, “Aslında biraz vaktimiz var,” dedi.

“Çok gecikiriz ya boş ver,” dedim derin bir iç çekerek. Coşkulu olduğum zamanlarda aptalca kararlar vermek gibi huylarım vardı ve şimdi bunun sonucuna katlanıyordum.

“Ciddiyim İklim. Hadi hazırlan, ben seni alırım. On beş dakika yeter mi?”

Burnumun ucu sızladı. “Yeter.”

Telefonumu kapatır kapatmaz hızla kendimi odamdaki ebeveyn banyosuna attım. Ter koktuğumun farkındaydım ve antrenman sonrasında normal olsa da başlangıcında ter kokmak istemiyordum. Aceleyle köpüklendim ve durulandım. Bu sırada saçıma su gelmesi için sıkı bir topuz haline getirmiştım. Duştan çıktıktan sonra da havluyla bir o bir bu tarafa koşturarak katlı spor kıyafetlerimden bir takım çıkardım. Siyah tayta pastel yeşil bir bluz denk gelmişti ama kombin yapacak vaktim yoktu.

Spor çantamı zaten hazır tuttuğum için telefonumu da cebime koyduğumda çıkmaya hazırdım. Annemin odasına giderek çıkacağı-
mın haberini verdim.

“Çalışmak için mi gidiyorsunuz?” diye sordu umursamaz bir tavırla.

“Evet, çok geç kalmam anne.”

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes verdi. “Anahtarını al, ben erken yatacağım.” Gezmeye gidiyor olsam izin vermezdi. Onun için bu saatte çıkıp geç saatte eve dönmemin iki mazereti vardı: Ders çalışmak veya antrenman yapmak.

“Aldım.”

Ve koşar adımlarla evin tüm ışıklarını söndürerek verandaya çıktım. Hava buz gibiydi. Soğuk hava tenimde dolaşırken Karza'nın duracağı yere ilerledim. Daha ulaşmadan telefonuma bir mesaj geldi.

Karza: Geldim.

Karza: Şu kocaman çam ağacının arkasındayım.

Karza: Gerçi başka çam ağaçları da varmış.

Karza: Neyse arabanın farlarından görürsun herhalde.

Görmüştüm. Arabanın kapısını açıp içeri daldığımda dizlerimi kendime çekip büzüldüm. "Hava çok soğuk," dedim dişlerim birbirine çarparken.

Karza kıkırdayarak elimdeki çantayı alıp arka koltuğa fırlattı. "Sana bir sürprizim var," dedi yine arka koltuktan bir paket çıkararak.

Heyecanla pakete diktim gözlerimi. Hediyelere bayılırdım. Ama bu bir kahve paketi idi. "Kahve mi aldın?" diye sordum hayal kırıklığıyla.

Arabayı çalıştırdı. "Beğenmedin sanırım. Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum ama sürpriz deyince heyecanlandım. Daha büyük bir sürpriz beklemiştim." Dudaklarımı büzerek iki kahveden büyük olanını çıkarıp üzerindeki etikete baktım. Az sütlü filtre kahve yazıyordu. Bu benimki olmalıydı. Paketi bacaklarımın arasına sıkıştırıp bir yudum aldım. Memnun olduğumu belli eden bir ses çıkardığının farkında bile değildim.

"Bir de beğenmemiş gibi yapıyor," dedi Karza sırıtarak. "İlk defa stres topu olmayan İklim'le kayacağım, çok heyecanlıyım. Anlatsana biraz, nasıl biri?"

Stres olmayan İklim'i ben de tanıımıyordum. Gerçekten nasıl biriydi acaba? Derslerine ve kariyerine odaklanmadığı zamanlarda ne yapardı? Her şeyi halletmeye çalışan bünyesi boş kaldığında ne tepki verirdi?

"Sanırım bu gece ikimiz de o İklim'le ilk defa tanışacağız."

Bölüm 27

O gece bir piyano çalma listesiyle kaymaya karar verdik. Müzik başladığı sırada ısınmamız henüz bitmemişti. Birbirimize bakıp gülümsüyor, konuşmuyorduk. Gözlerimiz dudaklarımızın görevini rahatlıkla yerine getiriyordu.

Buzun ortasına önce ben geçtim. Sonra Karza geldi. Ezberlediğimiz gibi, artık zihnimize oturan pozisyonla başladık. Birbirimize çok kısa bir an baktıktan sonra programın başı için öğrendiğimiz her şeyi teker teker uygulamaya aldık. Aramızdaki gerginlik bu gece yanımızda değildi. Yakıcı nefretin yerinde yalnızca ayışığında parlayan küller kalmıştı. Karanlık sanki yırtıcı yönlerimizi de gölgelemişti bu gece.

Tüm *lift*'ler ve *jump*'lar yerine oturmuştu bir anda. Karza günlerdir çuvalladığımız hareketi yapabilmemiz için kulağıma bunu isteyip istemediğimi sordu. Başımınla onayladım. Her halükârda sabah bunu denemek zorunda kalacaktık. Şimdiden birkaç kez çalışmamızın zararı olamazdı. Piyanonun ritmi yükseldikçe vücudum uyuşmuş gibi hissediyordum. Sanki patenlerim ve Karza'nın dokunuşları tüm bedenimi ele geçirmiş, zihnimi de çıkarıp atmıştı. Hareketlerim su gibi akıp giderken korku ve endişenin ne demek olduğunu unuttum. Havada üç kere döndükten sonra kusursuz bir şekilde buza inerken bedenimi tribünlerden izliyor gibi hissetmiştim. Sanki usta bir patencinin ruhu beni ele geçirmişti birkaç saniyeliğine.

"İşte bu!" diye bağırdı Karza elleriyle alkış yaparak.

Hızımı alamayarak ondan biraz uzaklaştım. Dizlerimi kırıp ellerimi bacaklarıma dayadım ve o şekilde kaymaya devam ederken

nefes aldım. Yüzümdeki kocaman sırıtışı ne kadar istesem de silemiyordum. Yapmıştım. Yapmıştık.

“Gururlandın mı?” Hızlanıp yanıma ulaştı.

“Asıl sen gururlandın mı? Bu hareket ikimize de puan kazandıracak.”

Yüzünü ekşitti. “Eh, daha iyi olabilirdin. Bir de o kadar kahve içtin, ağırlaştın. Kollarım ağrıdı seni fırlatmaktan.”

Yumruğumu kaldırıp sertçe Karza’ya geçirdiğimde kendi etrafında döndü ve buza kapaklandı. Bilerek düşmüştü. Küçük buz parçaları etrafa saçılırken güldüm. Saçlarında bile buz vardı.

Düştüğü için güldüğümü fark ettiğinde kaşlarını çatı. Kalçasının üzerine kayarak patenimin altına bir tekme attı ve tam kucağına düşmeme sebep oldu. Hiçbir noktam buza dokunmamıştı. Beni yukarıda tutuyordu, ta ki oyuncak bir bebek gibi kaldırıp yanına oturtana kadar.

“Saat kaç?” diye sordum. Duşa girerken saatimi çıkarmış, aceleyle çıktığım için de takmayı unutmuştum.

Karza bileğini sıyırıp elini hafifçe çevirdi. “Bire geliyor.”

“Of,” dedim tamamen buzun üzerine yatarak. “Dört saat sonra pistte olup her şeyi tekrar mı yapmamız gerekiyor şimdi?”

“Antrenmana gelemeyeceğimizi mi söylesek?” Karza da beni taklit ederek yanıma uzandı.

“Sasha öldürmese bile annem beni öldürür. Daha yeni şampiyona için çok çalışacağımın sözünü verdim ona.”

“O zaman dört saat kalmış zaten, dört saati de burada geçiririz, Sasha geldiğinde de yeni gelmiş gibi davranırız.”

Yan dönüp kolumla kafamı destekledim. “Dört saat boyunca at mı koşturacağız burada? Hava çok soğuk üstelik.”

“Arabamda oturabiliriz, bagajda battaniye bile var.”

Onu buraya sürüklediğim için kötü hissetmeye başlamıştım. Şu anda sıcacık yatağında ertesi güne zinde başlamak üzere dinlendirici

bir uyku çekiyor olabilirdi. Bunun yerine sert, soğuk buzun üzerinde yatmış, dört saati nasıl geçireceğimizi düşünüyordu.

“Uyuyacak mıyız?” Soruyu sorduğum anda pişman oldum. Tuhaf kaçmıştı.

“Emin değilim. Belki biraz muhabbet edip bir şeyler yeriz.”

“Bir şeyler mi yeriz?” Hafifçe kıkırdadım. “Bu saatte nereden yemek bulacağız?”

“Hiç dışarıdan yemek söyleme diye bir şey duydun mu? Telefonuna bir uygulama indiriyorsun ve istediğin yemek istediğin adrese geliyor.”

Gözlerimi devirdim. “Çok komik. Bu saatte açık yer olmayacağını kastettim.”

“Yirmi dört saat açık restoranları duymadın mı?”

Homurdanarak ayağa kalktım. Karza da beni izledi ve pistten çıkıp ısınmak üzere arabaya döndük. Karza hemen bagajından birer battaniye çıkardı, birini altına serip diğerini etrafıma sardı. “Neden iki tane?”

“Ne olur ne olmaz diye.” Telefonunu çıkardı. “Şimdi, seçeneklerimiz arasında döner var.”

“İy!” diye bağırdım anında. “Hiç sevmem. Etli ve ağır bir şeyler seçme lütfen.”

“O halde hamburger ve pizzayı da eliyoruz sanırım.”

Başımla onaylayıp sessiz kaldım.

“Çorbaya ne dersin?”

“Aslında süper olurdu ama bu civardaki çorbacıların iyi olup olmadığından emin değilim. Şimdi midemizi bozmayalım bence.”

“Haklısın.” Karza parmağını kaydırды, kaydırды ve kaydırды. “Tamam!”

Ekranı bana çevirdi. “Çiğ köfte yiyelim!” O kadar mutlu ve heyecanlı görünüyordu ki itiraz edemedim. Oysaki çiğ köfteyi pek sevmezdim. *Neyse*, diye düşündüm. *Marullarından yerim.*

“Altına bolca marul koymalarını not düşebilir misin?”

Güldü ve başını iki yana salladı. “Çok komik kızsın Buz Perisi.” Ardından sipariş notunu yazmaya koyuldu. “Merhaba, hamileyiz ve çok acıktık. Lütfen marul tarlası koyar mısınız? Teşekkür ederiz.”

“Hamileyiz mi?”

Omuzlarını silkti. “Daha dramatik bir etki için.”

“Gecenin bir yarısı gelen siparişin böyle bir etkiye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ama sen bilirsin.” Battaniyeyi iyice boynuma çekip kendimi bir dürüme dönüştürdüm ve koltuğuma iyice sindim.

“İstersen çiğ köfteler gelene kadar biraz kestir,” diye öneride bulundu Karza. Aniden üzerime doğru uzandı ve kolunu karnımın hemen üzerinden koltuğun kenarına uzattı. “Buradan koltuğu yatırabilirsin.” Omzuyla aramızda bir karış mesafe bırakarak ittirdi ve koltuğu yatırdı. Parfümünün kokusu rahatlıkla burnuma ulaşmıştı bu sayede. Turunçgilleri andıran, biraz da odunsu bir kokuydu.

Bunların hepsi olurken yalnızca kollarımı da içine hapsedtiğim battaniye dürümümün içinde gözlerimi kırptırarak durmuştum. Hem bütün gün stresle mücadele ettiğim hem son iki saattir deli gibi kaydığımız hem de normal uyku saatimi geçirdiğim için ağırlık çökmüştü. Biraz uyusam hiç fena olmazdı.

Telefonumu cebimden çıkarıp Karza’ya uzattım. “Annem ararsa açarsın, olur mu?”

Gülümseyerek anladığını belirtti. Ben de koltuğa iyice gömüldüm, gözlerimi kapattım ve Karza’nın nefesini dinleyerek uykuya teslim oldum.

Bölüm 28

Gözlerimi açtığımda Sasha kabarık saçlarıyla camın dibinde durmuş, yeşile çalan bir muz kemiriyordu. Kaşlarımı çatıp rüyada mı yoksa gerçek dünyada mı olduğumu anlamaya çalıştım. Sasha'nın neredeyse yeşil olan bir muz gözünü bile kırpmadan bize bakarak yediğini hayal ediyor olamayacağımı düşündüm. *Maksimum hayal gücüm buysa kafayı kırdım*, diye düşündüm.

Sasha cama sertçe vurduğunda kendime geldim. Tamam, bu bir rüya değildi. Kendimi içinde yamulttuğum battaniyeyle beraber dik konuma getirerek kapıyı açtım. Sasha'nın korkutucu bakışlarından kaçmak için etrafa bakındım. Karza da hemen yanımda uyuyordu. Kucağında plastik bir kap, içinde birkaç parça marul vardı. Hiç çiğ köfte yoktu. Hepsini yemişti.

Sasha ağzındaki muz lokmasını yutup bağırdı. "Siz deli misiniz? Bu saatte, bu soğukta ne yapıyorsunuz?"

Sasha'nın tiz sesi yüzünden Karza sıçrayarak uyandı. "Ne? Kim? Hangi gündeysiz?"

"Cumartesi, saat beşe geliyor." Sasha elini arabanın çatısına dayayarak içeri eğildi. "Bu saatte neden arabada uyuyorsunuz?"

Gerilmeye başlamıştım. Sasha'nın gözünde sorumsuz bir imaj çizmek istemiyordum. Açıklaması için bir umut Karza'ya döndüm.

Plastik kap hâlâ kucağındaydı, gözlerini ovuşturuyordu. "Hocam biz dün hem kafayı yedik hem de bu çiğ köfteleri." Uykulu olduğu için tüm kelimeler dudaklarından boğuk bir hırıltıyla dökülüyordu.

“Aslında kaymaya gelmiştik. Sonra bir anda kendimizi burada bulduk.”

Sasha başıyla onayladı. İnanır gibi bir hali yoktu. “Belli oluyor. Bu battaniyeler de bir anda üstünüze kondu herhalde. Sizi tanımasam evden kaçtığınızı falan düşünürdüm. Arabanın içi leş gibi kokuyor. Kalkın, kendinize gelin ve piste çıkın. Ben de size birer bardak çay alayım. En azından nefesinizi düzeltir.” Derin, bıkkın bir nefes vererek arabadan uzaklaştı.

Karza, “Hocam ayıp oluyor ama!” diye bağırса da antrenörümüz çoktan bizi duyamayacak kadar ilerlemişti.

“Ne ara uykuya daldığımızı hatırlamıyorum,” diyerek oturduğum yerde kaldım. Kapı açılınca arabayı ele geçiren buz gibi hava beni hazırlıksız yakalamıştı. Piste kadar battaniyesiz gidebileceğimi sanmıyordum.

Dün gece siparişimiz geldiğinde çiğ köftelerimizi yiyip bu sırada internette seri katil belgeselleri izlemiştik. Konuşacak çok bir konumuz yoktu ve bu beni gerdiği için bir şeyler izleme fikrini ortaya atmıştım, Karza da memnuniyetle kabul etmişti. Belirli bir miktarı geçmeyecek şekilde karnımı doyurduktan sonra iyice koltuğuma sindiğimi hatırlıyordum. Belgesel devam ediyor olsa da bu sırada uyuyakalmış olmalıydım. Sonunda ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Karnını doyurup sızdın,” dedi Karza yüzde yüzlük bir dürüstlikle.

“Sen bitirdin mi belgeseli?”

Başını iki yana salladı. “Senden sonra ben de uyumuşum.”

Onun bir süre daha uyanık kaldığını düşünmüştüm. “Tüh, sonunda ne olduğunu merak etmiştim.”

Sırtarak kucağındaki kırıntıları silkeledi. “Arabayı temizletmem gerekecek.”

“Bu kokuyu çıkarırlar umarım.” Burnum alıştığı için herhangi bir koku alamıyordum ama tahmin edebiliyordum. Üstelik Sasha da bunu belirttiğine göre sahiden de kötü kokuyor olmalıydı.

Karza iç çekerek kapısını açtı ve ikimizin de çantalarını arka koltuktan kaptı. Ben de yalnızca telefonumu alarak battaniyelerime sarılı bir şekilde zıplaya zıplaya pistin yolunu tuttum.

“Böyle mi gideceksin?” diye sordu Karza arkamdan.

Titrek bir sesle onayladım. “Hı-hı. Çok soğuk.” Bu bilgi yeterliydi.

Sanki dört saat önce üzerinde değilmişiz gibi piste bir kere daha çıktık. Buzun üzerinde yeni bıraktığımız izleri görebiliyordum. Sasha da kenarda, elinde devasa bir termosla bizi izliyordu. “Gece çalışmanız bir işe yaradı mı bari?” diye seslendi.

Karza patenleriyle ani bir fren yaparak duraksadı. “Gece İklim bambaşka birine dönüşüyor hocam. Üç gündür beceremediğimiz hareketi tek seferde yaptı.”

Karza’nın açık kahverengi saçları piste vuran cılız güneş ışıklarının altında normalden daha parlak görünüyordu. Ellerini cebine sokmuş, eldivenlerinin bileklerini sıyırmıştı. Elleri cebinde kaymasında onu izleme isteği uyandıran tuhaf bir özellik vardı. Hareketlerine o kadar hâkim gözüküyordu ki sanki o buza değil, buz ona aitti.

Ben bunu düşünürken Sasha termosunu havaya kaldırarak kanıt istedi. “Görelim bakalım.” Bizim için aldığı çaylar pistin kenarında soğuyordu.

Müzik başlamadan hemen önce bir kere daha pistin ortasında durduk. Karza arkama geçip nazikçe sırtıma dokunarak aramızda bir-iki parmaklık mesafe bıraktı. Ellerini belime koydu ve fısıldadı. “Sasha burada yokmuş gibi,” dedi derin bir sesle. “Yalnızca ikimizin olduğunu düşün.”

“Hay aksi,” dedim tok sesinin yarattığı ürpertiye kovmaya çalışarak. “Kâbusumun içine düştüm.”

Karza bir şey söylemedi. Bir tepki vermese de onu geçtiğimiz günlerde yeterince iyi tanıdıysam gülümsüyor olmalıydı.

“Hazır mısın?” diye sordum müzik başlamadan hemen önce.

“Doğuştan hazırım.”

Ardından müzik başladı. Yapmamız gereken, henüz çalışmadıklarımız haricinde programa dahil olan tüm hareketleri tıpkı gece yaptığımız gibi yerine getirmektir. Ritimler uyumluydu, hareketler akışkandı ama aramızda olması gereken kimya kesinlikle bizimle değildi.

Antrenmanın sonuna kadar hareketleri tekrarlarlarken her seferinde birbirimizi sinir edecek sözler söyleyip durduk. Sasha'nın bizden istediği performansa ifadelerimiz, jestlerimiz ve mimiklerimiz de eşlik etmeliydi ancak biz birbirimize göz deviriyor, dil çıkarıyor veya sırırtıyorduk. Antrenörümüz durumdan hiç memnun görünmüyordu.

"Ben size aşkla bakın diyorum, siz birbirinizi güldürmeye çalışıyorsunuz," gibi şeyler söylüyordu sürekli. "İklim, Karza'nın dönüşleriyle dalga geçme. Karza sen de düzgün tut şu kızı, onu korkutmaya çalışman hiçbir işe yaramıyor," dediği de oluyordu ama benim favorim bunlar değildi. "Sanki iki profesyonel şampiyona yarışmacım değil de birbiriyle kavga etmeden duramayan tekir kedilerim var," dediği an ikimiz de kahkahayı patlatmıştık. En komiği buydu.

İtiraf etmem gerekirdi ki Sonar'la geçirdiğim vakitle yarışamayacak olsa da Karza'yla kaymaktan nefret etmiyordum. Hatta birbirimize attığımız laflar ve buzun üzerindeki zamanımızı biraz da eğlenceli hale getirme çabamız hoşuma gidiyordu. Buzun üzerinde başka bir Karza, dışarıda başka bir Karza vardı sanki. Onunla kayarken her şey bulanık ve gerçeklikten uzak hissettiriyordu.

Tek sorun, ne zaman Karza'ya karşı yelkenleri indirecek olsam geçmişteki yaşanmışlıkların aklıma gelmesiydi. Eşek şakalarını bir kenara bıraksam bile fotoğrafımı odasında gördüğüm günü ve o tartışmayı unutamadığım için bu Karza'ya davranışlarımı etkiliyordu.

Antrenman bitince Sasha'nın yanına çıkıp biraz soluklandık. "Size söylediğim gibi etkinliklere devam ediyor musunuz?" diye sordu biz dinlenirken.

Karza başıyla onayladı. "Üç etkinliği devirdik bile. Bugün haftanın son etkinliğini yapacağız."

Sasha kollarını göğsünde bağladı. "Belli oluyor, işe yaramış."

Soyunma odalarına geçtiğimizde patenlerimi çıkarırken telefonu-
ma arka arkaya bildirim geldi. Kızlarla olan gruba mesaj yağıyordu.

Güz: Dersim iptal

Tamay: Benimki değil

Güz: Çok sıkıldım

Güz: Kahve içmeye gidelim mi?

Tamay: Benim dersim dörtte bitiyor.

Güz: Ben ısmarlırsam dersi eker misin?

Tamay: Olabilir

Tamay: Tamam olur

Tamay: İklim'e de haber verelim

Güz: Karza'yla meşgul olmalı

Güz: Dun gecedan ben attığım hiçbir mesaja cevap vermedi.

Güz: "sımsice gülümseyen emoji"

Tamay: Çopçatanlık yapma da ara kızı Küçük Eros

Tamay: Bankların orada buluşalım

Güz çaldırınca telefonu açtım. "Günaydın prenses," dedi neşeli bir sesle.

"Günaydın güzellik."

"Sen, ben ve Tamay kahve içelim mi? Hatta Karza'yı da çağır! Çocuğun hiç arkadaşı yok, üzülüyorum."

Telefonu hoparlöre alıp bağcıklarımı çözmeye çalıştım. "Zaten yedi yirmi dört Karza'yla vakit geçiriyorum. O gelmesin. Ben gelirim."

Güz sinirlenmiş gibi bir nefes verdi. "Çok zalimsin İklim."

"Alakası yok."

“Gayet de var. Ben Tamay’ı alıyorum, sen Karza’yı alıyorsun ve bir saate La Likya’da buluşuyoruz.”

Tam itiraz edecektim ki kaynağı telefon olmayan bir ses beni olduğum yerde zıplattı. “Kahve içmeye mi davetliyim?”

Karza omzunu odanın açık kapısına dayamış, kollarını göğsünde bağlamış gülümsüyordu. “Ben de bugünü İklim’in burnundan nasıl daha fazla getirebilirim diye düşünüyordum,” dediği sırada kibirli bir tavırla bir ayağını ötekinin önüne atarak iyice yaslandı.

“Görüşürüz Güz,” dedim telefonu kapatarak.

Sesi gittikçe uzaklaşan Güz’ün, “Pardo...” dediği duyuldu.

Telefonun kapandığından emin olduktan sonra spor ayakkabılarımı giydim. “Beni mi dinliyorsun? Burası kadınlar soyunma odası.”

“Evet ama kapısı açıktı ve hiçbir zaman üstünü değiştirmediğini biliyorum.”

“Bunu nasıl fark ettin?”

“Ter kokuyorsun.”

Patenimi kaptığım gibi fırlatmak üzere kafamın üzerine kaldırdım ama sonra duraksadım.

“Otuz bin lirayı benim için harcama bence,” dedi Karza sırtarak.

“Haklısın. O kadar etmezsin,” dedikten sonra patenimi bırakıp spor ayakkabımı kaptım ve tüm gücümle Karza’ya fırlattım ama hemen harekete geçtiği için denk getiremedim. Karza kapının kenarına kaçtı ve ayakkabım onu es geçip koridorun derinliklerine uçtu. Karza’nın kafası yeniden gözüktüğünde bir bana bir ayakkabıya ve tekrar bana baktı.

“Ayakkabılarının sana getirilmesiyle ilgili fantezin mi var Buz Perisi?” diye sordu ayakkabıyı getirmek için teklifte bulunarak.

“Sen gidip arabayı ısıtsana.” Ayağa kalktım. Tek ayağımın üzerinde sekerek soyunma odasından çıktım ve ayakkabıma doğru ilerledim.

“Bu seninle geldiğim anlamına mı geliyor?”

İç çektim. “Maalesef.”

Bölüm 29

La Likya'ya varana kadar arabada ikimizden de ses çıkmadı. Bunun sebebi hem yorgun hem de uykusuz olmamızdı. Telefonuma mesajlar arka arkaya gelirken Karza sessizce arabayı dükkânın arkasına bıraktı.

“Kızlar gelmiş mi?” diye sordu el frenini çekerken.

“Hı-hı.” Emniyet kemerimi açtım. “Şimdi gelmişler.”

Bugün cumartesi olduğu için mekân çoktan dolmuştu. Oldukça kalabalık ve gürültülü olmasına rağmen gözlerim arkadaşlarımı anında buldu. Güz kıvrıkcık saçlarını kafasının tepesinde pembe bir kurdeleyle toplamış, mini beyaz bir etek ve kalm çoraplarıyla tatlı bir kombin yapmıştı. Tamay da düz, siyah saçlarını serbest bırakarak siyah eyelinerını kaşının bitişine kadar incecik çekmişti. Üzerinde gri, yırtık bir kot ve siyah, önü bağcıklı metal detaylı bir kazak vardı. Onları gördüğümde şirin giyinip makyaj yapmayı ve süslenmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim.

“Biz de sizi bekliyorduk,” dedi Tamay önce bana sarılıp sonra Karza'yı selamlayarak.

“Aslında benim burada olmam ne kadar doğru bilemedim. Sonat da gelir diye düşünmüştüm.” Karza çaresizce etrafına bakındı. “Üç kızla oturacağımı tahmin etmedim.”

“Erkek yemiyoruz,” dedi Tamay oturması için çantasını kenara çekerek.

Güz de montları tek koltukta toparlayarak yer açtı. “Ne içmek istersiniz?” diye sordu Karza oturmadan. Cevaplarımızı bilmiyormuş

gibi. “Sen de otur istersen.” Güz’e sandalyeyi işaret etti. “Siz de İklim gibi sade içiyorsunuz değil mi?”

“Nereden bildin?” diye sordu Tamay parmaklarını birbirine geçirip yüzükleri cınlatarak.

“Bir buz patencisi, amigo kız ve balerin. Mesleklerinizi kendinize acı çektirmek için seçmiş gibisiniz.” Gözlerini devirerek hepimizin kahvelerini almak üzere uzaklaştı.

Güz, Sonat, Karza ve ben beraber büyüdüğümüz için Karza, Güz’ü daha yakından tanıyordu. Grubumuzun son elemanı Tamay hakkında o kadar bilgisi olduğu söylenemezdi. Doğru düzgün muhabbetleri bile olmamıştı bu zamana kadar ama aynı okulda olduğumuz için amigo kız olduğunu bilmemesine de imkân yoktu. Tamay’ın peşinde koşan ve Karza’ya zorbalık eden kitle aynı kitleydi.

Kahvelerle döndüğünde dört farklı kupayı rasgele dağıttı. “Hepsi aynı.”

Kendi bardağını iki avcumun arasına yerleştirip parmaklarımı etrafına sardım. Bu sefer şansıma denk gelen kupa maviydi ve şişko bir ayıcık şeklindeydi. Güz’ün bardağı bir animasyon karakteri şeklinde, Tamay’ınki ise kocaman, turuncu bir balkabağıydı. Bizim kupalarımız dağıtılınca Karza’ya inek desenli olan düştü.

“Eee,” dedi Güz sırtarak. “Yılbaşı için bir planın var mı?”

Karza afalladı. “Evde oturup kestane pişirmek sanırım.” Omuzlarını silkti. “Artık Tonya’m var. Onunla bir şeyler izleriz belki.”

Yutkundum. Karza gibi birinden gece dışarı çıkmasını ve sabaha kadar partilemesini beklerdim. Hakkını yemek istemiyordum ama uzun boylu, yapılı, yakışıklı bir çocuktü. Maddi durumu ortalamanın bayağı bir üstündeydi. Ağzı laf yapıyordu. Popüler olmak, partilerin aranan yüzü haline gelmek için ihtiyacı olan her şeye sahipti. Kesinlikle yılbaşını evde geçirecek tiplerden değildi. En azından ben öyle zannediyordum.

Güz atıldı. “Bizimle gelsene, şehrin dışında kışlık tatil köyü var. Küçük bungalovlarda kalıp kış havasını ve yılbaşı ruhunu iliklerine kadar hissedebiliyorsun.”

“Biz derken?” diye sordum. Bu küçük plandan benim haberim yoktu.

Güz gerilerek parmağını ısırdı. “Ay, sana bahsetmeyi unuttuk değil mi?” Yardım dileyen gözlerle Tamay’a baktı.

Tamay da bir o kadar şaşkın görünüyordu. “Sanırım hep okuldayken konuştuğumuz için sana söylemeyi unuttuk. Güz’le o bungalovlarda üçümüz için üçer oda ayarladık.”

“Ama...” Güz başını Karza’ya çevirdi. “Yatak ekletebiliyoruz. Yani aynı yerde kalacağız ama küçük bir ev gibi düşün. Üstelik bu sefer tek erkek de olmayacaksın.” Kıkırdadı.

“Sonat da mı geliyor o zaman?” Sonat’ın orada olmasını umarak sormuştum bu soruyu. Varlığı kesinlikle yeni haberim olan bu küçük gezi planında beni rahatlatırdı.

Başıyla onayladı. “Sonat ve Kerem.”

“Kerem kim arkadaşlar? Ne kadar süredir konuşmuyoruz da ben her şeyi şimdi öğreniyorum?” Parmaklarım sıcacık bir kahvenin etrafında olmasına rağmen buz kesmişti. Beynim arkadaşlarımdan yavaş yavaş uzaklaştığımı söyleyerek beni içerden tüketiyordu. Ben mi onları ihmal ediyordum, onlar mı beni unutuyorlardı? Onları gocunduracak bir şey mi yapmıştım? Ama öyle olsa beni tatile dahil etmezlerdi. O halde onları yeterince dinlemiyor muydum?

“Kerem yeni konuşmaya başladığım bir çocuk,” diye açıkladı Tamay. “Sen sürekli antrenmanlarla boğuştuğun için seni bir de bu konuyla yormak istemedik. Her şey kesinleştikten sonra haber verecektik. Sürpriz gibi olacaktı yani.”

“Sürpriz!” diye cıvıladı Güz melodili bir tonla.

Durumu kurtarma çabasına karşı gülümsemeden edemedim. “Ne zaman gidiyoruz?”

“30 Aralık Cumartesi’den yılın ilk gününe kadar ayırttık. Üç gün, iki gecemiz var. Pazartesi çok geç kalmadan döneriz diye düşündük. Zaten iki saatlik mesafede.” Kirpiklerini kırıştırarak yutkundu.

“Madem her şeyi ayarlamışsınız...” Uzanıp elini tuttum. “Bana da katılmak düşer.”

Genelde bu tarz etkinliklere beni zorla götürürlerdi. Bunun birden çok sebebi vardı. Maddi olarak bir sorun olmasa da annem evden uzakta vakit geçirmemi pek sevmezdi. Kariyerimle ilgili bir durum olduğunda ikinci defa sormazdı bile ama eğlenmeye gitmemi desteklemezdi. Bu nedenle de artık bir yetişkin de olsam izin almak için çabalamam gerekirdi.

İkinci sebebiyse bu tarz kalmalı aktivitelerin okulumu ve antrenmanlarımı etkileyeceğini düşünmemdi. Şu anda okul sorunu ortadan kalktığı için daha fazla boş vaktim vardı. Ama iki gecelik bir tatile gitmek yaklaşık üç günlük antrenman süresini çöpe atmak anlamına geliyordu. Yine de tüm yarışma stresine girmeden önce arkadaşlarımla vakit geçirme fikri gayet mantıklı gelmişti. Böyle minik bir tatili hak ettiğimi düşünüyordum.

Güz ve Tamay memnuniyetle birbirlerine bakıp gülümsediler. Ardından Karza'ya döndüler. “Peki sen?” diye sordu Güz sırtıtarak.

Karza boğazını temizledi. “İklim’in orada olmamdan hoşlanacağını pek sanmıyorum. Üstelik siz zaten planı oluşturmuşsunuz. Dış kapının mandalı olmayayım şimdi.”

“Saçmalama!” diye bağırdı Güz başını iki yana sallayarak. “Seni biz davet ediyoruz. İklim de bir şey demez. Öyle değil mi İklim?” Manalı bir bakışla bana döndü.

Duraksadım. “Ben oraya stres atmaya geliyorum.” Başlarıyla onayladılar. Parmağımı kaldırıp Karza'yı işaret ettim. “Ve bu çocuk benim stres kaynaklarımdan biri.”

Karza sırtıtarak Güz dudaklarını büzdü. Tamay film izliyormuş gibi kahvesini yudumlayıp sessizce bizi gözlemliyordu. Güz biraz daha dudaklarını büzünce dayanamadım. “Of tamam, gelsin. Ama odalarımızı birbirine uzak istiyorum.”

“Gittiğimizde seçeriz!” dedi Güz neşçyle.

Ardından onlar ne giyeceklerini tartışırken ben hafifçe Karza'ya eğildim. "Burnundan getireceğim, haberin olsun," diye fısıldadım bir yandan gülümseyerek.

Karza hafifçe homurdandı. "Elinden geleni ardına koyma Buz Perisi."

"Peki sizin antrenmanlar nasıl gidiyor?" diye sordu Tamay ilgiyle. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri, arkadaşlarının hobilerine ve işlerine fazlasıyla hâkim olmasıydı. Anlamasa bile her zaman sorular sorardı. Detayları öğrenmeye çalışır, cesaret verirdi.

"Gayet güzel gidiyor," dedi Karza. "Şu alfabe randevusu sistemi çok işe yaradı, Sonat sağ olsun. Onun sayesinde evde beni bekleyen tatlı, oyuncu bir köpeğim var artık."

"Bugün de aktiviteniz var mı?" diye sordu Tamay. Yine gayet ilgili bir tavra sahipti.

"Bugünkü aktivitemiz 'D' harfine denk geliyor ama bir şey düşünmedik. Senin aklında var mı bir şeyler İklim?"

Parmaklarımı kupamın pürüzlü yüzeyine nazikçe dolaştırdım. "İki gün önce sorsan ders çalışmak derdim." İç çektim. Hayatımın merkezine yerleştirdiğim hedeflerden birinin artık orada olmaması tuhaf gelmişti. Henüz alışamamıştım.

"Doğa yürüyüşüne ne dersin?" diye sordu Güz.

"Bu havada mı kanka?" Tamay kıkırdadı. "Detoks yapabilirsiniz. Detoks içecekleri yapma günü." Bunu söylerken ellerini bir başlık atar gibi havaya kaldırmıştı.

"Dijital detoks günü de olabilir," dedi Güz bir fikir daha sunarak. "Telefon ve bilgisayardan uzak durursunuz."

"Z kuşağı için kötü bir etkinlik," dedi Karza gülümseyerek.

Tam o sırada çok sevdiğim bir şarkı çalmaya başladı. Üniversiteye ilk başladığım zamanlarda kulaklarım ağrıyana kadar dinlerdim. Hailee Steinfeld'dan *Rock Bottom*. Farkında olmadan mırıldanmaya başladım.

Karza dudaklarımdan dökülen cılız kelimeleri fark ettiğinde dönüp gülümsedi. Sonra aniden gözleri parladı. “Buldum,” dedi heyecanla. “Dans edeceğiz.” Hızla ayağa kalkıp sandalyemin arkasına geçti.

“Ne?” diye sordum. “Şimdi mi?”

“Evet.” Sandalyeyi de benimle beraber çekti.

“Saçmalamasan mı acaba Karza? Bak, şimdiden insanlar bakıyor.” Rahatsız bir şekilde etrafa bakındım.

“Tüm dünyanın izleyeceği bir yarışmaya gidiyoruz Buz Perisi, bir düzine insandan mı utanıyorsun?” Elini davetkâr bir şekilde uzattı.

“Evet,” dedim neredeyse bağırarak.

Bunun üzerine Karza elimi yakalayıp beni ayağa kaldırıverdi. Kalabalık kafe içindeki müzik ve insanların konuşmaları arasında ne yapacağımı şaşırmıştım. Karza parmaklarını benimkilere kenetleyip bana zorla ritim vermeye çalışırken donakaldım. Gergin atmosferi her noktamda hissediyordum. Sosyal anksiyete bütün bedenimi ele geçirirken buhar olup uçmak istedim.

“On saniye,” dedi Karza kulağıma doğru yaklaşıp. “İnsanlar en fazla on saniye izleyecekler seni. Hayatlarının yalnızca on saniyesinde gördükleri tanımadıkları bir insan olacaksın. Onlar unutacak ama bu anı sonsuza kadar seninle yaşayacak.”

Karza’nın hem özgüvenli hem de soğuk bakışları beni belimden tutup kendine doğru çekerken gözlerimde geziyordu. Koluyla sertçe bedenimi kavrarken beni yönlendirmeye çalıştığını fark ettim. “İtiraf et, sen de dans etmek istiyorsun.” Sesindeki alaycı ton yaramaz bir gülümsemeyle birleşti.

Gardımı indirdim. Üç dakikalık bir şarkının ilk dakikasını naz yaparak kaybetmişim zaten. Tıpkı dediği gibi keyifle hatırlayacağım bir anı olurdu bu. İnsanların ne düşündüğünü umursamamalıydım. Kalabalığın arasında onun ellerini tutarak dans etmeye, müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde zıplamaya başladım. İkimiz uyumlu bir

şekilde hızlanırken baristanın bize bakarak müziğin sesini yükselttiğini fark ettim.

Birkaç kişi telefonlarını çıkarmıştı. Bizi kayda alırken Karza aceleyle önüme geçip yüzümü kameralara karşı perdeledi. Yüksek ritimle dans etmeye devam ederken gülümseyip göz kırptı. *Güvendesin*, diyordu bu hareketi.

Başımla onayladım. Sosyal anksiyetemi yendiğim bu nadir anlardan biri onun hayatında büyük bir yer kaplayacak mıydı bilmiyordum ama ben kalbimin bunu sonsuza dek saklayacağına emindim.

Bölüm 30

Pazar gününün tamamını yatağında geçirdim. Çünkü geçirmemek için hiçbir sebebim yoktu. Arkadaşlarımı yeni görmüştüm. Derslerimi seneye bırakmıştım ve pazar günleri patenle ilgilenmediğim tek gündü. Ben de bu yüzden tüm gün yatağında yatıp *Modern Family* izledim.

Pazartesi sabahı olduğunda kendimi sonu gelmez bir rutin gününde daha buldum. Durmak bilmeyen çarkı biraz daha eğlenceli kılan kişi ise beni pistin kenarında bekliyordu. Sasha henüz gelmediği için biraz muhabbet etme vaktimiz vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse cumartesi günü minik dansımız yüzünden kalbimde tuhaf bir ritim oluşmuştu. Ne olduğunu bilmiyordum. Tamamen iyi hissettirdiği de söylenemezdi ama ihtiyacım olan bir histi sanki. Bir boşluğu doldurmuştu.

“İnanmıyorum,” dedi günü bile selamlamadan. “İklim Akağaç bu sabah gülümsüyor. Dur bir dakika.” Hafifçe eğilerek yüzümü inceledi. “Makyaj mı yaptın sen?”

Tam olarak makyaj yapmamıştım, yalnızca bugün kendime biraz özenmek istemiştim. Bu yüzden rimel sürmüş, göz altılarımı kapatmış ve kısacık bir eyeliner çekmişim. Çok terlediğim için yapabildiğim maksimum makyaj buydu. Aksi takdirde yüzüm çamura dönüşüyordu.

“Hayır,” diye cevapladım. “Doğal güzelliğim.”

“Güzel olduğunu söylemedim ki makyaj yapıp yapmadığınızı sordum yalnızca.” Ben ona vuramadan hızla geri kaçtı. “Tamam, gerçekten şaka yaptım. Güzel görünüyorsun.”

“Çok sağ ol ya! Bıçak falan mı dayadılar beline de iltifat etmeye karar verdin?” Başımı iki yana sallayarak öfkeli bir nefes verdim.

“Ne fark ettim biliyor musun İklim?”

“Ne fark ettin Karza?”

“Tahmin ettiğimden çok daha iyi bir partnersin.”

Donup kaldım. “Bir şey mi isteyeceksin?”

“Hayır.” Gözlerini kırıştırdı.

“Bir halt mı yedin?” Yutkundum.

“Hayır.” Kaşlarını çatmış neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

“Neden durup dururken iyi şeyler söylüyorsun? Kesin bir sebebi var.”

Bir anda kahkahayı patlatıverdi. Kısa, gürültülü kahkahası boş pistte yankılandı. “Hiç alakası yok. Gerçekten iyi kaydığımızı düşünüyorum. Yani, elbette eksikliklerimiz var ama seni partner olarak seçtiğim için mutluyum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Önce ben seni seçtim yalnız.”

“Evet.” Kollarını göğsünde bağladı. “Mecburiyetten. Ama benim seçme şansım vardı.”

“Sahiden,” dedim başımı hafifçe yana yatırarak. “Neden Sevina’yı bıraktın bir anda? Ben Sonat’ı hiçbir şartta terk etmezdim. Senin bu kadar kolay vazgeçmene sebep olan neydi?” Aslında bunun sebebini uzun zamandır merak ediyordum ama hiç konusu açılmamıştı. Durup dururken de sormadığım için öğrenememiştim. Şimdi tam sırasıydı.

“Sebebi Sevina’yla aramızda kalsa daha iyi.”

Şimdi tam sırası değilmiş. “Elbette,” dedim hemen. Onu zorluyormuşum gibi hissetmesini istemiyordum. Sonuçta aralarında olup biten bir meseleydi. Beni ilgilendirmezdi. Ama Sevina’yı bu kadar kolay bırakması beni birazcık meraklandırıyordu. Cesaretimi toplamaya çalışarak bu konuyu açmaya karar verdim. Kendimle tartışmak yerine rahatsız olduğum konuları onunla konuşabilirdim. “Yalnızca beni de onu bıraktığın gibi yarı yolda bırakmanı istemiyorum.”

Ağzı dehşetle aralandı. “Buz Perisi,” dedi ağır ağır. “Asla bırakmam. Dediğim gibi Sevina’yla olan mesele aramızdaki bir sebeptendi ama bunu asla sana yapmam. Sen istemediğine karar verene kadar seninim ben. Senin partnerinim.”

Gülümsedim. Bunları duymak içime su serpmişti.

Antrenman her zamanki gibi geçti. Bol bol düşmeler, Sasha’nın azarlamaları ve nefes nefese, bitkin bir bitiş. Ama bugün farklı bir planım vardı. Karza’yla aramızdaki buzları eritmeye karar vermiştim.

Antrenmanın çıkışında markete giderek onun en sevdiği çikolata olan sürpriz yumurtalardan aldım. Küçüklüğünden beri bunlarla büyüdüğünden ve asla onlardan bıkmadığından bahsetmişti. Yaklaşık yirmi, yirmi beş yumurta aldıktan sonra arabama atlayıp çiçekçinin yolunu tuttum. Öncelikle sürpriz yumurtaları yerleştirebileceğim bir kutu istedim. Kutuların hepsi kalpli olduğu için sıradan bir kuru bulmamız biraz vaktimizi aldı. Karza’nın yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

Kutunun içine sürpriz yumurtaları düzgün bir şekilde dizerken benim için bir tane beyaz gülü sarmalarını rica ettim. Kırmızı gül çok yanlış mesajlar verebilirdi. Pembe gül Karza’nın sınırların üzerindeki erkeklik egosunu zedeleyebilirdi. Bu yüzden beyaz en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. Birden fazla çiçek alarak durumu abartmak da istemiyordum.

Günümüzde çiçekler hep erkeklerin kızlara aldığı ve yalnızca romantik ilişkilerde kullanılan hediyeler olarak görülüyordu ama ben böyle düşünmüyordum. İstedığınız insana istediğiniz gibi çiçek alabilirsiniz. Bunun ilişki türü ve cinsiyet gibi sınırlamaları olmamalıydı.

Beyaz gülümü ve sürpriz yumurtalarla dolu kutumu alarak arabanın arkasına yerleştirdim. Şimdi sıra kahvedeydi. La Likya’nın önüne aceleyle park ederek iki bol kremalı, sütlü ve şekerli kahveyi paket yapmalarını rica ettim. Bu sırada bir kâğıt ve kalem isteyerek kutunun içine yerleştireceğim bir not yazmaya karar verdim.

Sevgili Karza, dünyanın en boktan partneri olmadığını için teşekkür ederim. Bu sürpriz yumurtalardan günde en fazla iki tane ye lütfen. Şişko bir partner istemiyorum.

Nota şöyle bir baktıktan sonra sonuna minik bir gülücük yerleştirdim. Nottaki romantizm ve arkadaşlık yeterince dengeliydi. Her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra eve döndüm. Kısa bir düşün ardından saçlarımı kuruttum. Geçen sene açık mavi, spor bir elbise almıştım ve hiç giyme fırsatım olmamıştı. Beyaz kalın çoraplarımla açık mavi elbiseyi giyerek, saçlarımı tek örgü yaparak topladım. Makyajımı tazeledim. Biraz ruj da ekleyerek aynanın karşısına geçtim. Güzel görünüyordum ama abartılı mı olmuştum? Panikle kızlarla olan grubumuzu görüntülü aradım. İlk Tamay açtı. Saçları dağılmış, yüzü yorgundu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum yalnızca suratımın gözükeceği bir açıyla.

“Ders,” diyerek ofladı. “Sen ne yapıyorsun?”

Dediği sırada Güz de aramayı açtı. “Selam bebekler!”

Dışarıdaydı. Gözlerimi kısıp nerede olduğunu görmeye çalıştım. “Müsait misin?”

Elini yumruk yapıp başparmağını kaldırdı. “Yılbaşı planımız için alışveriş yapıyorum.”

“Harika.” Boğazımı temizledim. “Laklak yapmaya vaktimiz yok kızlar. Karza’ya minik bir sürpriz yapmak istiyorum. Bu kombin abartılı mı yoksa normal mi söylemeniz lazım.” Kamerayı masama yerleştirip birkaç adım geri çıktım.

Güz bir çığlık kopardı. “Sürpriz mi? Sonunda aranız düzeldi demek!”

Tamay biraz düşündükten sonra dudaklarını büzdü. “Pek seksi bir kombin değil.”

Kaşlarımı çattım. “Seksi olmaya çalışmıyorum zaten. Yalnızca özenli görünmek istedim.”

“Bence çok tatlı görünüyorsun. Şu sosyal medyadaki sarışın beyaz kız tiplerini gibisin.” Güz neşeyle kıkırdadı.

“Bu iyi bir şey değil mi?”

Tamay bezmiş gibi baktı. “İklim. Bu kıyafet abartının yanından bile geçmiyor. Sade ve tatlı görünmek istediysen mükemmel olmuş. Sadece üşüyebilirsin. Ona göre giyin.”

Başımla onayladım ve gülümsedim. Bacağımı popoma doğru kaldırdım. “Çoraplarım kalın!”

Güz neşeyle ellerini çırpı. “Saçlarını da açık bıraksaydın keşke.”

Dudaklarımı sarkıtarak üzgün bir surat sergiledim. “Yeni duş aldım. Şekil vermeye vaktim yok.”

“Bir dakika!” diye bağırdı Tamay aramayı kapatmak için telefona yaklaştığımda. “Eve döndüğünde bizi arayıp neler olup bittiğini anlat. Buluşmayı bekleyemem!”

“Olur,” diyerek kıkırdadım ve onlara birer öpücük gönderdim. Onlar da aynısını yaptığında telefonu kapatarak çantama attım ve koşarak evden çıktım.

Karzaların evine vardığımda saatime bakıp düşündüm. Anne ve babası hâlâ işte olmalıydı. Bugün pazartesiydi. Tonya’nın sesini duymuyordum. Karza onu yürüyüşe çıkardıysa da bahçede bekleyebilirdim. Bir elimde kutu ve gül, diğer elimde kahve paketi ve çantamla kapının zilini çalmak üzere hazırlandım. “Sakin ol,” diye fısıldadım kendi kendime. “Yalnızca küçük bir jest yapıyorsun. Karza’yla aranızı düzeltmek için ilk adım. Gerisi çorap söküşü gibi gelecek. Biraz muhabbet eder, kahve içer, Tonya’yla oynarsın. Geç olmadan da çıkarsın.”

Derin bir nefes alıp verdim. Kapının zilini nazikçe çaldım. Üst kattan hızlı hızlı inen ayak seslerini duyunca kalbim de daha hızlı atmaya başladı. Heyecandan terliyordum. *Terleme*, diye bağırdım içimden. *Terleme, o kadar süslendin!*

Ayak sesleri iyice yaklaştı. Kilidin açıldığını duydum ve kapı aralandı. Karşımda beni gördüğüne şaşırılmış olan Karza’nın komik ifadesini bekliyordum. Bunu görmeye çok hazırdım. Ancak karşımdaki Karza değildi. Saçlarında tozpembe bir havlu, ağzında aynı renkteki diş fırçasıyla kapıyı açan kişi Sevina’ydı.

Bölüm 31

“Şaka gibi,” dedi Sevina ağızındaki diş fırçasını çıkararak. Koyu mavi diş macununun köpüğü dudaklarının etrafına yayılmıştı. “Karza aramadan eve gelmeyeceğinden emindi.” Ardından gözlerini kollarımdaki paketlerde dolaştırdı. Bakışları minik bukette takılı kaldı. “Biri mi öldü?”

Evet, diye düşündüm. Birazdan bu evden birinin cesedi çıkacak.

“Karza nerede?” diye sordum sertçe. Gözlerimi kısarak ona baktım. Kapının dışında öylece dikilmek hiç hoş bir his değildi. Üstelik Karza eve habersiz gelmeyeceğim konusunda neden Sevina’yı bilgilendirme ihtiyacı hissetmişti?

Başını hiç acele etmeden merdivenlere çevirdi. “Karza!” Ardından kapıyı iyice çekti ve yana çekilerek bana yol açtı. “Gel, bırak istersen eşyalarını.”

Gülümsedim. “Gelmeyeyim. Hatta bunları da sen al,” diyerek tüm paketleri ve çiçeği Sevina’nın kollarına tutuşturdum. Bu sırada diş fırçasından sıçrayan küçük bir damla uçup koluma kondu.

Boynu bükük bir şekilde bir elindeki paketlere bir bana baktı. “Ne yapayım bunları?” Yüzünü buruşturdu. “Güzel bir çiçek bile değil, tek gülü kim ne yapsın?”

Yutkunarak ayaklarıma harekete geçmelerini söyledim. Buradan acilen uzaklaşmam gerekiyordu. Şansıma Karza hâlâ inmemişti. Belki üstünü değiştiriyordu, belki duştaydı, belki de kapıyı duymamıştı. Her halükârda her an aşağı inebilirdi ve yüz yüze gelebilirdik. Ne kadar hızlı rüysem o kadar iyiydi.

Sevina'ya el salladıktan hemen sonra evden aceleyle uzaklaştım. Arabama doğru koşar adımlarla ilerlerken ellerim buz kesmişti ve bunun sebebi soğuk değildi. Kalbimde daha önce tatmadığım bir acı ve öfke vardı. Öfkenin kime karşı olduğunu anlayamıyordum. Karza'nın evinde Sevina'nın olmasına neden bu kadar tepki verdiğimi de anlayamıyordum. Ben Sonat'ın evine sık sık gidiyordum. Yakın arkadaştık. Sevina da Karza'yla vakit geçirebilirdi elbette.

Ardından kafama dank etti: Sinirlendiğim şey Karza'nın Sevina'yla vakit geçirmesi değil, bu konuda bana dürüst davranmamasıydı. Bıraktığı partneriyle neden ayrıldığını bilmiyordum. Aralarında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sevina'nın Karza'ya öfkeli olması gerekirken evinde bu kadar rahat davranmasını anlayamıyordum. Ben Sevina partnersiz kaldı diye vicdan azabı çekerken neden beni rahatlatmadığını çözemiyordum. Kafam karışmıştı. Romantik bir ilişkileri varsa partnerlikleri neden devam etmiyordu? Yalnızca fiziksel bir ilişki sözkonusuysa yine bu partnerlikleri hakkında bir cevap vermiyordu. Romantik bir ilişkileri yoksa neden Karza'nın evinde havluyla geziyordu Sevina?

Ellerime direksiyonun etrafına sararak derin bir nefes verdim. *Sakin ol*, diye tembihledim kendime. *Sakin ol. Karza'yla konuşursun. Büyütülecek bir konu değil. Ama o hediyeler ve vakit geçirme hayatıyla gidip karşımda Sevina'yı bulmanın hayal kırıklığını aşmak için vakte ihtiyacım olacaktı. Üzgün, buruk, sinirli ve şaşkındım.*

Nefesimin daraldığını hissederken arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Anksiyetenin getirdiği paniği kalp atışlarımdan fark etmiştim. Kalbim göğsümü delip geçecek kadar hızlı atıyor, deli gibi terlememe sebep oluyordu. Başım bile zonklamaya başlamıştı ve yine dişlerimi sıkıyordum. Derin nefesler alıp vererek kendimi sakinleştirmeye, düşüncelerimi durdurmaya çalıştım.

Hayatımda ilk defa birine karşı ilk adımı atmaya karar vermiştim. Özür dilemekten nefret eden bir insan olmama rağmen aramın bozuk olduğu biriyle barışmak istemiştim. Ve hem gülünç duruma düşmüştüm hem de tüm planlarım iptal olmuştu.

Bir karınca sürüsünden daha hızlı çalışan zihnimle mücadele ederken telefon çaldı. Karza arıyordu. Açıp açmamak arasında gidip gelirken onu bu kadar umursadığımı belli etmemeye karar verdim. Kararımı vermemi sağlayan beş saniyelik bir beyin fırtınasının ardından açtım.

“İklim?” dedi Karza soru sorar gibi.

“Efendim?” diye cevapladım olabildiğince düz bir sesle. Bedenimdeki titremeyi sesime yansıtmamaya çalışmıştım.

Boğazını temizledi. “Şey, ben tam olarak ne diyeceğimden emin değilim,” dedi ve biraz duraksadı. “Sürpriz yumurtaları sevdiğimi hatırladığına inanamıyorum. Ve hayatımda ilk defa çiçek aldım. Notunu da okudum ama neden içeri gelmedin? Doğru düzgün bir teşekkür etmek isterdim.” Sesinden tüm bunları söylerken rahatsız olduğu belli oluyordu.

Karza, iğneleyici laflar söylemediği ve bir centülmen gibi davranmadığı her an kendini bir yabancı gibi hissettiriyordu. En azından onu tanıdığım süre boyunca böyle biri olduğunu düşünmüştüm. Hayatında ilk defa böyle bir hediyeyle karşılaştığı için o da ne tepki vereceğini bilemiyordu muhtemelen. Tıpkı benim gibi duygular hakkında konuşmakta ve onları yansıtmakta iyi değildi. Ben duygularımı ifade edemediğimde sinirlenirken o alaycı bir tavır sergiliyordu.

Kafamı cama vurarak kendimi bayıltmak istedim. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmış gibi hissediyordum. “Yalnızca antrenmanlarda motivasyon olur diye düşündüm.” *Berbat ötesi bir bahane.* “Teşekkür gerek yok.” *Daha kaba olamazdım.*

“Ama bu gerçekten hayatım boyunca aldığım en düşünceli hediye olabilir.” Arkadan kâğıda benzer hışırtılar duyuluyordu. Elinde gülü tuttuğunu tahmin ettim.

“Abartma Karza.” *Bu hayatım boyunca verdiğim en düşünceli hediye değilmiş gibi.* “Araba kullanıyorum şimdi. Yarın antrenmanda görüşürüz, olur mu?” *Lütfen uzatma. Lütfen daha fazla konuşmak zorunda kalmayayım.*

“Peki,” dedi düş kırıklığıyla dolu bir sesle. “Teşekkür ederim tekrardan.”

“Afiyet olsun.” Telefonu kapatıp rahat bir nefes verdim.

Dakikalar geçip gitti. Arabayı çalıştırdım ve eve sürdüm. Kalbim tanımlayamadığım duygulardan oluşan binlerce okla vurulmuş gibiydi. Ağırlığı tüm vücuduma yükü. Ağlayacak gibi hissetmiyordum. Üzgündüm ama bu daha çok hayal ettiğim bir günün planladığım gibi ilerlememesinden kaynaklanıyordu. Beraber vakit geçiremeyecek oluşumuzun beni üzmüş olması da sinirlenmeme sebep oluyordu. Bu kadar fazla duyguyu aynı anda hissettiğim için de patlayacak gibi hissediyordum.

Eve geldikten sonra odama çıkıp yatağıma yıkılıverdim. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama kiminle konuşacağımdan emin değildim. Bileğimi çevirip saate baktım. Kızların dersleri bitmemiş olabilir. İkisinin de farklı ders programları ve antrenmanları olduğu için her günü aklımda tutmam zordu. Sonat’ın evde olduğunu bildiğim için onu aramaya karar verdim. İkinci çalışta açtı.

“Sonat Aroskay,” dedi spiker gibi.

“Sonat ben bir halt yedim.” Yutkundum. Sesim hâlâ düzelmemişti ve titriyordu.

“Ne yaptın?” Sesi aniden ciddileşmişti. Hızla neler yaptığımı ve Sevina’yla karşılaşmamızı anlattım. “Eh,” dedi düşünceli bir tavırla. “Pek hoş ve anlaşılabilir bir karşılaşma olmamış.”

“Değil mi? Ama sonra ikimizi düşündüm ve verdiğim tepkinin biraz fazla olduğunu hissettim. Bilmiyorum, belki de o ani sinir patlamalarından biriydi.”

“İyi de İklim sen bizim evde duş alıp, ortalıkta havluyla gezip kapıları açmıyorsun ki.”

“O da doğru.” Dudaklarımı dişlerimle soymaya koyuldum. “Bir de şu haber verme meselesi var. Sevina neden benim eve habersiz gelip gelmeyeceğimi sorsun? Çok saçma. Hepsi çok saçma Sonat. Sinirlerim bozuldu.”

“Belki de yanlış anlaşılmaktan çekinmiştir,” diye bir tahminde bulundu. Ardından ruhaf, çiğneme gibi sesler geldi.

“Kurabiye mi yiyorsun sen?”

Duraksadı. Bir çiğneme sesi daha geldi ve yutkundu. “Evet.”

“Zencefilli kurabiyelerin bittiyse getirebilirim,” diye önerdim. Onları ne kadar çok sevdiğini biliyordum ve annesinden istemekten kesinlikle çekinirdi. Onu yormak istemezdi.

“Teşekkür ederim ama Güz hâlâ senin getirdiklerini bitiremedi. Onun zulasını buldum.” Zafer dolu bir kahkaha attıktan sonra bir kurabiye ısırma sesi daha ulaştı kulağıma.

İç çektim. “Hediyelerim fazla romantikti, değil mi?”

“Evet. Kim arkadaşına gül alır? Üstelik en sevdiği çocukluk çikolatasından bir kutu hazırlayarak.” Başını onaylamaz şekilde iki yana salladığını hayal edebiliyordum.

Ayağa kalkıp odamın içinde yürümeye başladım. “Yalnızca aramızdaki buzları eritmek istemiştim.”

“Böyle bir hediye aranızdaki buzları ateşe vermiş. Sevina’ya yakalanmasaydınız kimbilir neler olacaktı.”

“Saçmalama.” Dudaklarımla hafifçe hava püskürttüm. “Tamam, biraz fazla özenmiş olabilirim ama o kadar da değil.”

“Ne giydin?”

“Ne?”

“Karza’ya giderken ne giydin?” Soruyu o kadar net ve kendinden emin bir şekilde sormuştu ki cevap verirken tereddüt ettim.

“Mavi elbisemi.”

“Hani şu hevesle alıp önemli bir gün giyineceğini söylediğin elbise mi? İklim üzgünüm ama ne kadar inkâr etmeye çalışsan da Karza kalbini kazanmış gibi.” Kıkırdadı.

“Hayal dünyana hayranım Sonat.” Karza’yla arkadaş olmak istemiş miydim? Evet. Ondan hoşlanıyor muydum? Kesinlikle hayır.

Gürültülü bir kahkaha patlatıverdi. “Bazen beraber büyüdüğümüzü unutuyorsun. Ciğerini bilirim senin. Bal gibi hoşlanıyorsun işte.”

Öfkeyle kendi etrafımda döndüm. “Haklı olsan da artık çok geç çünkü benden bir şeyler saklıyor. Bana yalan söylüyor ve ben böyle biriyle partnerlikten daha ötesine ilerleyemem.”

“Daha saçma bir sebep bulamazdın herhalde. Çocuk seni aldatmıyor İklim. Belki de yalnızca oturup konuşsanız olay çözülür. Bir açıklaması olabilir.”

“Ben almayayım. Mesafeli, profesyonel partnerlikten daha fazlasına ihtiyacımız yok. Artık bu şekilde ilerleyeceğim.”

Sonat bir anda oflayıverdi. “İsteddiği şeyi elde edemediği için ortalığı ayağa kaldıran küçük şımarık bir kız gibi davranıyorsun. Git çocukla konuş. Kaçarak bir yere varamazsın. Sorunlarından kaçıp duruyorsun.”

“Evet,” dedim neşeyle. “Ve kaçmaya devam edeceğim.” Ardından telefonu kapattım. Yatağıma dönüp yastığımı suratıma bastırdım. Tüm gücümle bağırdım. İşte, şimdi daha iyi hissediyordum.

Bölüm 32

Yeni günümün başladığı pistin ortasında Karza dönüp duruyordu ve onun yanına gitmek yerine eve dönüp yatağımda saklanmak istiyordum. Her zamanki gibi benden önce gelmiş, ısınmaya başlamıştı. Dürüst olmak gerekirse onun yanındayken aklımı başıma toplayamayacağımdan çekiniyordum. Dün olanlardan sonra sakinleştiğim söylenemezdi. Karza'nın sebep olduğu kafa karışıklığı, dün yaşananlar, anlamlandıramadığım yabancı duygular birleştiğinde verimli bir antrenman olmayacağı kesindi.

Karza içeri girdiğimi görünce gülümseyerek başını eğdi ama onu görmezden geldim. Omuzlarım patlamaya hazır bir bomba gibi gerilmişti. Ellerimi sıkarak tırnaklarımı avcumun içine batırdım. Muhtemelen hiçbir şey yaşanmamış gibi muhabbet etmemi bekliyordu ama bu olmayacaktı. İkimizin de kalbinin kınılmasına sebep olacak kadar öfkeliydim. Sinirimi ondan çıkarmamak için yapabileceğim en iyi şey onunla konuşmamaktı.

“Günaydın Hava Durumu'm ve Kar Topu'm.” Sasha koyu kırmızı, suni deri çantasını pistin kenarına bırakarak sırttı. Saçlarını örgü bir şapkanın altına gizlemişti. “Bu sabah hiç ayılmış hissetmiyorum. Kısa programınızın üzerinden geçmeden önce bize birer kahve alabilir misin Kar Topu?”

Karza başıyla onayladıktan sonra yüzüme bile bakmadan hızla buzdan çıktı. Ben de ısınmaya ara vererek Sasha'nın yanına kaydım. Karza dönene kadar Sasha koreografiye ekleyeceğimiz ve henüz üzerinde çalışmadığımız hareketlerden bahsetti. Bunlardan biri Sonat'la

benim için uygun gördüğü ama doğru düzgün çalışamadığımız hareketlerden biriydi. Ölüm *spiral*lerinden bir tanesi. Elbette teknik detayları vardı ama özetle hareket şu şekildeydi: Karza'nın tüm bedenimi kendi etrafında döndürürken ayaklarımdan tutması gerekiyordu. Bu sırada havada topaç gibi dönen bedenimi de buza denk getirmemeliydi elbette. Kontrolü kaybettiği anda kafam buza çarpar, muhtemelen oracıkta öteki tarafı boylardım.

“Bunun için erken değil mi?” diye sordum rahatsız bir şekilde.

Sasha'nın ince dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Erken mi? Geç bile kaldık hayatım.”

Yanağımın içini kemirmeye başladım. “Evet ama şu anda Karza'yla aramız yepyeni bir harekete geçecek kadar iyi değil. Bu *spiral* için gerekli güveni sağlayabilir miyiz bilmiyorum.”

“İşte o beni hiç ilgilendirmez!” diyerek küçük bir kahkaha attı.

O sırada Karza yanıma geldi. Üçümüz de pistin soğukluğuna karşılık kahvelerimize sarıldık. “Aramız iyi değil mi?” diye sordu Karza dudaklarını bükerek. Anlaşılan dediklerimi duymuştu.

Farklı bir şeyler gördüm o sırada onda. Açık kahverengi saçlarının uçları normalden daha küt görünüyordu. Saçlarını kestirmiş olmalıydı. Ya da kendisi kesmişti. Bakışlarında yorgun bir hal vardı. Buğulu yeşil gözleri, göz altı morlukları yüzünden daha da ortaya çıkmıştı. Kalın kaşlarını çatmaktan alnında çizgiler belirmişti. Dudaklarına baktığımda göğsüm sıkıştı.

Konuşmadığımı fark ettiğinde bir soru daha sordu. “Bu dünkü mesele hakkında mı Buz Perisi?”

Ne kadar uğraşsam da ses tonunu anlamlandıramadım. Dün olanlar hakkında ne hissettiğini bilmiyordum. Sorusu sitem içermiyordu. Alındığı da söylenemezdi. Şaşırtıcı bir şekilde alaycı da değildi. Daha çok cevabını merak eder gibi bir hali vardı.

“Bu konuda konuşmasak nasıl olur?” diye önerdim. “Yalnızca antrenmana odaklanalım.”

“Bazen çok dengesiz davranıyorsun Buz Perisi, seni çözemiyorum.” İki parmağıyla burnunu sıkarken göz ucuyla Sasha’ya baktım. Anne ve babası kavga eden küçük bir çocuk gibi sinmiş bizi izliyordu.

Karza’yı beni anlamadığı için suçlayamazdım. Ben bile kendimi anlamıyordum. Bunu başarabilmem için bir geceden fazlasına ihtiyacım vardı ve ne bu vakte sahiptim ne de isteğe. Kendimle uğraşmaktan bıkmıştım. Söz dinlemeyen kalbimden de. Onu kontrol edemeyen zihnimden de.

“Bak,” dedim sertçe. “Dün bir hataydı. Sevina’yla olduğunu bilmiyordum ve bölmek istemedim. Yalnızca sürpriz yapmak ve aramızdaki buzları eritmek istemiştim.”

Karza gözlerini kocaman açıp güldü. Histerik bir gülüştü. “Buzları eritmek isteyen birinin böyle davranacağını sanmıyorum. Dün gece seni aradım ve dönmedin bile.”

“Uyuyordum. Sabah gördüm.” *Yalan.* Aradığını görmüştüm ama ne diyeceğimi bilemediğim için cevaplamak yerine telefonu uzağa fırlatıvermiştim. Dakikalar sonra elime aldığımda koruyucu ekranında küçük bir çatlak vardı.

Yalan söyleme konusunda iyi olmadığım barizdi çünkü Karza inanmış gibi görünmüyordu. Sasha da aynı şüpheli ifadeye sahipti. İkisi de bana bilmiş bilmiş bakıyor, gülmek için zor duruyor gibi görünüyorlardı.

“Zaman kaybediyoruz,” dedim Karza’nın elini tutarak.

“Konuşmak istiyorsan tüm günü burada geçirebiliriz.” Benimle buzun ortasına doğru kaydı. Bunu yaparken gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadığını hissedebiliyordum. Pürdikkat hareketlerimi inceliyordu.

Başımı iki yana salladım. Göz teması kurmaktan kaçındım. “Yalnızca kaymak istiyorum.”

Yarım saat sonra kendimi daha az dokunmayı ve güvenmeyi içeren bir sporda partner olmamızı dilerken buldum. Tüm antrenman boyunca dokunduğu her noktaya küçük kıvılcımlar bırakmış gibi

hissetmiştim. Her temas o alanda küçük elektrik kaçaklarına sebep oluyordu sanki. Dikkatim sürekli dağılıyor, odaklanmak için kendimi zorlamak durumunda kalıyordum. Ellerimizde eldivenler olmasına rağmen ilk defa karnımda kelebekler cirit atarken kayıyordum ve bu performansımı etkiliyordu.

Gözle görülür isteksizliğime rağmen Karza ve Sasha antrenmanın sonunu getirmeye niyetliydi. Molalar haricinde hiç durmadan çalışmaya devam ettik. Karza her molada benimle konuşabileceği halde Sasha'yla muhabbet etmeyi tercih etti. Tıpkı ona söylediğimi yapıyor, konuşmak istememe kararına saygı gösteriyordu.

Ben pistte tek başıma dinlenirken yüzünde sıfır pişmanlık, sıfır tepki vardı. O sırada aramızı düzeltmek isteyip istemediğini merak ettim. Ona haksızlık ettiğimi düşünüyor olabilir miydi? Yoksa yalnızca soğuk davrandığım için pes mi etmişti? Bir parçam gelip konuşmaya çalışmasını ve bu meseleyi çözmemizi istiyordu. Diğer parçamsa bunun bir faydasının olmayacağını, aramızda soğukluğun gerekli olduğunu söylüyordu.

Ona olan duygularımı dile getirirsem her şey daha kötü olabilirdi. Ama duygularımı kabullenmediğim sürece bu ona karşı öfke olarak yansımaya devam edecekti. Bu yüzden derin bir nefes aldım. Karza'nın üstümde hiçbir etkisi olmadığı konusunda kendimi ikna ettim.

Dünya Şampiyonası'na kadar ona yalnızca bir partner gibi davranacaktım. Gıcıklık yapmak yoktu. Şakalar yoktu. Alfabe randevuları yoktu. Arkadaş olmaya çalışmak yoktu. Onunla vakit geçirmeye gittiğimde başka biri karşıma çıktığı için kuskanmak yoktu. Tamamen duygular ve kişisel sorunlardan arınmış bir şekilde çıkacaktık o yarışmaya. En azından ben böyle umut ediyordum. Göğsümün içinde fırtınalar estiren bu duygu denizini dizginlemenin tek yolu buydu.

Bölüm 33

Karza'yla haftanın kalanını birbirimize gerekenden daha mesafeli bir şekilde antrenman yaparak geçirdik. Ekstra muhabbetler yoktu. Beni randevulara devam etmek için zorlamıyordu. Yalnızca çalıştık, çalıştık ve çalıştık. Haftanın son antrenman günündeysen birbirimize “günaydın” bile demez duruma gelmiştik.

Sözde nefret ettiğimiz zamanlarda dahi daha iyiydi aramız. En azından muhabbet ediyorduk. En azından belirli bir sorun olmadığı için hal hatır sorabiliyorduk. Ama şimdi her şey öncesinden de kötü hale gelmişti.

Nefret ettiğim Karza.

Partnerim Karza.

Arkadaşım Karza.

Hiçbir şeyim Karza.

İyi tarafından bakmak gerekirse zamanımızı *spin*'ler, *spiral*'ler ve *jump*'lar üzerinde harcadığımız için performansımız konusunda iyiye gittiğimiz söylenebilirdi. En azından hareketlere hâkimdik. Tek sorun Sasha'nın yüzümüzden düşen bin parça olduğu sürece Türkiye içinde bile kazanamayacağımızı söyleyip durmasıydı. “Seyirciyi etkilemelisiniz!” diyor, bizi düzenli olarak gülümsemeye itiyordu. “Jüri yalnızca atlayıp zıplamalarınıza puan vermiyor!”

Haksız olduğu söylenemezdi. Buz pateni yalnızca hareketleri düzgün tamamlamak ve düşmemek değildi. Karza'yla aramızdaki kimyaya bakacaklardı. O piste yüzümüzde kocaman bir gülümse-

meyle çıkıp çıkmadığımıza bakacaklardı. Kayda değer bir hikâyemizin olup olmadığı da incelenecekti. Her mimik, her dokunuş tüm performansın ve alacağımız puanın bir parçası olacaktı. Bu haldeyken de puanları toplamamız zordu.

O gün eve döndüğümde spor çantamı bir kenara fırlatıp salondaki koltuklarından birine yığıldım. Bugün cumaydı, annemin evde olmaması gerekiyordu ama evdeydi. Dışarıdan yemek söylemeye alışık olduğum için evdeki yeni pişmiş yemek kokusunu garipsemiştim. Fırında tavuk yapmıştı ve burnumun anlattıklarına göre yanında da pilav pişirmişti. Annemin pilavına ölüp biterdim. Yemek yapma konusunda şaşırtıcı derecede iyiydi aslında. Üniversite okuduğu dönemlerde bir yandan da aşçılık kursuna gitmişti anlattığına göre. Dört yılını geçirdiği kurstan maksimum verimle ayrıldığı söylenebilirdi.

“Aç mısın?” diye sordu ellerinde fırın eldivenleriyle yanıma gelerek.

Başımla onayladım. “Kurt gibi. Ama neden bu saatte evdesin?” Karşısında koltuğa yayılmış bir şekilde durmamak için doğruldum.

Gülümsedi. “Bugün işler az olduğu için erken çıktım. Hazır erken çıkmışken de bize yemek hazırlayayım dedim.” Eliyle mutfağı işaret etti. “Hadi üstünü değiştir de gel, sıcak sıcak yiyelim.”

Eşyalarımı odama bırakıp pijamalarımı giydim ve yeniden aşağı indim. Annem çoktan küçük bir sofraya hazırlamıştı. İki kişilik bir akşam yemeği için kalabalık bir masaya ihtiyacımız yoktu ama tabakları özenle yerleştirmesi bile benim için değerliydi.

“İpek aradı,” dedi tabaklara büyük parçalar halinde tavuk paylaştırırken. Güz’ün ve Sonat’ın annesinden bahsediyordu. “Yılbaşı tatiliniz için her şeyin ayarlı olduğundan ve endişelenmemem gerektiğinden bahsetti. Söylediğine göre Güz her konuyu halletmiş ve bizzat ilgilenmiş.”

“Güz böyle organizasyon işlerini sever,” diye yanıtladım. “Özellikle de konu bizimle vakit geçirmek olunca.”

Annem duraksadı. Fırın tepsisinde kalan suyu tavukların üzerine döktükten sonra iki tabağı da alıp yanıma oturdu. Üzgün görünüyordu ve genelde üzgün görünmezdi. Sinirli? Evet. Gergin? Evet. Üzgün? Kesinlikle hayır. O sırada kafama dank etti. Benim bu üç gün, iki gecelik tatile gidecek olmam annemin yılbaşını yalnız geçireceği anlamına geliyordu.

İçeceklerimizi de doldurduğunda bunu sormak üzere cesaretimi topladım. “Anne, yılbaşında yalnız olmak istemiyorsan tatile gitmeyebilirim.”

Anlayışla gülümsedi. “İpek’in arama sebebi de buydu aslında. O da yalnız olacağı için beni evine davet etti. Sizleri gönderdiğimiz için rahat rahat kafa dinleyebilirmişiz.”

Kıkırdamamak için zor durdum. İpek teyzenin cana yakın davranışlarını çok seviyordum. İster arkadaşları ister çocukları ister çocuklarının arkadaşları olsun herkese ailesinden biri gibi davranıyordu. Onların evindeyken kendimi en az Güz ve Sonat kadar o evin bir parçası gibi hissederdim, misafir gibi değil.

“Kabul ettin mi?” diye sordum tavuğumu tırtıklamaya başlarken. *Lütfen kabul etmiş ol. Seni evde tek bırakıp eğlenmeye gitmek istemiyorum.*

“Aslında etmeyecektim ama sonra baban aradı. Tatil için paraya ihtiyacın olup olmadığını sordu ve konuşmanın sonunda yine tartışmaya döndük. O sinirle kabul ettim. Sanırım bana da iyi gelir,” diyerek yarım yamalak bir gülümsemeyle yemeğe başladı. Babamla konuşmalarının yüzde sekseni tartışmayla biterdi. Artık alıştığım için bu konuda hiçbir şey sormadım.

İpek teyzenin pamukluğunun biraz olsun anneme bulaşmasını dileyerek o konuya odaklanmaya karar verdim. Gerçi bulaşacak olsa geçtiğimiz tüm yıllarda çoktan bulaşırdı ama umut etmekten zarar gelmezdi. Hem uzun zamandır işleri yüzünden eskisi kadar beraber vakit geçiremiyorlardı. Tek konuştukları şey Sonat ve bendim. Partnerliğimize ara verdiğimizize göre artık konuşacak başka şeyler bulabilirlerdi.

“Sasha bana antrenmanlarda çok bıkkın davrandığını söyledi,” dedi annem aniden.

İç çektim. *Harika*, diye düşündüm. *Konunun ne zaman patene geleceğini merak ediyordum.* “Bıkkın değil, stresliyim.”

“Ama Karza’ya da çok soğuk davranıyormuşsun. Konunun yalnızca stres olduğuna emin misin?” Göz ucuyla beni inceledi.

Yutkunarak tavuğumu parçalamaya odaklandım. “Profesyonel davranmaya çalışıyorum.” Palavra olduğunu annem de gayet iyi biliyordu.

“Karza’yla son zamanlarda iyiydiniz İklim. Bir haftada ne değişti?”

“Bir şey değişmedi anne.” Tavuğumu daha sert hareketlerle kesmeye başladım. “Yalnızca fazla samimi olmamızın mantıklı bir hamle olmayacağına karar verdim.”

“Kalbini mi kırdı?”

Sinirden yüklendiğim tavuğun bir parçası tabağımdan uçarak masanın öteki tarafına kondu. Gözlerimi kırıştıtarak şaşkınlıkla uçan tavuk parçasına baktım. Annemse sakın bir tavırla bir kâğıt havludan koparıp tavuğu masadan aldı. “Bana söylemediğin şeyler olduğu açık. Aranızda bir şeyler varsa bana anlatabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Kalbim sıkışıyordu. Tüm yüzümün kırmızıya döndüğünden emindim. “Aramızda bir şey olduğu yok anne.”

Bir kere daha dudakları kenara kıvrıldı. “Seni ben büyüttüm, bunu da biliyorsun değil mi? Yalan söylediğini anlayabiliyorum.”

Yerin dibine girmeme ramak kalmıştı. “Başka bir konudan konuşabilir miyiz?” Tüm iştahım bir anda uçup gitmişti.

Ellerini suçsuz olduğunu belli edercesine kaldırdı. “Yalnızca söylüyorum. Karza’dan hoşlanıyorsan bu normal. Sonat’la beraber büyüdünüz. O senin için bir abiden farksız ama Karza öyle değil. Üstelik çok yakın olmanız gereken bir spor yapıyorsunuz. Bütün o temaslar ve geçirilen saatler...” diye anlatmaya devam ederken asla durmayacak gibiydi.

“ANNE!” diye bağırdım en sonunda. Tavuğum bile utanmıştı bu noktadan sonra.

“Normal şeyler bunlar İklim.” Konuşurken o kadar soğukkanlı davranıyordu ki bu cümleleri önceden prova edip etmediğini düşündüm.

“Öyle bir şey yok,” derken sinirden ağlayacak gibiydim. “Lütfen ya başka bir konu hakkında konuşalım ya da ben odamda yiyeyim.” Sesim titriyordu.

“Tamam tamam,” dedi. “Sustum.”

Ve gerçekten de konuyu kapattık. Tek sorun annemle konuşabildiğimiz konuların darlığıydı. Derslerden konuşabilirdik ama onları seneye bıraktığım için bir mantığı yoktu. Paten konusu da seçeneklerden kalkmıştı. Geriye yalnızca babam kalıyordu ve tabaklardan birinin kafamda kırılmasını istemediğim için bu konudan da uzak kalmaya karar verdim. İşin sonunda sessizlik içinde tavuğumu bitirdim. Pilavdan da bir kâse yedikten sonra sonunda gergin mutfak ortamından odama kaçtım.

Telefonuma gruptan birkaç mesaj gelmişti.

Güz: Yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz.

Güz: Herkes sabah yedide bizde olsun

Güz: Güne ne kadar erken başlarsak o kadar vakit geçirebiliriz.

Tamay: Yanıma bikinilerimi almalı mıyım?

Güz’ün anlattıklarına göre her kulübenin kendi kapalı havuzu vardı. Kaç odalı bir yerde kalacağımızı bilmediğim için havuzun büyüklüğünü de kestiremiyordum ama çok büyük olmasa gerek. Üstelik kışın en soğuk zamanlarında havuzu ısıtmak zor olmalıydı.

Güz: Herhalde!

Güz: Pijamalarınızı, güzel kıyafetlerinizi ve bikinilerinizi alın

Tamay: Doğa yürüyüşü yapar mıyız?

Adora Yağmur

Doğa yürüyüşlerini hiç sevmezdim ama Tamay bayılırdı. Bu yüzden beni katmadan hemen önce telefonu kapıp cevap yazdım.

Ben: Siz Kerem'le gidersiniz.

Ben: Oraya üç gün boyunca yatıp dinlenmek için gidiyorum.

Güz: Al benden de o kadar.

Güz: Solungaçlarım çıkana kadar sıcak suda yüzeceğim.

Güz: Ve uyuyacağım.

Tamay: *göz deviren emoji*

Tamay: Çok sıkıcsınız.

Gülümseyerek telefonu bıraktım ve çantamı hazırlamaya koyuldum.

Bölüm 34

Cumartesi sabahı altı buçukta evden çıktık. Arabayı Güzlerde bırakmamam için annem beni götürmeyi teklif etmişti. Sabahlığını giyip çıkıvermişti evden. Beni bıraktıktan sonra yatağına döneceğinden emindim. Hava henüz aydınlanmaya başladığından ve hafif pus yüzünden bahçede bekleyen Güz'ü görmemiz zor olmuştu. Ellerimi montumun ceplerine sokarak arabadan indim. Soğuk hava yüzüme çarptığı anda ürpermiştim. Annem de el sallayarak hemen evlerinin dışında bekleyen Güz'e selam verdi. Güz de ona el sallarken arka koltuktan çantamı kapmış, yanına varmışım. Tavşan kuyruğuna benzeyen, tozpembe bir ponpona ve aynı renkte kalplere sahip bir atkıyla bere takımı takmıştı. Atkıyla sarılı olmasına rağmen verdiği nefesin buharını görebiliyordum.

“Günaydın prensesim,” dedi bana kocaman sarılırken.

Çantamı yere bırakıp ben de ona sarıldım. “Günaydın bebeğim. Diğerleri nerede?”

Güz eldivenli başparmağıyla evi işaret etti. “Sonat içerde annemin tembihlerini dinliyor. Ben sizi karşılayacağımı söyleyerek kaçtım.”

“Harika,” diyerek kıkırdadım. “Tamaylar?”

“Onlar da yaklaşmışlardır. İki arabayla gideceğiz. Biri Kerem'in olduğu için Tamay'la Karza'yı Kerem alıp getirecekti.”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. “Bir dakika,” dedim endişeyle. “Karza geliyor mu?”

Gülümseyerek omuzlarını silkti. “Geliyor tabii ki. Daha dün akşam bana kaçta buluşacağımızı sordu.” Telefonunu çıkarıp mesajları gösterdi. Mesajları oldukça samimi ve hevesli görünüyordu. Sahiden de bu tatil için istekli olduğuna inanamıyordum. Geldiğine daha da inanamıyordum. Birbirimizin yüzüne bile bakmazken üç günü aynı evde nasıl geçirecektik?

O sırada yaklaşan arabanın sesini duydum ve hemen ardından farları ikimizin de gözünü alacak şekilde bize doğru döndü. Karza ve Tamay hızla inerken Kerem onlardan daha geç yanımıza geldi. Uzun boylu, sarışın bir çocuktü. Omuzlarının genişliğine bakılırsa sporcu olduğu söylenebilirdi. Gözleri maviydi ve bakışlarında Hollywood yıldızı havası vardı. Yürürken kocaman gülümseyerek bembeyaz, inci gibi dişlerini sergilemeyi unutmamıştı. Ayaklı bir diş macunu reklamıydı.

“İyi eğlenceler çocuklar!” Koltuk değnekleriyle kapıya çıkan Sonat’ın arkasından İpek teyzenin sesi duyuldu. “Dikkatli oluyorsunuz. Yabancılarla konuşmuyorsunuz. Kimseye okulunuzun adını, nerede yaşadığınızı falan söylemeyin,” diye tembihledikten sonra Sonat’ın basamaklardan inmesini bekledi ve yanağına kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdu. “Güz’ün çantasında hepiniz için kurabiye var. Yolda acıkırsanız yersiniz.”

“Yolun iki saat süreceğini sanıyordum,” diye fısıldadım Güz’e hafifçe eğilerek.

Gülümsemesini hiç bozmadan annesine el sallamaya devam etti. “Çaktırma. Tüm gece kurabiyeleri yapmakla uğraştı.”

İpek teyze hırkasını iyice kendine sararken Sonat yanımıza vardı ve ona kocaman sarıldım. Herkes birbiriyle selamlaşıp kısa bir muhabbet ederken Karza’ya bakmamak, onunla göz teması kurmamak çok zordu.

“Şimdi,” dedi Güz iki elini sertçe birbirine çarparak. “Bir an önce yola çıksak iyi olur. İki arabayla gideceğiz. Şoförlerimizden biri Kerem, diğeri kim olmak ister?”

“Ben olurum,” dedi *Kim Olduğunu Bilirsin Sen* kendini öne atarak. Gözlerimi devirip bıkkın bir nefes verdim. Gönüllü olmasa şaşardım. Onun yerine gönüllü olmayı çok istesem de iki saat boyunca arkadaşlarımla muhabbet etmek varken yola odaklanmak istemiyordum.

“Tamam o halde,” dedi Güz neşeyle. “Tamay ve ben Kerem’le gidelim, siz üç buzcu da bizim arabayı alın.”

Cebinden araba anahtarını çıkardığı anda anahtarı havada kap-tım. “Daha iyi bir fikrim var. Erkekler Kerem’in arabayla gitsin. Biz de sizin arabayı alalım.” İki arkadaşımı da kollarından yakalayarak kendime doğru çektim.

Güz şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “İyi ama ben araba kullanmak istemiyorum.”

“Sorun değil,” dedim neşeyle. Tamay’ı iyice çekip elimi omzuna attım. “Tamay kullanacakmış, biz öyle konuştuk.”

“Ben öyle bir şey dediğimi hatırlamı...” derken kolumla ikisini de iteleyerek çocuklardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Sonat, Kerem ve Karza başlarını hafifçe yana yatırmış, ellerinde eşyalarıyla şaşkın şaşkın bizi izliyorlardı. Sonat diğerlerine bakıp omuzlarını silktiğinde Kerem ve Karza da omuzlarını silkti. Onlar birbirlerine *yapacak bir şey yok* bakışı atarak Kerem’in arabasının yolunu tutarken biz de kendi arabamıza ilerledik.

“Kerem’in yolculuk boyunca kemirmem için aldığı ekşi jelibonlar onda kaldı,” dedi Tamay.

Onu zorla direksiyonun başına geçirmeye çalışıyordum bu sırada. “Alt tarafı iki saat!” diye bağırarak iteleye iteleye sonunda herkesin arabada olduğundan ve sakın kaldığından emin oldum.

Güz dudaklarını büzerek arkaya geçerken ben de Tamay’ın yanına oturmuştum. “Her şeyi aldık mı?” diye sordu Güz etrafı kontrol ederken.

“Biz almadıysak da onlardadır,” diye güven verdim.

Tamay arabayı çalıştırdı. “Zavallı jelibonlarım gibi.” Siteden önce onların arabası, ardından da biz ayrıldık.

“Karza’yla aynı arabada olmak istemediğin için kızı sevgilisinden ayırdın,” dedi Güz bu sırada şakayla. Bir yandan da müzik açabilmemiz için telefonunu arabayla eşleştirmeye çalışıyordu.

“Sevgilim değil,” diye düzeltti Tamay saçlarını geriye atıp. “Ayrıca halimden gayet memnunum. Erkeksiz bir araba yolculuğunun mükemmel geçeceğine eminim. Benim aklım jelibonlarda kaldı.”

“Kurabiye versek?” Güz çantasından mis kokulu, plastik bir kap çıkarıverdi. Tamay dudaklarını büzerek razı oldu ve yolculuğumuz başladı.

İlk yarım saat koltuklarımızda sakince oturmamızla geçti. Zaten hava yeni aydınlandığı için bizim zihnimiz de yeni yeni açılıyor gibiydi. Kızların Karza konusunda soru sormamasına memnun kalmıştım. Beni istediğim zaman konuşacağımı bilecek kadar iyi tanıyorlardı. Tamay hızını Kerem’le neredeyse eşit tutuyordu. Yollar henüz kalabalıklaşmadığı için hızlı gitmemiz yararımızaydı. Bir onların arabası bizi geçiyor, bir biz onları geçiyorduk.

Yarım saatin sonunda kahve krizim tuttu ve yoldaki ilk zincir kahveciden birer kahve almaya karar verdik. Aslında *krizimiz* tutmuştu ama ilk teklif eden ben olduğum için suçu bana attılar.

Güz hemen haritadan bakarak nerede duracağımızı buldu ve Sonat’a mesaj atarak onlara da orada mola vereceğimizi haber verdi. Yol kenarındaki kahveci tam bir uzun yolculuk benzinliğinin kokusuna sahipti. Tuhaf hediyelik eşya dükkânları dışarıda sıralanmıştı. Kahveci ise içeride, solda duruyordu. Kahveciyi gördüğüm anda gözlerimden kalpler çıktığına yemin edebilirdim. Arabayı önüne bırakabilmesi için parmağımla işaret ettim. “İşte orada! Gördüm.” Ardından hemen park alanında bir boşluk kestirmeye çalıştım. “Şuraya park edebilirsin.”

Fazla heyecanlandığım için korktuğundan mı bilmiyordum ama Tamay hiç sesini çıkarmadan dediklerimi yaptı. Arabadan inince bacaklarımı salladım ve çantamdan cüzdanımı çıkardım. “Siz bekleyin, ben alıp geleyim.”

İçeri girip üç tane kahve siparişi verdim ve biri arkamdan bağırdı. “O üç taneyi altı yapalım.”

Kasadaki kız bir bana bir arkamda zebella gibi dikilen Karza’ya baktı. “Onlar da mı paket olacak?”

Karza başıyla onaylayınca ödemeyi aldı ve kahveleri hazırlamaya koyuldu.

“Sonat hayatta sade kahve içmez,” dedim bekleme tezgâhına doğru ilerleyerek. Tezgâha arkamı dönüp hafifçe yaslandım.

Karza da ellerini cebinden çıkarmaya bile tenezzül etmeden yaklaşıp hemen karşımda dikildi. “Bugünlük idare etmesi gerekecek.”

“Geziye geleceğini düşünmemiştim,” dedim bakışlarımı kaldırarak.

Geniş omuzlarını bir yukarı bir aşağı oynattı. “Konuşmadığımız için ben de tereddütte kaldım ama sonuçta beni çağıran kişi sen değildin, Güz’dü.”

Gözlerimi kıstım. “Bahaneye bak. Beni sinir etmek için gelmediysen benim adım da İklim değil.”

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. “Adın İklim değil zaten, Buz Perisi.”

Takma ismimi son bir haftadır ilk defa kullanmıştı. Yutkunarak dayandığım tezgâhtan kurtuldum. “Gittiğimizde sana en uzak odayı seçeceğim.”

“Bana bir iyilik yapmış olursun.”

“Ve haberin olsun, beraber üç gün geçirecek olmamız aramızın düzeldiği anlamına gelmiyor.”

“Kesinlikle aynı fikirdeyim.”

“O halde minimum iletişim kurma konusunda anlaştık mı?”

Sonunda elini cebinden çıkarıp uzattı. “Üç gün boyunca diğerlerinin tatilini de berbat etmemek için kavgaya etmemeye ve gerekmediği sürece birbirimizle muhatap olmamaya anlaşalım mı?”

Gayet makul bir anlaşmaydı. Kavgaya da etmeyecektik, muhabbet de. Hepimizin bulunması gereken ortamlardaysa bu anlaşmaya sa-

dık kalarak mesafemizi koruyacaktık. Doğrusunu söylemek gerekirse her şeyin bir anda bu hale gelmesine aldırmadığı için Karza'ya imrenmiştim. Ona soğuk davrandığım için kırgın bile değildi. Yalnızca uyum sağlayıp umursamamaya devam ediyordu. Bu da bana karşı hislerinin olmadığını bariz bir kanıtıydı. Peki bu kanıt ne anlama geliyordu? Duygularımı bastırma konusunda haklı olduğuma. Anlaşmasını kabul ederek uzanıp elini sıktım. Teni tenime değdiği anda minik bir kıvılcım avcumun içinden yayıldı.

“Paketleriniz hazır.”

İkimiz de aynı anda ellerimizi çekerek kendimize ait olan paketleri kaptık ve yeniden arabalarımızın yolunu tuttuk.

Bölüm 35

Bungalovlar tam da Güz'ün tarif ettiği gibiydi. Altı tane yan yana bungalov vardı ve hepsi de birbirinden yüksek çitlerle ayrılmıştı. Bizim bungalovumuz ise en uzak, en kuytuda olardı. Bungalova arka tarafından giriliyordu ve bizi önce salon karşılıyordu. Salon loş bir aydınlatmaya sahip olan tahta duvarlardan ve aynı renkte parkeden oluşuyordu. Küçüktü, özellikle de altımız birden oturmak istediğimizde sıkışık oturmamız gerekcekti ama ev gibi bir hissi olduğunu da kabul etmeliydim. Oturma takımının yanında bir televizyon ve yemek masası vardı. Mutfak, uzun ama küçük bir tezgâhtan oluşuyordu ve üzerinde su ısıtıcısı, kahve makinesi, küçük bir ocak vardı. Televizyonun altındaki şömineyi de biraz geç fark etmiştim.

Herkes salonu incelerken ve çantalarını sağa sola atarken ben de bahçeye bir göz attım. Isıtmalı havuz oradaydı ve tahmin ettiğim gibi küçük ama çekici görünüyordu. Onun dışında koyu gri koltuklar ve bir ateş çukuru vardı. Etraftaki tüm ağaçların üzeri en az iki üç santimlik karla kaplıydı. Normalde fotoğraflarda yemyeşil görüldüğüne yemin edebileceğim tüm işletme bembeyaz bir örtünün altında kalmış gibiydi.

Görevliler eşyalarımızı şimdilik altta bırakabileceğimizi söyleyerek bizi asma üst kata yönlendirdi. Yukarıya, mutfakın hemen yanındaki ahşap merdivenlerden çıkılıyordu. Önden Güz ve Tamay fırlarken Sonat bacağı yüzünden şimdilik aşağıda kalmaya karar verdi.

Merdivenlerden çıktığımızda önce bir kapı bizi karşıladı. Ardından sağa dönerek iki kapıyla daha karşılaştık. Bize etrafı gösterirler-

ken şaşkınlıkla bir kapı daha görmeye çalıştım. Ama yoktu. Hızla Güz'ün koluna yapıştım. "Dört oda olacağını söylediğini sanıyordum."

Gözlerini suçlu bir ifadeyle kaçırdı. "En büyük bungalov buydu."

"Güz," dedim dişlerimi sıkarak. "Seni öldüreceğim."

Yutkundu. Etrafa bakındı ve sonra yanağıma kocaman ıslak bir öpücük kondurdu. Bunun beni yumuşatma girişimi oluğunu biliyordum ama işe yaramamıştı. Dört ayrı oda olacağına söz vermişti ve şimdi ya Karza ya da ben salondaki koltuklarda yatmak zorunda kalacaktık. Bunun tartışmasını yapacak olmak bile gerilmem için yeterliydi.

Tur bittikten sonra –zaten küçük bir bungalov olduğu için uzun sürmemişti– bizi yerleşebilmemiz için rahat bıraktılar ve sabahları kahvaltı servislerinin olduğunu da belirterek gittiler. İlk işimiz eşyalarımızı çıkarıp yerleştirmek olmalıydı ama Karza'yla aynı odayı kapmaya çalışacağımızı bilerek duraksadık.

"Tamam, ben şimdi her şeyi ayarlayacağım," dedi Güz neşçyle. "Merdivenlere en yakın odayı Sonat'la biz alıyoruz çünkü Sonat'a çok fazla yol yürütmeyelim. İlerdeki iki odadan sağdakini Tamay'la Kerem alsın. Orası biraz daha karanlıktı, Tamay karanlık ambiyansları sever. Kalan tek odayı da..." dedi ama sözünün devamını getirmedi. Havaya makas atsak ortadan ikiye ayrılacak yoğunlukta bir sessizlik hâkimdi. Herkes halinden memnun görünüyordu. İki kişi dışında. Güz bana ve Karza'ya bakarak kaşlarını kaldırdı. Aynı anda Karza'yla birbirimize dönüp aynı cümleyi kurduk. "Ben aşağıda yatarım."

"Hiç gerek yok Buz Perisi," dedi Karza eliyle odayı işaret ederek. "Sen odada rahat rahat kal, ben aşağıda uyurum."

"Bahçeye bakıp karları izleyerek uyumak varken sıkıcı odayı bana satamazsın. Sen odaya geç, ben aşağıda yatarım."

Gülümsedi. "Salonda nasıl doğru düzgün üstünü değiştirip vakit geçireceksin? Ortak alan orası. Belki benim uyuma problemim var

ve sabahın üçüne kadar tuhaf videolar izleyip her on beş dakikada bir çay yapmadan duramıyorum? Odayı sen al işte, daha rahat edersin.”

“Karza...”

İsmiini söylediğim anda Tamay gürültülü bir şekilde ofladı. Üsrüme hışımla yürüyerek bir adım geri çıkmama sebep oldu. “Odaya geç işte İklim!” diye bağırarak çantamı elimden kaptı ve odanın kapısını açıp içeri fırlattı. Evet, fırlattı. Neyse ki içinde makyaj malzemelerim dışında kırılacak bir şey yoktu.

Üç odanın girişi de birbirine yakındı. Bu nedenle konuşmalar ve adım sesleri bile rahatlıkla diğerlerinden duyuluyordu. Hızlıca çantamı boşaltıp kıyafetlerimi karladım. Zaten iki gecemizi de dört duvar içinde geçireceğimiz için fazla bir şey almamıştım. İç çamaşırlarımı çantanın içine geri koyarak diğerlerini buruşmamak üzere özenli bir şekilde ayırdım. Yaklaşık on dakika sonra Güz’le Sonat’ın odasına geçtim. Onların iki ayrı yatağı vardı. Benim odamdaysa çift kişilik tek bir yatak bulunuyordu.

“Bana kumpas kurdun,” dedim, Güz tıpkı benim gibi kıyafetlerini ayırırken.

Sonat sırtarak bir bana bir Güz’e baktı. Gözlerinde imalı bir ifade vardı. “Dur bir saniye,” dedim sesimi alçak tutmaya dikkat ederek. “Sen de bu işin içindesin!”

Ellerini masumluğunu belirtircesine kaldırdı ama dudakları tam aksini söylüyordu. Yüzündeki muzip gülümsemeye her an kafa atabiliydim. “İkiniz de bunu bilerek planladınız değil mi? Beni Karza’yla aynı odaya koymaya çalıştınız!”

Güz, “İklim saçmalama lütfen,” derken Sonat onunla aynı anda konuştu.

“Evet, biz yaptık.”

Güz’ün yalanı ortaya çıkmıştı. Kıvırcık saçlarını savurarak Sonat’a ölümcül bir bakış fırlattı. Sonat da elleriyle beni gösterip omuzlarını silkti. “İklim’den bahsediyoruz benim zekâ küpü kardeşim, eninde

sonunda anlardı. Ne kadar erken yüzleşirse Karza'yla yakıştıkları gerçeğini de o kadar hızlı kabullenir.”

Başımı ihanete uğramış birinin ağır hareketleriyle iki yana salladım. “Neden peki? *Canım arkadaşlarım*, neden beni baş düşmanım la aynı odada yatırmak için bu kadar çabaladınız? Üstelik birimizin salonda yatmak isteyeceğini düşünemediniz mi?” Canım arkadaşlarım derken alaycı bir ton kullandığımdan emin olmuştum. Üstelik sırf yakıştığımızı düşündüğü için bizi aynı odaya koymanın mantığı da neydi? Güz bazen hayatındaki insanlara kendi küçük tiyatrosundaki karakterler gibi davranıyordu.

Güz iç çekerek uğraştığı kıyafetleri bıraktı ve yatağına oturdu. “Öncelikle aranızın düzelmesi için birbirinize maruz kalmak zorunda olduğunuzu düşündüm.”

“Zaten maruz kalıyorum!” diye bağırdım kendimi tutamayarak. Ardından yeniden sesimi alçalttım. “Haftanın altı günü. Saatlerim onunla geçiyor,” derken gözlerimi kocaman açtım. “Saatlerim!”

“Evet ama o başka.” Ilımlı bir şekilde başını salladı. Destek istemesine abisine baktı. “O sırada muhabbet etmek zorunda kalmıyorsunuz. Ya da kimin odayı alacağı konusunda olduğu gibi sorunları çözmek için çabalamıyorsunuz.”

“Yani birimizin koltukta yatacağını bile bile de olsa üç oda ayarladın, öyle mi?” Yalnızca başıyla onayladığında gözlerimi kıstım. “Ya iki geceyi de koltukta geçirecek kişi ben olsaydım, o zaman ne olacaktı?”

Güldü. O gülerken Sonat da Güz’ün yanına gelip elini kız kardeşinin omzuna yerleştirdi. “Ne kadar nefret etsen de çocuk bir centilmen olarak yetiştirilmiş. İkimiz de odayı senin alacağını biliyorduk.” Yüzlerindeki zafer ifadesi daha da delirmeme sebep olacaktı.

Yumruklarımı sıktım ve sakinleşmek için derin nefesler alıp verdim. “Bu konuyu Ankara’ya döndüğümüzde konuşacağız. Ama bilginiz olsun...” İşaretparmağımı havaya kaldırıp ikisinin arasında tehditkâr bir şekilde salladım. “İntikamım acı olacak.”

Azar yiyen küçük çocuklar gibi başlarını sallayıp sessiz kaldılar. Güz ellerini kucağında birleştirmiş, dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bunu yaptığında pürüzsüz yanakları daha da şirin durduğu için gözlerimi kaçırdım. Gardımı indiremezdim. Sonat da sessiz kalmayı tercih ederek beni izlemeye karar vermişti. Ben de bunun üzerine odalarından ayrılarak hemen kapının yanında durdum, sırtımı duvara yaslayıp derin bir nefes verdim.

“İşe yarayacak,” dediğini duydum o sırada Sonat’ın.

Güz de ekledi. “Biz var ya, bu işte çok iyiyiz!” Ardından bir beşlik çakma sesi geldi.

Parmaklarımla gözpınarlarımı ovuşturarak odamın yolunu tuttum. Kimbilir arkamdan daha neler çevireceklerdi. Hazırlıklı olmalıydım.

Bölüm 36

Yansıtmalı televizyonda yalnızca birkaç tane film vardı. Televizyon, hiçbir film izleme platformunu desteklemediği için bu filmlerden birini izlemek zorundaydık. Şansımıza Sonat film izleme planını çoktan yapmış ve hazırlıklı gelmişti. Çantasına kocaman plastik kaplar ve birkaç paket mısır eklemeyi de unutmamıştı. Seçimimiz son derece sınırlı olduğu için ve Güz şiddet içerikli bir film izlemek istemediği için (bu zaten beş filmden dördünü elemeyi başarmıştı) *Aynı Yıldızın Altında*'da karar kıldık.

“Kız filmi mi izleyeceğiz?” diye sordu Kerem, Sonat mısırlarımızı hazırlarken. Altı kişilik mısırı yalnızca iki tencere kullanarak patlatmaya çalıştığı için bir süredir onu bekliyorduk.

“Kız filminden kastın ne?” Tamay bir anda sırtını dikleştirmiş, ciddileşmişti.

Kerem sıırıttı. “Bilirsin işte, kızların sevdiği filmler. Genelde aşk konulu olur. Kavuşamayan âşıklar, kavuşan yılışık âşıklar, liseli âşıklar, üniversiteli âşıklar... Pijama partilerinde falan açıp izlersiniz ya.” Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki ağzım açık kalmıştı.

Tamay'ın bu çocuğu nereden bulduğunu bilmiyordum ama biraz sığ birine benziyordu. Kızların yalnızca alışveriş ve makyajdan konuşabildiğini zanneden tiplerden olmalıydı. Ama karşısına geçip tarih, siyaset, ekonomi veya felsefe gibi alanlarda konu açsan sohbe te tek cümle katkıda bulunamazdı. Kendi yaratukları ve değıştirmek için biraz olsun çabalamadıkları ataerkil düzende yerini bulmaya çalışan

kadınları da küçümsemişine adım kadar emindim. Hatta, *Madem erkekler daha zeki değil neden tüm bilim insanları erkek?* şeklinde argüman ürettiğini onun dudaklarından duyar gibiydim. Derinlik seviyesi bir çay kaşığınıniki kadardı muhtemelen.

Güz ve Tamay'la aynı şeyi düşündüğümüze emin olarak birbirimize şaşkınlıkla baktık. "Sen şimdi pijama partisi dediğin şeyde iç çamaşırlarımızla yastık savaşı yaptığımızı falan da zannediyorsundur. Tüylerin havada uçuştüğünü falan," diyerek kıkırdadı Tamay. Umursamaz, küçümseyici bakışları odaya hâkim oluvermişti.

Kerem'in gülümsemesi soldu. Gözleri ağır ağır açıldı ve yutkundu. "Öyle yapmıyor musunuz?" Sihrin gerçek olmadığını öğrenen küçük bir çocuk gibi dumura uğramıştı. Sevdiği kitap karakterlerinin hiçbir zaman gerçek olamayacağının farkına varmış gibi büyük bir dehşetle bakıyordu Tamay'a. Ya da aslında ona alınan civcivlerin bir gün ansızın ortadan kaybolup sonsuza kadar mutlu olmak üzere herhangi bir çiftliğe götürülmediğini öğrenmiş gibiydi.

Kerem'in tepkisinin üzerine Tamay da şaşırmıştı ve ne diyeceğini bilemedi. "Yani, şey, demek istediğim..." diye başlayarak durumu toparlamaya çalıştı.

O bir şeyler gevelerken Güz eğilip kulağıma fısıldadı. "Çocuk az önce gözlerimizin önünde kısa devre yaptı."

Güldüm. Tam o sırada Karza'yla göz göze geldik. Sırtarak beni izliyordu. "Bizi mi dinliyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

İstifini biraz olsun bozmadı. "Üç metrekarelik bir alanda oturuyoruz. Sizi duymamam imkânsız Buz Perisi."

Burnumu kırıstırıp gözlerimi kaçırdım. Karza'yla bu soğuk savaşı sürdüreceksam laf dalaşına bile girmeyeceğime dair söz vermiştim kendime. Çünkü mantıksız bir şekilde, laf dalaşlarımız bile bizi birbirimize yaklaştırmayı başarıyordu. En iyisi sessiz kalmaktı.

"Mısırlar hazır!" İki devasa mısır kabı gözlerimin önünden geçerken irkildim. Devasa derken şaka yapmıyordum. Kucağımdaki mısırın bir süre beni tehdit ettiğine yemin edebilirdim. Bir legenden

yemekten farksız olacaktı. Beynim otomatik olarak Sonat'ın ne kadar yağ kullandığını hesaplamaya koyuldu.

“Eline sağlık,” diye mırıldandım. Sonat memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. Üzerindeki dar, gri kazağın yakasını çekiştirdi. Mısır pişirirken sıcaklamış olmalıydı. Nazik bir şekilde boğazını temizlediğinde kaymamı işaret ettiğini fark ettim. Güz’e doğru kayarak Sonat için yer açtım. Köşeli koltuktaki oturma düzenimiz şöyleydi: Sonat, ben, Güz, Tamay, Kerem ve Karza. Herkesin kucağında kendi mısır vardı. İçeceklerimiz orta sehpa sıralanmıştı.

“Herkes hazır mı?” diye sordu Güz kumandayı eline alarak.

Tamay bir anda ayağa fırladı. “Bir saniye!” Yukarı çıkıp iki battaniyeyle döndü. Birini Sonat, ben ve Güz’e ayırırken diğerini Kerem’e fırlattı. Zaten loş bir ortam olmasına rağmen ışıkları söndürdü. Odayı aydınlatan tek ışık kaynağı olarak şömine kalmıştı.

Güz kumandayı kaldırıp bir tuşa bastı. Yapım stüdyosunun trompet ve baterinin harmanlanmasıyla oluşan klasik gürültünün ardından dört beş saniyelik bir sessizlik oldu. Ardından tam da bir gençlik filmine yakışacak hareketli, iyimser bir müzik eşliğinde film başladı.

İlk on beş dakika boyunca bile Karza’ya bakmadan yapamıyordum. Ekрана bakıyordum tabii ama köşeli bir koltukta oturduğumuz için o da görüş alanımdaydı. Şöminenin sıcak ışığıyla renk değiştiren açık kahverengi saçları koyu turuncumsu bir renk almıştı. Ellerini bir mısırına, bir ağzına götürürken parmaklarının ne kadar düzgün ve nazik hareket ettiğine dikkat ettim. Antrenmanlarda fark ettiğim bir şey varsa o da Karza’nın hem cildine hem de ellerine çok özen göstermesiydi. Tırnakları her zaman yeni kesilmiş ve tertemizdi. Yüzüyse sürekli pürüzsüz görünüyordu.

Ama onu hâlâ çözemiyordum. Hayır, onu değil, ona karşı hissettiklerimi çözemiyordum. Centilmenliği hoşuma gidiyor ama kendini beğenmiş tavırları sinirimi bozuyordu. Tonya’yı sahiplendiğimiz zaman gözümdeki yeri neredeyse arşa çıkmışken onu Sevina’yla

görmek kalbimi parçalamıştı. Masum bir enerjisi yoktu. Çaba istediğinin titreşimlerini hissetmemek imkânsızdı. Kendine güvenen, yakışıklı, uzun boylu ve en önemlisi de saygılı biriydi. Tabii bu saygı çerçevesine yıllarca birbirimize uyguladığımız zorbalıkları katmıyordum. Orası bambaşka bir konuydu.

Partnerliğimiz boyunca bir kere bile bana rahatsız hissettirmemişti ve Sonat sakatlandıktan sonra en çok korktuğum şeylerden biri bu olmuştu. Sasha'nın bana güvende hissetmeyeceğim bir partner bulmasından ölesiye korkmuştum. Buz pateninde partnerler arası güven ve kimya önemliydi. Ben ikisini de Karza'da bulmuştum ve bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

Ondan hoşlandığımı düşünmek bile çılgıncaydı. Yalnızca bunu aklımdan geçirdiğimde dahi beynimin bir tarafı bana aptal olduğumu haykırıyordu. Kendimi kandırmak istemediğim kadar kendimi anlayamıyordum da. Ve bu, onu her gördüğümde kafamın karışmasına sebep oluyordu.

Derin bir nefes alarak filme odaklanmaya çalıştım. İçeceklerden gelen sesler ve patlamış mısır çıtırtıları işimi daha da zorlaştırıyordu. Ben hariç herkesin pürdikkat izlemesiye cabası oldu. Ses çıkarmamak ve iki saat boyunca kimseyi rahatsız etmemek için battaniyemin içine iyice gömülerek Karza hakkında düşünmemeye karar verdim. Düşünmemeye çalıştıkça zihnimi daha derinden işgal etti. Gözlerim sürekli ona kayıyor, hiçbir şey yapmamasına rağmen çekici görünmesinin sebebini anlamaya çalışıyordum.

İki saat, diye hatırlattım kendi kendime. İki saat sonra serbestsin.

Bölüm 37

Işıkları açtığımızda beşimiz birbirimize ağlamaktan kızarmış gözlerle bakıyorduk. Ağlamayan tek kişinin kim olduğu barızdı. Kerem.

“Duygusuz musun?” diye çıkıştı Güz yastığını ona fırlatıp.

Kerem ağlamadığı için gurur duyarcasına bizim ifadelerimize gülüyordu. “Duygusuz değilim. Yalnızca film çok saçmaydı. Sonu tahmin edilebilirdi. Karakterler yüzeyseldi. Hiçbirini hissedemedim.”

“Olay sonu değildi ki!” Güz tam devam etmek üzere sesini yükseltmişti ki aniden durup vazgeçti. Kerem’le tartışmasının hiçbir mantığının olmadığını kabullenmiş gibi bir anda sustu. Pili bitmiş bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Tamay esnedi. “Saat on bire geliyor.”

“Yok artık, uykun mu geldi?” dedi Sonat şaşkınlıkla.

“Hey, tüm yol araba kullandım, tamam mı? Yorgunum.” Dudaklarını büzerek gözlerini yavaşça kapatıp açtı.

“Anca üç saat sürdü yol. Gören de tüm gün araba kullandın zanneder.”

“O zaman uyku vakti!” diyerek Kerem tek hamlede Tamay’ı kucaklayıverdi. “Herkes iyi geceler. Sabah görüşürüz.” Biraz olsun sarsmadan Tamay’ı kolaylıkla üst kata çıkardıktan sonra kapılarının kapandığını işittim.

Güz de onların ardından ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırarak esnedi. Hayatım boyunca gördüğüm en sahte esnemeydi. “Biz de mi yatsak Sonatçığım? Yarın güzel bir havuz günü için dinlensek iyi olur.”

“Benim daha uykum gelmedi ya,” dedi abisi dalgın dalgın. Ardından Güz’le göz göze geldiler ve ifadesi anında değişti. “Gerçi haklısın, dinlensek iyi olur!” Artan mısır kaplarından birini kucakladı. Güz onu kolundan çekiştirirken son anda içeceğini de almayı başarıp tek ayağıyla zıplaya zıplaya merdivenlerin yolunu tuttu.

Ofladım. İç çektim ve dirseklerimi dizlerime yerleştirip şakaklarımı ovdum.

“Güz’le Sonat biraz tuhaf mı davranıyor, bana mı öyle geldi?” diye sordu Karza boş kâseleri ve bardakları tezgâha toparlarken. Herkes bir anda kaçtığı için tüm iş bize kalmıştı.

“İkisini de öldüreceğim,” dedim kendi kendime. En azından kendi kendime dediğimi sanıyordum ki Karza dönüp gülümsedi.

Çekip yatağıma gidebileceğimin farkında olsam da tüm bulaşık işini Karza’ya bırakmamak için ben de birkaç bardağı götürmeye karar verdim. Bu süre boyunca hiçbir şey söylemeden işimizi yaptık. Sessizce anlaşmışız gibi Karza bardakları yıkarken ben de onları durulama görevini devraldım.

“Benimle neler olup bittiğini konuşmaya hazır mısınız?” diye sordu en sonunda Karza.

“Ne hakkında?”

Sessiz kaldık. Karza bir bardağı daha köpüklemeye başladı. “Son bir hafta hakkında. Bizim eve gelip kapıdan döndüğünden beri bir tuhafısın. Stresli olduğunu düşünerek üstüne gelmek istemedim ama bu konuda konuşmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedim. *Konuşacak çok fazla şey var.*

Durulanmaya hazır olan bardağı uzattı. Bunu yaparken gözlerimin içine baktı. “Bence var.” Bardağı tamamen bırakmadan uzun bir bakışmanın içinde buldum kendimi. Gözleri gözlerimden dudaklarıma ve yeniden gözlerime kaydı. İfadesi ne sinirli ne de sitemliydi. Tamamen samimi bir şekilde bakıyordu.

“Sana soğuk davrandığım için neden kızgın değilsin?” diye sordum bardağa odaklanarak.

“Neden kızgın olayım ki? İsteddiğini hissetmekte özgürsün Buz Perisi. Ama sebebini konuşmak, öğrenmek istiyorum. Yanlış yaptığım bir şey varsa bunu düzeltebilirim.” Gülümsedi.

Hafifçe kıkırdadım. “Yıllardır birbirimize yaptığımız zorbalıklar hariç herhalde. Onları düzeltmeye karar verirse çok işimiz var.”

Kısa bir sessizlik oldu. Bu dakikaları ne yapmam gerektiğini çözmeye çalışarak harcadım. Ona sebeplerimi anlatmalı mıydım? O kadar dengesiz davranıyordum ki kişilik bozukluğum olduğunu falan düşünüyor olmalıydı.

“Bu açıklama sana biraz tuhaf gelecek.” Evet, madem bu noktaya kadar gelmiştik. Doğruları söyleme vaktiydi.

“Dinliyorum.” Elindeki bardağı ve süngeri bir kenara bırakıp ellerini kuruladı. Kalçasını tezgâha dayayarak bana döndü. Tüm dikkatini söyleyeceklerime vermişti.

“O gün evine geldiğimde amacım aramızı düzeltmekti. Düzeltmek derken tüm düşmanlığımızı geride bırakmayı kastediyorum. Artık birbirimize laf sokmamızı istemiyordum. Ve doğrusunu söylemem gerekirse vakit geçirdikçe kafamdaki Karza’yla partnerim olan Karza’nın farklı insanlar olduğunu fark ettim.”

Gırtlığından hafifçe bir düşünme nidası çıktı. “Bunu ben de düşündüm.”

“Neyi?”

“Yıllarca kafamda kodladığım İklim’le gerçek İklim’in farklı olduğunu.”

“Nasıl farklı?”

Düşünmek için birkaç saniye kullandı ve bu süreçte gözlerini üzerimde gezdirdi. “Seni küçüklüğümden beri hep yenmem gereken bir insan olarak görmüştüm. Özellikle partner olarak Sonat’ı seçtiğinde tek amacım seni geçmek oldu. Seni geçmek için daha fazla çalıştım. Seni yenmek için neler yaptığını, nasıl çalıştığını detaylı bir şekilde analiz edip hep daha fazlasını yapmaya çalıştım. İklim beş saat çalışıyorsa ben altı saat çalışmalıydım.”

İç çekip hafifçe güldü. “Daha da kötüsü, bu hırslım annemle babamın hoşuna gitmişti. Bu kadar istekli bir şekilde buz patenine gittiğimi, senden iyi olmak için deli gibi spor yaptığımı fark ettiklerinde bunu desteklediler. Hiçbir sözleri beni senin kadar motive etmiyordu. Bu yüzden özellikle lise zamanında sürekli bizi karşılaştırmaya başladılar. Her yarışma sonrasında eve geldiğimde neden benim ikinci ve senin birinci olduğunu sorguluyorlardı.”

Kollarını göğsünde bağladı ve derin bir nefes aldı. “Sanırım onların da desteğiyle yaptığım şeyin doğru bir şey olduğunu düşündüm. Odama o fotoğrafı asan kişi ben değildim, babamdı.” Bunu söylediği anda gözlerini ilk defa kaçırdı. “Tüm o madalyaların altında senin fotoğrafını görmenin beni daha da motive edeceğini düşünmüştü. Bu yüzden senden nefret ettim.”

“Karza,” dedim sakın ve düşünceli bir şekilde. “Bu yüzden mi seni hep benim gittiğim okullara yolladılar?”

Etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıp sırtıttı. “Çok doğru bir tahmin. Sana ne kadar maruz kalırsam o kadar ileriye gideceğimi düşünüyorlardı.”

“Ve sen de benden nefret ettin.”

“Senden ölesiye nefret ettim İklim. Senin hayatımdan çıkıp gitmen, yüzünü bir daha görmemek için her şeyi yapardım.”

Anlayışla başımı salladım. Şaşırdığım söylenemezdi.

“Ama artık öyle hissetmiyorum.”

“Bu değişimi sağlayan ne oldu?” Ona nazik mi davranmıştım? Benim hakkımda farklı bir şeyler mi öğrenmişti? Yoksa içimde bağırarak minnacık bir parçanın umduğu gibi benden hoşlanmaya başlamış olabilir miydi?

“Bir anda olmadı. Sadece bir şey tetiklemedi yani,” diyerek yeniden göğsünde bağladığı kollarını serbest bıraktı. “Büyüdükçe ve olgunlaştıkça senin bir suçunun olmadığı ve bu kadar nefreti hak etmediğin sonucuna vardım.”

“Ama gıcıklık yapmaya devam ettin.” Gözlerimi kısıp ıslak duruma havlusunu ona fırlattım.

Karza omzuna yapışan havluya bakıp sırtıttı. “Seninle uğraşmak keyifliydi. Sıkıcı hayatıma renk katıyordun. Hâlâ katıyorsun. Hep kattın.” Havluyu omzundan alıp nazikçe katladı ve tezgâhın üzerine bırakıp sırtıttı. “Şimdi sıra sende.”

“Ne sırası?”

“Anlatma sırası. Hâlâ son bir haftadır olan bitenleri anladığım söylenemez.” Kaşlarını *hadi başla* dercesine kaldırdı.

“Şöyle ki,” dedim ve anında turnaklarımı yolmaya başladım. “Dediğim gibi o gün seninle vakit geçirmek ve arkadaş olmak için gelmiştim. Ama kapıyı açan kişi Sevina olunca afalladım.”

“Kıskandın mı?” diye sordu sırtarak.

“Hayır,” diye yanıtladım. Sahiden de kıskanmamıştım. Bu meselemin kıskançlıkla hiçbir alakası yoktu. “Hayal kırıklığına uğradım. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi seninle vakit geçireceğim için heyecanlanmış, makyaj yapmış ve çok sevdiğim bir elbisemi giymiştim. O hediyeleri gördüğündeki tepkine şahit olmayı çok istemiştim. Özen gösterdiğim ve üzerine düşündüğüm bir plandı yani.”

Başını salladı. “Bunu gayet iyi anlayabiliyorum. Senin yerinde olsam ben de biraz bozulurdum. İkinci sebep ne?”

“İkinci sebep de benden bir şeyleri gizlediğini düşünmem. Sevina o gün benim senin evine gelmemle ilgili bir şeyler zırvaladı. Ve bu partnerliği bırakma muhabbetinize neyin yol açtığını da bilmediğim için sinirlendim. Benden sakladığın bir şeyler olmasına kırıldım. Çünkü Sevina’yla aranızda ne olursa olsun, bunu olgunlukla karşılayabileceğimi düşünüyordum.” Tırnaklarımı iyice yolduğum için son cümleden sonra yanlışlıkla canımı fazla acıttım. Yüzümü buruşturup parmağıma baktım. Kanamıyordu ama kızarmıştı.

Tam o sırada Karza uzanıp tek eliyle iki elimi birden yakaladı. Dokunduğu noktadan bir kıvılcım yayıldı tenime. Nazikçe kendine doğru çekti. İyice tezgâha dayanarak beni kendisine yaklaştırdı.

Gözlerimin içine baktı. “O gün beklenmedik bir şekilde Sevina’yla karşılaştığın için üzgünüm. Annesiyle büyük bir tartışmaya girdikleri için gidecek başka bir yeri yoktu. Tek arkadaşı benim. Bu yüzden aramadan direkt olarak bana geldi ve senin gelip gelmeyeceğini sordu. Sanırım annesiyle kavga ettiğini falan öğrenmeni istemiyordu. Ortada gizli saklı dönen hiçbir şey yoktu. Sakinleşene ve kendini iyi hissedene kadar bizde kalabileceğini söyledim. Zaten annemle babam da onu yakından tanıdıkları için bir sorun olmadı.”

Derinden gelen sesi o kadar tok ve yavaştı ki sakinleştirici bir etkisi vardı üzerimde. Kelimelerini özenle seçiyor, her cümlesini söyledikten sonra onu dinlediğimden emin olmak ister gibi ifademi süzüyordu.

“Partnerlik muhabbetine gelecek olursak da,” dedi ve ellerimi kırptırdığımı fark ederek tırnaklarıma davranmayayım diye daha sıkı sıkı tuttu. “Sevina’yla partnerliği bozmamızın sebebi Sevina’nın özel hayatıyla ilgili bir durum. Bu yüzden sana anlatamadım. Artık partnerim olmasa da arkadaşım olduğu için kararlarına ve sırlarına karşı saygı duymalıyım.”

“Belki bir ara onunla konuşabilirim,” dedim düşünceli bir tavırla. Karza artık benimle kaydığı için –her ne kadar onu sevmesem de– kariyerine karşı bir sorumluluk hissediyordum. Vicdan azabımı dindirebilmek için boş bir vaktimde yüz yüze konuşmam çok iyi olurdu.

“Bence bu harika bir fikir.”

Dudaklarımı dişlerimle soyup gülümsedim. Dikkatini dudaklarıma çekmiştim istemeden. Gerginliğim her hareketimden belli oluyordu ve bunu Karza da fark etmişti. “Tırnaklarınla oynama diye ellerini tuttum Buz Perisi ama dudaklarını yolmaman için farklı yollara başvurmam gerekebilir. Bence dur.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl bir yol?”

“Seni öpmek gibi bir yol.” Bunu söylediği gibi muzip gülümsemesi eşliğinde bir gözlerime bir dudaklarıma baktı. Ama hareket

etmedi. Ne beni kendisine doğru çekti ne de öne eğildi. Yalnızca gözleri gezindi üzerimde.

Biraz kızarmıştım ama bunu belli etmek istemiyordum. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bu gece için yeteri kadar muhabbet etmiştik. Hislerim hakkındaki konuşmayı başka bir zamana erteleyebilirdik. Bir adım geri çıkarak ellerimi onunkilerden kurtardım. Karza da kendini tezgâhtan kurtararak dikleşti.

“Barıştık mı şimdi?” diye sordu gülümseyerek.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım onu. Elbette barışmıştık ama yelkenleri hemen indirmeye gerek yoktu.

“Seni kırdığım her cümlem için sana mavi bir gül alsam barışır mıyız?”

“Neden mavi?”

“En sevdiğin renk olduğu için.” Kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadıktan sonra ekledi. “Sen bana beyaz gül hediye ettin. Beyaz barışı temsil ediyor. Mavi de imkânsız başarmak anlamına geliyor.”

“Araştırdın mı sen bunları?” Mavi gülün anlamını bilmesi şaşırtıcıydı. Ya araştırmıştı ya da uyduruyordu.

Ama Karza cevap olarak yalnızca gülümsedi ve gözlerimin içine baktı. “İyi geceler Buz Perisi.”

Bu gecenin burada sona erdiğini anlamak için başka bir işarete ihtiyacım yoktu.

“İyi geceler Karza.”

Bölüm 38

Ellerim buz kesmişti. Karza'nın söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu. Beni öpmekten bahsettiği anda kalbim teklemişti. Söylediklerinde içten miydi? Sevina'yla olan açıklamalarının hepsine inanıyordum. Karza kötü sayılabilecek onlarca özelliğinin yanında yalancı biri değildi. Özellikle de kaybedeceği hiçbir şey olmadığı için yalan söylemesinin de bir mantığı yoktu. İnsanlar bir çıkarları varsa yalan söylerdi.

Fotoğraf konusunda da onu anlayabiliyordum. Aile tarafından baskılanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Farklı açılardan da olsa disiplinli bir anneye sahip olduğum için babasının fotoğrafını duvarına asması da pek tuhaf gelmemişti açıkçası. Tek fark annemin beni başkalarıyla yarıştırmak yerine kendimle kıyaslamasıydı. Detayları bir kenara bırakırsak ikimizin ailesi de yalnızca zafere ulaşmak için uğraşmıştı. Arkadaşlığımızı umursamaları için hiçbir sebep yoktu. Tabii partner olduğumuzda her şey değişmişti.

Odaya döndükten sonra yarısı silinip gitmiş olan makyajımı çıkarmaya koyuldum. Rujum mısır yerken ve dudaklarımı kemirirken silinmişti. Cilt makyajım zaten incecik olduğu için gün içinde yok olmuştu. Geriye yalnızca göz makyajım kalmıştı ve asla makyajla uyumamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden hızla yüzümü temizledim ve yanımda getirdiğim jelle iyice köpürterek yıkadım. Ardından pijamalarımı giydim ve doğruca yatağa girdim. Bir sağa bir sola dönüp dururken Karza'nın yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ellerimi tutarken attığı hınzır bakışlar bilinçaltımı rahat bırakmıyordu.

Aramızda bir şeylerin olması mümkün müydü? Uzun süredir Karza'nın hissettirdiklerini deneyimlediğim biriyle olmamıştım. Nefretten doğan, tarafların yanlış anlaşıldığı bir aşk... Ne kadar da klişeydi. Ancak klişelerin klişe olmasının bir sebebi vardı. Gerçeklik payları. Tek soru, bu gerçeklik payı bizim aramızda ne kadar geçerliydi? Karza'yla asla ama asla anlaşılamayacağımı düşünüyordum ama bu gece beni öpmesini dilerken bulmuştum kendimi. Küçük randevularımıza zorla gidiyormuş gibi yaparken aslında onlardan keyif aldığımı fark etmiştim. İmkânsız gibiydi ama doğrudu. Karza'yla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Karza'dan hoşlanıyordum. Ve buna hiçbir şekilde inanamıyordum.

Aklımdaki soruların birçoğu cevaplandığı için bundan sonra kendimi kandırmama gerek yoktu. Geleceğimiz için endişe etsem de bunu konuşup halledebilirdik. Bir ilişkiye başlama ihtimalimiz olsa bile yarışma sezonu boyunca bunun sonuçları yıkıcı olabilirdi. Ya bir müsabakadan önce kavga edersek ne olacaktı? Aramızda olup bitenlerin kariyerimizi etkilemeyeceğinden emin olmalıydık. Tüm hayatımı buz pateni üzerine kurmuşken anlık dürtülerin ve duygularımın bu kariyere dokunmayacağından emin olmalıydım.

Sabah Tamay'ın çılgılığıyla uyandım. Ardından odama yaklaşan adımlarını işittim. Dörtnala koşan bir atı andırıyordu ayak sesleri. Bedenim alıştığı için sabah dört civarında uyanmış, sonra kendimi zorlayarak geri uyumuştum ve şimdi gözlerimi açamıyordum.

Kapım savurulurcasına açıldı. Tamay yarı çıplak sayılırdı. Peşinde maskeli bir katil varmış ve ondan kaçıyormuş gibi girdi içeri. Üzerinde yalnızca sutyeni, altındaysa saten, bordo renkli şortu vardı. Siyah saçları saten bir perde gibi dümdüz iniyordu sırtından aşağı. Toka izi bile yoktu. Yüzüme bile bakmadan, "Kar yağıyor İklim!" diye bağırdı

ve pencereme koşarak tek hamlede kalın perdeleri kenara çekiverdi. Kornişlerin kopup kafamıza düşeceğini düşünmüştüm ama sandığımdan daha dayanıklı çıktılar. “Şuna bak!” diyerek ellerini yumruk haline getirip zıplamaya başladı. Kar taneleri süzülerek gökyüzünden yeryüzüne nazikçe inerken Tamay’ın dansına uyum sağlıyor gibiydi.

Gülümsedim ve bulanık görüşümü netleştirmeye çalışarak dışarıyı izledim. Ağaçların hepsinin üzeri bembeyazdı ve kar dün gördüğümüz beyaz örtüyü kalınlaştırmaya devam ediyordu. Kar taneleri neredeyse ceviz büyüklüğündeydi. Doğanın bu dondurucu güzelliği içimde bir hayranlık hissi uyandırdı.

“Hadi kalk!” dedi Tamay neşeyle. “Çok açım, kahvaltı yapalım!”

Kıkırdayarak yatakta doğruldum. Gözlerimi ovuşturdum. “Güzleri de kaldırdın mı?” Tamay’ın bedeninin arkasındaki manzarayı net bir şekilde görmeye çalıştım.

“Hayır,” dedi ve göğsünü işaret etti. “Böyle nasıl gideyim?”

“Doğru,” diye mırıldandım.

“Onları sen uyandırır. Ben de odama dönüp giyineyim.” Minik ama hızlı adımlarla gelip yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu ve odamdan çıktı.

Esnek beyaz bir taytla yumuşak, bol gelen, bebek mavisi bir kapüşonlu geçirdim üzerime hızla. Yine mavi renkli kalın çoraplarımı da taytımın üzerine geçirdim. Ayaklarım yaz kış demeden her zaman çok üşürdü. Odamdan çıkıp Güz ve Sonat’ın kapısını tıklattım, tam açıyordum ki hemen, “Gel!” diye seslendi Güz. Tahmin ettiğim üzere çoktan uyanmışlardı. Güz yastığını yatak başlığına yaslayarak dik konuma getirmiş, kitap okuyordu. Bir Stephen King romanıydı elindeki. Güz gibi minnoş, biraz saf ve duygusal bir kızın en sevdiği kitap türünün romantizm falan olduğunu zannederdiniz. En azından ben öyle düşünürdüm. Ama pofuduk kızımızın zihninde cinayet çözmeye ve kendisini korkutmaya bayılan bir manyak vardı. Korku, polisiye ve psikolojik gerilim tarzında kitaplara bayılırdı.

“İki gün için yanına tuğla gibi bir kitap mı aldın?” diye sordum

başım la kitabını işaret ederek.

“Ne zaman okuyacak vakit bulacağını asla bilemezsin. Üstelik çok heyecanlı bir yerde kalmıştım. Neler olup bittiğini merak ediyorum.”

Sonat başını iki yana sallayarak sırttı. “İşte bu yüzden annem tüm akademik zekâsını Güz’e yüklemiş.” Kendi yatağında kambur durarak şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Nerede görsem tanırdım bu bakışları.

“Sen yeni uyanmışsın,” dedim kendimden emin bir sırıtışla.

Sonat mahmur mahmur başını salladı. “Tamay’ın çığlığına uyandım.” Gözlerini yavaşça açıp kapattı.

“Doğru ya,” dedim ve onların da karı görebilmesi için emin adımlarla cama ilerleyip perdeleri açtım. İkisnin de yüzü anında geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Gözleri parlıyordu. Kocaman kar tanelerinin hepimizi bu kadar mutlu etmesi komikti.

Sonat’ın inebilmesi için Güz’le ona destek olarak alt katın yolunu tuttuk. Tamay ve Kerem çoktan inmişti. Karza da kalkıp gece yattığı koltuğun yastıklarını toparlamış, kenara kaldırmıştı. Ama beni en mutlu eden şey çoktan hazır olan kahvaltı masası oldu.

“Kim hazırladı bunu?” diye sordu Sonat en alt basamağa ulaştığımızda.

Karza elini kaldırıp gülümsedi. “Hazırlamadım aslında. Arayıp kahvaltıyı bizim için buraya hazırlamalarını rica ettim. Biraz homurdandılar aslında ama,” diyerek ellerini masaya uzattı.

Sonat anında dudaklarını yalamaya başlamıştı. “Kanka sen var ya,” dedi ve ellerini birbirine sürttü. “Muhteşem bir insan evladısın.”

Karza kıkırdadı ve bana döndü. “Günaydın Buz Perisi.”

Duraksayıp belli belirsiz gülümsedim. “Günaydın.” Dün olanlardan sonra Karza’yla nasıl konuşacağımı, o yanımdayken nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

“Evet Karzacığım, biz de uyandık. Bize de günaydın,” dedi Ta-

may iğneleyici bir ses tonuyla.

Bunun üzerine Karza utanmış gibi başını hafifçe öne eğdi. Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi. “Hadi o zaman, oturalım.”

Altı kişilik masada bir yanımda Karza, diğer tarafımda Sonat oturacak şekilde yerleştirdim. Karşıma da Tamay gelmişti. Uzun süredir doğru düzgün kahvaltı yapamadığım için bizim için hazırlanan masa gözüme bir ziyafet gibi görünüyordu. Her şeyden altı kişiye yetecek kadar vardı. Çeşit çeşit peynirin olduğu bir peynir tabağı, salam ve sosis, yumurtalı ekmekler, sucuklu yumurta ve sucuksuz yumurta, sigaraböreği, suböreği, paçanga böreği, simit, pişi, patates kızartması, salatalık, domates, portakal, kuruyemişler ve tanımadığım reçel çeşitleri... Bir orduya yetecek kadar yiyeceğimiz vardı. Ama bu kahvaltudan geriye pek bir şey kalmayacağından da emindim çünkü Sonat ve Karza isimli iki kişilik ordumuz vardı.

Herkes yiyecekleri tabaklara paylaştırmaya koyuldu. Tüm yiyecekler altıya rahatlıkla bölünecek porsiyonlarla hazırlanmıştı. Sıra patates kızartması ve böreklerle geldiğinde tabakları tutan Tamay’ı elimle durdurdum. “Ben yemeyeyim,” dedim. “Benim payımı Sonat’a verebilirsin.”

Ama Tamay bir anlığına duraksasa da sözümü dinlememeyi tercih etti. “Şu masaya baksana İklim, her şeyden yemelisin.” Payıma düşen böreklerle kızartma bir anda tabağımda belirivermişti.

Çatal ve bıçak sesleri başlayınca Karza hafifçe kulağıma doğru eğildi. “İstediyini ye, ben eritmene yardım ederim.” Ardından sırtıarak doğruldu ve ağzına bir parça salatalık atıverdi.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım, ardından yemeye başladım. İnsan kahvaltı yaparken yorulabilir miydi? Evet. Sohbet ederek uzun uzun yapılan bir kahvaltının sonunda çiğnemekten ve yutmaktan o kadar yorulmuştum ki biraz arkama yaslanıp çay içmemin bana iyi geleceğini düşündüm. Kahve içmek istesem de Güz tam bir Türk kahvaltısı yaptığımız için sade kahveyle bunu

bozmamamı söylemişti. Onun kararıyla hepimiz ince belli bardakta çaya mecbur bırakılmıştık. Şikâyetim yoktu, termosla getirdikleri çay tazeydi. Onları bitirdiğimizde de nasıl olsa kahveye geçerdik.

Kahvaltının sonlarına doğru, “Keşke elma da olsaydı,” dedi Sonat. “Biraz elma şu an çok iyi giderdi.”

Güz iç çekti. “Boşan da semerini ye.”

“Canımın içi ben iyileşme sürecindeki bir sporcuyum. Sizi bile yerim.”

“Bu kadar yedikten sonra yerin olması imkânsız.”

“İddiaya var mısınız?”

Güz kaşlarını çattı. “Yokum!”

Bunun üzerine Sonat dudaklarını büzüp masanın altına doğru kayd.

“Evet, bu gece partiliyoruz diye tahmin ediyorum,” dedi Karza konuyu değiştirerek. “Akşama kadar ne yapacağız? Herkesin bir planı var mı yoksa beraber mi takılacağız?”

Tamay Kerem’in omzuna elini attı. “Biz yürüyüşe çıkacağız.”

“Bu soğukta mı?” diye sordu Sonat şaşkınlıkla.

Tamay omuzlarını silkti. “Montlarımız yeterince kalın. Siz sıkıcılar doğa yürüyüşünü sevmediğiniz için teklif etmedim. İsteyen gelebilir ama.” Kocaman gülümsedi. Bu gülümsemenin ardından dördümüz birden şiddetle başımızı iki yana sallayınca dudaklarını büzdü. “İyi, siz bilirsiniz. Biz birazdan çıkarız.”

Onay almak için Kerem’e döndüğünde o da başını salladı.

“O zaman birer çay daha...” diye sormaya hazırlandı Güz.

Onun cümlesini ben bitirdim. “Evet, içelim.”

Bölüm 39

Güz tozpembe bikinileri ve çiçekli saç bandıyla yürüyen pamuk şekere benziyordu. Kahvaltıdan sonra ortalığı toparlamıştık ve vaktimiz olduğu için biraz sıcak su havuzunda vakit geçirmeye karar vermiştik. Ne yazık ki Sonat alçısıyla havuza giremeyeceği için yalnızca yanımızda oturacağını söylemişti. Ben de son dakikada çantama atmayı hatırladığım koyu yeşil bikinilerimi giymiştim. Karza ortalıkta yoktu. Bir işi olduğunu söyleyerek Güz'den arabayı rica etmiş ve gitmişti. Nereye gittiğini soramamıştım. Fazla meraklı davranmak istememiştim doğrusu.

“Eee,” dedi Güz ve kıvrıcık saçlarını suya değdirmemeye dikkat ederek bana döndü. Saçlarına tekrar şekil vermeye üşendiği için saten bir tokayla tepesinde toplamıştı. “Dün gece neler konuştunuz bakalım?”

Omuzlarıma kadar gelen suyun içinde ileri geri sallandım. Sonat da Güz'ün bu konuyu açtığını duymuş, telefonunu bir kenara bırakıp dinlemeye koyulmuştu. “Bir şey olmadı,” dedim. Elbette bir şeyler olmuştu ve bunu onlara anlatacaktım ama önce onları biraz daha meraklandırmak istiyordum.

Güz, “Yalancı,” deyince kıkırdadım.

Sonat parmağıyla işaret etti. “Kızardı.” Gözleri kocaman açıldı. “Kızarmaya devam ediyor! Çabuk dökül İklım!”

“Şşş!” diye bağırdım ve ona bir avuç su fırlattım. “Bağıрма.” Karza şu an burada olmasa da her an çıkıp gelebilirdi ve havuz evin diğer

tarafında olduğu için içeri girdiğini fark etmezdik. Konuşmalarımızı duymasını istemiyordum.

“Anlat o zaman,” diye fısıldadı.

“Şu Sevina muhabbetini ve fotoğrafı konuştuk.” İkisi de gözlerini kocaman açarak devam etmem için başlarını salladı.

“Onunla ilgili düşüncelerimi anlattım. O da benimle ilgili olanları anlattı. Birbirimizden neden nefret ettiğimiz hakkında da konuştuk ve hepsinin cevapları gayet mantıklıydı. Bana sinirlenecek hiçbir şey bırakmadı.”

“Ondan hoşlandığını söyledin mi peki?” diye sordu Güz heyecanla.

Başımı iki yana salladım. “Ama elimi tuttu. Çünkü konuşurken tırnaklarımı yoluyordum.”

“Her zamanki gibi,” dedi Sonat gözlerini devirerek. “Başka bir şey olmadı mı?”

Yutkundum. “Bir de ellerimi tuttuğu için dudaklarımı kemirmeye başladım.”

Güz kısa, cılız bir çığlık attı. “Öptü mü? Lütfen öptü de. ÖPÜŞTÜNÜZ MÜ İKLİM?”

Atılıp ağzını kapattım. “Hayır, öpüşmedik. Sadece dudaklarımı kemirmeyi bırakmazsam beni öpeceğini söyledi.”

Güz homurdanınca ağzındaki elimi çektim. “Of, heyecanlanmıştım o kadar. Neden kemirmeyi bırakıyorsun ki? Senin yerinde olsam ve hoşlandığım çocuk bana bunu dese bırak kemirmeyi, tek lokmada koparır yerdim dudaklarımı.” Sonat’la aynı anda yüzümüzü buruşturup birbirimize baktık. Güz de iç çekip suçlu bir ifadeye büründü. “Biliyorum. Kafayı yedim en sonunda. Bunlar hep aşksızlıktan.”

“O kişi bekliyor, hiç merak etme,” diyerek Güz’e umut vermeye çalıştım. Ama depresif bir romantiğe dönüşmüştü anında.

Kalan zamanımızda kendimize odaklanmayı tercih ettik. Sonat bacağını kırdığı günün akşamında keşfettiği bir çevrimiçi fantastik strateji oyunuyla vakit geçiriyordu. Güz ise tamamen benim

varlığını unutarak kitabına dalıp gitmişti. O an yanıma çerezlik bir kitap almadığıma pişman oldum. Havuzun kenarına yaslanıp kitabımı okumayı çok isterdim. Muhabbet edecek birinin olmasını diledim. Hayır, herhangi birini değil, Karza'yı istiyordum. Biraz sıkılmaya başlamıştım ve kendi düşüncelerimle baş başa kalmaktan genelde hoşlanmazdım. Özellikle de bu kadar uzun süre. Zihnimi susturabildiğim tek yer buzdu.

Karza sonunda geldiğinde elinde bir sürü market poşeti vardı. Alışveriş yapmaya mı gitmişti? Sonat onun içeri girdiğini gördüğü gibi telefonunu cebine koyup seke seke yardıma gitti. Havuzla mutfak arasında mesafe olmasına rağmen etraf o kadar sessizdi ki neler konuştuklarını rahatlıkla duyabiliyordum.

“Her şeyi bulabildin mi?” diye sordu Sonat poşet hışırtıları eşliğinde. Sesi sakın gelse de poşetleri çok hızlı karıştırıyordu. Eve market poşetleriyle gelen annesinin çikolata alıp almadığını araştıran küçük, meraklı bir çocuktü sanki.

“Yalnızca makarna bulamadım. Daha doğrusu, Güz'ün verdiği listede boncuk makarna yazıyordu. Boncuk makarna olmadığı için fiyonk almaya karar verdim. Kızarmı?”

Sonat kıkırdadı. “Bir şey olmaz. Çağırayım da yemeği hazırlamaya başlayalım.”

O sırada Karza'yı akşam yemeği için gerekli olan malzemeleri almaya gönderdiklerini anladım. Bu yüzden gidip gelmesi bu kadar uzun sürmüş olmalıydı.

“Güz!” diye seslendi Sonat. Güz anında arkasını dönüp gözlemini kıstı.

“Karza malzemelerimizi getirdi. Kurulan da başlayalım!” diye bir kere daha tüm bungalovu inletti.

Güz sıırttı ve bana baktı. “Ben kaçıyorum bebek. Size süper bir Güz Spesiyali hazırlayacağım. Gecenin sonunda parmaklarını yiyeceksin.” Kendini havuzun kenarına yaslayıp kollarıyla destek aldı ve birazcık bile su sıçratmadan sudan çıktı. Tam onun peşinden çıkmak üzere hareketlenmişim ki beni durdurdu. “Sen kal.”

“Yardıma ihtiyacın yok mu?”

“Sonat yardım eder.”

“Çocuğu tek ayak üzerinde çalıştırma ya,” diyerek bir kere daha çıkmaya yeltendim.

Güz bu sefer omuzlarımdan tutup bastırdı. “Gerek yok İklim, bırak abimle biraz vakit geçireyim.”

“Kanka aynı evde yaşıyorsunuz ya hani,” diyerek kaşlarımı çat- tım. Neler olup bittiğini anlamıştım ama Güz’ün bunun için ne ka- dar mücadele edeceğini merak ediyordum.

“O havuzdan çıkarsan sana yemeklerimden yedirmem.”

Kıkırdadım. “Aç durmaya alışığım ben. Zaten sıkı kahvaltı yaptım.”

Bir kere daha çıkmaya çalıştım. Bir kere daha ittirilerek havuza geri bastırıldım.

“Tamam, o zaman tüm makarnayı sana yediririm.” Kaşlarını çat- tıp gözlerimin içine baktı. “Zorla,” diyerek altını çizdi. “Hem de hepsini.”

Artık omuzlarımdan tutmasına gerek yoktu çünkü kendi rızamla suya batmıştım. Arkamı yeniden mutfığa dönerek havuzun içinde kalmaya devam ettim. O kadar uzun süredir sıcacık suyun içindey- dim ki tüm kaslarım gevşemişti. Zihnimdeki gerginliğin az da olsa dağıldığını söyleyebilirdim. Güz de gittikten sonra su tüm ilgisini benim bedenime vermişti sanki. Baloncuklar vücudumu sarıyordu. Gözlerimi kısıp gökyüzüne baktığımda bulutların koyu bir griye döndüğünü fark ettim. Kar durmuş olsa da bulutları hâlâ gökyüzü- nü terk etmemişti ve hava yavaş yavaş kararıyordu. Biraz daha kas- vetli, hatta ürkütücü bir atmosfer hâkimdi artık.

Güz, Sonat ve Karza’nın ne yaptığını merak ederek bakışlarımı bungalovumuza çevirdiğimde karşımda Karza’yı buldum. Üzerinde uzun kollu bir kapüşonlu, altındaysa deniz şortu vardı. Üzerinde mi- nik palyaço balıklarının olduğu bu şortu gördüğüm anda gülmek istesem de o an odağım bambaşka bir yere kaymıştı. Elinde bir buket vardı.

“Karza,” dedim soru sorar gibi ve gülümsedim. İstemsizce yüzüme oturan bir tebessümdü bu.

“Selam Buz Perisi,” dedi ve havuzun kenarına oturup bacaklarını suya daldırırdı. “Bu senin için.”

Buketi uzattı. Mavi kurdelelerle süslenmiş mavi bir gül buketiydi bu. İçinde en az yirmi gül olmalıydı. Hepsi o kadar zarif ve sağlıklı görünüyordu ki dokunmasam yapay olduklarını düşünürdüm. Havuzun mavisiiyle birleştiklerinde suyun bir parçası gibi geldiler gözüm. Sanki her biri okyanustan bitmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim kokusunu iyice içime çekerek. Mis gibilerdi. “Alışverişe çıktığında mı aldın?”

Karza hafifçe güldü. “Alışverişe çıkmak planda yoktu aslında. Yalnızca çiçekleri alıp gelecektim. Güz'den arabayı istediğimde nereye gideceğimi sorup kocaman bir liste hazırladı.”

Onu dinlerken gözlerimi yeniden çiçeklerime çevirdim. Sap kısmının havuza girmemesi için dikkatli olmam gerekiyordu.

“Şimdilik şuraya koyalım istersen, odana çıkarken alırsın,” dedi Karza elini uzatarak. Zorlandığımı fark etmiş olmalıydı. Başıyla onaylayıp buketi yeniden ona verdim.

Buketi bir kenara bıraktıktan sonra çekingen bir gülümsemeyle kapüşonlusunu çıkardı. Buketin yanına koydu. İçinde tişört yoktu. Bu manzarayı izlerken ifademin sabit kalması için çabaladım. Omuz genişliği, karın kasları, dik duruşu... Her şey kafamı suyun altına batırma isteği uyandırıyordu. Ferahlamam gerekiyordu.

Ağır ama pratik hareketlerle suya girdi. Aramızda yaklaşık bir metre mesafe olacak şekilde havuzda yüzmeye başladı. Daha doğrusu yürümeye. Ayakları dibe değiyordu. Tam o sırada kar yeniden başladı. Minik minik değil, kocaman taneler şeklinde yağıyordu. Rüzgâr olmadığı için usul usul havada süzülüp kaderlerine konuyorlardı.

“Havuzu pek de senin boyuna göre yapmamışlar,” dedim gülümseyerek.

Karza dizlerini büküp boğazına kadar suya gömüldü. “Havuz demek ne kadar doğru emin değilim. Jakuziye daha çok benziyor.”

“Jakuziler bu kadar büyük olmaz.”

“Evet ama asıl sıcak su olan o değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Jakuzide su püskürtme sistemleri olur. Suyu daha hareketli, fokur fokur yapar.”

“Fokur fokur mu yapar?” Karza küçük bir kahkaha attı. “Teşekkür ederim Buz Perisi, bilgilendim.”

Gözlerimi kısıp ona avcumla biraz su savurdum. Anında kafasını çevirse de bir kısmı suratına gelmişti. Sırıtarak döndü ve gözlerini ovuşturdu. “Bittin sen.”

Ayağa kalktığı anda omuzları sudan çıkmıştı. Bana doğru bir adım attı.

“Hayır!” diye bağırdım gülererek. “Sakın aklından bile geçirme.” Sırtımı havuzun duvarından kurtardım ve sağa doğru kaçmaya çalıştım. Karza bir adım daha attı. Suratında muzır bir ifade vardı. “Karza ciddiymim,” dediğimde bir adım daha atarak bana ulaştı. “Suratımda makyaj var Karza, yapma!”

Suyun içinde beni belimden yakalayıp kaldırdı ve kucağına alıverdi. Ellerimi hemen boynuna doladım. Her yerimden su akmasına rağmen suyun üzerinde tutuyordu beni. Yalnızca kalçam suyun biraz içindeydi.

“Şimdi seni şu tarafa fırlatmamam için bana ne teklif ediyorsun?” Sırıttı.

“Hiçbir şey!” diye bağırdım. “Bırak beni!”

“Bırakayım mı?” Bırakacakmış gibi yaptığı anda minik bir çığlık kopardım. Saçlarımın suya girmesini istemiyordum. Makyajımı da baştan yapmaya niyetim yoktu.

“Seninle işimiz var ama!” diye söylendim sinirle. “Bir çiçek buketiyle geliyorsun bir beni suya fırlatmaya kalkıyorsun. Senden hoşlandığıma inanamıyorum!”

Karza'nın gözleri hızla açıldı. Yaramaz gülümsemesi yüzünü ışık hızıyla terk etmişti. Gergin bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Benden hoşlanıyor musun?"

Ve işte orada, Karza'nın kucağında asılı bir şekilde canım pahasına savaşıırken aşkımı ilan etmiştim.

Karza yaşadığı şokla beni nazikçe suya indirdikten sonra kontrolü sağladığımdan emin oldu. Dengemi kaybetmemem için biraz daha destekledikten sonra tamamen bıraktı ve bir adım geri çıktı. Dehşet içinde bana bakıyordu. Sanki beni hiç tanımıyordu ve ilk kez karşı karşıya gelmiştik.

"Şimdi şöyle..." dedim ama devamı gelmedi. Ne diyecektim ki?

"İklim," dedi ciddi bir ses tonuyla. Hayatım boyunca ilk defa onu bu kadar ciddi konuşurken görüyordum. "Seni gerçekten çözemiyorum ve şu an benimle kafa bulup bulmadığından emin olamıyorum. Bu bir şakaysa hemen söyle."

"Hayır," dedim aceleyle. "Şaka falan değil. Ama sana bu şekilde söylemeyi de düşünmüyordum. Yani daha doğru bir an seçebilirdim sanırım."

Karza'nın gözbebekleri bir anda kocaman oldu. "Ciddisin."

"Maalesef." Dudaklarımı birbirine bastırıp korku içinde onu izledim. Ne tepki verecekti? Ne söyleyecekti? Benden hâlâ nefret ediyor olma olasılığı var mıydı? Ya da partnerliğimizi bozar mıydı? Bunların hiçbirinin cevabını alamıyordum çünkü hâlâ şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum. Çok gergin hissediyordum. Suyun içinde tırnaklarımla oynayıp dikkatini dağıtmak istemedim. Dudaklarımı da dün gecedan beri kemirmemiştım, bu yüzden yalnızca derin nefesler alarak yutkundum. Kalbim yukarı doğru yola çıkmış, boğazımda atmaya hazırlanıyordu. Mutfaktan Güz ve Sonat'ın mırıltıları gelmese kalbimin sesini ikimiz de duyabilirdik.

Yutkundu. O da tıpkı benim gibi derin nefesler alıp veriyordu. Göğsünün kalkıp indiğini suyun hareketinden görebiliyordum. Ama

hâlâ dudaklarından tek kelime dökülmüyordu. Partnerimi bozmuş olabilir miydim? Yutkundum. “Karza?”

Durdu ve derin nefes aldıktan sonra dudakları kıvrıldı. “Buz Perisi.”

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha... Eli çenemin hemen altına yerleştiğinde başparmağından yanaklarıma küçük kıvılcımlar yayıldı. Gözlerimin içine baktığı her an kalbim tekliyordu. Eğilmek yerine dizlerini kırarak suyun içinde alçaldı. Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar alçaldı ve bana yaklaştı. Dudaklarımız birleştiğinde nefessiz kaldığımı hissettim.

Karza Dinçer’le öpüşüyordum. Dudaklarımdan başlayarak tüm vücuduma yayılan sıcaklıkla bedenimi ona doğru yaklaştırdım. Karza talebimi anlamakta gecikmedi. Bir elini kalçama yerleştirerek vücudumu suyun içinde kaldırdı. Bacaklarımı beline sardığım sırada bir kere bile gözlerimi açmadan onu öpmeye devam ettim. Yumuşak öpücükleri anında hızlanmıştı. Çok uzun zamandır beklediği bir şeye ulaşmış gibi tüketici bir tutkuyla öpüyordu beni.

Birkaç saniye geçtiğinde çekilip gözlerine baktım. Yutkunup gülümsedi. Anında bir eliyle ensemden tutarak duruşumu destekledi. Bir kış masalında yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

“Az önce seninle öpüştüm,” dedim şok olmuş bir sesle. Azılı düşmanımı öpmüş olmama hâlâ inanamıyordum.

“Evet,” dedi hafifçe kıkırdayarak.

“Şu an olayın gerçekliğini kabullenemiyorum,” dedim tamamen dürüst bir şekilde.

Karza elini belime sardı ve iyice çekti. “Yardımcı olayım.” Bir kere daha öptü beni. Kaç saniye, kaç dakika sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda olduğu da söylenemezdi. Aklımda yalnızca Karza vardı. Dokunuşları, öpüşü, nefesi... Hepsi o kadar güçlü hissettiriyordu ki daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ve tam o sırada Güz’ün çılgılığı duyuldu. Duyuldu derken, sadece tüm işletmenin değil, tüm ülkenin duyduğuna emindim.

“İŞTE BU BE! İŞTE BU!”

Yanılmamıştım. Bize bakıyordu. Koşarak abisinin iki eline birden beşlik çaktı ve mutfağın ortasında dans etmeye başladı. Sonat da en az Güz kadar mutlu görünüyordu. Yüzündeki kocaman gülümsemeyle bana baktığında göz göze geldik. Gülümsemesi daha da genişlerken bir gözünü kırptı. Gururlu bir ifadesi vardı.

“Yerin dibine girsem iyidir,” dedim oflayarak.

Karza bir onlara bir bana baktı. Gülümsedi. “Ben hallettim.” Ardından beni bir kere daha öperek üzerime eğildi ve havuza daldırdı. Suyun altında, kimsenin olmadığı, kimseyi duymadığımız, kısa süre de olsa bize ait bu küçük alanda beni öpmeye devam etti.

Bölüm 40

“Sana demedim mi?” diye cıvıldadı Güz zıp zıp zıplayarak. Bir yandan tek elimi yakalamış bedenimi sarsıyordu. Diğer elimle havuzdan çıkınca Karza’nın vücuduma sardığı havluyu tutuyordum.

“Demek bu yüzden iki gündür acayip tuhaf davranıyorsunuz,” dedi Karza düşünceli bir tavırla.

Güz başıyla onayladı. “Ve amacımıza ulaştık!” Küçük bir dans sergiledi.

“Ben gidip giyineceğim,” dediğim sırada kapı açıldı. Tamay ve Kerem gelmişti. Kerem iki avcunu dudaklarına kaldırmış, içlerine hohluyordu. Tamay ise olduğu yerde kıpırdanarak ve kollarını birbirlerine sürterek ısınmaya çalışıyordu.

Tamay derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. “Lütfen yemek olduğunu söyleyin,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Çok açız.”

“Henüz hazır değil ama çok az kaldı,” dedi Güz, ardından sırtıttı. “Tamay... Sana haberleri vermemiz lazım.”

“Yok artık!” diyerek elimi Güz’den kurtardım ve yüzümü kapattım. “Ben yukarı çıkıyorum, siz o sırada ne konuşursanız konuşun.”

Merdivenlerden koşarak üst kata çıktım. Odama girdim ve kapıyı kapattığım anda Tamay çığlığı bastı.

Bu gece yılbaşı gecesi olduğu için biz bize olsak da kızlarla biraz özenmeye karar vermiştik. İnce askılı, parıltılı, lacivert bir elbise giyecektim. Boyu kalçamın hemen altında bitiyordu. Ona uyumlu

küpe ve bilekliklerimi de yanımda getirmiştım. Saçlarımı açık bırakacağım için kolye takmayacaktım. Bu kadarı yeterliydi.

Havuz suyunu hızlıca vücudumdan arındırdıktan sonra aynanın karşısına geçip makyajımı yaptım. Elbiseyi giymeden hemen önce Tamay'la Güz odama daldı. Yapılı saçlarım, taze makyajım ve pijamalarımınla karşıladım onları.

Tamay hemen koşup beni yatağa oturttu. "Detayları istiyorum!"

Gülümsedim. "Güz tüm detayları anlatmadı mı sana?" Başımla işaret ettim.

Güz kollarını göğsünde bağlayıp hafifçe kırıttı. "Sadece son saniyelerinizi gördüm. Sonra da seni suya batırdı. SUYA BATIRDI! Suda öpüşmek nasıl bir his? Hep merak etmişimdir. Nefes alamıyorken öpüşebiliyor musunuz?"

Sırıttım. Yalnızca sıırtmam bile ikisinin de küçük çığlıklar atarak delirmelerine yetti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Tamay biraz daha ciddileşerek.

Biraz düşündüm. Hâlâ o anın etkisindeydim ve tam olarak ne olup bittiğini anlayamıyordum. "Biraz endişeliyim ama mutluyum."

"Neden endişelisin?"

Omuzlarımı silktim. "Partnerimle sevgili olmanın nasıl sonuçlar doğuracağından emin değilim."

"Bence sizi birinciliğe taşıyacak şey bu olacak!" diye cıvıldadı Güz. Mümkündü tabii. Aramızdaki tutku devam ederse çoğu artistik buz pateni çiftinin arasındaki kimyadan daha fazlasını yakalardık. Öte yandan artık tüm duygular daha yoğun olacaktı. Ufak bir kavga yarışmaların kötü geçmesine sebep olabilirdi.

"Hadi İklim'i rahat bırakalım da sakinleşsin. Hâlâ heyecanlı görünüyor," dedi Tamay imalı imalı bana bakarken. Ardından Güz'ün elinden tutarak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra hepimiz elbiselerimizi giyinmiş, aşağı inmeye hazırдық. Güz siyah, yere kadar uzanan sade bir elbise giymişti. Kolları uzun, yakası kareydi. Tamay'ın elbisesiyse bordo renkte dar bir elbiseydi. Göğüs kısmında bağcıklı bir

detayı vardı. Partiye gider gibi giyindiğimizizin farkındaydım ama bu fikri en başta kendimizi güzel hissedip eğlenmek için ortaya atmıştık zaten. Kimse için değil, kendimiz için özenmiştik.

Sırayla aşağı inerken merdivenleri bir podyum gibi aşip geçtik. Sonat, Kerem ve Karza bizi ağızları bir karış açık, pürdikkat izledi. Bizi beklerken masayı hazırlamışlardı. Birkaç mum bile koymuşlardı. Benim buketimi de masanın bir kenarına yerleştirmişlerdi. Masaya ayrı bir güzellik kattığı kesindi.

Mutfakta yerlerimizi alırken Sonat ellerini başının iki yanına aldı. “Bu kadar güzel arkadaşlarım olduğuna inanamıyorum!” dedi. “Ve elbette kız kardeşim.” Güz’ü hafifçe çekip saçlarına bir öpücük konduruverdi.

Ancak bu sırada Kerem’in suratı düşmüştü. Sert bir ifadeyle Sonat’a bakıyor, onu ters ters süzüyordu. Tamay da fark etmişti. “Hadi, bakalım, Güz bizim için ne hazırlamış,” diye herkesi iteleye iteleye masaya oturturken Kerem’i kolundan çektiğini fark ettim. Sandalyeme oturmak için hiç de acele etmeyerek hafifçe kulak kabarttım.

“Arkadaşlarıma bir daha öyle bakarsan bu gece şezlonglardan birinde uyursun,” diye fısıldadı Kerem’in kulağına gülümseyerek. Hemen ardından yanağına küçük bir öpücük kondurdu. *İşte benim kızım.*

Güz büyük bir hevesle mis gibi kokan bir tencerenin kapağını açtı. Teker teker tabaklarımızı aldı. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Kokusundan yemeğin ne olduğunu çıkaramıyordum. Tek bildiğim şey nefis koktuğuydu. Kendimi şaşırtmak istediğim için Güz tabakları doldururken ona bakmadım, bu yüzden gözlerimi tabağım önüme konana kadar kapalı tuttum. Ardından Karza nazikçe omzuma dokundu. “Açabilirsin.”

Açtım. Gözlerimin önünde kocaman bir tabak makarna, üzerinde de yeşil renkli bir sos vardı. Fesleğenli olduğunu tahmin ettim. “Makarna mı?” diye sordum düş kırıklığıyla. Poşetlerden makarna çıktığını duysam da başka şeyler de olduğunu ummuştum.

“Evet,” diye yanıtladı Güz dudaklarını bükerek. “Beğenmedin mi?”

“O tencereden insan çıksa yerdim. Ellerine sağlık Güz!” Tamay anında çatalını kapıp kendi tabağına dalıverdi.

Karza’ya doğru eğilip fısıldadım. “Makarnanın bu kadar güzel kokuyor olması imkânsız. Nereden geliyor bu koku?”

Karza gülümseyip beni çenemden kavradı ve tezgâhın en ucunu işaret etti. Doğanmış meyveler, boş şarap şişeleri... “Sıcak şarap!” dedim sevinçle. Sıcak şaraba bayılırdım.

Yemeğimizi yerken Tamay ormanı, gezdikleri yerleri ve gördüğü tilkiyi anlattı. Kerem sözkonusu canlının yalnızca dik kulakları olan bir köpek olduğuna emindi ama Tamay’ı üzmemek için tilki hikâyesine inanmayı tercih ettim. Üstelik Kerem’i haksız çıkarmak için uzaylı gördüğüne bile inanabilirdim. Sürekli zihnimden Tamay’ın böyle hödükleri nereden bulduğunu sorguluyordum.

Yemekten hemen sonra biraz müzik açıp muhabbet ettik. Sonat ve Güz (fikrin hangisinden çıktığını bilmiyordum) yanlarında bir dava çözme oyunu getirmişlerdi. İkisinin bir araya gelip üretecekleri bir fikir gibi görünüyordu. Güz gizemleri, onları çözüme kavuşturmayı severdi, Sonat da oyunları.

Gece yarısına bir saat kala hepimiz çakırkeyfın biraz ötesinde olduğumuz için oyunu bıraktık. Davayı çözmek imkânsız bir hale gelmişti ve Tamay kâğıtların üzerine biraz şarap döktüğü için tüm bilgilere erişemiyorduk. Son bir saat kala dans ettik. Karza üçümüzle de dans ederken Sonat benimle ve Tamay’la dans etmiş, Kerem ise yalnızca kendi kendine ve Tamay’la dans etme fırsatı bulmuştu. İlk önce yavaş, romantik şarkılarla başlasak da parçalar gittikçe hareketlenmişti. Son beş dakika kala anneme ve babama ayrı ayrı mesaj attım.

“Son dört dakika!” diye bağırdı Güz hepimizin kadehlerini bir tur daha doldurarak.

“Son üç dakika!” diye bağırdı Sonat, bakabilmemiz için bir geri sayım bulmaya çalışarak.

“Son iki dakika,” diye mırıldandı Karza kulağıma yalnızca benim duyabileceğim bir mırıltıyla.

En sonunda Sonat bir geri sayım bularak televizyona yansıttı ve saymaya başladık.

“Kulaklarınızı tıkamaya hazır olun,” dedi Güz heyecanla. Yeni bir yıla girecek olmamızı bu kadar coşkuyla kutlaması bizim heyecanımızı da artırıyordu. Karza’ya sarılmam gerekip gerekmediğini düşünürken o usulca yaklaşıp elini nazikçe belime sardı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

“Son on beş,” derken Güz koltuğun iki yastığının arasından bir şampanya çıkardı.

Hepimizin gözleri kocaman açılırken Güz bir kere daha bağırdı. “On iki!” Sonra şampanyaya ve kapağına baktı. Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. “Şampanya nasıl patlatılır bilen var mı?”

“On!” dedi Tamay *acele edin* der gibi bir sesle.

Sonat hızla şişeyi kapı. Kapağını hazırladı ve bir aşağı bir yukarı salladı.

“Dokuz!” Kerem kolunu Tamay’ın omzuna attı.

“Sekiz!” Güz yerinde duramadığı için sincap gibi ortalıkta zıplayıp duruyordu.

“Yedi!”

Arkadaşlarımı bu kadar mutlu gördüğüm için o an içimi bir huzur kapladı. Ne müziği ne geri sayımı duyuyordum. Yalnızca onlar vardı zihnimde.

Hepimiz aynı anda, “Bir!” diye bağırdık. Patlayan şampanya sesini duydum ve Karza belimdeki eliyle bedenimi çevirip beni uzunca öptü.

Geri çekildiğimizde ikimiz de gülümsüyorduk. Grubumuzun kalanı gibi. Tek sorun, Sonat’ın şampanyayı patlatırken doğru düzgün nişan alamaması ve tüm şampanya köpüklerinin yere dökülmesiydi.

Bölüm 41

Gecenin sonunda hepimiz hem çok içtiğimiz hem de çok tepindiğimiz için koltukta bayılmış haldeydik.

“Biraz yorulduk mu sanki?” diye sordu Sonat karnını ovarak.

“Sabah buraları toparlamamız lazım,” dedi Tamay salonu süzerek. Halıyı mahvetmiştik ve ücretini ödeyerek onu halledebilirdik ama kalan her şeyi temizlememiz gerekiyordu. Bulaşıklar en büyük sorundu. Gerisi kolaydı.

Karza ayağa kalkıp elini uzattı. “Gel bakalım Buz Perisi.”

Gülümseyerek herkese iyi geceler diledim ve Karza’nın elini yakaladım. Yukarı el ele çıkarken içim ürperdi. Antrenmanlarda saatlerce el ele tutuşmamıza rağmen bu seferki farklı hissettiriyordu. Daha fazla sinir vardı sanki parmaklarımin ucunda. Daha dolu, daha tutkuluydu. Birbirimizin elini hiç bırakmadan odama kadar gittik. Kapıyı açtım. İçerisi saç spreyimle parfümümün çirkin bir karışımı gibi kokuyordu.

Karza kapının kenarına omzunu dayayıp sırtıttı. “İyi geceler.”

“Hemen yatacak mısın?” diye sordum. Gitmesini istemiyordum. Biraz oturup muhabbet edebilirdik. En azından uykumuz gelene kadar... “Bizimkiler hâlâ senin koltuğunda oturuyor. Onlar odalarına dağılana kadar yanımda durabilirsin.”

“Emin olamadım. Belki aşağı insem daha iyi olur.”

“Neden?” Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde bağladım.

Anında sinirli bir tavır almam Karza'yı gülümsetmişti. "Çok yorulduğun için. Sabah konuşsak daha iyi olur sanki."

"Sabah yalnız kalamayız." Elini yakalayıp onu odaya çektim. "Seninle konuşmak istediğim şeyler var."

"Benim de aynı şekilde."

"İlişkimiz hakkında mı?" diye sordum hiç çekinmeden.

Karza gözlerini kırptırdı. "İlişkimiz mi? Biz sevgili miyiz? Ben tek geceliğine burada olduğumu sanmıştım." Hemen iki adım geri çıktım ve Karza kahkahayı patlattı. "Şaka yapıyorum."

Aynı anda hem şaşırmış hem rahatlamış hem de kızmıştım. "Şöyle geçsene Karza," diyerek onu yatağıma oturttum. Tereddüt ederek dediğimi yaptı. Sonra yastıklardan birini aldım. Karza hâlâ beni izliyordu. Yastığı iki elimle kavradım. "Çok hızlı olacak," dedim Karza'nın üstüne yürürken. Karza şaşkınlıkla bir bana bir yastığa baktı.

Yastığı onu boğmak üzereymişim gibi kaldırdım. "Beyaz ışığı gördüğünde ona doğru git." Ardından kaldırıp yüzüne bastırdım. Karza anında geriye devrildi. Yastığın altında birkaç saniye debeleniyormuş gibi yaptıktan sonra hareketsiz kaldı. Yastığı çekip kenara fırlattım.

Karza'nın gözleri kapalı, dili dışardaydı; numara yapıyordu ve sonra bir anda bağırarak doğruldu. "Bö!" Korkutma girişimine karşı gözümü bile kırpmayınca dudaklarını büktü. "Doğru ya, seri katil belgeselleri izleyen bir kızla birlikteyim artık."

Birlikteyim, demişti. Bu hâlâ kulağıma çok tuhaf geliyordu.

Yanına oturup ellerimi kucağımda birleştirdim. "Şimdi konuşmak istediğim asıl konu..."

"İlişkimizin partnerliğimizi etkileyip etkilemeyeceği," diye tamamladı Karza. Şaşkın şaşkın baktığımdaysa gülümsedi. "Ne kadar hırslı olduğumu biliyorum İklim. Aklına gelen ilk şeyin bu olduğunu tahmin etmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de bir süredir bunu düşünüyordum. Kafamda, buna bir çözüm bulmaya çalışıyordum çünkü biz antrenmanlara devam ettikçe sana karşı beslediğim duygular da artmaya devam ediyordu."

“Yani ben senden hoşlandığımı söylemesem,” dedim soru sorar gibi.

“Ben söyledim. Ama çok daha uzun bir süre sonra söyledim.” Sırıttı ve bir gözlerime bir dudaklarıma baktı. “Söylediğin için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin.”

“Madem benden çok daha uzun süredir düşünüyorsun,” diyerek yutkundum. Gergindim. “Bir çözüm buldun mu?”

Karza içini çekti. “Yani bu noktada ikimizin de profesyonel davranması gerektiğini düşünüyorum. İkimiz de baskın karakterlere sahibiz. Bir ilişkiye başlıyoruz ve elbette tartışmalarımız olacak. Her ilişkide olduğu gibi. Önemli olan hangi konuda tartışırsak tartışalım birbirimize karşı saygımızı kaybetmemek. Saygımızı kaybetmediğimiz sürece tartışsak bile hayatımızı fazla etkileyeceğini düşünmüyorum.” Tam olarak duymak istediğim şeyleri söylediğine inanamıyordum. Ama ondan daha önce Karza’nın dudaklarından bu kadar net cümlelerin dökülmesine inanamıyordum. İstediginde sahiden de olgun bir insan olabiliyordu anlaşılan.

“Sasha’ya söylediğimiz zaman ne tepki vereceğini merak ediyorum,” dedim hafifçe gülümseyerek. Şimdiden yüzünün alacağı hali tahmin edebiliyordum.

“Ya çok sevinecek ya da bizi mahvedecek,” dedi sırtarak. Kısa bir sessizlik oldu. Ardından anlaşmışız gibi aynı anda birbirimize dönüp, “Mahvedecek,” dedik.

Biraz daha konuştuktan sonra Karza bana yaklaştı. Kulağımın hemen üstünü öptü. “Çok güzel kokuyorsun.”

“Sana tarifini vermek isterdim ama çok fazla ürünün karışımından oluşuyor. Şampuan, saç kremi, saç spreyi, köpük, jel, yağ, birkaç saç spreyi daha ve parfüm tabii ki.”

Omuzlarını silkti. “Tarife ihtiyacım yok. Sen varsın.” Bir kere daha öptükten sonra ayağa kalktı. “Artık uyku vakti. Bizimkiler de yatmıştır herhalde.”

Kapıya doğru yürüdüğü sürede aklımdan onlarca fikir ve yüzlerce cümle geçti. Anksiyetem Karza'dan taleplerde bulunmak konusunda rahatsız hissettiriyordu ama kalbimin isteği barizdi. Gitmesini değil, yanımda kalmasını istiyordum. Bir daha böyle bir fırsatı ne zaman bulabileceğimizi bile bilmiyordum. Bölge Yarışmaları'na yalnızca on iki gün, Dünya Şampiyonası'na ise iki buçuk ay kalmıştı. Bundan sonra doğru düzgün vaktimiz bile olmayacaktı. Sasha'nın antrenmanlarımızı artıracığından da emindim. Karza'yla huzurlu, yakın hissedebildiğim bir gece geçirme fikrini kolay kolay bırakamazdım.

"Gitme," dedim kararlı bir şekilde.

Karza bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi gülümseyerek arkasını döndü. "Seni rahatsız etmek istemiyorum. Söz, yarın arabada beraber otururuz."

"Karza," dedim ciddi bir tonla. "Gitmeni istemiyorum."

Bir yatağa bir bana baktı. "Rahatsız olmayacağına emin misin?"

Sırıttım. "Yatak iki kişilik."

"Evet ama bende bir buçuk kişilik bir vücut var."

"Hallederiz."

Başımla yatağa geçmesini işaret ettim. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip gülümsedi. Her zamanki muzip, alaycı gülümsemesi değildi bu, utangaç bir gülümsemeydi. Gözlerini üzerimden ayırmadan tembel adımlarla yatağın diğer tarafına ulaştı. Yorganı kaldırıp kendisine yer açtı.

Yastığını dikleştirerek sırtını yasladı ve iki kolunu birden başının arkasına yerleştirdi. Son derece keyifli görünüyordu. Üstümü değiştirmem gerektiğinde yorganı kafasına kadar çekip bekledi. Elbisenin sırtı ipli olduğu için giyinmem bir tık uzun sürmüştü ve bu süre boyunca acele ettiğim için elim ayağım birbirine karışmıştı.

"Giyindim ama makyajımı da temizlemem gerekiyor," dedim Karza'ya yorganı kafasından çekebilmesi için. Ancak ses seda yoktu. "Karza," diye seslendim duyduğundan emin olmak için. Tepki gelmeyince yanına gidip yorganı suratından çektim. Kafası yastığa

düşmüş, o şekilde uyuyakalmıştı. Yorganı omuzlarını kapatacak şekilde indirdikten sonra ne kadar masum görüldüğüne şaşırdım. Yorgun duruyordu ama bir o kadar da savunmasız bir hali vardı. Uykusu bölünmesin diye ses çıkarmamaya dikkat ederek makyajımı temizledim. Saçlarımı ördüm. Işıkları kapattım, Karza'nın yanına geçerek kendi tarafıma yattım ve nefes seslerini dinleyerek uykuya daldım.

Bölüm 42

Sabaha karşı beşte, vücudumun kalkmaya alıştığı saatte bir irkilmeyle uyandım. Karza tüm yorganı iki kat olacak şekilde üzerime örttüğü için fazla sıcaklamıştım. O uyumaya devam ediyordu. Dün yaptığım gibi yeniden uykuya dalmak yerine bu sefer kalkmaya karar verdim. İki katlı ağır yorganın altından kendimi kaydırarak çıktım ve tek kat halinde Karza'nın üzerine örttüm. Biraz homurdandıktan sonra bana doğru döndü ve gözleri aralandı. "Saat kaç?"

"Beş," diye fısıldadım. "Sen uyu."

Kaşlarını çattı. Gözlerini hâlâ tam olarak açamamıştı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Avlanmaya."

Duraksayıp bön bön suratıma bakınca istemsizce güldüm. "Aşağı inip biraz bir şeyler izlerim," diyerek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Henüz aklımda bir plan olmasa da fazla seçeneğim de yoktu zaten.

Karza yatakta dönerek vücudunu esnetti ve yorganı fırlatıp doğruldu. "Ben de geliyorum."

"Saçmalama Karza, saat beş. Diğerleri uyanana kadar çok rahat üç dört saat geçer."

"Ne olmuş yani?" derken esnedi. "Beşte kalkmaya alışığız zaten. Muhtemelen sen beni uyandırmasan bir yarım saate falan ben uyanırdım."

İçimde bir heyecan dalgası yükseldi. İlişkinin kalanı boyunca anlaması zor duyguları hissetmeye devam edip etmeyeceğimi dü-

şündüm. Bu duygular kötü olduğu için söylemiyordum bunu ama kendimi anlamadığım her an kafamı buna yoruyor ve sinirleniyordum. Son ilişkimden bu yana uzun zaman geçmişti. Üstelik Karza için hissettiklerimi o ilişkimde hissetmemiştim. Karza bambaşka bir deneyimdi.

Ben dişlerimi fırçalamaya giderken Karza da kendi diş fırçasını alabilmek için aşağı indi. Bu sırada zihnim uyurken nasıl görüldüğümü sorgulama ihtiyacı duymuştu. Karza yanıma geldiğinde direkt olarak sordum. “Gece horladım mı?” Yorgun olduğumda ve alkol tükettiğimde çoğu zaman horlardım.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Karza diş fırçasına macun sürerken.

“Ağzım açık mıydı peki? Bazen ağzım açık uyuyorum.” İlişkimizin ikinci gününde erkek arkadaşımın üzerine salya akıtma fikri beni dehşete düşürmüştü.

“Bilmiyorum. Kafamı koyduğum anla uyandığım an arasında hiçbir şeyi hatırlamıyorum.” Dişlerini fırçalamaya başlamadan hemen önce aynadan göz teması kurup gülümsedi.

Ardından adımlarımıza dikkat ederek salona indik. Dünkü sarhoş kafamla bugünkü ayık kafamın gördüğü manzara arasında dağlar kadar fark vardı. Sanki dün takıldığımız salonla bu aynı değildi.

Karza da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı çünkü şaşkınlıkla etrafı inceliyordu. “Biz ne yapmışız ya?” dedi mırıltıyla.

O sırada yerdeki rengârenk, parıltılı küçük kâğıt parçalarını gördüm. “Konfeti mi bu?” Dün gece konfeti patlattığımızı hatırlamıyordum. Şampanya patlatmıştık, kanıtları zaten gözlerimin önündeydi ama konfeti?

Karza omuzlarını silkti. Diş fırçası ve diş macununu çantasına yerleştirirken içinde bir kitabın köşesini gördüm. “Sen de mi kitap getirdin?” diye sordum şaşkınlıkla.

Karza başıyla onaylayarak çantasından kitabı çıkarıp uzattı. “Suzanne Collins,” dedim anında kitabı kapağından tanıyarak. “*Açlık Oyunları*’nı mı okuyorsun?”

Başıyla onaylayıp kaldığı yeri işaret etti. “Daha bitirmedim, ortalarındayım.” Kaldığı sayfayı bulmam zor olmuştu. Bunun sebebi ayraç kullanmayıp sayfalarını kıvrmasıydı.

Biraz daha elimde tutarsam kitap yanıp küle dönüşecekmiş gibi aceleyle Karza’ya geri verdim. “Sen bir sayfa kıvrıcısın!”

Bana şaşkın şaşkın bakıyordu. “Neden bana cinayet işlemişim gibi bakıyorsun?”

“Bu kitapçağız bunu hak edecek ne yaptı Karza? Yazık günah değil mi?”

Hâlâ neler olup bittiğini anlayamıyordu. “Ayraç kullanmayı sevmiyorum, sürekli kaybediyorum.”

“Kitap okumayı sevmeni seviyorum, cidden ama bu...” Parmağının ucuyla kitabını işaret ettim. “Bu bir suç.”

Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Bana bir ayraç yaparsan ben de bir daha sayfaları kıvrımayacağıma söz veririm.”

“Tamam!” dedim heyecanla. “Ankara’ya döndüğümüz gibi ilk kitapçıdan alırız.”

Kaşlarını kaldırdı. “Hayır, Buz Perisi, ben de ayraç alabilirim. Burada mesele senin yapman. Senin elinden çıkmalı ki kaybetmeye kıyamayayım.”

İç çektim. Telefonumu çıkarıp not alıyormuş gibi yaptım. “Ayraç yap.”

“Evet, şimdi,” dedi ve kitabını yeniden çantasına yerleştirdi. Onu izlediğimi bildiği için daha dikkatli davrandığı gözümden kaçmamıştı. “Diğerleri uyanana kadar ne yapalım?”

“Bence ortalığı toplayabiliriz.” Nasıl olsa eninde sonunda tüm bulaşıklar yıkanacak, konfetiler temizlenecek ve şampanyalı halı ortadan kaldırılacaktı. Arkadaşlarım uyanana kadar oyalanmaktansa birkaç şeyi halledebilirdik. Üstelik kahvaltı servisi için gelenlerin salonu bu şekilde görmesini istemiyordum. Muhtemelen bizi kara listeye alır, bir daha gelmek istediğimizde sitenin çevresine bile yaklaştırmazlardı.

“Çöp poşetimiz var mı?” Dün çekmecedeki gördüğüm büyük mavi çöp poşetlerinden birini çıkarıp Karza’ya uzattım. Teşekkür ederek poşeti alıp içine üfledi. “Ben konfetileri topluyorum o zaman, sen de mutfağı halletmek ister misin?”

Başımla onayladım. Televizyondan çok kısık sesli, sakin bir müzik açtıktan sonra ortalığı toparlamaya giriştik. Aslında bulaşıkların birçoğu yalnızca bardaklardan oluştuğu için işim uzun sürmeyecekti. Ama fesleğenli makarna soslarının kuruduğu tabakları görünce midem bulandı. Yemek artıkları görmeye asla dayanamazdım. Vücudum otomatik olarak tepki verirdi. Yine de Karza’nın işine ne kadar odaklandığını görünce ses çıkarmamaya karar verdim. O işini yerine getiriyorsa ben de başarabilirdim.

Bunları düşünürken zihnimde bir aydınlanma yaşandı. Yalnızca temizlik yaparken bile kendimi Karza’yla yarıştıırıyordum. Kendi kendime güldüm. Gerçekten de konu galibiyet olunca kendimi tanıyamıyordum sanırım. *Belki de terapiye gitmeliyim*, diye düşündüm. *Ama şimdi olmaz. Şampiyonaya kadar çok yoğunum. Birincilikle ayrıldıktan sonra terapi işini hallederim.*

Ortalık düzeldikçe ve temizlendikçe kendimi daha rahat hissetmeye başladığımı fark ettim. Bulaşıklar bitmiş, konfetiler toplanmıştı. Karza bu sırada koltuktaki eşyaları da (battaniyeler, kıyafetler, birkaç takı, şarj aletleri) bir kenara kaldırmıştı. Salon, halı hariç tertemiz olmuştu.

“Şunu da halledelim mi?” diye sordu Karza telefondan saate bakarak. “Saat yedi. Çok terledim, belki bir duş alırım.”

Başımla onaylayıp yanına geçtim. Koltuğu iterek halının üzerinden kaldırdık ve halıyı çektik. Yapış yapıştı. İlgrenç kokuyordu. Yüzümü buruştura buruştura halıyı rulo haline getirmesine yardımcı oldum. Ardından kapının kenarına kadar sürükleyip bıraktık. Hiç uğraşılmanan çıkarılabilirdi artık. En azından elimizden geleni yapmıştık. Daha kötüsü de olabilirdi. Üzerinden kan lekeleri temizlemeyeceklerdi sonuçta.

Tüm işler bittikten sonra önce ben duşa girdim, ardından Karza. Yolda da ne giyeceğimi bildiğim için rahat bir eşofman takımı giyerek saçlarımı serbest bıraktım. Karza da tıpkı benim gibi esnek kıyafetler tercih etmişti. Koyu yeşil ona çok yakışıyordu. Yeşil gözleriyle uyumlu görünüyordu. Kahvaltı servisi saati gelene kadar çay demledik ve tertemiz mutfağımızın masasında oturduk.

Çok geçmeden bir kapının kapandığını duydum. Zıplama seslerine bakılırsa Güz'le Sonat uyanmıştı. Merdivenlerin en üst basamağından eğilerek bize baktılar ve Güz bağırdı. "Günaydın!"

Karza'yla karşılık verdik. Yaklaşık beş dakika sonra yanımıza inmişlerdi.

"Of bu evden gitmeyi hiç istemiyorum," dedi Güz salonun duvarına kendini yapıştırarak.

Sonat gözlerini devirdi. O da bir bardak çay almış, yanımıza oturmuştu. "Güzel bir ev."

"Çok güzel bir ev. Müthiş bir bungalov," diye düzeltti abisini. "Böyle bir yerde yaşamaya kalkışsam nasıl olur? Ne kadardır ki acaba?"

"Parasından emin değilim ama böyle bir evi ısıtması da soğutması da zordur. Çok gideri olur yani."

Güz dudaklarını büzdü. "Belki de ev arkadaşları bulurum ve üç kişi birden böyle bir yerde yaşarız!"

"Kim olacak bu arkadaşlar?"

"Tamay ve İklim tabii ki."

"Ev arkadaşı olmak normal arkadaşlığa benzemez küçük kardeşim. Daha üçüncü gününüzde birbirinize girersiniz, sonra da ağlayarak eve dönersin."

"Sussana sen," diye kızdı Güz. "Çok tecrübe ettin sanki."

"Böyle bir tahminde bulunmak için tecrübeye ihtiyacım yok. Üçünüzü de gayet iyi tanıyorum. Çok farklısınız."

Güz sırtını dikleştirip kaşlarını çattı. "İklim benimle gayet de iyi anlaşabilir," dedi ve bana döndü. "Anlaşıyor değil mi İklim? Harika ev arkadaşları oluruz."

“Hiç de olamazsınız. İklim çok bireysel bir kız. Kafayı yer sürekli vakit geçirirseniz.” Bu sefer de Sonat dik dik gözlerimin içine baktı. “Haksız mıyım?”

Hiç konuşmadım. Gözlerimi ikisinden de kaçırdım ve çayımdan büyük bir yudum aldım.

Bölüm 43

Güz'ün kullandığı arabanın arka koltuğunda otururken karlı dağlar ve tarlalar yanıımızdan film şeridi gibi geçip gidiyordu. Başım Karza'nın omzunda, kendimi gerçeklikten çok uzakta hissediyordum. Parmaklarımız birbirlerine birer lego parçası gibi kilitlenmişti. Güz, Ankara'ya dönmeden önce yeterince vakit geçirebilmemiz için bana erkek arkadaşımınla arkada oturmamı söylemişti. Erkek arkadaşım Karza Dinçer'le. Zihnim bu gerçekliğe çapalanıp kalmıştı. Hiç bir yere gidemiyor, her zamanki düzeninde ilerleyemiyordu. Sanırım bir süre buna alışmaya çalışacaktım.

Yolculuk boyunca bir şeyler atıştırdık, animasyon izledik ve kendimi rahat hissettim. Karza'nın bana sarılan kolları, vücudumdaki siniri ve gerginliği çekip alan bir mıknatıs gibiydi ancak her ne kadar onun varlığı bana iyi hissettirse de Ankara'ya girdiğimizde bu hafta sonunun sonsuza kadar sürmeyeceğini kabullendim. Bu şehirde beni daha fazla zorlamaya hazırlanan annem bekliyordu. Soğuk kış günleri sabaha karşı başlayan antrenmanlar bekliyordu. Stres bekliyordu. Bu hayallerimdeki hayat değildi. Hayallerimdeki şehir de değildi ama beni o hayale götürecek bir patikaydı ve benim için başka bir yol yoktu. Yürümek zorundaydım.

Her şey iki günde çok değişmişti. Küçük şeylerin hayatımdaki rolü büyük olacaktı. Kafamın içi allak bullak olsa da kalbim doğru yolda olduğumu fısıldar gibiydi. Tüm dikkatimin dağılacığından emin olsam da bunu toparlayabileceğimi de biliyordum. Karza'nın

tertemiz, yumuşak ve büyük eline bakıp düşündüm. Bölge Yarışmaları'na yalnızca on iki gün vardı. On iki gün.

Mahallemize geldiğimizde buzun kokusunu duyar gibi oldum. Ter, sağlıklı beslenme ve duş kokularının bir karışımı gibiydi. İlk durak bizim ev oldu. Tamaylar çoktan Güzlerin evine geçmişlerdi. Kerem, Sonat'ı bıraktıktan sonra Tamay'ı bırakacaktı. Bu yüzden onlara daha sonra telefonla teşekkür etmeye karar verdim.

Bagajdan çantamı indirirken ikisi de inip bana yardımcı oldu. Karza benden önce davranıp çantamı kaptı. Bu sırada Güz iki yandan topladığı kıvırcık saçlarını parmağına dolayarak bizi izliyordu.

"Siz," dedi iç çekerek. "Benim ustalık eserimsiniz."

Karza sırtıtarak bagajı kapattı ve sarılıp boynuma bir öpücük kondurdu. "İyi dinlen Buz Perisi, yarın sabah başlıyoruz."

Başımla onaylayarak parmak ucumda yükseldim ve ona iyice sokuldum. Ardından ayrılıp Güz'e döndüm. "Çok teşekkür ederim her şey için. Mükemmel bir tatildi."

Kollarını açıp bana doğru bir adım attı. "Bu yalnızca bir kaçmaktı. Sizi dünya şampiyonu yaptıktan sonra götüreceğim kutlama tatilinin on saniyelik bir fragmanı gibi düşün."

Ona da sıkıca sarıldıktan sonra Karza'dan çantamı aldım. "Görüşürüz."

"Kapına kadar gelseydim," dedi Karza gözlerini kırıştıtarak.

"Gerek yok," dedim başımla Güz'ü işaret ederek. Bu, *Güz'ü yalnız bırakmayalım, beklemesin*, demekti.

İtiraz etmeden başıyla onayladı ve ben evimin kapısına doğru yürürken Karza'nın arabaya geri bindiğini, ardından da arabanın çalıştığını işittim. Evin anahtarlarını çantamın iç gözünden kapışım gibi kendimi içeri attım. Evde kimse yoktu. Zaten kim olacaktı ki? Annem işteydi. Hava kapalı olduğu için içerisi karanlıktı. Önce alt kattaki küçük aydınlatmalardan birini açtıktan sonra odama çıktım. Her şeyin bıraktığım gibi olacağını zannediordum ama öyle değildi. Annem odamı toparlamış, makyaj malzemelerimi teker teker yer-

lerine yerleştirmişti. Boyumdan büyük kirli çamaşır yığınının eski yerinde değildi. Hepsi yıkanmış, ütülenmiş ve teker teker katlanmıştı. Annem bir kıyafeti yalnızca bir kere giydikten sonra kirliye atmama sinir olurdu çünkü gün içinde normal insanlara göre çok daha fazla üstümü değiştirdiğim için çamaşır makinemiz asla durmazdı. İnsana dönüşse ilk yapacağı şeyin bir bıçak kapıp beni ortadan kaldırmak olacağına emindim. Teknolojinin insanlığı yok etmeye karşı atacağı ilk adımın bizim evde atılacağına bahse girerdim.

Çantamı bıraktıktan sonra masamda bir not olduğunu fark ettim. Hatta küçük bir hediye paketi de vardı. Hediye yalnızca kurdeleyle sarıldığı için ne olduğunu anında anladım. Hep kullandığım parfümden almıştı. Notta ise şu yazıyordu:

Sen geldiğinde evde olmayacağım. Son zamanlarda çok üstüne geldiğimi biliyorum. Bugün de keyfince dinlenebilmen için salata yapıp dolaba koydum. Bir de sevdiğin sebze suyundan hazırladım. Başka bir şey istersen de dışarıdan söyleyebilirsin. Geç geleceğim.

Gülümseyip kâğıdı çekmeceme kaldırdım. Annem bahsettiği sebze suyunu küçüklüğümde beri yapardı. Yıllarca cam şişelere koyarak çantamın bir kenarına saklar, antrenmanlarda acıktıkça içmemi söylerdi. İlk başta nefret etsem de zamanla tadına alışmıştım. Karışımın içinde genelde yeşil elma, marul, limon, ıspanak, maydanoz, pazı, zencefil suyu bulunuyordu. Bazen salatalık ve kivi eklediği de oluyordu ama buna mevsimine göre karar veriyordu.

Dışarıdan bakıldığında bulamaç gibi bir şeye benzediği için okulda çok fazla dalga geçtiklerini dün gibi hatırlıyordum. "İklim kusmuk içeriyor!" derlerdi genelde. Onlara kusmuk olmadığının açıklamaya çalıştığımda da annemin neden bu kadar tuhaf biri olduğunu sorarlardı. Cevap veremezdim çünkü bana tuhaf gelmezdi. Beni büyüten insanı o yaştaki aklımla nasıl tuhaf bulabilirdim ki?

Salata yiyecek kadar aç olmasam da sebze suyumdan bir bardak almak üzere aşağı indiğimde telefonum çalmaya başladı. İlk başta kızların aradığını düşündüm fakat arayan babamdı. Hemen açtım.

“Prensesim!” dedi neşeyle. “Yeni yılın kutlu olsun.”

Babamın sesi bile o kadar huzur veriyordu ki yüreğime, iç çekip gülümsedim. “Senin de baba. Neredesin?”

“Almanya’dayım. Fuarın başlangıcına hazırlık yapıyoruz. Sen ne yapıyorsun? Kızlarla tatilin nasıl geçti?” Sesi enerjik geliyordu. Keyfi yerinde olmalıydı.

“Çok güzel geçti. Gerçekten dinlenmiş hissediyorum.”

“E süper. Müsabaka sezonu için hazırsın o zaman.”

Gözlerim masadaki bir noktaya takılıp kaldı. “Evet,” dedim. “Hazırım.”

“Bak, burada bir arkadaşımın kızıyla konuştum. Geçen senelerde buz pateni programlarında Sonat’la seni izlemiş. Hatta baya hayranımış. Senden imza istiyor.”

“Öyle mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Aslında spora yeni başlayan öğrencilerin beni tanımasına alışkıktım. Genelde fotoğraf çekinmek veya konuşmak isterlerdi ancak ilk defa birinin benden imza istediğini duyuyordum. “Kaç yaşında?”

“On iki sanırım,” diye yanıtladıktan sonra bir süre duraksadı. “On üç de olabilir. Emin değilim. Neyse, ben sana başka bir şey söylemek için aradım.”

“Dinliyorum babacığım,” dedim gerginliğimi saklamaya çalışarak. Kalbim bir anda hızlanmıştı. Sürekli kötü haberler vermek için arıyormuş gibi tepki verdiğimin farkındaydım, halbuki öyle bir durum yoktu. Yalnızca zihnimdeki bir fısıltı felaket senaryoları yazmak için mantıklı bir sebebe ihtiyaç duymuyordu. Babamın “bir şey söyleyeceğim” demesi zihnimi anında alarma geçiriyordu. Türkiye’ye gelmeyecek miydi? İşle ilgili mi bir problem olmuştu? Orada biriyle mi tanışmıştı? Kendine yeni bir hayat mı kuruyordu? Yoksa o bahsettiği küçük kız benim üvey kardeşim mi olacaktı? Ya da akrabalarımıza falan bir şey olmuş olabilir miydi? Babaannem iyi miydi?

“Türkiye’deki bölge ve ulusal yarışmalara gelemeyeceğim hayatım. İki tarihte de işin başında olmak zorundayım.” Cümlesini

bitirdiği anda sırtını dikleştirip nefesini tuttuğunu hayal edebiliyordum.

“Sorun değil babacığım,” dedim sakince. Düş kırıklığına uğradığım söylenemezdi. Zaten ulusal yarışmalarda başarı elde edeceğimiz kesin sayılırdı. Ülkede bizim kadar sıkı çalışan başka buz pateni çifti yoktu doğru düzgün. Asıl mesele Dünya Şampiyonası’ydı.

“Ama martta kesinlikle orada olacağım. Annenle çoktan konuştuk bile. İşlerimi de ona göre düzenledim. Kırılmadın değil mi prensesim?”

“Hayır,” diye atıldım aceleyle. “Ne kırılması babacığım. Teşekkür ederim haber verdiğin için.”

Babamın rahat bir nefes verdiğini duydum. “Seninle konuşmak iyi geldi. Koca bir senedir sesini duymuyordum.”

İlk başta ne dediğini anlayamayarak afalladım, ardından kafama dank etti. Yeni yıl şakası yapıyordu. Kısa bir kahkaha atıp ne kadar komik olduğunu söyledim. Telefonun öteki tarafında katıla katıla güldüğünü duyabiliyordum. *Baba şakaları*, diye düşündüm kendi kendime. *Asla komik olmazlar ama babanızın gönlü olsun diye gülmek zorunda kalırsınız.*

Telefonu kapattıktan sonra mutfak masasına bıraktım. Sebze suyundan kaktüs desenli bir bardağa ağzına kadar doldurduktan sonra yukarı çıkmaya üşendim ve kasvetli ev ortamında sandalyeyi çekip oturdum. Telefona bakasım bile gelmiyordu. Bu yüzden yalnızca evin sessizliğini dinleyerek içeceğimi yudumladım.

Bölüm 44

On iki gün.

Dünya Şampiyonası'na yaklaşık üç ay.

Sessizlik içinde odamda oturuyordum. Gönlümden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Kitap okuyabilir, film izleyebilirim diye düşünmüştüm ama bunları denedikten sonra on dakika bile dayanamadım. Herkes kafamı dinlememi söyleyip duruyordu ama kafam patlamak üzereydi. Derin derin iç çekerek yatağıma uzandım. Dümdüz tavana bakarken içimde tuhaf bir huzursuzluk hissediyordum. Yarışmalara çok az kalması tatilin de bitmesiyle bende patlamaya hazır bir bomba etkisi yaratmıştı. Zihnimde dönen karmakarışık endişeler tarafından boğuluyordum ve duygularımdan oluşan bir labirentte mantığımla yol bulmaya çalışıyordum sanki.

Kendimi hep, “Yılbaşından sonra endişelenmeye başlarım,” diye kandırdığım için bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Bastırdığım tüm düşünce ve hisler su yüzüne çıkıyordu. Koreografimiz, dönüşlerimiz, *jump*’larımız, *spiral*’lerimizin hepsini gözlerimin önünde tekrar tekrar oynattım. Hangilerinde daha iyi, hangilerinde daha kötü olduğumuzu belirleyip zihnimde bir liste hazırladım. Bunu yaparken başarıya ulaşmak adına oluşan arzu ve hırs, başarısızlık korkumu beslemeye devam ediyordu.

Buz pistinde saatler geçiriyorsun, diye hatırlattım kendime. Yoğunluktan boğulacaksın. Çok emek verdin. Çok çaba gösterdin. Elbette karşılığını alacaksın. Ama tüm bu düşüncelere rağmen belirsizlik büyüyordu.

Beslenme düzenime, günlük aldığım uykuya, kan değerlerime, her detaya dikkat etmem gerekiyordu bundan sonraki üç ay boyunca. Bedenimi titizlikle müsabakalara hazır hale getirirken zihinsel savaşımı da sona erdirmeliydim. İçimde büyüyen endişeye, ailemin beklentisine, Karza'ya karşı duyduğum sorumluluğa ve kendi beklentime karşı durmam gerekiyordu.

İşte bu yüzden her gün huzur bulduğum yatağım ve odam beni boğuyor gibi hissediyordum. Geçen her saniye duvarlar üzerime üzerime geliyordu sanki. En sonunda derin bir nefes alarak bir kenara bıraktığım çatlak ekranlı telefonumu aldım. Parmaklarım titremekten yalnızca bir adım uzaktı. Karza'yı arasam sorun olur muydu? Sevgililer kendilerini kötü hissettiklerinde birbirlerini ararlardı, öyle değil mi? Sonunda isminin üzerine dokunarak telefonun çalmasını bekledim. Üçüncü çalışta açtı.

“Buz Perisi,” dedi flörtöz bir ses tonuyla. “N’aber?”

“Karza.” Sesim hafif titrek çıkıyordu. “Kendimi biraz kötü hissediyorum. Konuşabilir miyiz?”

Sesi anında ciddileşti. “Tabii ki İklim'im. On dakikaya oradayım.”

“Hayır, telefonda konuşalım demek istedim.”

Telefonu çoktan kapamıştı. Hemen ayağa kalkıp elimi yüzümü yıkadım ve saçlarımı topladım. Sahiden de söylediği gibi on dakikada gelmişti. Dışarı çok soğuk olduğu için onu içeri davet ettim ve birer kahve hazırladım. Mutfağın aspiratör ışığında oturduk.

“Anlat bakalım canımın içi, ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Yutkunarak gözlerimi bardağıma kaydırđım. “Yarışmaların yaklaşması. Bu konuda çok gerginim ve kendimi rahatlatamıyorum. Tüm programa uysam da yeterli değilmiş gibi geliyor. Seni düşün kırıklığına uğratmak da istemiyorum.”

Anlık bir sessizlik oldu. Sonra Karza boğazını temizledi. “Bu bizim için de çok önemli bir sezon. Öncelikle şunu halledelim. Partner olmamız başarıyı da başarısızlığı da paylaştığımız anlamına geliyor.

Sen düşersen ben kaldırıyorum, ben düşersem sen kaldırırsın.” Sonra hafifçe sırıttı. “Gerçi ben pek düşmem ama...”

Kaşlarını çatıp ona bir bakış attığımda kıkırdadı. “Yarışmaların sonucu ne olursa olsun Buz Perisi, hayal kırıklığına uğramayacağım.” Uzanıp nazikçe elimi tuttu. Parmakları kahvenin de etkisiyle sıcacık olmuştu. “Seninle partner olmak isteyen kişi benim. Kararımın sonucuna da hazırım. Ayrıca herhangi bir başarısızlık gözümdeki değerini hiçbir şekilde değiştirmez.”

Bu sözünün üzerine biraz sinirlendim. Konunun aramızdaki ilişkiyle veya bana verdiği değerle uzaktan yakından alakası yoktu. “Endişe ettiğim şey gözündeki değerim değil. Eməğimin karşılığını alamamak.” Sonra hemen kendimi düzelttim. “Eməğimizin.”

“Anladım,” diye mırıldandı. “Yalnızca her türlü arkanda olduğumu bilmeni istiyorum.”

“Daha sıkı hazırlanmak istesem ayak uydurabilir misin?”

Bir kahkaha patlatıverdi. O kadar çok gülmüştü ki neredeyse kahvesini dökecekti. “Sana ayak uydurmak mı? Sen bana ayak uydur Buz Perisi.”

Gözlerimi kıstım. Benim antrenmanlara ondan daha uzun süre dayanamayacağımı düşünüyordu. Geri adım atacağımı zannediyorsa çok yanıliyordu. “O zaman Sasha’dan bize daha yoğun bir program hazırlamasını istesem senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Hodri meydan.” Ellerini iki yana açtı. “Benden önce bıkaçağına eminim.”

“İddiaya girelim mi?” Elimi yumruk yapıp dirseğimi masaya dayadım ve serçeparmağımla ona doğru uzattım.

Hemen beni taklit ederek kendi küçük parmağını benimkine doladı. “Güzel bir bahis olsun.”

“Peki,” dedim ve hemen düşünmeye başladım. Benim için yapabileceği en iyi şey her gün evimden alıp piste götürmesi olurdu. Böylece soğuk kış günleri arabayı ısıtmakla, motoru kontrol etmek-

le, park yeri bulmakla uğraşmazdım. “Ben kazanırsam beni her antrenman sabahı piste sen götüreceksin ve sen bırakacaksın.”

“Gayet makul,” derken yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. “Ben kazanırsam da haftada iki gün Tonya’yı beraber gezdireceğiz.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. “İyi de bunun için bahse gerek yok ki. İstesen gelirim zaten.”

“İşime garantiye almayı tercih ederim,” dedi yaramaz bir ifadeyle.

“Karza,” dedim ciddi bir şekilde.

“İklim.”

“Biz sevgiliyiz farkındasın değil mi? Beraber vakit geçirmemiz için böyle yollara başvurmana gerek yok.”

“Doğru ya,” diyerek iç çekti ve dertli bir şekilde dudaklarını bük-tü. “Hem seni gıcık etmeye hem de bunu yaparken seninle daha fazla vakit geçirmeye o kadar alışmışım ki farkında bile değilim.”

Serçeparmağını benimkinden ayırıp arkasına yaslandı. Hareketlerini dikkatle izledim. Mutlu görünüyordu. Muzip ifadesi devam ediyordu. Keyfinin yerinde olduğu belliydi.

“O zaman ben Sasha’ya mesaj atayım,” dedi masanın üzerindeki telefonunu kaparak.

Başımla onayladım. “Daha iddialı olmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi Karza? Meydan okuyabilmemiz için riskli hareketlere çalışmamız lazım.”

“Madem sevgiliyiz güzelim, bana neden ismimle sesleniyorsun?”

“İsmi seviyorum.” Bu kulağa bir bahane gibi geliyor olsa da doğrudu. Karza’nın ismi bana soğuk havayı, kışı, mücadeleyi çağırıyordu. Hem güçlü hem de karizmatik bir havası vardı.

“Peki, ben sana güzel sevgi sözcükleri söylesem olur mu?” diye sordu meraklı bir ifadeyle.

Gözlerimi kıstım. “Örnek ver.”

“Bebeğim nasıl?”

“İy,” diyerek burnumu kırıştırdım. “Fazla baskın.”

“Peki hatunum nasıl?”

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Aşiret ağası mısın sen?”

İç çekti. “Meleğime ne dersin?” Cevap vermedim. O da bir anlığına sustu ve kendi kendini cevapladı. “Doğru, bu sana hiç gitmedi. Aşkım da mı olmaz?”

“Fazla sosyal medya çifti enerjisi veriyor.”

“Hayatıma ne dersin?”

“Evli çiftlerin kullandığı bir kelime.”

“Tadım nasıl?”

“İnternette kız düşürmeye çalışan dayıların kullandıkları gibi mi?”

“Bir tanem?”

Burnumu kırıştırdım. “Bu da anne ve babalarının çocuklarına söylediği kelimelerden. Evladım da de, tam olsun.”

“Tamam buldum! Dünyanın en güzel varlığı.”

“Şahiden de günlük konuşma içinde bana böyle mi sesleneceksin?”

Parmaklarını ensesine bastırıp gözlerini kapattı. Bıkkın görünüyordu. “Daha iyisini bulana kadar Buz Perisi iyi o zaman.”

Gülümsedim. “Buz Perisi harika.”

Bölüm 45

Ertesi gün Karza'yla pistin park alanına aynı anda girdik. Aramızda park etmesi daha kolay olan boşluğu kapmak için küçük bir savaş dönse de kazanan ben oldum. Arabamı kolayca yerine yerleştirdikten sonra çantamı alıp indim. Normalde park alanı bomboş olurdu ama pist binasının hemen yanındaki gençlik merkezi de artık bize ait olan park alanını kullanmaya başlamıştı ve arabalarını gece de burada bırakıyorlardı. Bu yüzden eskisi gibi تنها olmuyordu sabahları. Sinirlenmek için fazladan bir sebep olarak görmüştüm bunu. Günlük rutini bozan, konfor alanımı daraltan değişikliklerden nefret ediyordum. Özellikle de çok stresli olduğum bir zamanda yapıldığında...

Dış kapının önünde beklemeye koyuldum. Ağzımdan çıkan nefesi görebiliyordum. Bugün atkı takmayı unutmuştum ve saçlarım tepemde toplu olduğu için ensem de boynum da üşüyordu. O buz gibi soğukta sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Karza'nın silüetini görebildim. Saçları her zamanki gibi karmakarışık. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle spor çantasını omzuna atmış seke seke yürüyordu. Omuzlarını ne kadar dik tuttuğunu gördüğümde kambur durduğumu fark ettim ve sırtımı dikleştirdim.

"Keşke içeri geçseydin," dedi dudaklarını büzerek.

"Daha çabuk geleceğini düşünmüştüm," dedim ısınmak için olduğum yerde küçük küçük zıplarken.

İç çekip kapının buz gibi olan kolunu kavradı ve açtı. "Ya bir kız gelip benden önce yerimi kaptı." İçeri geçtiğimizde ikinci kapıyı da benden önce açıp tuttu. "Çok sinirlendim. Onu bir bilsen var ya..."

Kapı arkamızdan kapanırken sııttım. “Ne yaparsın?”

Karza bir anda atılıp beni tek koluyla kavradı ve omzunun üzerine kaldırıverdi. Sabah sabah bu kadar enerjiyi nereden bulduğunu merak etmişim doğrusu. Ağzımdan küçük bir çığlık koptu. Birkaç saniye boyunca debelensem de beni yere indirmede. “Soyunma odalarına kadar böyle mi gideceğiz?” diye sordum sonunda bıkkınlıkla. Spor ayakkabılarımın topuğunu suratına geçirmemek için mücadele ediyordum.

“Evet,” dedi Karza. Suratını göremesem de sesinden gülümsediği belli oluyordu. “Yerimi kaptığın için cezalandırıyorum seni.”

Ofladım. “Ama ilk ben gördüm.” Beni düşürecekmiş gibi sarstığında yine küçük bir çığlık attım.

“Ne diyordun?” diye sordu yürümeye devam ederken. Ses tonu kibirliydi. Küçük güç gösterisinin beni yıldıracağını zannediyor olmalıydı.

Boğazımı temizledim. “Dedim ki ilk ben gördüm. Ben kaptım.”

Bunun üzerine Karza’nın yalnızca derin bir nefes aldığını hissettim. Zafer hissiyle soyunma odasına kadar yolculuğumun tadını çıkardım. Kapının önüne vardığımızda beni nazikçe indirip dağılmış saçlarımı düzelitti. Eliyle çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. “Pistte görüşürüz.”

Hazırlandıktan sonra pistin yolunu tuttum. Karza ve Sasha çoktan yerlerini almışlardı. Sasha hararetli hararetli elini sallayarak ona bir şeyler anlatıyor, Karza da dikkatle dinleyerek başını sallıyordu. Bir yandan da ısınmaya devam ediyordu. Yaklaştıkça Sasha’nın normale göre çok daha yorgun göründüğünü fark ettim. Gözleri kısalmış, şişmişti. Dudaklarıysa solgunlaşmıştı.

“Günaydın hocam,” dedim sakince. Buza, Karza’nın yanına çıkıp rutin ısınma hareketlerimize başladım. “Yorgun görünüyorsunuz.”

Tereddütle Karza’ya döndüm. Artık beraber olduğumuzu şimdi söylememeli miydik acaba? Hem çok bitkin hem de çok sinirli görüldüğü için Sahsa gözümü korkutuyordu ancak Karza’nın bakışları güven vericiydi. *Sıkıntı yok, diyordu sanki. Birazdan söyleriz.*

“Evet çocuklarım,” dedi Sasha elindeki bir tomar kâğıdı sarsarak. “Benden daha yoğun bir program istediniz. Ben de hazırladım. Fazla geleceğini düşünürseniz bu konuda hiçbir şey yapamam. Ya uyacaksınız...” Kâğıtları toparlayarak ikimize birden sert bir bakış attı. “Ya da uyacaksınız.”

Göz ucuyla baktığımda Karza’nın dişlerini sıkıldığını fark ettim. Korkmuş bakışları komik görünüyordu. “Sıkıntı değil,” dedim Sasha’ya.

Bir anda kâğıtları rulo yapıp kafama bir tane geçiriverdi. “Bir de sıkıntı olsaydı küçük hanım. Tüm gece uyumamışım, sıkıntı değil diyor.” Dilini üç kere şaklattıktan sonra iç çekti ve kâğıtları yeniden görebileceğimiz şekilde ayırdı. Günümüzü tam yedi parçaya ayırmış, her bölgeyle ilgili küçük notlar düşmüştü. O kadar fazla karalama vardı ki birkaç kere vazgeçip programı baştan hazırladığı çok belliydi.

“Bu okunmuyor,” dedi Karza eğilip kâğıtlara daha yakından bakarak.

“Anlatacağız herhalde!” diye bağırdı Sasha. Türk olmamasına rağmen Türkçede kullanılan kalıplara kendini iyice alıştırmıştı. Tamamen doğru kullanıyor olsa bile bazen kulağa komik geliyordu. Belki de hâlâ belli belirsiz Rus aksanıyla konuştuğu içindi. Tatlı çıkışmasının ardından Karza’yla birbirimize bakıp kıkırdadık.

“Şimdi,” dedi Sasha bir kalemle kâğıt üzerinde karalamalara vurarak. “Sabah 4.30’da uyanıyorsunuz. Kahvaltı olarak muz, kuruyemiş, elma –enerji verecek başka meyveler de olabilir– meyveli yoğurt veya sade yoğurt tüketiyorsunuz ki pistte bayılmayın.” Elini havada dalga geçer gibi salladı. “Hadi hiçbirini bulamadınız en fazla granola tarzı bir şey tüketebilirsiniz. Önümüzdeki üç ay boyunca pankekler, krepler görmeyeceğim.” Kaşlarını çatıp Karza’ya sert bir bakış attı. “Duydun mu Kar Topu?”

Karza suçlu bir şekilde başını salladı. Bana özellikle hatırlatmaya ihtiyaç duymamıştı. Zaten programa ölümüne uyacağını biliyordu.

Sasha boğazını temizledi ve anlatmaya devam etti. “Saat 5.00 olduğunda sizi buzda göreceğim. 7.00’ye kadar çalışacağız. Teknik ça-

lışmalar, programınızda olan gerekli hamleler, özel *spiral*'lerin hepsini çalışacağız. Koreografinin üzerinde de sabah daha fazla duracağız. Zihniniz sakin, bedeniniz hazırken koreografiyi iyice yedirelim size. Sona da serbest paten çalışmalarını ekleriz ve en sonunda programınızı baştan sonra bir deneriz.”

“Ayvayı yedik,” dedi Karza i çekerek.

Ona bakmadan Sasha'yı dinlemeye devam ettim çünkü bu lafının hemen üzerinden bir azar işiteceğimizden emindim ama Sasha duymamış gibiydi. Aynı ciddi, otoriter ses tonuyla devam etti. “Sonra iki saat boyunca sizi doğduğunuza pişman edeceğim için biraz dinlenme süreniz var. Bu sürede bir şeyler yemeniz gerekiyor. Yulaf ezmesi, yumurta, beyaz peynir, ekmek ama tam buğday olanlardan, kesinlikle beyaz ekmek tketmenizi istemiyorum, biraz meyve tke-tebilirsiniz. Her şeyden azar azar yiyin ama yeterli besini aldığınızdan da emin olun. Ardından enerjinizi geri kazanmanız için biraz dinlenebilirsiniz. Bunu uyuyarak da yapabilirsiniz, oturup sohbet ederek de. Bana fark etmez. Ama saat 9.00 olduğu anda yeniden buzda olacaksınız.”

İ ekti. Tepkimizi ölçmek ve onu dinlediğimizden emin olmak ister gibi bir bana bir Karza'ya baktı. İkimizden de hiçbir tepki almayınca açıklamaya devam etti. “9.00 itibarıyla ikinci antrenmanınız başlayacak. Performansınızı leceğiz. O sabah üzerinde çalıştığımız ne varsa bunun üzerinizdeki etkisini göreceğiz ve deli gibi dönüşler yapmaya, birbirinizi oraya buraya fırlatmaya devam edeceksiniz. Böylece günlük buz sürenizi beş saate çıkarmış olacağız. Peki bu yeter mi?”

Cevap vermemiz için yeteri kadar vakit vermeden kendisi atıldı. “Yetmez. Saat 12.00. Buzdan ıktınız. Gidip ğle yemeği yiyorsunuz. Bu sefer ızgara tavuk önereceğim. Bunun yanında da biraz bulgur pilavı veya kepekli makarna tercih edebilirsiniz. Fazla kaırmamanız şartıyla! Ve tabii ki öğle yemeğinizde biraz haşlanmış sebze de olmalı. Saat 13.00 olduğu anda sizi buz dışı antrenmana aldım. Karza için

ağırlık çalışmaları, İklim içinse esneklik egzersizleri. Bale yapabilir, antrenman odasında aletlerden istediğiniz kadarını kullanabilirsiniz. Bugün görevlilerle konuşarak orayı iyice toparlayıp düzenlemelerini isteyeceğim. Buz dışı antrenman için süreniz bir buçuk saat. Saat kaç oldu?”

Karza'ya baktığında Karza tereddütle kekeledi ve, “11.30 mu?” diye sordu endişeyle. Endişeli olmakta haklıydı. Yanlış cevap vermişti.

“Sen beni dinlemiyor musun?” Sasha kâğıtları bir kere daha rulo haline getirip Karza'nın kafasına bir tane geçirdi. Bunu yaparken ba-yağı bir uzanması gerekse de gayet isabetli bir darbeydi.

“14.30,” diye yanıtladım Karza'nın daha fazla azar işitmesini engellemek için.

“Doğru Hava Durumu.” Karza'ya göz devirdikten sonra kâğıtlarını açıp nerede kaldığını kalemiyle kontrol etti. “14.30. Buz dışı antrenmanınız bittikten sonra saat 15.00'de sizi yeniden buzda göreceğim.”

“Yuh!” dedi Karza bir anda ellerini kafasının iki yanına yerleştirerek. “Akşam da mı antrenman yapacağız?”

Sasha başıyla onayladı. “İki saat. İki saat daha antrenman yaptıktan sonra serbestsiniz. Yani saat 17.00'de sizi salacağım ama bu kadarla kaldığını zannetmeyin. Ödevleriniz var. Öncelikle akşam yemeğinde ne yiyeceğinizi size bırakıyorum. O kadarını da kendiniz çözün; yıllardır kalori hesaplamayı, neyin sağlıklı neyin sağlıklı olmadığını öğrendiniz. Yalnızca hafif tutmaya özen gösterin. Eve gittiğinizde meditasyon veya yoga yapabilirseniz süper olur. Son olarak da akşam bir saat yürüyüş yapmanızı istiyorum. Bunun haricinde uyuyana kadar ne yaptığınız beni ilgilendirmiyor ama beslenmeyi ve hareket etmeyi ihmal etmeyeceksiniz. Uykunuzu aldığınızdan da emin olun.”

“Yedi saat buz, iki buçuk saat buz dışı antrenman,” dedi Karza sessizce. Dehşete düşmüş gibi bir hali vardı.

Sasha başıyla onayladı. “Programı yoğunlaştırmamı siz istediniz. Bence gayet güzel oldu.”

Omuzlarımı silktim. “En azından daha fazla yemek molamız olacak, öyle düşün,” dedim elimi Karza’nın koluna koyarak. Karza bir elime bir Sasha’ya baktı.

Sasha’nın gözleri kocaman açılmıştı. “Sizin aranız mı düzeldi yoksa bana mı rol yapıyorsunuz?”

Boğazımı temizledim. Olan biten şeyleri üstünkörü anlatmaya hazırlandım. Sasha’nın tüm detayları bilmesine gerek yoktu ama aramızda bir şeyler olduğunu bilmeye hakkı vardı. Üstelik kızacak olsa bile antrenmanlarda, günde yaklaşık yedi saatimizi beraber geçirirken sevgili olduğumuzu saklamamıza imkân yoktu. Sasha’nın karşısında durup ona doğru eğildim. Gözlerinin içine bakarken Karza da bana destek olmak amacıyla arkamdan yaklaşmış, elini belime sarmıştı. Derin bir nefes alarak işiteceğimiz laflara karşı kendimi hazırladım ve anlatmaya başladım. “Şimdi şöyle ki...”

Bölüm 46

Bölge Yarışmaları, 12 Ocak 2024

Türkiye Şampiyonası, 16 Şubat 2024

Dünya Şampiyonası, 18 Mart 2024

Bölge Yarışmaları'na bir hafta kala yatağımın hemen karşısına astığım tarihlerle bakışıyordum. Yoğun bir antrenman gününün akşamıydı. Son bir haftada her şey daha iyiye gitmeye başlamıştı. Hareketlerimize hâkimdik, tüm programı ezberlemiştik ve zaman zaman düşsek de çalışmalarımız Türkiye'de birinci olacak dereceye getirmişti bizi.

Bu bir hafta boyunca annemle Karza'nın annesi Şevval teyze de bize çok yardımcı olmuştu. Annem geç saatlere kadar çalışmasına rağmen Sasha'nın verdiği diyet tariflerini bizzat kendisinden alıp uygulamaya koyulmuştu. O gün içinde tüketmem gereken tüm besinleri en ufak detayına kadar planlıyor, pişiriyor ve kaplara ayırıyordu. Alışveriş yapma işini de tamamen kendisi üstlenmişti çünkü söylediğine göre taze meyve sebze seçmek konusunda berbattım.

Tüm bunların yanında evin çeşitli köşelerine motive edici sözler asmıştı. Sabah gözlerimi açtığım anda müsabaka tarihleriyle bakışmak benim fikrimdi. Çoktan ezberlememişim gibi güne başlarken gördüğüm ilk şeyin o tarihler olması iyi bir motivasyon kaynağı gibi hissettirmişti. Ancak annem bu fikri çok daha ileriye taşımıştı. Sabah yüzümü yıkadığım aynanın üzerinde *Dünya Şampiyonu İklim Akağaç* yazıyordu. Her gün defalarca kullandığım kahve makinesinin üzerinde *Türkiye En İyi Çifler Kadın Artistik Buz Patencisi İklim!* ya-

zılı bir not iliştirmişti. Buzdolabının sağ kapısındaysa *İklim Kafasına Koyduğunu Yapar!* yazan bir kâğıt parçası asılıydı. Ancak en kötüsü anahtarlığın hemen üzerindeki nottu: *Git ve O Birinciliği Eve Getir İklim!*

Bir haftada Sasha bizi kelimenin tam anlamıyla yerlerde süründürdüğü için ne Tamay ne Güz ne de Sonar'la doğru düzgün konuşmuştum. Bu yüzden bu akşam Karza'yı da alarak La Likya'da birer kahve içmek için sözleşmiştik. Karza altı buçukta Tonya'yı da alarak bize gelecekti ve buradan beraber gidecektik. Günlerdir yalnızca ter koktuğum ve ortalıkta bir zombi gibi gezdiğim için omuzları açık bir kazak giymiş, birazcık takıp takuştırarak süslenmiştim. Kendimi yeniden insan gibi hissetmek güzeldi. Normalde dalgalı olan saçlarımı da hızla maşalamış, dalgaları daha güçlü lüleler haline getirmiştim. Küçük, siyah renkli kurdelemle de yanaklarıma düşen tutamları arkada topladığım gibi hazırdım. Karza gelmiş veya yaklaşmış olmalıydı. Son bir dokunuş olarak annemin yeni aldığı parfümü sıkarak çantamı kaptım ve aşağı indim.

Tatilin bitişinden bu yana antrenmanlarda saatler harcadığımız için Karza'yla da doğru düzgün, bir çift gibi vakit geçirememiştik. Yarışma gerginliği yüzünden antrenmanların sonunda genelde sinirli oluyordum. Özellikle de o gün haddinden fazla düştüysem Karza bile yanıma yaklaşmıyordu. Böylece sağlıklı iletişim kurabilmemiz adına her akşam saat yedi veya sekiz civarında Tonya'yı beraber gezmeye çıkarıyorduk. Bir taşla üç kuş vurmak anlamına geliyordu bu. İlk kuş, Sasha'nın verdiği yeni programdaki akşam aktivitesini yerine getirmektir. İkinci kuş Karza'yla vakit geçirmektir. Üçüncü kuşsa tabii ki ışık hızıyla büyüyen Tonya'yı biraz olsun görebilmektir. Onu aldığımızdan beri o kadar kilo almış ve tatlılaşmıştı ki her gördüğümde biraz daha değiştiğini düşünüyordum. Buna yeterince yakından tanık olamadığım için bir hüüzün kaplıyordu içimi. Ne yazık ki evcil hayvanların hepsi yavruluklarını o kadar hızlı terk ediyorlardı ki geriye yalnızca kıymetli anlar kalıyordu. İleride başka bir evcil hayvanım olursa ve onu kendim büyütebilirsem yavruluk süreci boyunca

yanımdan ayırmayacağıma kendi kendime söz verdim. Evcil hayvanlar insan hayatında yalnızca on-on beş sene kaplıyor olsa da onların tüm hayatı bizdik. Ömürlerinin mükemmel geçtiğinden emin olmak sahiplerinin vazifesiydi.

Kapıdan çıkarken telefonumu kontrol ettim. Karza'dan bir mesaj yoktu ama adımımı dışarı attığım anda tanıdık bir havlama sesi çoktan burada olduklarının haberini verdi. Karza'nın üzerinde kalın bir mont, örgü atkı ve şapka vardı. Daha da tatlısı Tonya'ya da lacivert renkli patikler ve bir kazak giydirmiş olmasıydı. Tonya beni gördüğü anda kuyruğunu deliler gibi sallamaya ve Karza'yı çekiştirmeye başladı.

Yanlarına vardığımda Karza beni kendine çekip öpmeye yeltense de hızlı davranıp diz çöktüm. Tonya bunu fırsat bilerek bir anda her yerimi köpek salyasıyla kapladı. "Aferin kızıma," dedim sevecen bir tavırla boynunu okşarken. "Makyajıma dakikalar ayırmam hiç önemli değil." Tonya bunu bir şekilde daha fazlasını istediğim şeklinde yorumlayarak bir kere daha suratıma atıldı. Ben güldükçe daha fazla yalamaya ve üstüme gelmeye devam ediyordu.

En sonunda Karza kolumdan yakalayarak ayağa kalkmama yardımcı oldu ve yüzünü buruşturarak suratıma baktı. "Öpecek yer kalmamış." Gözlerini yanaklarımda, dudaklarımda ve gözlerimde gezdirdikten sonra eğilip kulağımın hemen altına bir öpücük konduuverdi. "Her şeyini aldın mı? Gidelim mi?"

Başımınla onayladım ve Tonya'nın tasmağını Karza'dan alarak kolluna girdim. La Likya'ya kadar yürüyerek gidip gelecektik. Spor yapacak olmak hoşuma gidiyordu. Harcadığım her kalori, kariyerime ayırdığım her dakika bizi bir adım daha yukarı taşıyor gibi hissediyordum. Sırf bu yüzden sabahları uyandığımda sporcuların verdikleri röportajları izleyerek dişlerimi fırçalıyordum. Kahvaltı yaparken de onları dinlemeye devam ediyordum. Olimpiyat yarışmacıları ve hem yerli hem de yabancı sporcuların bir ortak noktası varsa o da hepsinin gerçekten yaptıkları spora tutkuyla bağlanmış olmasıydı.

Disiplinli ve hırslı olmaları en önemli özellikleriydi. Bunu düşünürken istemsizce gülümsedim.

“Neye gülüyorsun Buz Perisi?” diye sordu Karza kolunu hafifçe omzuma dokundurarak.

“Şampiyonluğu gerçekten de elde edebileceğimizi düşünüyorum,” dedim dürüstçe.

Karza buna karşılık olarak kocaman gülümsedi. “Daha yeni ankisiyete krizleri geçiriyordun. Ne oldu da fikrin değişti?”

Omuzlarımı silktim. “İyiyiz Karza,” dedim kendimden emin bir tonla. “Sabah akşam diğer yarışmacıları izliyorum. Antrenmanlarından tut, gün içerisinde yaptıklarına kadar. Gerçekten iyiyiz. Türkiye’de birinci olma işini garantiye aldık bile. Koskoca Dünya Şampiyonası da olsa bir yerimiz olabileceğini düşünüyorum.”

“Bir yer derken nasıl bir yerden bahsediyorsun?” diye sordu Karza.

Kendimizi kandırmanın bir mantığı yoktu. Rusya, Amerika, Japonya, Kanada ve Çin gibi devasa ülkelerin sporcularının eğitimiyle kendimizi aynı kefedeye değerlendiremezdik. Tüm hayatları boyunca en iyi antrenörlerden eğitim alan, ilgili federasyonlara sahip çiftlerle bir değildik. Bu sebeple de ilk üçe girmemiz imkânsızdı.

Dudaklarımı büzüp kafamdan kısaca bir değerlendirme yaptım. “İlk üçün hayalini bile kuramayız. Ama beşinci veya altıncı olsak fena olmaz diye düşünüyorum.”

Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “İlk onda adımız gözüksün yeter bana.”

Kolunu boynuma sarıp beni kendine çekti ve kafamın tepesine öpücük konduruverdi.

La Likya’ya vardığımızda Sonat, Tamay ve Güz çoktan oturuyordu. Artık bize ait olduğunu söyleyebileceğimiz masaya geçmiş, iki boş yer ayırmışlardı. İçeri girdiğimizde kasadaki kıza ve barista’ya başımızla selam verdik. İsimlerini bilmesek de sürekli birbirimizi gördüğümüz için aramızda bir samimiyet oluşmuştu.

Güz bizi gördüğü gibi elini sallayarak masaya çağırdı. Tam sandalyelerimizi çekip oturacaktık ki Karza'yı durdurup koluna yapıştı. "Size uzun uzun hoş geldiniz demek isterdim ama kahve istiyorum. Hem de acilen. Ve sen de benimle geliyorsun," diyerek Karza'yı da kolundan kavrayarak kasaya doğru peşinden sürükledi.

Masamızın üzerinde henüz temizlenmemiş, bitmiş kahve bardakları bulunuyordu. Normalde çok daha kalabalık olan La Likya bugün tenhaydı. Müziğin sesini kısmış, huzur verici bir ortam oluşturmuşlardı.

Tamay ve Sonat, Güz'le Karza aramızdan ayrıldığı gibi çığlık çığlığa Tonya'yı sevmeye koyuldular. Tonya da durur mu? Anında başladı kulaklarını ayrı, kuyruğunu ayrı oynatmaya.

"Kerem şu kadarcık samimi olsaydı her şey çok daha farklı olabilirdi," dedi Tamay Tonya'nın başını sertçe okşarken. Sonat ve ben bu cümlelerin üzerine aynı anda kaşlarımızı çattık.

"Ayrıldınız mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tamay başını kaldırmadı. Kocaman açılmış gözleri ve gülümsemesiyle Tonya'yı sevmeye devam ediyordu. "Ayrılmamız için beraber olmamız gerekiyor. Ayrıldık denemez. Daha çok tatil dönüşü ne kadar sığ bir insan olduğunu anladım ve kucuna tekmeyi basım denebilir."

Sonat neredeyse rahatlarcasına arkasına yaslanıp sırtıttı. "Çok şükür. Seni kırmamak için ne kadar iğrenç biri olduğunu söylememiştik ama iğrenç biriydi."

"Evet," dedi Tamay içini çekerek. "Sanırım kaderim hep benim için doğru olmayan, sığ erkeklerle beraber olmak üzerine çizilmiş." Biraz hüzünlü bir söz olsa da bunu gayet neşeli bir şekilde söylemişti. Keyfi yerinde olduğu için konuyu irdelememeye karar verdim. Yine de o sülükten kurtulduğu için memnun olmuştum. Bir sonraki korkunç flörtüne kadar kafasını dinlerdi en azından. O sırada Güz'le beş kahveyi de taşıyan Karza aramıza katıldı.

“Az önce aklıma harika bir tartışma konusu geldi,” dedi Güz sırtarak. Yerine geçip birebir aynı olan sade kahveleri teker teker dağıtmaya koyuldu.

Sonat kendi kahvesine önüne geldiğinde yüzünü buruşturdu. “Bol karamelli ve kremalıdan anladığın bu mu?”

Güz’ün yanıtı gözlerini devirmek oldu. “İç işte ölmezsin.”

“Aslında ölebilirim.” Güz tek kaşını soru sorar gibi kaldırdı. “Şöyle düşün,” dedi Sonat sırtını dikleştirerek. “Kremalı ve karamelli kahveler beni mutlu ediyor. Bana öyle bir kahve alsaydın çok mutlu olacaktım. Ama değilim ve bu sade, acı kahveyi içmek zorundayım. Eve gittiğimde de bugün kremalı ve karamelli bir kahve içemediğim için üzgün olacağım. Yarın da bu üzüntü devam edebilir. Bir çığ gibi büyüyerek depresyona yol açabilir. Derslerimi veremem. Spor hayatıma devam edemem. Mezun olamam ve işsiz kalırım. İşsiz kaldığım için de aç ve susuz bir şekilde hayata veda ederim.”

Sonat tüm bunları anlatırken Güz bir an bile olsun tepki vermemişti. Sözleri bittiğinde birkaç saniye abisinin yüzüne boş boş baktı ve iç çekti. “Kahveni iç drama kraliçesi.”

“Eee, tartışma konusu neymiş?” diye sordu Tamay merakla. Bu sırada Karza da yanına geçmişti. Onun geldiğini fark eden Tonya, Karza’nın yanına çektiği sandalyeye çıkıp oturdu.

“Bakın şimdi,” dedi Güz heyecanla. “Herkesin bir süper gücü var, tamam mı? *My Hero Academia*’da olduğu gibi. Ama hepimizin gücü dünyayı kurtarmaya yarayacak önemli güçler değil. Aksine pratik olmayan sıradan yetenekler. Mesela yalnızca bakarak çiçek büyütme gibi. Ya da bu bardağın içinde kahveyi sonsuza kadar yenileyebilmek gibi. Sıradan yetenekler.”

İlk cevap Sonat’tan geldi. “O zaman ben kahvelerime sonsuz miktarda krema ve karamel ekleme gücü rica edebilir miyim? Hatta

* Superhero Academy’de süper güçlere sahip gençlerin eğitimini ve süper kahraman olma yolundaki maceralarını konu alan anime ve manga serisi. (ed.n.)

parmaklarımdan biri kahve musluğu olsun ve içinden ne zaman istersem, tam sevdiğim gibi kahve çıksın.”

“Kremayı nasıl sıkacaksın?” diye sordu Tamay bardağına üfleterek.

“Bir parmağım da krema sıkma parmağı olsun o zaman.”

Kahvemden sıcacık bir yudum aldım. “Mesela yediğim her şeyi deli gibi eritse ve hiçbirinin kalorisi geçerli olmasa nasıl olur?” Bir anda hepsi ortaya dâhice bir fikir atmışım gibi şaşkınlıkla bana döndü.

“Mükemmel bir fikir,” dedi Güz gülümseyerek. “Ama bu dünya üzerindeki insanların yüzde doksanının falan istediği bir şey. Geriye kalan yüzde on da metabolizması hızlı olanlar zaten. Yeterince yaratıcı değil.”

Dudaklarımı büzüp arkama yaslandım. Bence gayet iyi bir fikirdi.

“Benim harika bir fikrim var,” dedi Tamay o sırada. “Kedileri ve köpeklerin düşüncelerini duyabilmek isterdim. Ama yalnızca ben duyacağım. Başka kimse duyamayacak.”

“Kedilerin on lafından altı tanesinin küfür olduğuna eminim,” dedi Karza sırtarak.

“Köpeklerin de on lafından beş tanesi *seni çok seviyorum* olabilir,” diye ekledi Sonat.

Tamay gülümsedi. “Diğer beşi de *beni çok sevdik* muhtemelen.”

“Sanırım Güz bir köpek.”

Abisi bu lafı söyleyince Güz bardağının hemen yanındaki peçeteyi buruşturup suratına fırlatıverdi. Sonat peçete mermisinden kaçamayarak gözünden vuruldu. Arkaya devrilecekken Tamay’a doğru çaresizce elini uzattı. Tamay umursamaz bir şekilde elini yakalarken dengesini sağlayamadı. Sonat’ın olduğu tarafa sürüklenirken bu sefer Tamay’ın yanında oturan Güz onu kazağından yakalayiverdi. Tamay kazağının yeni olduğunu bağırırken Sonat çaresizce dengesini yakalamaya çalışıyordu. Tabii ki bir anda bu kadar ses çıkarken

Tonya da yerinde duramayarak havlamaya başladı. O kadar heyecanlanmıştı ki masaya patilerini dayayıp sarsmaya başladı ve kahvelerden bir tanesi masanın üzerine devriliverdi. Hâlâ buharı tüten kahve bana doğru akarken aceleyle ayağa fırladım. Ayağa fırladığım sırada panikten sandalyemi devirdim ve yere çarpan ahşabın sesi La Likya'da yankılandı. Tüm bunlar olurken Karza kahkahalar atarak karnını tutuyordu.

Birkaç saniye sonra az önce selam verdiğimiz kız elinde bir tomar peçeteyle gelip masanın yanında dikildi. Bir anda hepimiz durdurulmuş bir film sahnesi gibi donup kaldık. Kıza bön bön bakarken kız da bize şok içinde bakıyordu. Elindeki peçeteleri hafifçe uzattı. "İhtiyacınız var gibi geldi."

Hiçbirimiz hareket etmeyince Tonya kızın elinden peçeteleri kaptı. Kız küçük bir çığlık atıp geri zıplarken Tonya peçeteleri Karza'nın kucağına bırakıverdi.

Bölüm 47

Dönüş yolunda Tonya'nın tasmaı yine bendeydi ve sol elime birkaç kere dolamıştım. Sağ tarafımda da Karza yürüyordu. Attığı-mız her adımda kollarımız da birbirine temas ediyordu. Bir haftadan uzun süredir beraber olmamıza rağmen bir kere bile el ele yürüme-miştik. İlişki öncesinde fazlasıyla fiziksel temasımız olduğu için bu duruma ayak uydurmak ikimiz için de alışması zor bir süreç oluyor-du. Ya da en azından ben böyle bir sonuca varmıştım.

Buzda birbirimizden ayrılmıyorduk. Vücutlarımız birer lego parçası gibi oturuyordu birbirine ama gündelik hayatımıza sevgili gibi davranmak tuhafıma gidiyordu. Belki de hâlâ çok yeni olduğu içindi, belki de korktuğum için ancak bildiğim tek bir şey varsa o da korkularımı yenmek için üzerine gitmem gerektiğiydi. Her korkumla böyle yüzleşmiş, neticesinde zaferi elde etmediğim an olmamıştı. Ben her zaman kazanırdım. Bu yüzden kendimi biraz da olsa ona doğru itmeye karar verdim. Karza birçok yönden hoşuma gidiyordu ancak en sevdiğim yönü sınırlarıma saygılı ve yapıcı olmasıydı. Anksiyetemin arttığı zamanlarda veya sinir krizleri geçirdiğimde bir kere bile beni yargılamamıştı. Onunla konuşmak istemediğimde bile laf arasında basit sorularla iyi olduğumdan emin oluyordu. Arkamdaydı. Destekleyici tavrını iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Cesaretimi toplayıp uzandım ve elini yakaladım. Hafifçe irkildiğini hissettim. Ancak bu irkilme anı fazla uzamadan Karza kontrolü eline aldı ve parmaklarını benimkilere doladı. O kadar sıkı tutuyor-

du ki benim güç uygulamama gerek bile yoktu. Hoş bir histi. Eve varana kadar başparmağıyla parmaklarımın kenarındaki yumuşak yeri ağır ağır okşadı. Bir an bile durmamış, okşamayı unutmamıştı. Sanki otomatige almıştı parmaklarını.

Eve vardığımızda hiç ışık yanmadığı için annemin hâlâ gelmediğini anladım. Son zamanlarda gerçekten çok çalışıyordu. Kendini fazla yorduğunu düşünsem de annem tam bir işkadınıydı, işe gitmeye bayılıyordu ve işini severek yapıyordu. O halinden memnun olduğu sürece de ben bu durumdan rahatsız olmuyordum. Günümüzde işinden keyif almak sahiden de zor bulunan bir kriterdi. Annem adına sevinmeliydim.

Kapıya yaklaştığımızda durdum. “Her şey için teşekkür ederim,” dedim Karza’dan kendimi kopararak. Elimi çeksem de sıcaklığı hâlâ tenimdeydi.

Cevap vermek yerine bir bana bir eve baktı. Gözleri hafifçe kısılrken aldığı nefesle göğsü hareket etti. “Annen gelmemiş. O gelene kadar seninle beklememi ister misin?”

Hafifçe kıkırdadım. “Beş yaşında olsaydım belki. Annemin geç gelmesine alışığım.”

“Biliyorum,” dedi sırtarak. “Seninle biraz daha vakit geçirmek için bir bahaneydi yalnızca.”

Başımı işaret eder gibi eve doğru salladım. “Gel o zaman.” *Sevgili Karza*, diye düşündüm kendi kendime. *Her zaman bana meydan okuyorsun. Her seferinde de geri basacağımı zannediyorsun. Hiç akıllanmayacak mısın?*

“Sahiden mi?” Gözleri kocaman açılmıştı.

Bu kadar garipsemesine şaşırarak gülümsedim. “Evet Karza, gelebilirsin istiyorsan,” dedim son derece rahat ve umursamaz bir tavırla.

Tonya’ya döndü. “Ne dersin? Gidelim mi?” Tonya başını hafifçe yana yatırıp kulaklarını kaldırdı. Gözlerini birkaç kere kırptırdıktan sonra havladı. Karza omuzlarını *başka çarem yok* dercesine silkti. “Geliyormuşuz.”

Eve girdiğimizde ışıkları yaktım ve çantamı salonun koltuklarına fırlattım. Karza da Tonya da sanki kendi evlerindeymiş gibi rahatça yerleşti. Rahat rahat gezsin diye Tonya'nın tasmaını çıkardık ve ona biraz suyla mama verdim. Meraklı bir kedi gibi suyunu içtikten hemen sonra evi keşfe çıktı. Pembe, nemli burnunu evin her odasına sokmaya kararlı görünüyordu.

Karza'ya ise ne ikram edeceğim konusunda kararsızdım. Yeterince kahve içtiğimiz için birer kahve daha teklif etmeye gerek duymadım. Meyve suyu, enerji içeceği tarzı bir şey tüketemezdim. Bitki çayı yapmayı önermek de fazla sıradan geldiği için eledim. Sonra aklıma ilginç bir fikir geldi. "Sebze suyum denemek ister misin?"

"Şu suluğunda taşıyıp durduğun yeşil şey mi?" diye sordu burnunu kırıstırarak. Önyargılı davranacağını sezmiştim. Yüzündeki tiksinti ifadesinden bile belliydi. Bu zamana kadar ona sebze suyumdan hiç ikram etmediğime inanamıyordum. Oysaki önyargılarını kırsa gayet sevebileceği rürden bir içecekti. Hatta Şevval teyzeye sürekli hazırlatacağına dair bahse bile girebilirdim.

"Onu kusmuğa benzetecek olursan hepsini başından aşağı dökeirim." Gözlerimi tehditkâr bir şekilde kıstım.

Boğazını rahatsız bir tavırla temizledi. "Benzetmeyecektim." *Yalan.* Gözlerinden bile belli oluyordu yalan söylediği.

"O zaman birer bardak getiriyorum."

Başıyla onaylarken silah zoruyla orada turuluyor gibi bir hali vardı. Çok fazla içemeyeceğini tahmin ederek kendime büyük bir bardak seçerken ona küçük, çay bardağından hallice bir tane seçtim. Bardağı uzunca bir süre avcunun içinde tutup çevirdi. İnceledi. Yeşil, püre görünümü haricinde görebileceği hiçbir şey olmamasına rağmen bakmaya devam ediyordu.

"İçmeyecek misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"İçmesem olmaz mı?" Zorla brokoli yedirilen küçük bir çocuktan farksızdı bakışları.

Normalde onu zorlamayı tercih edecek olsam da bu seferlik masum bakışlarına yenilmiştim. Hemen ardından Karza'yı masum olarak nitelendirdiğim için küçük çaplı bir şok geçirdim. "Peki," dedim kendi bardağımı kafama dikmeden hemen önce. "Senin kaybın."

"Pek sayılmaz," derken oturduğumuz geniş koltukta bana doğru kaydı. "Hâlâ tadına bakabilirim."

Çenemi kavradığı gibi dudaklarıma yapıştıverdi. Öpüşürken dudaklarının sıcaklığında kaybolduğumu hissedebiliyordum. Sanki Karza bana her dokunduğunda zihnimdaki sesler susuyordu. Yalnızca o anı, hızlı kalp atışlarımı ve nefeslerimizi duyuyordum. Elimde hâlâ bardak olduğu için yalnızca tek elimi kullanarak ensesini kavradım. Rahat hareket edemediğimi fark etmişti anında. Öpüşmemizi bir an bile bozmadan elimdeki bardağı aldı, hafifçe eğilerek yere bıraktı ve nazikçe üzerime doğru eğildi. Kendimi tamamen onun kontrolüne bırakarak yarı yatay pozisyona geçtim. Buzda hissettiğim o tüm vücudumu karıncalandıran kıvılcımlar aleve döndü.

Onu seviyordum. Beni rahat hissettirmesini seviyordum. Desteğini seviyordum. Zekâsını, merhametini, dıştan ve içten çok farklı karakterlere sahip olmasını seviyordum. Hâlâ gıcık olduğum huyları var mıydı? Elbette vardı ancak ona çok kısa sürede, o kadar hızlı âşık olmuşum ki bu yanlarının hiçbirini gözüm görmüyordu. O zihnimi susturabilmemi sağlayan tek insandı. Başka bir şeye ihtiyaç duymadan capcanlı hissetmemi sağlıyordu.

Öpüşmeye devam ederken bir elini belimi sıyırmak için kullanarak tenime değdirdiğinde irkildim. "İyi misin?" diye sordu anında elini çekerek. Başını da arkaya atmış, gözlerimin içine bakıyordu.

"Evet," dedim kesik nefeslerle. "Yalnızca..." *Yalnızca ne iklim? Buz pistinde tüm vücudumu ezberlemişti. Şimdi burada, evimdeyken mi sorun oluyordu dokunması?*

"Yavaşlamamı mı istiyorsun?" diye sordu biraz daha geri çekilerek. *Evet,* diye düşündüm. *Her şey çok yoğun. Aramızdaki ilişkinin daha ileriye gitmesi için hazır değilim.*

Başımla onayladığım anda üzerimden kalkarak koltuğa oturdu ve gülümsedi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip gözlerini üzerimden ayırmadan baktı. Elimi yakalayıp iki elinin arasına yerleştirdi. “Ellerin buz gibi. Gerildin mi?”

İç çekerek başımla onayladım. Karza’yla yaptığımız her şey beni haddinden fazla heyecanlandırdığı gibi ara sıra geriyordu da. Az önce olduğu gibi bazı durumlarda nasıl hissedeceğimden emin olamıyordum. Kendi duygulanımı da anlayamadığım için en sonunda bir zihin girdabında endişeyle boğuluyordum. Bu da anında vücuduma yansiyordu. Hızlanan kalp atışlarım, buz kesen ellerim, terlemem ve kulaklarımla göğsümün kızarmasıyla beraber gerildiğimi hemen anlıyordu.

“İklim rahatsız olacağın hiçbir şey yapmak zorunda değiliz,” dedi anlayışla. Ürküp kaçacakmışım gibi usul usul konuşuyordu.

“Rahatsız değilim. Yalnızca biraz erken,” diye yanıtladım. “Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Sana verebileceğim bir ömrüm var,” dedi ve elimi öptü.

Bölüm 48

12 Ocak 2024 tarihindeki Bölge Yarışmaları çok hızlı geçmişti. Kolaylıkla birinci olmuştuk, hatta o kadar kolay bir zaferdi ki kudemamıştık bile. Ülkemizdeki artistik buz pateni çiftlerinin kıtlığı sebebiyle doğru düzgün rakibimiz olduğu bile söylenemezdi. Bundan sonraki hedefimiz İzmir’de yapılacak olan Türkiye Şampiyonası’ydı. Aynı zamanda artık Dünya Şampiyonası’na da yaklaştığımız için Sasha bize yarışmada giymemiz için çeşitli kıyafet önerileri gösterip duruyordu.

Buz pateninde yeteneğe baktıkları kadar göze hitap etmemizi de istiyorlardı. Sasha’nın istediği gibi birbirinden nefret eden bir çifti canlandırabilmemiz için güçlü kombinlere ihtiyacımız vardı. Yarışma kıyafeti seçerken dikkat etmemiz gereken birkaç unsur bulunuyordu. Bunlardan ilki, hareket serbestliği sağlamasıydı. Herhangi bir şekilde vücudumuzu kısıtlayacak bir kıyafet seçmememiz gerekiyordu. İkinci unsur, estetik olarak hitap etmesiydi. Teknik becerilerin yanında göze hitap etmesine de dayanan bu spor için göz alıcı, ışıltılı ve seyircileri büyüleyecek bir görüntüye ihtiyacımız vardı. Üçüncü unsur elbette bizi sıcak tutmasıydı ama zaten bu spor için kıyafet üreten terzilerin hepsi bunun önemini gayet iyi bilirdi. Dördüncü unsur ise kesinlikle güvenlikti. Bir keresinde bir kadın sporcunun saçının partnerinin kıyafetlerindeki taşlara takıldığını ve bu yüzden düştüğünü izlemiştim. O gün bugündür kıyafetlerdeki en küçük detayları büyük bir dikkatle incelerdim. Biraz bile riskli olsa kabul etmezdim. Hataya ve ihmale yer yoktu. Yıllarımı adadığım bir sporda ufacık bir detay yüzünden geri düşemezdim.

Aynı zamanda Türkiye’de bu tarz kıyafetlerin üretimi neredeyse hiç olmadığı için Sasha bizim için yurtdışından terzilerle görüşmüştü, görüşmeye de devam ediyordu. Ölçülerimizi almış, tüm gerekli bilgileri toplamıştı. Yurtdışından elbise getirtmenin sorunlu yönü ise kur farkı yüzünden çok yüksek miktarlar ödeyecek olmamızdı. Mesela yalnızca bir kostüm için en az otuz bine ihtiyacımız olduğunu söylemişti Sasha. Detaylar arttıkça fiyat da artıyordu. Üstelik kısa program ve serbest program için ayrı ayrı kostümlere ihtiyacımız olacaktı. Bu da kişi başı altmış bine denk geliyordu. Küçükken babama ilk patenlerimi aldırduğım sırada bana, “Daha pahalı bir spor bulamadın mı İklim?” dediğini sık sık hatırlardım bu yüzden. O kadar haklıydı ki bunu zaman geçtikçe daha iyi anlıyordum.

Ölüm *spirallerine* odaklandığımız o günün öğlen saatlerinde Sasha telefonundaki onlarca fotoğrafı göstererek kafamızı iyice karıştırdı. “Aslında istediğim şey kırmızı, bordo, siyah renklerde kıyafetler. Ama biriniz açık sarı, diğeriniz açık kahverengi saçlara sahipsiniz. Gözümde canlanmıyor,” dedi bıkkınlıkla dudaklarını bükerek. Ne kadar çirkin olduğumuzu düşünür gibi yüzünü ekşiterek bizi süzüyordu.

“Kırmızı tonları şart mı?” diye sordum sakince. Kırmızı ve bordo tonlarını çok sevsem de saçıma ve tenime uyduğunu sanmıyordum. Sasha’nın da dediği gibi gözümde canlandıramıyordum. Fikir mükemmeldi ve dansın konseptine de kesinlikle uyuyordu, başka sporcular olsa çok daha verimli değerlendirilebilirdi ancak bu renkler bize göre değildi. “Laciverte ne dersin?” diye sordum çekine çekine.

Sasha durdu. Başını çok parlak bir fikir vermişim gibi ağır ağır kaldırdı. Bir bana bir Karza’ya bakıp gözlerini kıstı. “Biraz geri gidin bakayım.” Eliyle kış kış hareketi yaptı.

Karza’yla küçük bir göz teması kurup Sasha’dan yaklaşık iki metre uzaklaştık. Sasha telefonda lacivertin tonlarından birini açtı ve havaya kaldırıp bizimle aynı görüş açısına hizaladı. Bir telefona bir bize

baktı. Bu hareketi yaklaşık üç kere tekrarladıktan sonra iç çekerek kolunu indirdi. “Fena fikir değil. Sen ne düşünüyorsun Kar Topu?”

Karza ona doğru kaydı. “Bence mükemmel bir fikir. Zaten bordo ve siyah tonlarında giymeyi hiç istemiyordum.”

Sasha şaşkınlıkla irkildi. “Madem öyle, neden en başından bir şey söylemedin?”

“Korktuğum için...” diye yanıtladı Karza hafifçe gözlerini kaçırarak.

“Tamam ama yarışacak olan sizsiniz, fikirlerinizi söyleyebilirsiniz.”

Karza şiddetle başını salladı. “Oraya tavuk kostümüyle çıkacağımızı söyleyen sesimi çıkarmazdım.”

“Tavuk kostümü mü? Aslında onu da değerlendirebiliriz,” dediği anda Karza’nın gözleri kocaman açıldı. *Ne yaptım ben?* dercesine bana döndüğünde kıkırdamamak için çok zor duruyordum.

Ardından Sasha ellerini birbirine vurarak konuşmaya bir son verdi. “Hadi bakalım, yeter bu kadar şamata. Pozisyon alın, programı en baştan alıyoruz.”

Sasha Ankara’daki Bölge Yarışmaları’ndan hemen ertesi gün kısa program ve serbest programımızdaki müzikleri değiştirmiş ve koreografide de minik eklemelerle çıkarmalar yapmıştı. Hikâye hâlâ aynıydı. Yalnızca artık kısa programda *Joel Sunny*’den *Luminary* ile kayıyorduk. “Reminiscence”ı çok sevdiği için onun serbest programa daha fazla yakıştığını düşünmüştü. Zaten serbest program biraz daha özelleştirilebilir bir format olduğu için bizim de işimize gelmişti. Kaderimi asıl belirleyecek olan oydu. En iyi performansımızı daha çok çalıştığımız parçayla sergilemek mantıklıydı. Süre bakımından baktığımızda da “Reminiscence” her türlü serbest programa daha uygundu.

Buzun tam ortasında durarak Karza’nın da pozisyon almasını bekledim. Sırt sırta dönmüş şekilde başlıyorduk kaymaya. İlk bir dakika boyunca birbirimizden nefret etmemiz gerekiyordu. Tek sorun Karza’nın bakışlarıyla beni güldürmesiydi.

Müzik başladı ve artık tüm vücudumuza ezberlettiğimiz hareketlerimiz tamamen otomatik bir şekilde sıralandı. Müzik Sasha'nın direktiflerini rahatça duyabileceğimiz seviyedeydi. "Nefret et diyorum İklim!" diye bağırdı ilk otuz saniyeyi atlattıktan sonra. İç çekip yüzüme daha sinirli bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

"Biraz sonra kusacakmışsın gibi görünüyorsun. Karza'dan nefret ediyorsun! İy, iğrenç Karza! Onu hiç sevmiyorsun! Kötü körü bak!" diyerek birkaç kere daha beni yönlendirmeye çalıştı. Her seferinde ifademi değiştirmeye çalışsam da Karza tuhaf bakıyormuşum gibi güldüğü için uzun süre dayanamadım.

Müzik bittiği anda final pozumuza geçtik ve birkaç saniye içinde Karza yere yığılıverdi. Saçları terle nemlenmişti. "Belki de şu sevgili olma işini yarışmalardan sonraya bırakmalıydık. Anlaşılan beni o kadar çekici buluyorsun ki rol bile yapamıyorsun," diyerek sırıttı. Sırıtırken bile ağzı hafifçe aralanmış, kesik kesik soluklanıyordu.

Patenimle hafifçe kalçasının kenarına vurdum. "Sanki sen çok yapabiliyorsun da!"

"Ben sana asla nefretle bakamam Buz Perisi," diyerek havadan bir öpücük yolladı.

Bu sırada Sasha buza çıkmış, yanımıza gelmişti. "Gayet de bakıyor. Beceremeyen sensin İklim. Artık ayrılır mısınız, kavga mı edersiniz bilmiyorum. Bir çözüm yolu bulun. Kayışınızla ilgilendiğim yetmiyor, bir de aşk kuşları gibi davranmanızla uğraşıyoruz."

"Her yarışmadan önce sana eski sevgililerimden bahsetsem nasıl olur?" diye önerdi Karza.

Gözlerimi ağır ağır kapatıp açtım. "Ne işe yarayacak bu?"

Omuzlarını silkti. "Eski sevgili muhabbeti açılınca kıskanıp sinirlenirsin belki."

"Çocuk muyum ben Karza? Olsa olsa seninle sevgili oldukları için kızlara acırım." Oflayıp başımı hafifçe yana yatırdım. Yüzümü o kadar fazla kasmıştım ki ağrısı boynuma vuruyordu.

“Ah,” dedi Karza elini yapmacık bir şekilde göğsüne koyarak. “İşte bu üzdü.”

Onu oturduğu buz gibi zeminden kaldırabilmek için elimi uzat-
tım. Parmakları sıkıca bileğimi kavrarken ben de onun bileğini yaka-
ladım ve dengesini sağlayabilmesi amacıyla sertçe çektim.

“Eve gittiğinizde bana ölçülerinizi bir daha atın. Aç karınla ölçüp
atın ama. Kıyafetlerin bir milim bile bol gelmesini istemiyorum,”
dedi Sasha ve defterine birkaç not aldıktan sonra arkasını dönüp
bizden uzaklaşmaya başladı. Ardından başını çevirmeye bile tenezzül
etmeden bağırdı. “Baştan bir daha!”

Bölüm 49

15 Şubat 2024

Türkiye Şampiyonası'na bir gün kala.

Bavullarımızı toplamış, İpek teyzelerin gelmesini bekliyorduk. Hava sisliydi. Havaalanı ise erken saatte geldiğimiz için oldukça tenhaydı. Takım elbiselerini giymiş, siyah, şık bavullarını asil bir şekilde yanlarında yürüten birkaç iş insanı geziyordu yalnızca ortalıkta. Kullanılan valizin bile insanların ekonomik durumları hakkında çok fazla şey anlattığını düşünürdüm. Markasından taşınma şekline ve rengine kadar detaylı bir analiz yaptığınızda o kişiye karşı bayağı isabetli bir tahmin yapabiliyordunuz.

Karza ve Şevval teyze bizden hemen sonra gelmişti. Hepimizin birer adet büyük boy valizi vardı. Ve elbette uçakta yanımıza alacağımız, kişisel eşyalarımızın bulunduğu küçük çantalar. Bunun dışında Ankara'yla İzmir arası yalnızca bir saat olmasına rağmen Karza yanına yastık almıştı.

“Bir saatlik yol için neden yastık taşıyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Rahat edebilmek için.” Olduğu yerde zıplamaya koyuldu. Gergin görünüyordu. Neden gergin olduğundan emin değildim doğrusu. En son dün gece uyumadan önce konuşmuştuk ve hiçbir sorun yoktu. Ne İzmir'e gitme konusunda endişelerini dile getirmişti ne de Türkiye Şampiyonası hakkında. Son dakikada paniklemiş olamazdı, değil mi?

Şevval teyze saçlarını geriye atıp bir elini sallayarak ayakta duran oğluna işaret verdi. “Zıplama Karza, başım dönüyor.” Koyu renkli saçlarına kusursuz bir fön çektirmişti. Bej renkli bir kumaş pantolon, aynı renkte bir gömlek ve kahverengi bir ceket giyinmişti. Hepsi yeni alınmış gibi tertemizdi. Üzerinde biraz bile kırıxıklık yoktu. Gözlerimi kısıp Şevval teyzeyi biraz daha dikkatli incelerken düşündüm. Uçağımız saat sekizdeydi. Bu da en geç yedide havaalanında olmamız gerektiği anlamına geliyordu. Çayyolu, Esenboğa’ya oldukça uzaktı ve saat yedide havaalanında olmak için altı civarında evlerimizden çıkmamız gerekiyordu. Peki Şevval teyze sabahın altısında fön çekecek vakti ve motivasyonu nereden bulmuştu? Hayran kaldığımı itiraf etmeliydim. Annemle ben daha çok aniden uyandırılıp evden atılmış gibi görünüyorduk.

Karza zıplamayı bıraktığı için bu sefer enerjisini bir sağa bir sola adımlayarak atmaya karar verdi. “Anne,” dedim daha fazla dayanamayarak. Çantamı oturduğumuz masanın kenarına sertçe bıraktım. “Çay içer misin? Bence içersin.”

Annem sersem bir şekilde dudaklarını araladı ancak konuşmasına izin vermeden Şevval teyzeye döndüm. “Sen de içersin değil mi Şevval teyze? Biz dört tane çay alıp gelelim.”

Karza’yı bileğinden yakalayıp kasanın olduğu tarafa doğru sürüklemeye koyuldum. Onlarca sandviç çeşidinin önünde durduk ve yalnızca dört adet fincan çay istediğimizde adam yüzünü buruşturup asık bir suratla çaylarımızı doldurmaya koyuldu. “Sorun ne Karza?” diye sordum çaylarımız doldurulurken. “Havaalanına adım attığından beri yerinde duramıyorsun.”

“Heyecanlıyım yalnızca,” dedi ellerini iki yana açarak. Vücut dili söylediklerini desteklese de ifadesi tam aksini iddia ediyordu.

“Şampiyona yüzünden mi? Birinci olacağız, bunu biliyorsun değil mi? Birkaç kere düşsek bile puanlarımız birinciliğe yetecek,” dedim kendimden emin bir sesle. Ankara Şampiyonası sırasında tüm programımızı hatasız tamamlamıştık. Ne bir düşüş ne bir geç kalma

yaşanmıştı. Her şey mükemmel ilerlemişti ve biz bile bu kadar iyi bir performans göstereceğimizi tahmin etmemiştik. Bu nedenle İzmir konusunda da içim rahattı. Asıl endişeli olması gereken kişi benken Karza'nın neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordum.

“Şampiyona umurumda bile değil şu an Buz Perisi,” dedi gözlerini kaçırarak. Son fincanı da doldurduklarında çayları bir tepsiye alarak ödeme alanına geçtik.

“Normal davranmama sebebin ne o zaman?” diye sordum sesi mi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak. Benden bir şeyler sakladığını hissetmekten nefret ediyordum. Ona yeterince rahat bir alan sağlayamıyor muydum yoksa? Benimle her şeyi konuşabileceğini bilmiyor muydu?

Karza cebinden kartını çıkarıp pos cihazına okuttu. Ardından cüzdanını da tepsiye koyarak çayları eline aldı. “Burası beni geriyor,” diye açıkladı kısaca.

“Burası derken?” Oturduğumuz kafe mi, havaalanı mı yoksa daha geniş bir alandan mı bahsediyordu?

“Uçak muhabbetleri işte.” Konuşurken yüzüme bile bakmıyordu. Birden onu kolundan yakalayiverdim. Annemlere giden yolu yarılamışken öylece dikilip durduk.

“Karza,” dedim gülmemeye çalışırken. Çenemi ölümüne sıkıyordum. “Uçaktan mı korkuyorsun?”

Gözlerini kırptırdı. Yeni tıraş olduğu için yüzü pürüzsüz görünüyordu. Upuzun kirpikleri gözlerinin yeşilini ortaya çıkarmıştı. Saçlarını da dün kestirdiği için elmacikkemikleri ve keskin çene hatları daha belirgindi. “Biraz,” dedi utana sıkıla.

“Senin böyle bir korkun olduğuna inanamıyorum.” Çocukluğumuzdan beri defalarca Sevina, Karza, ben ve Sonat yarışmalar için hem yurtiçinde bir yerlere hem de yurtdışına uçmuştuk. Karza'nın korktuğunu bir kere bile görmemiştim. Belki de gerçekten hiç dikkat etmemiştim ancak hafızamda böyle bir anının olmadığına emindim.

Dudaklarını birbirine bastırıp iç çekti. “Belli etmemeye çalışıyorum ama kocaman bir metal yığınının havada süzülmesi tuhafıma gidiyor İklim.”

Gülmemek için çabalarken başarısız oldum ve burnumdan tuhaf bir ses çıktı. Onun gibi kibirli, kendini beğenmiş, gözü kara görünen bir insanın uçaktan korkması çok komikti. Sıradan insanlara göre hem dış görünüş hem de yetenek bakımından farklıydı. Sokakta yürürken kesinlikle dikkatleri üzerine çektiği söylenebilirdi. Gerek karizması gerek tavırları olsun cinsiyet fark etmeksizin insanların kendisine bakmasını sağlıyordu. Hem de hiçbir çaba harcamadan yapıyordu bunu.. Ve şimdi bunu öğrenmek gözümde daha da insanlaştırmıştı Karza’yı. *Uçaktan korkuyor*, diye düşündüm kendi kendime ve bir kere daha güldüm. *Uçaktan!*

“Gülme İklim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Tamam tamam,” diyerek yutkundum. “Ben senin yanına oturup elini tutarım. Anlaştık mı? Hatta istersen film falan izleyebiliriz. Kafan dağılır.” Ağlamak üzereymiş gibi kaşlarını kaldırıp dudaklarını büktü ve başıyla onayladı. “Hadi bakalım gel,” dedim kolundan nazikçe tutarak.

Masaya dönüp çaylarımızı paylaştık. Annem çayından bir yudum alıp içini çekti. “Ne kadarmış fiyatı?” diye sordu.

Karza’ya baktım ancak o da bilmediğini ifade edercesine başını iki yana salladı. “Bakmadık.”

Tepsiden buruşturulmuş bilgi fişini alıp inceledim. “Dört yüz seksen tutmuş.”

Annem neredeyse çayı püskürtüyordu. “Bir bardak çay yüz yirmi lira mı?” Bardağını masaya bırakıp bir çaya bir bize baktı. “Ben bunu İzmir’e götüreyim, her saatte bir yudum alayım en iyisi.”

Tam o sırada arkamdan bir çığlık koptu. “NE? TÜRKİYE ARTİSTİK BUZ PATENİ ŞAMPİYONLARI MI BURADA?”

İlk saniyede ödüm kopsa da hemen kim olduğunu anladım. Güz.

“BİR SANİYE, BİZ ŞİMDİ İKLİM AKAĞAÇ VE KARZA DİNÇER’LE AYNI UÇAKTA MI UÇACAĞIZ?” diye ekledi Sonat bizi tanıımıyormuş gibi yaparak. Karza’yla birbirimize muzip bir bakış atıp onlara döndük.

Bizi gördükleri anda çığlığı bastılar. “Sonat, şunu görüyor musun?” diye sordu Güz dirseğini Sonat’ın kaburgalarına geçirerek. “Ünlü buz patenciler bize doğru geliyor.”

Sonat’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, elleriyle şok içinde açılan ağzını örttü. “İnanmıyorum, Güz ne yapacağız? Normal davran!” Ve dünyanın en tuhaf pozunu verdiler.

O sırada arkadan İpek teyzenin sesi duyuldu. “Keşke gerçekten normal davranan çocuklarım olsaydı.” Anlaşılan Güz ve Sonat bize bu espriyi yapabilmek için önden koşturmuştu. İpek teyze iki büküm şekilde üç devasa valizin birden kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. Karza bunu gördüğü anda koşarak İpek teyzenin yanında bitti. İki tane valizi alarak masamızın yanına getirdi. Hangi valizin kime ait olduğunu çözmek zor değildi çünkü Güz’ün valizi tozpembe rengindeydi ve tutma kısmına pembe bir kurdele takmıştı. Sonat ise valizinin üzerine küçük bir *Stitch* pelüşü oturtmuştu. Nasıl yaptığına dair bir fikrim olmasa da baya sağlam duruyordu.

Sonat’la Güz’e aynı anda sarıldığım sırada Karza da İpek teyzeyi rahat ettirmeye çalışıyordu. “Sen de çay içer misin İpek teyze?”

Kolunu sıyrıp saate baktı. “Binmemize az kalmış zaten. İndiğimizde rahat rahat içeriz,” diyerek gülümsedi Karza’ya. Bunun üzerine Karza da Güz ve Sonat’la sarılıp selamlaştı.

Aslında birkaç gün önce Sonat’a gelmesine gerek olmadığını anlatmaya çalışmıştık, kırık bacağıyla uçak yolculuğu yapması büyük bir zahmet olacaktı. Bir gece onu telefonla aradığımda, “Geleceğim işte abi, iki bacağımı koparsalar da geleceğimi İklim, sus artık! Seni desteklemeyeceğim de ne yapacağım?” diyerek beni azarladığında pes etmiştim. İpek teyze ise biraz kafa dağıtmak için ve değişiklik olsun diye geliyordu. Ayrıca beni de bir noktada kızı gibi gördüğünü

biliyordum. Yanımda olmak için bu kadar hevesli olmaları sandığımdan daha fazla duygulanmama yol açıyordu.

“Koltuk numaralarınız ne?” diye sordu Sonat cebinden buruşmuş biletini çıkararak.

“Biz Karza’yla yan yana oturacağız,” dedim biletimi çıkarmaya gerek duymadan.

Güz’ün yüzü düşüverdi. “Nasıl ya? Hani beraber oturup *Kötü Kızlar* izleyecektik?”

Omuzlarımı silktim. “Plan değişti. Karza’nın panik atak geçir-memesi için yanında olmam gerekiyor.” Uzanıp gülümseyerek elini yakalayıverdim.

“Neden?”

“Uçaktan korkuyormuş,” dedim hiç tereddüt etmeden ve Karza bir anda keskin bir nefes verdi. “İklim...” dedi gittikçe düşen bir tonla.

“Uçaktan mı korkuyormuş?” Güz gülümsedi.

Sonat ise şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne zamandan beri var bu kanka? Eskiden de hep beraber uçardık?”

O sırada Karza’nın aslında bu meselenin ikimizin arasında kal-masını istediğini anladım. Pişmanlıkla dolu bir ifadeyle ona baktığımda bıkkın bıkkın Güz’le Sonat’ı dinlediğini gördüm.

Güz sitemle kollarını göğsünde bağladı. “Madem korkuyor, Sonat otursun yanına. El ele tutuşup uyurlar biz de *Kötü Kızlar* izleriz.”

“Abi zaten sığmıyoruz. Bir de yan yana oturursak iyice sığmıyacağız,” dedi Sonat elleriyle ikisinin de boyunu işaret ederek. Gerçekten de uzun insanlar için uçak yolculuğu yapmak işkenceden farksızdı. Ben bile rahat edemiyorken onların nasıl ettiğini anlayamıyordum.

“Sence burada sorun yalnızca boyumuz mu?” diye sordu Karza dehşet içinde.

* Lise hayatındaki sosyal dinamikleri ve kız arkadaşlıklarını konu alan film. (ed.n.)

“Utandın mı yoksa?” Sonat havadan bir öpücük yolladı Karza’ya. Güz hafifçe kıkırdadı. “İklim, sevgilin elinden gidiyor.”

Omuzlarımı silktilim. “Ben mi Sonat mı Karza? Seç.”

Sonat işaretparmağını delicesine sallayarak kendini işaret etti. Karza ne yapacağını bilemez halde donup kalmıştı. Arkadaş grubumuza dahil olalı yaklaşık iki ay olmasına rağmen alışamadığı barizdi. Bazen yapılan esprileri anlayamıyor, hata kodu veriyordu. Yardım için yalvarırcasına Güz’e baktığında yapılan anons muhabbetimizi kesti.

“Sayın yolcularımız, İzmir Adnan Menderes İK2324 uçuşu için son çağrı yapılmıştır. Lütfen sefere katılmak üzere 102 numaralı kapıya yöneliniz. Tekrar ediyoruz. İzmir Adnan Menderes İK2324 uçuşu için son çağrı yapılmıştır. Lütfen sefere katılmak üzere 102 numaralı kapıya yöneliniz.”

“Son çağrı mı dedi o?” diye sordu annem.

Bir anlığına hepimiz donup kaldık. Birbirimize baktık. Hepimiz ne yapılması gerektiğine dair sessiz bir anlaşma yapmışız gibi bir-iki saniyelik bir bakışmadan sonra tek kelime etmeden Sonat’ı valizine oturttuk ve Karza onu ittirmeye başladı. Karza’nın valizini de ben kaptım ve var gücümüzle kapıya koştuk.

Bölüm 50

Otelimizi kendimiz ayarlamıştık. Daha doğrusu annem, İpek teyze ve Şevval teyzeyle konuşarak halletmişti. Giriş salonu oldukça lüks duruyordu. Uçak yolculuğu sırasında Karza'yla *Kötü Kızlar* izlediğimiz için nasıl geldiğimizi bile fark etmemiştik. Oldukça konforlu, kısa bir uçuş olmuştu. Buna rağmen yine de odamıza çıkıp biraz dinlenmek istiyordum. Doğru düzgün kahvaltı yapamadığımız için acıkmıştım da.

Otelin lobisinin zarif, loş bir ışıklandırması vardı. Süslü avizeden seken ışıklar ortalığa minik ışıltılar ilıştırıyordu. Resepsiyondaki görevli bizi gördüğü gibi nazik bir gülümsemeyle karşıladı. Kısa saçlı, tıknaz bir adamdı. “Buz pateni için gelen yarışmacılersınız değil mi?” diye sordu kendinden emin bir sesle. Karza'yla Sonat'ın boyu haricinde sporcu olduğumuzu anlayabileceği bir özelliğimiz olmadığı için şaşırmıştım. Tereddüt etsek de başımızla onayladık.

“Hoş geldiniz!” dedi neşeyle ve kimliklerimizi rica etti. Teker teker hepimizin giriş işlemlerini hallederken Sonat lobinin hemen sağ tarafında duran broşürü inceliyordu. Karza nazikçe kolunu belime sardı ve hafifçe kendine çekti. Ona bir bakış attığımda yanağımdan öptü. Ben de yanıt olarak başımı göğsüne yasladım.

“Kahvaltınız kaçta başlayıp bitiyor?” diye sordu Sonat bu sırada karnını ovalayarak.

“Sekizde başlayıp birde bitiyor,” diye cevapladı görevli kafasını kaldırmadan. “Asansörde R katına basarsanız restorana gidebilirsiniz.”

Hepimiz otomatik olarak saati kontrol ettik. Ona geliyordu. Rahat rahat yerleşebilir ve kahvaltıya yetişebilirdik. Resepsiyondan aldığımız kartları birkaç adım geri çıkıp kontrol ettik. Tam kendi aramızda planlama yapacakken annem ileri çıkıp boğazını temizledi. “Şimdi odalar şu şekilde,” diyerek duyuru yapar bir sesle anlatmaya koyuldu. “İpek, Şevval ve ben kendimize tek kişilik odalar tuttuk.”

Bunu duyduğum anda şaşkınlıkla irkildim. Annemle beraber kalırız diye düşünmüştüm. Dinlendiğimden, doğru pozisyonda uyduğumdan, yeterince su içtiğimden emin olmak için hep benimle kalırdı. Hatta ara sıra odayı havalandırarak oksijen tüketimimi bile kontrol ederdi. Bu rutine fazlasıyla alışmıştım. Şimdiye kadar ki tüm müsabakalarda aynı odayı tutmuştuk.

“Karza’yla Sonat 402’de kalacak. Siz kızlar da 403’te.” Annem kartların hepsini doğru kişiye verdiğiinden emin oldu.

Sonat elindeki kartı anında Karza’ya uzattı. “Sende dursun, ben bunu kaybederim.”

Şaşırtıcı bir şekilde ben de aynı hareketi Güz’e yapmıştım ve açıklamaya ihtiyaç dahi duymadan Güz kartı kapıvermişti. Tüm yarışma telaşı içinde kendimi kaybetmesem iyiydi. Başka bir şeyin sorumluluğunu almaya hiç niyetim yoktu.

Odalarımıza çıkmak üzere asansöre ilerledik. On iki kişilik olduğu yazıyordu. “Valizlerimiz insan sayılır mı?” diye sordu Güz tereddütle.

“İki tanesi bir insan yapar. Binebilirsin yani, toplamda on bir buçuk kişi yapıyoruz,” diye yanıtladı Sonat onu. Kafamdan hızlıca bir hesaplama yaparak Sonat’ın yanlış söylediğini fark etsem de sesimi çıkarmadım. Güz rahatlayıp bir oh çekerek tozpembe valiziyle sıkışık asansörde yerini aldı. Durduğu yerde minik minik dans ediyordu. Heyecanını gizlemekte çok kötüydü.

Asansörün kapıları açıldığı gibi hızlı adımlarla 403 numaralı odayı buldu. “Gel, gel!” diyerek acele etmemi işaret etti.

Kapıyı açtığımızda mis gibi bir koku ulaştı burnumuza. Tıpkı girişte olduğu gibi modern ve zarif bir havası vardı otel odasının. Kocaman bir boy aynası odanın daha geniş gözükmesini sağlasa da buna ihtiyaç yoktu, zaten oldukça genişti. Biri çift biri tek kişilik iki yatak yan yana yerleştirilmişti. Üzerlerinde tertemiz, bembeyaz nevresimler vardı. Gardıroplar da gayet geniş görünüyordu. Yanımıza fazla eşya almadığımız için onlara pek ihtiyacımız olmayacaktı.

En hoşuma giden şey ise kesinlikle makyaj masasıydı. Konumum güneş ışığını alabilecek şekilde yerleştirilmişti. Kocaman bir aynasının olmasının yanında bir de küçük ayna konmuştu masanın üzerine. Üstelik makyaj temizleme malzemeleri bile vardı. Hepsi yepyeni, paketliydi.

“İklim, banyoya bak!” diye bağırdı Güz bir anda neşeyle. Hızla çantamı yatağa fırlatıp yanına gittim. Oda gibi geniş ve temiz bir banyoydu. Yine ihtiyaç duyabileceğimiz tüm banyo ekipmanların sağlanmıştı. İnsanın ihtiyacı olmasa bile bir duş alası geliyordu doğrusu.

“Akşam burada güzelce sıcak bir duş alıp sonra da cilt bakımı yapmaya ne dersin?” diye sordu Güz hevesle.

Kulağa muazzam geliyordu ancak bir sorun vardı. “Çok isterim ama yanımda sadece makyaj çıkarmam için gereken bakım eşyaları var. Ekstra bir şey almadım.”

Güz elini *aman canım ne olacak* dercesine salladı. “Kahvaltıdan sonra gidip bir şeyler alırsın. Elbet yakınlarda bir mağaza vardır.”

Şehrin merkezinde olduğumuz için bulmamızın zor olmayacağını düşündüm ve başımla onayladım. O sırada kapımız çaldı. Güz bana bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatarak kapıyı açtı. Karza ve Sonat karşımızda dikiliyordu. Ayakkabılarını çıkarmış, otel terliklerini giymişlerdi. Montlarından da kurtulmuşlardı ancak kapüşonluları hâlâ üstlerindeydi. İzmir, Ankara'ya göre daha sıcak olmasına rağmen henüz kısa kollu giyecek kadar ısınmamıştı. Yine de şubatin ortasında mont giymeden rahat rahat gezecek olmamız tuhafıma gidiyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Güz kapıyı tutmaya devam ederken.

Karza ve Sonat hâlâ öylece dikiliyordu. Sonat dudaklarını büktü. “Acıktık.”

Ardından Karza başını hafifçe yana yatırıp kaşlarını masumca kaldırdı. “Hem de çok.”

Güz soru sorarcasına bana döndü. “Önce dinlenmek mi istersin yoksa kahvaltıya inelim mi?”

Benim yerime karar vermemesine şaşırmıştım. Plan insanı olan kişi Güz'dü. Muhtemelen şampiyona sebebiyle önümüzdeki günlerde benim yerime karar vermekten ziyade neye ihtiyacım olduğunu soracaktı. Bunu düşününce içim ısınıverdi. Yeri geldiğinde tam bir görev insanına dönüşmesini hep tatlı bulmuştum.

“Ben de acıktım. Çantamı alayım, sonra çıkalım. Nasıl fikir?”

Güz başıyla onayladı. “Benimkini de alsana, televizyonun yanında,” dedikten sonra Karza'yla Sonat'ın ayaklarına baktı. “Öyle mi geleceksiniz?” İkili birbirine bakıp omuz silkti. Hızla çantalarımızı kapıp döndüğümde Güz başını *nelerle uğraşıyorum* dercesine sallıyordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 51

16 Şubat 2024

Türkiye Şampiyonası.

Sasha İzmir'e bu sabah gelmişti. Yorucu bir yolculuk geçirmiş olmalıydı çünkü otelden ayrılma vaktimiz gelene kadar odasında dinleneceğini söylemişti. Annemler gibi kendi için ayırttığı tek kişilik odadan bile duyuluyordu horlamaları. Aslında gelmesine bile gerek olmadığını, zaten kazanacağımızı anlatmaya çalışsak da Sasha inat etmişti. *En azından şikâyet etmiyor*, diye düşündüm yoksa o çeneyle başımızın etini yerd.

Türkiye Şampiyonası için giyeceğimiz kostümler, Dünya Şampiyonası için ayarladıklarımıza uzaktan yakından benzemiyordu. Fazla bir rekabet olmayacağı için Karza'yla eski yarışma kıyafetlerimizi bir araya getirmiş, aralarından birbirlerine en çok benzeyenleri seçerek uyumlu bir kombin yapmıştık. Seçtiğimiz kıyafetler buz mavisi ve beyaz renklerdeydi. Işıltılıydılar ama göze batacak kadar değildi. Tüm kurallara uygun, ortalama kıyafetlerdi.

Türkiye Şampiyonası günü gelmesine rağmen hiç gergin hissetmiyordum. Hatta kendime bu kadar güvendiğim için şaşkın hissediyordum. Benim tanıdığım İklim kazanacağını bilse bile sürekli endişeli olurdu. *Ya düşersem? Ya kıyafetimde bir sorun çıkarsa? Ya koreografiyi aksatırsam? Ya patenimde sıkıntı olursa?* gibi sorular zihnimde dönüp dururdu. Kendimi, kendi kafamda kurduğum ihtimaller ve felaket senaryolarıyla boğardım. Ancak bugün iyiydim. Kendime güveniyordum. Karza'ya güveniyordum. Birinci olacağımıza güveniyordum.

Bugün yedide uyanmış olmama rağmen Güz benden erken kalkmış, hazırlanmıştı. Kahvaltı salonuna inip kahvaltımı odamda rahat rahat yapabilmem için bir tabak hazırlamıştı. Tabağı hırkasıyla örttüğünü fark ettiğimde bunun yasak olduğunu da anlamıştım. Bir casus gibi içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp yaslanarak rahat bir nefes almıştı. Ardından ben kahvaltımı yaparken de taşınabilir ütümüzü kullanarak itinayla kostümümü ütölemişti. Çok geçmeden de elbette annem damlamıştı odama. Saçlarımı onun yapmasında anlaşılmıştık çünkü bu konuda anneme kendimden daha fazla güveniyordum.

Annem saçlarımı yaparken aynaya dönmüş, onu izliyordum. Güz ütümüzü Sonatların odasına bırakmak üzere çıktığında annem bir anlığına duraksayıp iç çekti. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu saçlarımı şekle sokmaya çalışırken. Tarağı o kadar sert bir şekilde çekiyordu ki her seferinde birkaç tele veda ettiğime emindim.

“Gayet iyiyim anne. Sen?”

Soruma cevap vermedi. “Gergin olmana gerek yok. Ankara’da çok iyiydiniz. Gerçekten çok iyiydiniz. Bunu da tereyağından kıl çeker gibi halledip çıkacaksınız.”

Başımınla onaylamak istedim ama çok sıkı tuttuğu için bunu yapamadım. “Hı-hı.”

“Endişelenme, tamam mı İklim? Çalışmalarının hepsinin karşılığını alacaksın.” Bana endişelenme demesine rağmen kendisi çok daha gergin görünüyordu. Kaybetmeyeceğimi söylerken kaybedeceğimizi düşünür gibi bir hali vardı.

“Anne,” dedim neredeyse güler gibi bir sesle. “Gerçekten endişelenmiyorum. Kazanacağız, bunu biliyorum.”

“Endişelenmiyor musun?”

“Hayır.”

Aynadan benimle göz teması kurdu. “Endişelenmiyorsun da yani,” dedi inanmadığını belli eden bir tonla. Ofladım. Her zamanki Anksiyete Krizi Kraliçesi İklim’e alıştığını biliyordum ancak sahi-

den o değildim ben. Bugün başka bir İklim ele geçirmişti bedenimi. Kendine güvenen bir İklim.

“Hayır anne,” dedim sert bir tonla. O sırada annemin belli belirsiz gülümsediğini fark eder gibi oldum. İç çekip bu sefer gözlerimi ondan kaydırdım ve aynadan kendi gözlerimin içine baktım. “Kazanacağız.”

17 Şubat 2024

Türkiye Şampiyonası, ikinci ve son günü.

Müzik bittiği gibi Karza’yla gülümseyip birbirimize baktık. İkimiz de biliyorduk kazandığımızı. İkimiz de biliyorduk az önce Türkiye Şampiyonası’nı birincilikle bitirdiğimizi. Ama her şeyden önce puanlarımızın kesinleşmesi ve birinciliğimizin açıklanması için buzdan çıkmamız gerekiyordu. Ama gitmek istemiyordum. Bu hissi iliklerime kadar hissetmek istiyordum. Tüm damarlarıma dolan zaffer tadında boğulmak istiyordum.

Karza nefes nefese elimi yakaladı. Sıkıca parmaklarını benimkilerle sardı ve pistten inene dek bir saniye olsun bırakmadı. Seyirci sayısı fazla olmadığı için büyük bir tezahürat falan beklemiyorduk elbette. Genelde yarışmacıların aileleri ve arkadaşları doldurmuştu tribünleri. Ve az önce onların çocuklarını elediğimiz düşünülürse bizi alkışlamaları komik olurdu.

Pistten dışarı adım attığımız gibi Sasha ikimizi de sıkıca kucakladı. “İyiymi,” dedi kısaca ve ikimizin de sırtını sertçe ovaladı. Dokunuşunda bile gurur olduğunu hissedebiliyordum. “Çok iyiymi.” Pek bir şey söylemese de ses tonu yeterince açıktı. Kazandığımızdan emindi.

Bekleme alanına gidecekken koca bir buket çiçek suratımın ortasında belirdi. Pembe, sarı, turuncu renklerde çeşit çeşit çiçekle süslenmiş, gerçekten de çok güzel bir buketti. Kabarıklığından veren kişiye odaklanamamam da tam buketi kabul edecekken karşımda onu gördüm. Sevina’yı.

Kaşlarım uzaya çıkarken gözlerim koca birer karadelik gibi açıldı. “Sevina?” diye bağırdım şaşkınlıkla. O kadar şaşkındım ki buketi kucağıma alıvermiştim.

Gülümserken Sevina’nın gözleri kısıldı. “Tebrikler!” diye cıvılda-
dı neşeyle. Saçlarını iki yandan balıksırtı örmüştü. Üzerinde pembe
renkli bir kazak ve sıradan bir kot vardı. Fazla süslenmese de gayet
özenli görünüyordu. Daha da tuhafı, mutlu görünüyordu.

Benim haykırmamla Karza da arkasını dönmüştü. “Sevina!” dedi
heyecanla karışık bir şaşkınlıkla. Sevina kollarını kocaman açtığı sı-
rada gidip onu kucakladı ve ardından hemen yanıma geçip kolunu
belime sardı. “Gelebilmişsin!”

“Eh,” dedi Sevina kocaman gülümserken. Kollarını göğsünde
birleştirdi. “Kazandığınız yarışmayı kaçıramazdım herhalde!” Sevi-
na’nın tüm samimiyetiyle burada olduğuna inanmakta zorlansam da
gerçekten de isteyerek gelmiş gibi bir hali vardı. Tavırları düşmanca
değil, içten hissettirmişti. Yine de tam emin olamadığım için mesa-
femi korumaya karar verdim. Sonuçta kızın partnerini çalmıştım. Az
sonra birincilik madalyasını alacak kişi o olabilecekken ben olmuş-
tum. Bunu bir anda unutmuş olamazdı.

“Teşekkür ederim,” dedim elimdeki buketi göstererek.

“Rica ederim. En sevdiğin renk olmadığını biliyorum ama yine
de elinde güzel duruyor.” Ardından eliyle bekleme alanını işaret etti.
“Hadi siz gidin, çıkışta beklerim sizi.”

Başımla onayladıktan sonra Karza’nın belimden yönlendirmesiyle
Sasha’nın yanına doğru yürümeye başladık. “Neydi bu şimdi?”
diye sordum çiçeklerime bakarak. Hepsi çok güzeldi. Taptaze görü-
nüyorlardı. “Çiçeklerde zehir falan olabilir mi?”

“Zeytin dalı uzatmak istemiştir belki,” dedi Karza umursamaz
bir tavırla.

Gözlerimi kısıtım. “Bu fazla gösterişli bir zeytin dalı. Güvenemi-
yorum. Bence kafasına meteor düştü.”

Karza hafifçe kıkırdadı. “Evet, sanırım bu daha muhtemel.” Hâlâ nefes nefese olduğu için Sevina hakkında daha fazla konuşmak istemediğini tahmin ederek konuyu devam ettirmedim.

Madalyalarımızın takılması için buza çıkarken çiçeğimi Sasha'ya emanet etmiştim. Birinci olacağımızı bilsek de o platformda, birincilik basamağına çıkmak gurur verici bir histi. Çaktırmadan annemlerin ve Sonatların olduğu tarafı görmeye çalıştım. Karşılaştığım manzara çok tatlıydı. Hepsi parmak uçlarına kadar yükselmiş, gülümsüyordu. İpek teyze, Şevval teyze ve annem ellerindeki telefonlarla bizi çekiyordu. Güz, Sonat'ın bir adım önünde zıplayıp duruyordu. Sonat ise hiç durmadan alkışlamaya devam ediyordu.

Madalyalar takıldıktan sonra hemen yanlarına koştum. Hepsine teker teker sarıldıktan sonra bizi tebrik etmelerini dinledik. Annem hariç hepsi ne kadar gururlu olduklarından bahsetti. Annemse yalnızca başıyla onaylayıp gülümsüyordu. Biraz moralim bozulsada bunu dert etmemeye karar verdim.

“Nasıl kutluyoruz peki? Koskoca Türkiye ya! Koskoca ülkede birinci oldunuz!” diye sordu Sonat heyecanla. Türkiye’de birinci olsak da asıl yarışma bundan sonraydı... Mücadele yeni başlıyordu.

“Ay ben bir bar buldum. Bu akşam oraya gidelim mi? İzmir’de bayağı popülermiş!” dedi Güz telefonunu hızlı hızlı karıştırırken.

Bar dediği anda endişeyle anneme baktım. Alkol tüketmek ve parti konularındaki düşüncelerini çoktan ezberlemiştim. Ellerini iki havaya kaldırdı. “Ben karışmam. On ikide otelde olun yeter.”

Annemden izin çıktığını duyduğunda Güz daha da neşelendi. “Yaşasın kutlama yemeği! Tamay’a haber verdim bu arada İklim! Çok mutlu oldu ama akşama konuşursunuz dedim meşgul olacağı için.”

Başım la onaylayıp teşekkür ettim. Tamay performansı olduğu için İzmir’e gelememişti. Çok üzgün görünse de sorun olmadığını

söyleyerek içini rahatlatmıştım. Sonuçta sıradan bir amigo değil, kaptanlarıydı.

“Çıkalım mı o zaman?” diye sordu Sonat sabırsız bir şekilde. Yine çok acıkmış olmalıydı.

Elimdeki buketi Güz’ün ellerine tutuşturdum. “Siz gidin, benim küçük bir işim var.” Ardından dönüp Karza’ya baktım. “Gelecek misin?”

“Nereye?”

“Sevina’yla konuşmaya.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Telefonla konuşurum daha sonra. Sanırım ikiniz baş başa olursanız daha iyi.”

Omuzlarımı silkip pistin çıkış yoluna doğru ilerlemelerini bekledim ve tribünlerde uzun, kızıl saçlı bir kızı aramaya koyuldum. Birkaç saniye içerisinde gözüme çarptı, beni bekliyormuş gibi tek başına oturuyordu. Zaten çoğu kişi ayrılmaya başlamıştı. Pist gittikçe tenhalaşıyordu. Hızlı adımlarla Sevina’nın yanına vardım. “Oturabilir miyim?”

Eliyle boş koltuğu gösterdi. “Tabii ki.”

“Bugünkü o neşeli tavırların neydi öyle Sevina? Patenlerimdeki vidaları gevşettiğini çabucak unutmuşsun gibi.”

Kısa bir kahkaha attı. “Karza’ya aramızda kalmasını söylemiştim ama sahiden de aramızda kalmış. Siz sevgili olduktan sonra öter diye düşünmüştüm.”

“Neyi öter?”

Bedenini bana doğru döndürerek daha ciddi bir ifadeye büründü. “Şu ana kadar çözememiş olmana inanamıyorum İklim. Oysaki senin bayağı zeki olduğunu düşünürdüm.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bir ipucu yakalamaya çalışsam da sahiden bahsettiği konu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Anlamıyorum.”

“Buz pateninden nefret ediyorum.” Tepkimi ölçmek ister gibi kısa bir süre sustu, sonra devam etti. “Hiçbir zaman kaymak istemedim.

Yani küçükken seviyordum elbette ama iş ciddiye bindikçe korkmaya başladım. Bunun bir hobi olması gerekirken bir anda kariyerim haline gelmişti. Yarışmalara katılmayı istemedim. En başından beri kendimi bu lanet spordan kurtarmaya çalışıyorum.”

Donup kaldım. “O zaman benim patenlerimden ne istedin Sevin?” Küçük bir detaya takıldığımı düşünüyor olabilirdi ama olay aslında bizim üstünü kapattığımız kadar hafif değildi. Kötü sonuçlanmadığı için bu kadar kolay unutmuştuk. Başka bir senaryoda tüm kariyerim mahvolabilirdi. “Beni sakatlayınca eline ne geçecekti?”

Sevina iç çekip başını hafifçe yana yatırdı. “Kaymayı kendi isteğimle bırakmama ailem izin vermiyordu. Bu yüzden de farklı yöntemlere başvurmam şarttı.”

İşte o sırada kafamda bir ışık yandı. “Kendini diskalifiye ettirmeye çalışıyordun.” Söylediklerimin doğruluğunu test etmek için derin bir nefes aldım. “Düşmem için yapmadın, öyle değil mi?” Ellerimden birini kaldırıp tırnağımı yolmaya başladım. “Amaç senin kaymana izin verilmemesini sağlamaktı. Ama madem öyle, neden seni şikâyet etmeme izin vermedin de gidip bana yeni patenler aldın?”

“Karza’nın da güme gideceğini düşünememiştim. Sırf ben istemiyorum diye onun kariyerini de mahvetmek istemedim,” diye açıkladı sakince. “Bir anda panikledim ve olay büyümeden hemen üstünü kapatmak istedim. Çok kapsamlı düşündüğümüz söylenemez, öyle değil mi?” Hafifçe güldü.

Kaşlarımı çattım. “Peki Sonat sakatlandıktan sonra söylediklerin neydi? Tüm o hakaretlerin ve beni yeneceğin konusundaki inadın.”

Derin bir nefes alıp sırtıttı. “Hepsi seni kıskırtmak içindi. Hırslanmadığın takdirde Karza’yla kaymayacağını biliyordum. O zamanlar Karza’ya duyduğun nefretten daha güçlü olan tek şey hırsındı. Ben de hırsını daha da alevlendirmek için elimden geleni yaptım.”

“Karza’nın haberi var mıydı?” Karza’nın bunca zamandır benimle kaymak için yalan söylediği düşüncesi bir anda yüreğime oturmuştu. İlişkimizin başından beri her şeyin bir yalandan başladığı anlamına

gelirdi ve onu ne kadar çok sevsem de ilişkimizi bir yalanın üzerine oturtamazdım.

Neyse ki Sevina başını iki yana salladı. “Uzunca bir süre haberi olmadı. Beni Karza’nın evinde gördüğün gün aslında tüm bunları açıklamaya gitmiştim. O günün sabahında ailemin karşısında durup buz patenini bırakacağımı söylemiştim. Çok büyük tepki verdiler. Bana kızacaklarını göze almıştım zaten ama tahminimden bile fazla kızdılar. Ben de evi terk edip Karza’ya gittim ve her şeyi anlattım. Sonrasında da bunları sana anlatmamasını rica ettim. Benim sindirmem bile o kadar uzun sürdü ki başka birinin bilmesine, hele ki senin bilmene hiç hazır değildim.”

Arkasına yaslanıp kolunu geriye attı. “Bu arada o gün bayağı bir ağladığım için ferahlayabilmek için duş almıştım. Aklına başka bir şeyler gelmesin.”

Rahatsızca güldüm. “Gelmedi.”

Sevina bilmiş bakışlarla ifademi süzdü. “Eminim gelmemiştir. O yüzden her şeyi ellerime tutuşturdu ve çekip gittin değil mi?” Sessiz kaldığımda o da bir süre sessiz kaldı. Ardından iç çekip hafifçe öne eğildi. “Gerçekten çok yakışıyorsunuz. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bildiğin gibi yıllardır Karza’yla kayıyoruz. Çok fazla flörtü ve sevgilisiyle tanıştım. Favorim kesinlikle sensin.”

“Sevina gelirken beyin sarsıntısı falan geçirmediğinden emin misin?”

Kıkırdadı. “Ciddiyim. İkimizin arasındaki çekememezliğin çoğu birbirimiz hakkında bilmediğimiz şeylerden geliyor zaten. Bunları bir kenara bıraktığımızda senin Karza için biçilmiş kaftan olduğunu görebiliyorum. Ayrıca sana bakışlarını bir görsen... O kadar güzel bakıyor ki.”

“Güzel sözlerin için teşekkür ederim ama bakışlarını görüyorum zaten, kör değilim,” dedim sakince.

“Hayır, o şekilde değil. Sen onu görmezken, başka işlerle ilgilenirken sana bakıyor. Seni inceliyor. İzliyor. Büyüleyici bir periymişsin gibi izliyor seni.”

Duraksadım. Bu konunun nereye gideceği hakkında pek bir fikrim olmasa da annemleri daha fazla bekletmemeye karar verdim. Hem Sevina'nın anlattığı şeyleri sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kafamı toplamalıydım ve şu an kafam her zamankinden kat kat daha dağınıktı. Ayağa kalkıp sertçe eteklerimi düzelttim. “Bizimkilerle birinciliği kutlamak için yemeğe gideceğiz. Gelmek ister misin?”

Bölüm 52

Türkiye Şampiyonası zaferinin ardından Ankara'ya gururlu bir şekilde döndük. Daha popüler bir spor dalı olsaydı havaalanında bizi karşılayan kalabalıklar, zaferimizi coşkuyla kutlayan insanlar olabilirdi ancak biz bizeydik. Şikâyetim olduğu söylenemezdi doğrusu. Zaten asıl olayın Dünya Şampiyonası olduğunu biliyorduk.

Yine de ülke çapındaki zaferimiz uluslararası alanda yankı bulmuştu. Bunun asıl sebebi sergilediğimiz performansın videosunun internete yüklenmiş olmasıydı. Şimdi tüm rakiplerimiz nasıl kaydığımızı gayet iyi biliyordu. Bu da bizi sahiden bir rakip olarak göcekleri anlamına geliyordu. Yüzümüze karşı mesafeli ve saygılı davranacak, arkamızı döndüğümüz anda düşmemizi dileyceklerdi. Ünlü bir artistik buz patencisinin bir röportajını hatırlıyordum. Hiç arkadaşı olup olmadığını sorduklarında, “Hayır. Sporda arkadaş olmaz,” demişti. Spordan spora değiştiğini düşünsem de en azından kendi adıma katılıyordum. Hiçbiriyle arkadaş olmayı aklımızın ucundan bile geçiremezdik.

Ancak videomuzun internete düşmüş olmasının yalnızca negatif yönleri yoktu elbette. Bir hayran kitlemiz oluşmaya başlamıştı. Elllerinde sadece bir videomuz olmasına rağmen buz pateni editörleri performansımızı etkileyici müzikler eşliğinde sosyal medyada paylaşıp duruyordu. Üstelik çekim gerçekten amatör bir çekimdi. Bir de kaliteli kameralar tarafından çekim yapıldığında ortaya çıkacak videoları düşünemiyordum.

Ankara'ya döndüğümüzde Sasha bir günlüğüne tatil yapmamıza izin verdi. Yalnızca bir gün vermişti çünkü daha yoğun bir tempoyla antrenmanlara devam etmemiz gerekiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse o tek günlük tatili bile yapmak istememiştim. Sadece kaymak istiyordum. Özellikle de uluslararası alanda elde edebileceğimiz zaferin ulusal tadını almışken her zamankinden daha da heyecanlıydım. Tüm dünyanın gözlerinin önünde yeteneklerimizi sergilemek için sabırsızdım. Şampiyonaya dair büyük hayallerim ve umutlarım vardı.

İzin günümüzde Karza da ben de yatıp dinlenmeyi tercih ettik. Madalyamı odamdaki köşeye asmıştım gelir gelmez. Akşam da bir saatliğine Tonya için dışarı çıkmak haricinde tüm gün evde kalmıştım.

İlk antrenman günümdeyse kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Pist her zamanki gibi güneşin ilk ışıklarıyla yeni yeni aydınlanırken cılız huzmelerle bir film sahnesi gibi görünüyordu. Buzun üzerinde ısınmaya başladığımda henüz Karza ve Sasha gelmemişti. Yalnızca ben ve buz vardık. Kulağımdaysa buzun üzerindeki patenlerimin çıkardığı tırtıklı ses dans ediyordu.

Bugün normalden farklı bir programla karşı karşıya değildik ama Sasha koreografiye minicik bir sahne daha eklemeye karar vermişti. Daha önce denemediğimiz karmaşık hareketler veya hızlı, ezberlenmesi gereken kombinasyonlar olmadığı için endişelenmem gereken bir durum da yoktu. Her adımımızı ismimiz gibi biliyorduk zaten. Yalnızca aralarına minik bir tanesini daha ekleyecektik, o kadar.

Geldiklerinde Karza ve Sasha da benim gibi normale göre daha hevesli görünüyordu. Bir çift olarak aldığımız ilk birinciliğin üzerimizdeki etkisi oldukça fazlaydı. Kendimizi kanıtlamamızı sağlamıştı bu zafer. Başkasına değil, bizzat kendimize kanıtlamıştık. Üstelik yeni bir çift olduğumuz için takdir edilesi olduğu bile söylenebilirdi. Her ne kadar Türkiye'deki buz pateni çifti çok az olsa da dünya çapında partnerliklerinin ilk senesinde ulusal zafer elde eden sporcular

oldukça az olmalıydı. Spesifik olarak buna odaklanan bir bilgi bulmasam da —evet özellikle aramıştım— tahminlerimin doğru olduğunu düşünüyordum.

Antrenmana Karza bile ilk defa bu kadar hevesli gelmişti. “Günaydın Buz Peri’m!” dedi piste çıkarken ve beni yakaladığı gibi kucağına kaldırıp nazikçe öptü. “Nasılmış benim Türkiye şampiyonum?”

Ellerimi beni taşıdığı için iyice şişen kaslı kollarının üzerine yerleştirerek dengemi sağladım. “Harikayım. Sen nasılsın?”

“Muhteşem ötesiyim!” dedi ve beni kendi etrafında bir tur döndürdü.

Isınma boyunca havadan sudan konuştuk. Ardından Sasha eklememiz gereken hareketi detaylı bir şekilde anlatarak müziğin denk gelmesi gereken kısmı canlandırdı. Başımızla onayladıktan sonra buzun ortasına doğru ilerleyip pozisyon aldık. Başlamadan hemen önce Karza tek gözünü kırparak hınzır bir gülücük attı.

Ancak performansın ikinci yarısında bir sorun ortaya çıktı. Hareketlerin sıralamasını karıştırdım. Karıştırdığımı anlamamla kendimi toparlamaya çalışsam da bir anlığına aklım bedenimi terk etmiş gibiydi. Odaklanmaya çalışırken kafam daha da karışmıştı. Sıra üçlü *jump*’a geldiğinde panik oldum ve Karza’ya bakarak yanlış bir hareket yapmamaya çalıştım. Bildiğim gibi ilerlesem doğru hareketi yapıp indirecektim ancak tereddüt ettim ve bu tereddüt beklenmedik bir hataya yol açtı: *Jump*’tan inemeyip dengemi kaybettim. İlk başta yalnızca yalpalayıp kendimi toparlayabileceğimi düşünürken kontrolü tamamen kaybettim. İçimde bir panik dalgası yükselirken buzun soğuk yüzeyine çarptım. Kayarken hissettiğim tüm o hafiflik uçup gitmişti. Sertçe çarptığım dirseğimin arkasını tutarak bir anlığına gözlerimi kapattım. Dirseğimdeki acı keskindi.

Karza yanıma gelemeden önce aceleyle ayağa kalkıp kendimi toparlamaya çalıştım. “Devam et,” diye emir verdim Karza’ya. Duraksadığını fark ettiğimde, “Devam et!” diye yeniledim acı eşliğinde hırçınlaşarak. Bu gerçek bir yarışma performansı olsaydı Karza’nın bir

an bile duraksamadan kaymaya devam etmesi gerekecekti. Benimse hemen toparlanıp ona yetişmem beklenirdi. Beni gelip kaldırmaya çalışması tüm performansı mahvederdi.

Yorgun bir his ve hayal kırıklığı içinde kendimi Karza'yla senkronize edip devam ettim. Beş saniyelik bir çabanın ardından yeniden hızımı yakaladım ve performansımızın sonuna kadar hatasız ilerledim. Müzik sona erdiği an Karza gelip kolumu tuttu. Dokunmaya korkarcasına, nazikçe hareket ediyordu. "Omzunu mu çarptın, kolunu mu? Tam göremedim."

Dirseğimi diğer elimle destekleyerek kaldırdım. Buzun beni dövmesine fazlasıyla alışkıyım, düşmeye ve canımın acımasına da. Yalnızca bu sefer biraz tersime gelmişti. Dirseğimdeki ağrı hâlâ keskin bir şekilde devam ediyordu ancak buna rağmen acıyla gülümsedim. Kafamda sürekli, *Şu an yarışmada olsaydık ne yapardım?* sorusu dönüyordu. İncinmiş bile olsam bunu kimseye göstermemeliydim. Başarısızlığa karşı kendimden emin dik duruşum beni daha güçlü kılıyordu.

Karza dirseğimi tutup incelediğinde bir anda tüm koluma yayılan acıyla geri çekildim. Oflayarak saçlarımı geriye attım ve öfkeyle döndüm. Acı ve düş kırıklığının birleşmesiyle normalde vermeyeceğim bir tepki gösteriyordum. Küçük çaplı bir sinir krizi de denebilirdi çünkü patenlerimi fırlatıp buzu yumruklamamak için zor duruyordum.

Pistteki enerji bir anda tamamen değişmiş, gergin bir atmosfer oluşmuştu. Sasha hemen bize seslenerek müdahale etti. Yanına kayarken Karza benden bir adım geride duruyordu. Bir anda çıkışacakmışım gibi temkinliydi.

"Hata yapmanda sorun yok İklim ama kontrolünü kaybetme. O şekilde öfkeli davranırsan insanların gözündeki imajın değişir. Duygularına hâkim olmalısın," dedi sakinleştirici bir tonla. Bu sırada hâlâ dirseğimi tutmaya devam ediyordum. Öfkemin geçmesi için derin nefesler alırken kendimi ağır hareketlerle Karza'ya kaydırdım

ve sırtımı göğsüne yasladım. Ne geri çıktı ne de bana sarıldı. İhtiyacım olduğu süre boyunca yalnızca arkamda dimdik durup bekledi.

Birkaç saniye geçtikten sonra Karza ağır ağır ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Hafifçe sıktıktan sonra, “Daha iyi misin?” diye fısıldadı. Sinirli hallerime karşı bu kadar bilinçli davranmasına her seferinde şaşıırıyordum. Durumu ustalıkla yönetiyor, o sırada ihtiyacım olan şey neyse onu veriyordu.

Gerginliğimin yalnızca fiziksel olmadığını farkındaydım. Zihinsel dayanıklılığım Dünya Şampiyonası yaklaştıkça daha da kırılan hale geliyordu. Bazen kendime hâkim olamıyordum. Sinirimle başa çıkmalıydım. Küçük bir hata yaptığımda paniklemek yerine hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydım. Bir profesyonel gibi karar vermem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp Karza’ya döndüm ve ona sarıldım. Bu kendi dilimde az önceki fevri davranışım için bir özürdü ancak Karza çoktan unutmuşa benziyordu. Dikkati kolumdaydı.

“Acısı azaldı,” diye bilgilendirdim onu. Aslında azaldığı söylenemezdi ama onu endişelendirmek istemiyordum. Eve döndüğümde bir sargı beziyle sıkıca sarar, bir süre ağırlık kaldırmazsam eski haline gelirdi. Bu tarz ani darbelerin birçoğu ertesi gün etkisini yitiriyordu.

“Emin misin? İstersen antrenmana biraz ara verelim ve hızla gelip gelelim doktora.”

Başımı kendimden emin bir şekilde iki yana salladım. “Gerek yok. Akşama kadar fazla kullanmamaya çalışırım. Antrenmana devam edebiliriz.”

Karza durup iç çekti. Bu durum pek de içine siniyor gibi görünmüyordu. Yardım istercesine Sasha’ya baktığımda anında bakışlarımı okudu. Defterini açıp kalemi üzerinde gezdirdi ve boğazını temizledi. “Hadi serbest programınızı tekrar alalım,” dedi ve ardından ekledi. “İklim yine düşerse onun için dönme Karza, kaymaya devam et.”

Bölüm 53

Eve dönünce yatağımın üzerinde bir kutu buldum. Lüks bir paketlemesi vardı. Nazikçe kapağını kaldırdığımda yarışma kıyafetlerimle karşı karşıya kaldım. Biri kısa programda giyeceğim, diğeri serbest program için olan iki lacivert kostüm. Bir tanesinde mavi detaylar varken diğeri okyanusun en derinlerinden koparılıp getirilmiş kadar koyu bir lacivertti. Dokunmaya korka korka kutudan çıkarıp aynanın önüne geçtim ve üzerimde nasıl duracağını aşağı yukarı kestirmeye çalıştım. Tam diğerkostüme geçecektim ki kutuda fazladan kıyafetler olduğunu fark ettim. İki kostümden de ikişer adet vardı.

Şaşkınlıkla anneme seslendim. Ağır hareketlerle merdivenleri çıkan annem kapımda bitkin bir şekilde durdu. Saçlarını dağınık bir topuz yapmış, elinde buharı tüten bir kahve tutuyordu. “Bu ne şimdi?” dedim dört elbiseyi birden göstererek.

“Kostümlerin İklim,” dedi annem gözlerini kırıştıtararak. Bakışları, *Salak mısın iklim? Görmüyor musun kostüm olduklarını?* diyordu.

“Anne, zaten iki kostüm birden çok pahalı tutuyordu. Dört tane kim istedi?”

“Ben,” diye yanıtladı kayıtsızca.

“İyi de neden?”

“Şampiyonaya kadar kostümlerinin içinde antrenman yapmanın mantıklı olduğunu düşündüm. Alışabilmen ve test edebilmen için. Antrenman sırasında veya sonrasında da başlarına bir şey gelme ihtimali vardı. Malum buzun dışında oldukça sakarsın ve bunlar çok hassas kumaşlar. Gidip de bir yere taktırıp tek kostümünü mahvetmeni istemedim.”

Yanaklarım ısınmış, kan basıncım gittikçe artıyordu. “Anne, bir tanesi için otuz bin lira demişti Sasha.” Neredeyse ağlayacak gibi hissediyordum. Başıyla onayladı. “Dört kostüm, yüz yirmi bin lira,” dedim söylediklerime inanamayarak. Bir kere daha başıyla onayladığında nefesim kesildi. Göğsüm o kadar hızlı kalkıp inmeye başlamıştı ki panik atak geçirecek gibi hissediyordum. Bir telefon ve bir bilgisayar fiyatına kostüm almıştık.

“Gidip de kendini sorumluluk altında falan hissetme İklim,” dedi annem sertçe. “Çifter çifter almak benim fikrimdi. Şevval ve Sasha’yla konuşup kendi aramızda anlaştık. Sakın vicdan azabı çekiyim falan deme, alırım seni ayağımın altına.”

“Hepsini sen mi ödedin?” diye sordum çekine çekine. Günlerdir fazla mesai yapıyordu. Eve geç geliyordu. Bunlar kostüm paralarını çıkarmak için miydi?

“Yarısını ben, yarısını baban. Sasha da Karza’yla senin uçak biletlerini karşıladı. Kalan şeyleri de herkes bireysel karşılamaya karar verdi. Baban artık hangi cehennemdeyse kendi biletini kendi alıp gelir Montreal’e.” Kahvesini bir şarap bardağı gibi dairesel hareketlerle sallayıp bir yudum aldı.

Vicdan azabı çekmemem gerektiğini söylemesine rağmen buna engel olamıyordum. Başarılı olmam için yapılan bir yatırımmış gibi geliyordu bu. Sanki iyi bir skor elde edemezsek annemin tüm emekleri boşa gidecekti. Herkesi yüzüstü bırakacakmış gibi hissediyordum.

“Son zamanlarda işten geç gelmenin sebe...” diyecekken bir anda kaşlarını kaldırarak beni durdurdu.

“Harcadığımız para ve nasıl kazandığımızı dert etmek sana düşmüyor kızım. Gayet iyi durumdayız. Ne kıyafetlerini ne ulaşımı ne de kalma masraflarını kafana takmanı istiyorum. Hepsiyle ilgileniyoruz biz. Senin yapman gereken tek şey o piste çıkıp kendini kanıtlaman.”

Kendini kanıtlamak, demişti. *Birinci olmak* dememişti ancak yine de annemin durumu yeterince iyi kavrayıp kavramadığından emin değildim. Boğazımda bir yumru oluştu. “İlk üçe, hatta ilk beşe falan girmemiz imkânsız anne, bunu biliyorsun değil mi?”

“Tabii ki biliyorum. Canavarların karşısına çıkıyorsunuz. Bana ilk onda ismini göster yeter.”

Rahatlayarak derin bir nefes verdim. “Anlaştık.”

Bir süre kıyafetleri süzdü. “Denemeyecek misin?”

Gözlerim korkuyla kostüme gitti. Yine zihnim onlarca felaket senaryosuyla dolmaya başlamıştı. Ya güzel olmazsa? Ya bol gelirse? Ya dar gelirse? Ya taşları fazlaysa ve saçlarıma takılma ihtimalleri varsa? Ya fazla kısaysa? Ya fazla uzunsa?

Annemin hâlâ beni izlediğini fark edince rahatsız bir şekilde yutkundum. “Deneyeyim bari.”

“Ben içeri geçiyorum. Giydiğinde gösterirsin,” dedi ve ayaklarını sürüye sürüye odamdan uzaklaştı.

İlk önce kısa program için seçtiğimiz elbiseyi denedim. Korktuğum hiçbir şey başıma gelmedi. Vücuduma tam oturmuştu. Renkleri, desenleri, detayları... Hepsi Sasha’yla konuşup netleştirdiğimiz gibiydi. Odamın içinde birkaç kere dönüp aynada kendimi inceledikten sonra koyu lacivert olana geçtim.

Bu ilkinden bile kat kat daha güzeldi. Bedenime oturduğu anda kendimi karanlık bir gecede parlayan tek yıldız gibi hissettim. Üzerinde belli belirsiz gümüş simler vardı. Fazla gösterişli olmamasına rağmen onu asıl özel kılan şey buydu sanki. Parıltısı kendinden geliyordu. Ekstra taşlara ve pullara gerek duymayan bir elbiseydi.

Daha fazla dayanamayarak telefonu kaptım ve Karza’nın adını bulduğum gibi onu görüntülü aradım. İlk çalışta açıp telefonunu masasına yerleştirdi. “Kostümlerimiz!” dedi heyecanla. “Gelmiş! Ben de tam seni arayacaktım!”

O da benim gibi ikinci kostümüyleydi. Kameranın tüm vücudumu çekebilmesi için telefonumu camın pervazına koyup geri çekildim. Karza’nın ağzı bir karış açık kaldı. Gözlerini şaşkınlıkla birkaç kere kırptırıp telefona yaklaştı. Hatta ben kendi etrafımda dönmeye devam ederken o kadar yaklaşmıştı ki yalnızca burnunu ve gözlerini görebiliyordum.

Küçük dansımın ardından durdum ve rasgele bir final pozu sergiledim. “Nasıl olmuş?”

“İklim...” dedi uzata uzata. “İnanamıyorum. O kadar güzel olmuşsun ki!”

Ellerimi belime yerleştirip hafifçe öne eğildim. “Sahiden mi?”

Başını şiddetle salladı. “Sahiden.” Ardından inanamıyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. “Ben nasıl seninle sevgili oldum ya? Hayır, cidden. Senin kadar güzel, akıllı, zeki, hazırcevap bir kızı nasıl düşürdüm, aklım almıyor.”

Güldüm. “Boşluğuma geldi herhalde.”

Karza egosunu bile bir kenara bıraktığına göre gerçekten de kostümü beğenmiş olmalıydı. Ama bana o kadar odaklanmıştı ki ben onunkini görememiştim. “Biraz geri çıksana,” dedim telefona yaklaşılarak. “Ben de senin üzerinde nasıl durduğunu göreyim.” Geri çekilip poz verirken gülümsedim. Bayramlık kıyafetlerini gösteren küçük bir çocuk gibi kaskatı duruyordu. “Biraz dönsen, hareket et-sen de daha iyi mi anlasam Karzacığım?” diye sordum imayla.

Elini *boş ver* der gibi salladı. “Ben seni görmek istiyorum.” Dirseklerini masasının üzerine dayayıp ellerini çenesinin altına yerleştirdi.

“Öyle bakmasana Karza,” dedim. Utanmıştım. Ben, İklim, utanıyordum.

“Yok artık,” dedi gülerek. “Bu kostümle yüzlerce insanın önünde performans sergileyeceksin ve benden mi çekiniyorsun?”

Yutkundum. “Hayır ama şey gibi bakıyorsun...” dedim duraksayarak. *Âşık mışsın gibi.*

“Ne gibi?”

“Hayran hayran bakıyorsun. Hayvanat bahçesinde gibi hissediyorum,” dedim rahatsız bir şekilde üstümü başımı çekiştirerek.

“Peki,” dedi gözlerini ekranın her yerinde gezdirerek ve sırtıttı. “Yarın yakından incelerim.”

Ekranda kendi dudaklarımın kıvrıldığını fark ettiğimde daha da utanarak aceleyle kırmızı tuşa bastım. Duygularımı çaktırmama konusunda gerçekten berbatım. Telefonu kapatır kapatmaz yeniden aynanın önüne geçerek kendimi inceledim. Genel fiziğimle barışık

biriydim, zayıf olmama rağmen karnımın alt kısmında biraz şişlik vardı mesela. Beni daha kilolu gösteriyordu ancak başka insanların bundan kurtulmak için çok fazla uğraştığını bilmeme rağmen ben şikâyetçi değildim. Yalnızca bu da değil, kalçalarımın alt kısmında, bacağım başlamadan hemen önce iki tarafta da içe doğru bir kıvrım vardı. Yine insanların örtmeye çalıştıkları, kusur olarak gördükleri bir özellikti bu. Ben vücudumu, sporum için ideal kiloda olduğum sürece seviyordum. Standartlara ne kadar uygun görüldüğü değil, bana ne kadar sağlıklı hissettirdiği önemli olan.

Ancak her ne kadar kendimi çoğu zaman beğensem de bu elbise üzerimde bambaşka duruyordu. Minik ışıltıları, koyu rengiyle bir filmde fırlamış gibi görünüyordum. Eteğini yerlere kadar uzatsak ve başıma da bir taç ilâştirsek istediğim fantastik evrene kolaylıkla uyum sağlayabilirdim. Elbisenin her detayını ezberleyene kadar kendimi aynada incelemek istedim. Sanki yansımadaki İklim bir anda gücü yeniden eline almış gibiydi. Bu İklim tüm rakiplerinin canına okuyabilirdi. Bu İklim haftalardır gösterdiği emeğin karşılığını fazlasıyla alabilirdi. Bu İklim kazanabilirdi.

Telefonuma bir mesaj bildirimi geldiğinde elbisemi çıkarmadan yatağa oturdum ve kilit ekranını kaldırdım.

Sonat: Karza elbiselerinizin geldiğini söyledi. Görebilir miyim?

Karza mı söylemişti? Bu ikili ne zaman bu kadar yakın olmuşlardı da benden önce Karza'dan haber alıyordu Sonat? Gözlerimi kısıp cevap yazdım.

Ben: Süpriz olsun.

Sonat: "Ağlayan emojii"

Sonat: Ama ben çatlardım meraklım.

Hafifçe kıkırdayıp cevap yazdım.

Ben: Olmaz! İki hafta sabredeceksin alt tarafı. Bekle biraz.

Sonat: Peki.

Sonat: Biz biletlerimizi aldık bu arada.

Sonat: Göz kendine otuz beş ayrı kombin yaptı. Hangi yanına gününde hangisini giymesini gerektiğine karar veremediği için sabah akşam beni darlıyor.

Ben: Bana neden sormuyor?

Sonat: Çok meşgul olduğun için vaktini almak istemiyormuş.

Sonat: En azından kostumlerin rengini söyleyen olmaz mı?

Sonat: Biz de ona göre seçelim. "dudak buken emoji".

İki elbiseyi de yan yana koyup yalnızca renkleri belli olacak şekilde bir fotoğraf çektim. Başka hiçbir detayın gözükmeyeceği kadar yaklaştırdıktan sonra gönderdim.

Sonat: Oh bel Teşekkür ederim.

Sonat: Bu arada güzel seçim. Karza'ya mavi çok yakışıyor.

Ağzım bir karış açık kaldı.

Ben: Sonat.

Ben: Sevgilimden uzak durman için sana ne teklif edebilirim?

Bir süre cevap alamadığımda bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Sana acilen bir sevgili bulmamız gerekiyor.

Sonat: İşte şimdi konuşmaya başladın.

Hemen ardından beni aradı. Yaklaşık yarım saat boyunca Sonat'a uygun bir kızın nasıl biri olacağını maddeler halinde sıraladım. Sonat da bu sırada evet veya hayır diyerek tahminlerimi elememe yardımcı oldu. Aşağı yukarı bir liste hazırladıktan sonra aslında böyle birinin etrafımda olduğu hissine kapıldım, sanki kafamızda kurduğumuz kişi hemen yanımızdaydı. Ancak bu kadar şamatanın yeterli olduğuna karar vererek telefonu kapattık ve Sonat'a sevgili bulma konusu şimdilik rafa kalktı.

Bölüm 54

15 Mart 2024

Dünya Şampiyonası'na üç gün kala.

Ne Ankara'dan ne de İstanbul'dan Montreal'e direkt uçuş olduğu için aktarmalı gitmemiz gerekiyordu. Kadro kalabalıktı. Annem, Şevval teyze, Hakan amca (Karza'nın babası), İpek teyze ve Sasha gelen yetişkinlerdi. Bizim ekip ise ben, Karza, Güz, Tamay ve Sonat beşlisinden oluşuyordu. Karza'yla beraber Sonat'la uzun bir süre kavga etmiş, bacağı bu şekildeyken seyahat etmemesi gerektiğini söylemiştik. İzmir'e gitmesinde o kadar da sorun yoktu, sonuçta o yalnızca bir saatlik bir yolculuktu ancak bu sefer çok daha uzun süre uçacaktık. Tabii ki Sonat tam da ondan beklenileceği üzere bizi dinlememişti, hatta o kadar inada bindirmişti ki en sonunda pes etmiştik.

Uçuşumuz 15 Mart'ta akşam sekiz buçuktaydı. Bu yüzden sabah uyandığım gibi herkesi, onumuzu birden aynı WhatsApp grubunda topladım. Babam grupta değildi çünkü o direkt Almanya'dan uçacaktı Montreal'e. Hakan amcanın da bu grupta olması biraz tuhaf hissettirse de zaten kimse doğru düzgün bir şey yazmıyordu. Yalnızca ben ara sıra aklıma gelen konularda onlara uyarılar yapıyor, hatırlatmalarda bulunuyordum. Tabiri caizse sülale boyu çıkacağımız bir yolculukta her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydım ve bunun en iyi yolu da hepimizin mesajları gördüğü bir grup oluşturmaktı.

Annem Dünya Şampiyonası'ndan dönüşümüze kadar izin aldığı için bugün evdeydi. Ve akşam uçacağımız için antrenman yoktu.

Vücudum alışık olduğu için alarm kurmamama rağmen erkenden uyanıp biraz sosyal medyada gezdim. Son zamanlarda o kadar yoğunum ki telefona bakacak vaktim bile olmamıştı ve bu süreçte onlarca yeni trendin yayılıp, popülerleşerek sonsuza kadar unutulmak üzere sönüp gittiğini fark ettim. Annem kahvaltımı hazırlarken ben de bir yandan gruba mesajlar atmaya koyuldum.

Ben: Pasaport, seyahat belgeleri, vize ve kimliklerinizi unutmayın.

Ben: Cüzdanınızı ve nakitlerinizi unutmayın.

Annem çoktan ihtiyacımızdan çok daha fazla bir miktar parayı nakde çevirmişti. Her ihtimale karşı seyahat edeceğiniz ülkenin yerel para biriminin yanınızda bulunması önemliydi.

Ben: Her havaya karşı bir kıyafet almayı, özellikle berelerinizle eldivenlerinizi unutmayın.

Sık sık kontrol ettiğim Montreal'in hava durumu sürekli değiştiği için hem kalın hem de biraz daha mevsimlik kıyafetler almamız gerekiyordu.

Ben: Şarj cihazlarınız ve adaptörler.

Kanada'da kullanılan elektrik prizleri farklı olduğu için ekstra adaptörlerimizi de yanımızda götürüyorduk.

Ben: İlaçlarınız.

Anksiyete haplarımı çoktan çantama atmıştım.

Ben: Vakit geçirebileceğiniz bir şeyler de alın, yolumuz uzun.

Aktarmalı uçuş yapacağımız için kitaplarımızı ve laptoplarımızı kabin bagajı için ayırmıştık. Karza beraber izleyelim diye on filmlik bir liste hazırlamıştı. O sırada canımız hangi tür istiyorsa o türden açıp izleriz diye düşünmüştük.

Ve elbette bol miktarda su ve atıştırmalık paketlemiştik. Karza'ya ne istiyorsa onu almasını söylemiştim. Seçtiği her şeye uyum sağlamaya hazırdım. Zaten gerginlikten pek bir şey yiyebileceğimi de sanmıyordum. Gerginliğim bu sefer mideme de vuracaktı gibi hissediyordum çünkü çoktan bulanmaya başlamıştı. Annemin pişirdiği omletin kokusu arttıkça kusacak gibi oluyordum.

Ayrıca uçuşumuz çok uzun süreceği için pijama yerine kullanılabilecek kadar yumuşak eşofman takımımı ayarlamıştım. Botlarımın üzerine eşofman takımı, onun üzerine de kürklü bir mont giyerek dünyanın en tuhaf kombinini yapacak olsam da umurumda değildi. Önemli olan rahat ve sıcak olmaktı.

Boyun yastığımı ve göz maskemi de çantamın bir köşesine sokuşturmuştum. Planım film esnasında uykuya dalmaktı. Karza uçaktan korktuğu için o uyuyana kadar uyanık kalmam gerekiyordu gerçi. Son olarak da *Rüzgârın Adı* isimli bir kitabı atmıştım çantama. Aslında kitap demek pek doğru değildi. Kalınlığıyla kitaptan ziyade bir ruğlayı andırıyordu. Epik fantastik türde olduğu için biraz önyargılı bakmıştım ancak Sonat o kadar fazla önermişti ki en sonunda kendisi alıp hediye edince okumak zorunda kalmıştım. Saatler sürecektir bir yolculuk da bu kitaba başlamak için gayet iyi bir fırsat gibi görünüyordu.

“Yanına da bir bardak sebze suyu doldurayım mı yoksa çay mı istersin?” diye sordu annem tabağımı önüme bırakırken. Kendisine de bir tabak hazırlamış, karşıma yerleşmişti.

Onunla kahvaltı yapmak beni heyecanlandırmıştı doğrusu. Kendisine çay dolduracağını bildiğim için ben de tercihim ondan yana kullandım. “Çay doldurursan süper olur anne,” dedim grubumuza birkaç tembih mesajı daha yollarken.

Annem bir anlığına duraksadı. Ardından yalnızca kendine çay doldurup bana dolaptan sebze suyu çıkardı. “Biz dönene kadar bozulur bu. Önce bunu iç.”

Montreal’e Varış.

Uçuşumuzun pek konforlu geçtiği söylenemezdi. Koltuklarımız gayet rahattı aslında. Karza’yla beraber *Bay ve Bayan Smith* filmiyle başlayarak birçok aksiyon filmi seyretmiştik. Ben romantik komedi tarzında filmler izlemek istesem de aksiyon filmlerinin Karza’nın dik-

* Birbirlerinden habersiz birer casus olan evli bir çiftin maceralarını konu alan aksiyon-komedi filmi. (ed.n.)

katini daha iyi dağıttığını fark ettiğimde sesimi çıkarmadım. Ancak aksiyon filmlerinde oynayan kadın oyuncuların neden hepsinin yarı çıplak dövüştüğünü merak etmiştim doğrusu. Erkeklerin hepsi çelik yelekler, deri ceketler, gözlükler ve zırhlarla göreve gönderilirken kadın karakterlerin hepsi bir noktada soyunmak zorunda kalıyordu. Karza'ya bunu sorduğumdaysa omuzlarını silkip, "Yönetmenler erkek olduğu için muhtemelen," yanıtını vermişti.

Uçuş sırasında birkaç kere kalkıp diğerlerini kontrol etme bahanesiyle bacaklarımı esnetmiştim. İlk bir saatin sonrasında herkes sessizleşmişti. Çoğu bir şeyler izliyor veya uyuyordu. Güz de ikinci gruptakilerdendi. Tüm uçuş boyunca abisinin omzunda uyumuştum. Zekice bir hareket yaparak önceki gün sabahlamaya karar vermişti. Bu sayede hem *jetlag** olmayacaktı hem de uyuması gereken süreyi uçuş sırasında harcayarak zamandan tasarruf edecekti.

Sonat'ın diğer yanına da Tamay oturmuştu. İkilinin önünde bir poşet asılıydı ve sürekli o poşetten bir şeyler çıkarıp yiyorlardı. Ekşi jelibon kokusu tüm uçağa yayılmıştı. Tamay'ın kafası ara sıra Sonat'ın göğsüne doğru düşüyordu. Sonat da kendini geriye doğru atmış, Tamay rahatça yaslanabilsin diye iyice gerilmişti.

Annem yalnız oturmayı tercih etmişti. Bu yüzden de İpek teyze, Şevval teyze ve Hakan amca birlikte oturuyordu. Onları da yalnızca yanlarından geçerken görmüş, ne yaptıklarına dikkat etmemiştim. Zaten doğrusunu söylemek gerekirse Hakan amca biraz gözümü korkutuyordu. Benim fotoğrafımı Karza'nın odasına asanın o olduğunu öğrendiğimden beri gözümde aynı kişi değildi.

Koltuğuma döndükten sonra Karza'yı sonunda arkasına yaslanmış, usul usul uyurken buldum. Onu uyandırmamak için nazikçe yanına geçerek yanımda getirdiğim kitabı okumaya koyuldum. Çok geçmeden kitap ellerimden kaydı ve benim bedenim de uykuya teslim oldu.

* Saat farkının fazla olduğu uzun uçuşlardan sonra vücudun biyolojik saatini düzenleme sürecinde yaşanan uyku düzensizliği ve yorgunluk durumu. (ed.n.)

Montreal'e vardığımızda hava oldukça soğuktu ve kar yağıyordu. Havalimanından bulduğumuz taksilerle direkt olarak otelimize gittik. Valizleri gördüklerinde taksicilerin suratı bayağı düştüğü için biraz bahşış vermeyi de ihmal etmemiştik. Otele giderken pisti uzaktan görmüştüm. Belli belirsiz de olsa onu görmek tuhaf hissettirmişti ancak en azından yakınıımızdaydı. Otele pistin arasındaki mesafenin kısa olmasını özellikle istemiştik. Bilmediğimiz bir ülkede ulaşımı sağlamak bile büyük bir sorunken bir de uzun yol gitmek istemiyorduk.

Otelde bize ayrılan odalarımıza yerleştik. İzmir'de kaldığımız otelden çok daha farklıydı burası. Öncelikle o tarafta altın renkli çok fazla detay varken buradaki tasarım biraz daha moderndi. Ayrıca her yerde yapay çiçekler vardı.

Herkes ikişer ikişer kaldığı için bu sefer ben annemle kalıyordum çünkü Güz de Tamay'la kalıyordu. Hiç bilmediğimiz bir ülkeye geldiğimiz için birçoğumuzun enerjisi yüksekti. Özellikle Tamay ve Güz hemen etrafı keşfe çıkmak isteseler de ben otelde kalmayı tercih ettim. Zaten aktarmalı geldiğimiz için yeterince yorgundum. Enerjimi toparlamam gerekirken gezmeye harcayamazdım.

Bunun dışında biraz da gergin hissediyordum. Montreal'de olmak her şeyi daha gerçek ve ciddi hissettiriyordu.

Bölüm 55

17 Mart 2024

Yarışmadan bir önceki gün dinlenmek ve antrenman yapmak için kocaman bir günümüz vardı. Buz pistine giderek hem ortamı görmek hem de buzı biraz denemek istemiştik. Üzerinde vakit geçirip alışmamız iyi olurdu. Bu sırada yoldan dudak kremi almayı aklımın bir köşesine not aldım. Montreal kesinlikle Ankara'dan daha soğuktu ve iki günde dudaklarım kupkuru olmuştu.

Biz piste gitmek üzere çıkarken annelerimiz, Güz ve Tamay da otelden aldıkları birkaç harita ve rehber kitapla kentin turistik yerlerini ziyaret etmeye karar verdiler. Güz bulabildiği tüm güzel yerleri teker teker not almıştı. Ona telefonundan bakmasını, gezi kitapları kullanmanın eskide kaldığını söylediğimdeyse bana öyle bir bakış atmıştı ki başka bir şey söyleyemeden Karza'nın koluna yapışmıştım. Sonat'a sorduğumuzdaysa tüm gün yatacağını söylemişti. Biz de onu rahat bırakmaya karar vererek otelden çıktık.

Pistin girişi gökyüzünden süzüle süzüle yağan kar taneleriyle kaplanmıştı. İnce beyaz örtünün üzerinde kayıp düşmemesi için Sasha'nın iki koluna girerek içeri adım attık. Dışarıdan daha sıcak olsa da hâlâ serin olan hava yüzümüzde taze bir his bırakırken derin bir nefes aldım. Hazırlanmak için soyunma odalarını ararken içerisinin oldukça kalabalık olduğunu fark ettim. Anında bir panik dalgası vücudumu ele geçirdi. Genelde bomboş pistte kaydığımız için böyle bir pistte insanlara çarpmadan kaymak fazlasıyla zor olacaktı.

Neyse ki soyunma odaları çok temizdi. Yepyeni dolapları, küçük bölmeleri vardı. Kişiye özel banklar, ayakkabı koyma alanları bulunuyordu. Duvardaki askılar bile biraz olsun eskimemiş, paslanmamıştı. Türkiye'nin aksine burada bu spora önem verildiği belli oluyordu. Aynı zamanda benimle hazırlanan birkaç kişi daha vardı soyunma odasında. Çaktırmadan baksam da hiçbirinin yüzü tanıdık gelmiyordu. En azılı düşmanlarımızı burada göreceğimi düşünerek gelmeden önce hepsinin son yarışmalarını birer kere daha izlemiştim.

Hazırlanıp odadan çıktığımda kapının iki-üç metre ötesinde bekleyen Karza'yla karşılaştım. Suratında heyecanını gizleyemeyen bir gülümseme vardı. Elini yakalayıp iyice kavradım. Pistin doluluğu gözümü korkutmuştu. "Bu kadar insan bizim rakibimiz mi?"

Önemli olmadığını anlatırcasına omuzlarını silkti. "Bilmem. Kaç katılımcı olduğunu bilmiyorum."

"Peki hepsi rakibimizse ne yapacağız? Nasıl ilk ona gireceğiz?"

Tam bunu söylediğim sırada pistte bir kız partnerinin yönlendirdiği hareketi karşılayamayarak düştü. Oğlan ona yardım etmek yerine koreografiye devam ederken Karza sırtarak bana döndü. Bu gülümsemenin anlamını biliyordum. Hemen işaretparmağımı kaldırdım. "Hayır!" İrkilip kaşlarını çatı. "Hayır," dedim bir kere daha, bu sefer daha sakın bir sesle. "Diğerlerinin düşmesine sevinen çiftlerden olmayacağız. Rakiplerimizi alçaltmak yerine kendimizi yükseltmeye bakalım."

Karza anında ifadesini değiştirdi. Gururla bakıyordu şimdi. Kolunu boynuma dolayarak iyice kendine çekti. "İşte bu yüzden seni sev..." derken duraksadı. Boğazını temizledi. "Sevgilimsin," diye tamamladı. *Seni seviyorum*, diyecekti. Son saniyede dursa da aklından geçen bu olduğunu anlamıştım.

Çıkmaya başlayalı iki buçuk ay olmuştu ve ikimiz de henüz bu sözcükleri söylememiştik. Şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Zaten Karza da ben de fazla romantik insanlar değildik. Aşırı yılışık

kelimelerden ve davranışlardan hoşlanmıyorduk. Özellikle yanı-
mızda başka insanlar varken yılışık davranmak, birbirimize yapış-
mak hiç bize göre değildi ancak ilk kimin bunu söyleyeceğini de
çok merak ediyordum. Bunu söylemek için doğru bir zaman ve yer
olduğunu düşünmüyordum. Yürekten hissettiğin anda söylemek
gerekiyordu.

Piste çıkmadan hemen önce Sasha kenara oturdu. Soyunma
odasının güvenliğinden emin olamadığım için telefonumu ve cüz-
danımı orada bırakmamıştım. Hazır Sasha oturmuşken eşyalarımı
ona emanet ederek piste çıkmıştım ki önümden bir kız ılık hızıyla
geçiverdi. Saçlarım kızın yarattığı rüzgârla savrulmuştu. Geriye doğ-
ru sendelerken Karza belimden kavrayarak dengemi sağlamama yar-
dımcı oldu. İlk defa bu kadar kalabalık ve boğucu bir pistte kayacak
olmak şimdiden soğuk terler dökmeme sebep oluyordu.

Pistin tüm kenarlarına sıralanmış reklam panoları vardı. Her
birinin üzerindeki ledler onları göz alıcı derecede ışıklandırıyordu.
İçeride o kadar fazla yapay ılık vardı ki rasgele bir saatte gelseniz
gündüz mü yoksa gece mi olduğunu anlayamazdınız. Kalabalığın
arasına karışırken pistteki tüm detayları hızlı bir şekilde zihnimize
kazımaya çalıştım. Donmuş yüzeydeki kayma hissinden, dönüşler-
deki hassaslığa kadar her özelliği bedenime yükledim.

Zar zor da olsa aralarına karışmayı başardıktan sonra Karza eldi-
venlerini düzeltme bahanesiyle bana döndü. “Hiç kimse düşündü-
ğümüz kadar yenilmez görünmüyor,” dedi nefes nefese.

“Burada gerçek hünelerlerini göstermiyor olabilirler,” dedim so-
luklanarak.

Dudağını bükerek etkilenmiş bir ifade sergiledi. “*Açlık Oyunları*
mantığı diyorsun. Zekice.” Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim
yoktu. Karza boş bakışlarımı görünce kaşlarını çatı. “Hani oyunlara
girmeden önce kimse güçlü yanını göstermiyordu ya. Diğer yarış-
macılar öğrenmesin diye. Katniss’e ok kullandırtmıyorlardı mesela,”
diye özetledi kısaca.

“Doğru ya,” dedim gülümseyerek ama hâlâ neden bahsettiğini anlayamamıştım.

“Muhtemelen her zamanki gibi haklısın. Ben de olsam herkesin önünde dörtlü *jump* atmazdım.”

Hafifçe kıkırdadım. “Sanki hayatın boyunca attın da.”

Pistteki diğer patencileri gözlemlemeye devam ettik. Her biri kendi tekniğini ve enerjisini sergiliyordu. Ancak bu sırada dikkatimi çeken şey bir çift oldu. Gözleri vahşice parlıyor, öfkeyle dans ediyor gibi görünüyorlardı. Enerjileri o kadar yüksekti ki etraflarındaki enerjiyi de sömürüyorlardı sanki. Birbirleri haricinde herkese meydan okur gibi bir halleri vardı.

“İşte şu çift,” dedi Karza parmağıyla işaret ederek. “İşte onlardan korkabiliriz.”

Omuzlarımı umursamazca silktim. “O kadar yarışma videosu izlememe rağmen hiç görmedim. Muhtemelen yeni bir çift. Yeni çift olduğuna göre çok da önemsemeye gerek yok.”

“İklim,” dedi Karza eliyle ensemi ovarak.

“Hımm?” diye sordum çifti izlemeye devam ederken.

“Biz de yeni çiftiz. Bayağı bir yeniyiz hatta.”

Kafamı çevirip gözlerine baktım. “Doğru ya. Bizi unuttum. Neyse, istisnalar kaideyi bozmaz.”

“Biz burada istisna oluyoruzdur umarım.”

“Yarın burada istisnanın tarihini yazacağız,” dedim ve parmak uçlarımda yükseldim. Karza anında içgüdüsel olarak kollarını bedenime sardı. Dans edeceğimizi falan sanmış olmalıydı ve ben ona uzanmaya devam ederken afalladı. İki elimi birden ensesine dayayarak pistin ortasında, onlarca insanın gözlerinin önünde Karza’yı tutkuyla öptüm.

Çekildiğimde öylece kalakaldı. Şaşkın bir ifadeyle etrafına bakıp gözlerini kırptırdı. “Otele mi dönsek ya?” dedi kesik nefesler alarak.

“Bu kadar ısınmanın yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başıyla onayladı. “Yeter de artar.” Elimi kavrayıp kimseye çarpmamak için dikkatli bir şekilde çıkışa yöneldi. “Ayrıca kalabalıklaşmaya devam ediyor. Biraz daha insan gelirse pistte nefes alacak oksijen kalmayacak. Zirvede bırakalım.”

Benim adıma gayet uygun bir teklifti. Zaten kendimi biraz olsun rahat hissetmemiştim bu pistte. İçimde kötü bir hisse neden olmuştu.

Pistten bize verdiği süreden erken çıkmamıza rağmen Sasha hiçbir şey demedi. Bu noktadan sonra bizi zorlamayacaktı anlaşılan. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmiştik. Haftalarca yaptığımız antrenmana bir saat eklemek veya çıkarmak çok bir şey değiştirmeyecekti.

O akşam üç aile ve Sasha bir araya gelip güzel bir restorana gittik. Fikir İpek teyzeden çıkmıştı. Yarışma öncesi iyi vakit geçirebilmemizi ve moral depolamamızı istemişti. Oldukça iyi bir plan olduğunu söyleyebilirdim. Herkes sohbete fazla dahil olamasa da zaten biz beş genç olarak ortamın enerjisini yüksek tutuyorduk. Böylesine önemli bir yarışmadan hemen önce sinir krizleri geçirebilecekken en sevdiğilerimle beraberdim. Buna odaklanmaya çalıştım ve her şeyin güzel geçeceğini defalarca kendime hatırlattım.

Yarın büyük gündü.

Ninova

Babamın yüzü anında düştü. Kaşlarını kaldırarak anneme bir bakış attı. “Sana da günaydın Derya.”

Annem cevap vermek yerine arkasını döndü ve yatağını toplama-ya gitti. Yastığına ve yorganına vurduğu her darbede bir toz bulutu kalkıyordu.

“Hadi sen odana geç istersen babacığım,” dedim. Ortam daha fazla gerilmeden annemle babamı birbirlerinden uzaklaştırmalıydim.

“İyi fikir,” dedi ve hafifçe yanağımı sıktıktan sonra ağır, bitkin hareketlerle odasının yolunu tuttu.

Birbirleriyle olan atışmalarına yıllardır o kadar alışmıştım ki bu küçük laf atmalar biraz olsun canımı sıkıyordu. Küçükken ne kadar fazla kavga ettiklerini dün gibi hatırlıyordum. Her gece kendi kendime, *Lütfen boşanın*, dediğimi de hatırlıyordum. Bazen evliliklerin süresinin dolduğuna inanırdım çocukken de ve ilerlemeyen bir şeyi itelemenin mantığı yoktu. Olmuyorsa en iyisi yetişkin iki insan olarak yapmaları gerekeni anlamaktı. Benim ebeveynlerim bu konuda biraz geç kalmış olsa da en azından sonunda üçümüz için de sağlıklı olan kararı vermişlerdi.

Babam uzaklaştıktan sonra anneme döndüm. Göz göze geldiğimizde omuzlarını silkip gülümsedi. İkimizin de aynı şeyi düşündüğüne emindim. Önümüzdeki iki gün boyunca annemi ve babamı birbirlerinden ne kadar uzak tutarsam o kadar iyiydi. Bu kadar stresli bir günde bir de tartışmalarını dinleyemezdim ve aynı ortama girdikleri anda çenelerini tutamayacaklarını da biliyordum.

Annem bana kostümleri hazır etmemi söyleyip bir kahvaltı tabağı hazırlamaya indi. Yarışma için giyineceğim kostümleri düşündükçe heyecanlanıyordum. Mavi olanı da lacivert olanı da Karza’yla defalarca test etmiştik, hiçbir sorun çıkmamıştı. İlk seferinde bu kadar rahat kıyafetler bulmayı, daha doğrusu diktirmeyi başardığı için Sasha’ya minnettardım.

Kahvaltı tabağında çok bir şey yoktu. Kanada’da son derece popüler olan akçaagaç şuruplu pankekler, soslu sosis ve pastirmalar

gözlerimin önünde uçuşsa da bunları yiyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden annem yalnızca bayılmamama yetecek miktarda bir tabak hazırlamıştı. Biraz omlet, bir kâsenin yarısı kadar meyve salatası ve yarım bardak kahve. Günü geçirebilmem için yeter de artardı bile.

Kostümümü giyindikten sonra annem pürdikkat saçlarımı yapmaya koyuldu. Önce bir atkuyruğu yaptı, ardından bu kuyruğu öreerek topuz haline getirdi. Saçlarım hazır olduktan sonra Güz ve Tamay'ı çağırdım. Tamay makyaj konusunda benden çok daha iyiydi.

Diğer yarışmacıların bu tarz konularda profesyonellerden yardım aldığını biliyordum. Benim tercihimin annem ve arkadaşımın yanı sıra olması, bu şekilde daha rahat hissettiğim içindi. Saçımı ve cildimi beni tanımayan birinin hazırlamasındansa en yakınlarımın hazırlaması daha iyiydi. Güvenli ellerde olduğumu bilmem daha önemliydi.

Saçım ve makyajım hazır olduktan sonra otel terliklerini çıkardım. Kostümümün eteğinin arkasını saç spreyiyle fazla hareket etmemesi için sabitledim. Herkesin biraz çekilmesini rica ettikten sonra odanın boş kalan alanında birkaç kere dönüp atlayarak her şeyin rahat olduğundan emin oldum. Eteğim hafifçe dalgalanıyor ama kontrol altında kalıyordu. Makyajım yüzümde bir katman varmış gibi hissettirmiyordu. Topuzum düşecek gibi gelmiyordu. Hazırdım.

Annemin, Güz'ün ve Tamay'ın bakışlarını fark ettiğimde başka birini izliyorlarmış gibi geldi. O gözlerin sabitlendiği kişi olarak kendimi görmem zordu. Üçü de beni baştan aşağı süzerken gözleri parlıyor ve gururla gülümsüyorlardı. Büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Annem bile.

“Çok güzel oldun,” dedi Güz neredeyse ağlayacak gibi.

Güz'ün ses tonunu duyduğunda Tamay gözlerini devirdi. “Kız yarışmaya gidiyor kanka, evlenmiyor,” diyerek güldü ve gelip ellerini iki omzuma koydu. Gözlerimin içine baktı. “Muhteşemsin. Güçlüsün. Yeteneklisin. Hırslısın. Sen bir kraliçesin ve şimdi bunu herkese gösterme vakti.”

Sözleri içimdeki heyecanı katladı. Ama yine de kendimden normalde bekleyeceğim üzere korku dolu hissetmiyordum. Heyecanım arttıkça kendime olan güvenim pekişiyordu.

Otelden ayrılmak için hazır olduğumuzda herkesi toparlayarak piste gitmek üzere yola çıktık ve binaya varana kadar bir an olsun Karza'nın elini bırakmadım. Bir güç kaynağı gibi sıkı sıkı tutundum parmaklarına.

Yarışma alanına vardığımızda içimde karmakarışık duygular cirit atıyordu. Defalarca yurtdışında yarışmış olmama rağmen hiç bu kadar yüksek kademeli bir yarışmaya katılmamıştım. Bu sadece bir yarışma değildi benim için. Kendi sınırlarımı zorlayacağım, yeteneklerimin zirvesini yaşayacağım ve bunu herkese gösterebileceğim bir fırsattı.

Binanın kapısından girdiğimizde Karza'yla durup herkesle vedalaştık. Bize defalarca iyi şanslar dilemelerini dinledik. Teker teker cevaplarırken yüzümüzdeki gülümsemeler bir an olsun silinmedi. Sasha ve Karza'yla kaldığımda derin bir nefes verip Karza'nın gözlerine baktım.

Yalnızca bakışlarımı okuyup gülümsedi. "Sorun yok. Ben buradayım. Bu pistin Ankara'daki pistten hiçbir farkı yok. Oraya çıktığımızda her zamanki gibi yalnızca ikimiz olacağız."

Başım la onayladım. Salondaki atmosfere bir göz attık beraber. Her şey hem göz korkutucu hem de büyüleyiciydi. Büyük arenaya yayılan tribünlerde neredeyse boş yer yoktu.

Sasha ikimize de ceketlerimizi ve patenlerimizi giymemizi söyledi. Isınmak üzere biraz pistte zaman geçirebilecektik. Diğer yarışmacılar tıpkı dün olduğu gibi yine buzun üzerindeydi. Patenlerimin bağcıklarını bağlamaya koyulduğumda ellerim titrediği için yapamadığımı fark ettim.

"Bekle," dedi Karza ve kendi bağcıklarını hallettiği gibi önümde diz çöktü. "Biraz şöyle getir," diyerek dizinin üzerine yasladı ve iyice sıkarak bağcıkları deliklerinden geçirmeye başladı. O bunu yaparken

başımı kaldırıp etrafa bir göz attım. O sırada birkaç kişinin telefonlarıyla bu sahneyi kayda aldıklarını fark ettim. Endişeyle Sasha'ya baktım. Ona olan biteni gösterecektim ancak o çoktan her şeyin farkındaydı.

Bilmiş bilmiş sırıttı. "Artık böyle İklim. Alışacaksın. Yalnızca ülke çapında değil, tüm dünyada bir çiftsiniz. Yaptığınız her şey her an internette olabilir."

Yutkunarak hiçbir şey demeden önüme döndüm. Karza bağcıklarını bağlamayı bitirdiğinde ceketlerimizi giydik ve ısınmak üzere piste adım attık. Yaklaşık kırk beş dakikamız vardı. Ayaklarımın altındaki buzun sert ama huzur verici dokusunu hissettiğimde derin bir nefes verdim. Anında tüm endişelerim uçup gitmişti. Kendi kendime, *Buzda kaymak ve rüzgârı yüzümde hissetmek varken neden yürüyeyim ki?* diye düşündüm.

Pistin kenarında bulunan antrenörler ve diğer yarışmacılar performanslarını sergilemek için hazır ve oldukça hırslı görünüyordu. Pistin ortasında tavana yerleştirilmiş devasa bir ekran, yarışmacıların performanslarını yakından çekip canlı bir şekilde yayınlamak üzere hazırды. Atmosferin içinde kendime bir yer bulmaya çalışırken Karza'nın güven verici dokunuşlarıyla aidiyeti hissettim. Bu ana, bu zafere aittim.

"Karza, içimde bir his var."

"Nasıl bir his Buz Perisi?" derken dokunuşlarını boynumda ve ensemdede gezdirdi.

"Önsezi gibi. Her şeyin yolunda gideceğini biliyor gibiyim."

Ve sahiden de öyle oldu. Tüm pist boşaltıldıktan sonra sırayla tüm yarışmacılar çağrılmaya başladı. Tüm zihinsel stresin zirveye çıktığı bu süre boyunca Karza'yla birbirimize tutunarak ve Sasha'nın motive edici sözlerini dinleyerek sakinleşmeye çalıştık. Ardından adımız anons edildi. İklim Akağaç ismini telaffuz etmeyi pek beceremeler de Karza Dinçer'de hiç zorlanmamışlardı.

Buzun üzerine çıktığımızda tüm dünya dönmeyi bıraktı. Pozisyon alırken Karza gözleriyle konuştu: *Bu iş bizde.*

Başımla onayladım. Müzik başladı.

İlk üç saniye boyunca hareket etmeden pozisyonumuzda kaldık ve sonra koreografiye başladık. Başımı dikleştirdim ve azılı düşmanım olması gereken kişiyi getirdim gözlerimin önüne. Aramızdaki gerginlik makasla kesilir seviyedeydi. Yasağın getirdiği bir tutkuyla kaymaya başladık. Yavaş yavaş başlayan koreografimiz çok geçmeden birbirimizi öldürmemek için zor durduğumuzu anlatan vahşi bir performansa dönüştü. Kendi bölgesini korumak için savaşıyor iki yırtıcı hayvan gibi bir tutunuyor bir itiyorduk birbirimizi. Keman sesiyle anın büyüünde kayboldum. Zihnimde hiçbir düşünce yoktu Karza'dan başka. Ve müziğin yükseldiği kısımda tüm tüylerimde bir ürperme hissettim. Tarif edilemez bir duyguydu. Kısa programda inanılmaz bir performans sergilediğimizi o an biliyordum.

Bittiğinde ikimiz de nefes nefeseydik ve ikimizin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Karza birkin bir halde kollarını omuzlarımın etrafına dolayıp sarıldı. Alnıma, ne yaptığının farkında bile olmadan rasgele bir öpücük kondurdu. Skorumuzu öğrenmek için çıktığımızda ikimizin de alnından terler dökülüyordu ancak Karza çok daha fena durumdaydı. O kadar sıcaklamıştık ki ceketlerimizi bile giymeden direkt bekleme salonuna geçtik. Ekran karşımızdaydı. Az sonra orada kaderimizi belirleyecek olan sayı belirecekti.

Derin bir nefes alarak tüm puanların gelmesini bekledik. Karza buz gibi olan ellerimi kavramış, soluk soluğa da olsa hohlayarak ısıtmaya çalışıyordu. Sasha ise diğer yanımdaydı. Bir elini dizime koymuş, pürdikkat ekranı izliyordu.

O esnada ekranda bir sayı belirdi: 84,45

Birinci sıraya yerleşmiştik. Neredeyse ağlayacaktım. Karza bir anda nefesini tutarak bana baktı. İkimiz de buna inanamıyorduk. Kısa programda birinci sıradaydık. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve Sasha bir anda ayağa kalkıp ikimizi de kocaman kucak-

ladı. “Bunun daha yarını var ama başardınız,” dedi titrek bir sesle. Serbest programın daha önemli olduğunu biliyorduk elbette ancak bu az önceki zaferimizi kutlamamamız için bir sebep değildi. 84,45 neredeyse bir dünya rekoruydu. Bunu kabul edip dönecektik oteli-mize.

Karza bir kere daha elimi kavrayıp gözlerimin içine baktı. “Başardık Buz Perisi.”

Bölüm 57

19 Mart 2024

Dünya Şampiyonası ikinci gün.

“Yirmi çift var,” diye açıkladı Sasha. Buz pisti dünden sonra hiç korkutucu gelmiyordu gözüme. Pistin ötesinde o beyaz ışıkların altında birinciliği görür gibiydim. Dün ilk ona girmeyi bile planlamamışken rekor kırmıştık. Kısa programdan sonra birinci olma ihtimalimiz olduğuna inanmakta güçlük çekiyorduk. İlk on demiştik. İlk üç imkânsız demiştik. Ama artık birinci olma ihtimalimiz bile vardı.

“Sonuncusunuz,” dedi Sasha. Yani piste son çıkacak çift bizdik. Bu kesinlikle kötü bir şey değildi. Hatta avantajımızaydı. Bekleme süremiz uzun olsa da diğer çiftlerin hepsinin nasıl kaydığını, kaç puan aldığını görme şansımız olacaktı. Hepsini teker teker eleyerek aklımızdan aşağı yukarı bir liste çıkarma şansımız vardı.

Sıramızı beklerken Karza da ben de yerimizde duramıyorduk. “Hikâyeyi unutma İklim,” diye hatırlattı Sasha. Haftalar boyunca çalışmamıza rağmen hâlâ Karza’ya nefretle bakma kısmını aksattığım anlar oluyordu. Dün tamamen odaklandığım için böyle bir şey olmamıştı ancak bugün çok daha fazla heyecanlıydım. Birincilik fikri beni tümüyle telaşa sürüklüyordu. Ellerim buz keserken ve karnım ağrırken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Yürümekten daha iyi bildiğim bir şeyi, patenle kaymayı unutabilmişim gibi hissediyordum.

Dünden sonra isimlerimiz sosyal medyada patlamıştı. Herhangi bir sosyal medya platformunda etiketler kısmına adımızı soyadımızı yazdığımızda onlarca değil, yüzlerce video çıkıyordu artık karşı-

mıza. Dünkü performansımızın kaydı çeşit çeşit açıyla, daha önce hiç duymadığım müziklerle kısa klipler halinde yayınlanıyordu. Bu sayı gittikçe daha da artıyordu. Artık yalnızca ailemizin, antren r m z n ve ülkemizin baskısı yoktu üzerimizde. Bir hayran kitlemiz olu mu tu ve ne kadar yeni olursa olsun bizi destekleyenleri yüzüstü bırakmak istemiyorduk.

“Tüm seyircinin nefretten a ka ge i inizi hissetmesini istiyorum. Vah etten zarafete aktı ınızı herkes görecek,” diye ekledi Sasha ve ayağa kalkıp ellerini ikimizin de kıyafetlerinde gezdirdi. “Rahatsınız değil mi, bir sorun yok?” Ba ımızla onayladık. Kost m m o kadar rahattı ki varlığını hissetmiyordum bile.

Hayatımızın performansını sergilemek üzere el ele tutu tuk vakit geldiğinde. İsmimiz okundu. Buza adım attık. Seyirciye d ne nazarın çok daha yüksek bir özgüvenle selam verdik. Tezahürat farkı muazzamdı. Bizi sevmi lerdi. D n ismimizi bile bilmezken bugün adlarımızı kullanarak tezahürat yapıyorlardı.

Buzun ortasında durduk. Pozisyonlarımıza geçmeden önce Karza gözlerimin içine bakıp gülümsedi. “Hazır mısınız?”

Derin bir nefes verdim. “Do u tan hazırım.”

Aramızda yaklaşık iki metre olacak şekilde ayrıldık. Birbirimize uzanıyormu  ama birileri bizi tutuyormu  gibi eğilerek pozisyonlarımızı aldık.  eli imin ucundaki tırtıkları buza sertçe taktım. Karza da aynısını yaparken herkesin nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum sanki.

Buzun üzerinde zamanın nasıl aktığını anlamadı ınız ve hareketlerinizi kontrol edemedi iniz zamanlar oluyordu. Buz size hâkim oluyordu ve her şey akışında, m kemmел bir şekilde ilerlerken yalnızca kendinize g venmeniz gerekiyordu. Müzik ba ladı ı andan sonra olan bitenler tam olarak bu  ekildeydi. İlk otuz saniye,  eliklerimizin kayı ından hareketlerimizin akışına kadar her şey mükemmeldi. Binlerce kez yapmı tık bu koreografiyi; o bizi tanıyor, biz de onu tanıyorduk artık. Vücutlarımız da çoktan birbirini ezberlemi ti.

Manevraları teker teker yaparken tüm seyircinin bizimle yükseldiğini hissedebiliyordum. Müziğin hızlandığı zamanlarda artık çiftin birbirine âşık olduğu sahnelere geçmiştik. Duygularını kabullenmişlerdi. İnkâr sahneleri geride kalmıştı. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak kaydığımız anların hepsinde sanki karşımda yalnızca Karza vardı ve diğer her şey bulanık bir film şeridi gibi akıp gidiyordu. Beni tüm gücüyle tutarak eğildiği, buzda uzandığımız ve neredeyse dudaklarımızın buluşacağı kadar yakınlaştığımız pozisyonda kalabalığın delirdiğini duyabiliyordum. Aramızdaki tansiyon yükseldikçe seyircinin heyecanı da artıyordu.

Ölüm *spiral*'inde ve sonraki birleşmemizde seyirciler neredeyse çılgına döndü. Nefretten doğan bir aşkın tutkusunun ne kadar güçlü ve karşı konulmaz olduğunu gösterdiğimiz bu sahnede alkışlar pisti inletiyordu âdeta. Müziğin mükemmel zamanlaması, bizimle beraber yükselmesi ve tam olarak anı seyirciye geçirmesi de bir o kadar etkileyiciydi. Neredeyse tüm hareketlerimiz bitmiş sayılırdı.

Son iki hareketimizin kaldığı, finale yaklaştığımız sırada Karza'nın kolları sıkı sıkı belime dolandı. Beni fırlatacağı hareketlerden biriydi bu. Kaç kere yaptığımızı bile bilmiyordum. Ayaklarım yerden kesildiğinde kendimi havada dönerken buldum. *Bir*, diye saydım içimden. İkinciye de döndüm ancak üç gelmedi. Bunun yerine kalçamın kenarı buzla buluştu. Kendimi toparlamaya çalışırken dizimi çarptım. Sürüklenerek buzun üzerinde metrelerce kaydım. Ayağa kalkmak istediğimde başaramadım. Yalnızca kalçamı ve bacağımı değil, pistin kenarına vurarak durduğum için kafamı da çarpmıştım.

Son on saniye, diye düşündüm. Şimdi değil. Buraya kadar gelmişken son on saniyede düşmüş olamam. Bu gerçek değil. Bu adil değil. Emeklerimin karşılığı bu değil. Sanki birincilik parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Karza'nın kaymaya devam etmesi gerekiyordu. Koreografiye sadık kalarak gerektiği gibi bitirmeliydik performansımızı ama Karza devam etmedi. Bana doğru kayıyordu. Yalpalayarak ayağa kalktığım-

da yanıma varmıştı. Kaymaya çalıştığımda korkunç bir acı dalgası tüm vücuduma yayıldı. Ayakta durmam imkânsızdı. Vücudumun yarısı tamamen uyuşmuş gibi hissediyordum.

“Devam et,” dedim Karza’ya neredeyse yalvaran bir sesle. O kayarsa ben de ona yetişebilirdim. En azından son anda toparlayabilirdik. En azından son on saniyede alabileceğimiz tüm puanları kaybetmezdik. Bir yerde tutabilirdik. Kendimi kandırdığımın farkındaydım ama başka çaremiz yoktu. “Bitirmemiz gerekiyor.”

Müziğin bitmesine çok az kalmıştı. Pistin ortasına geçip final pozunu vermemiz gerektiği anlardı ama Karza gitmiyordu. Defalarca ona birimiz düşerse diğerinin hiçbir şey olmamış gibi devam etmesi gerektiğini tembihlemiştim. Onlarca kez bunu provalarda yaşamıştık. Hepsinde dediğimi yapmıştı ama şimdi bunu yapmıyordu.

Söylediklerimin hiçbirine cevap vermedi. Beni zarif hareketlerle kucağına aldı. Bedenimin tamamını kucağında, güvende tutarak müziğin sonlarında doğaçlama yaparak benimle kaydı. Diz çöktü, buzda süzüldü, kendi etrafında döndü. “Karza,” dedim çaresizce. “Birincilik ne olacak?”

Trajik bir son havası verir gibi müziğin son bulduğu anda dramatik bir hareketle pistin ortasında durdu. Sevdiği insanı kollarında yitirmiş gibi bir pozla performansımıza son verdi. Ayağa kalkmadan önce birkaç saniye bekledi. Göğsü hızla inip kalkarken alnından ter damlaları düşüyordu. Gözlerimin içine baktı. Sakince gülümsedi.

“Birincilik yalnızca üzerinde sayı yazan bir metal parçası Buz Perisi.”

Karza’nın kolları bedenimi dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi kavrarken yutkundum. Âdeta dilim tutulmuştu ve hiçbir şey söyleyemiyordum. Kesik kesik nefes alırken ağlamamak için gözlerimi kapatıp dilimi damağıma bastırdım. Aynı anda onlarca duyguyu hissediyordum kalbimde.

Gözlerimi açtığımda Karza alnını alnıma dayadı. “Seni seviyorum İklim.”

Ağlamam bir anda bir gülümsemeye dönüşmüştü. Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Elimi onun ensesine yerleştirdim. “Ben de seni seviyorum.”

Ve işte orada, yüzlerce seyircinin önünde, canlı yayında, beni kucağında sıkı sıkı tutarken buluştu dudaklarımız. Vücudumdaki acı o saniyeler boyunca uçup gitmişti sanki. Zaman dururken başından beri çalıştığımız hikâyenin o kadar da yabancı olmadığını anladım. Nefretten doğan, hırsla alevlenen, tutkulu bir aşka dönüşen bu hikâyeyi aslında oldukça iyi tanıyorduk. Bu zaten bizim hikâyemizdi.

Devam edecek...

Hikâye henüz bitmedi...

Dünya Şampiyonası'ndan sonra üçüncü olarak döndük ülkemize. *Bronz madalyalarımızla.*

Birinci olmaktı hayalimiz ama düşüşüm ve ondan sonraki hareketlerin hiçbirini yapmamamız bizi üçüncülük konumuna getirmişti. Biraz hayal kırıklığı vardı elbette. Ama üçüncü olmamız bile gururlanabileceğimiz bir durumdu. Dünya çapında adımız duyulmuştu. Bundan sonra ünlü birer buz patencileriydik. Dünyanın her bir yanından destekçilerimiz vardı. Yarışmadan, doping testlerinden ve çeşitli görüşmelerden sonra dönüş yolu boyunca Sasha'nın dilinde rüy bitmişti. Üçüncü olmamızın bile mükemmel bir şey olduğunu hatırlatıp duruyordu. İlk on hayali kurarak geldiğimiz yarışmadan bronz madalyalarla ayrılmamız için mutlu olmamız gerektiğini söylüyordu. Tanıdığımız ve tanımadığımız herkes bizimle yürekten gurur duyuyordu.

Döndükten sonra uzun süre antrenman yapmamıza gerek yoktu. Sasha bize istediğimiz kadar tatil yapabileceğimizi söylemişti. Yatağım ve odama kavuşmamın üzerinden bir gün geçmişti. Hiçbir şey yapmadığım güzel bir gün. Bir ara Güz ve Sonat kutlama keki pişirip getirse de yiyecek iştahım yoktu. Pek fazla muhabbet edemedim onları eve yollamıştım. Beynimi kurcalayan düşünceler ve parmaklarımı karıncalandıran hırs yüzünden uyuyamıyordum bile. Ardından bir gün daha geçti ve ben daha fazla dayanamadım. Bu hikâye burada bitemezdi. Üçüncülükle yetinmeyecektim.

Ertesi günün sabahında hem Karza'ya hem de Sasha'ya piste gelmeleri için mesaj attım. Sasha'nın bu mesajı gördüğü gibi savurduğu

küfürleri tahmin edebiliyordum ancak bu kararımı hemen onlarla paylaşmam gerekiyordu. Çünkü ne kadar hızlı hazırlanırsak o kadar avantajımız olacaktı. Elim ayağım titreye titreye, anneme söylemeden gizlice çıktım evden.

Mesajlarımdan yaklaşık iki saat sonra hava güneş ışıklarına aldanıp ısınırken üçümüz pistte buluştuk. Herkesten önce vardığım için çoktan patenlerimi giymiştim. Buzdaydım. Ancak Karza patenlerini yanına bile almadan gelmişti. Bu beni güldürmüştü doğrusu. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Durum Sasha için de aynı olduğundan saçları karmakarışık bir şekilde varmıştı piste. Gözleri yarı açık yarı kapalı görünüyordu. Tatilini bozduğum için bana kızgın olmalıydı.

Onları kocaman bir gülümsemeyle karşıladım. “Teşekkür ederim geldiğiniz için.”

Karza sırtarak ellerini yumruk yaptı ve pistin kenarındaki duvara dayadı. Sasha da hemen yanındaydı. “Umarım ikimizi de yatağından kaldırmanın iyi bir sebebi vardır Hava Durumu,” dedi çatık kaşlarıyla.

“Var,” dedim. “Dünya Şampiyonası’nda üçüncü olmamızla gurur duymamız gerektiğini biliyorum ama bu yeterli değil.”

“Eh,” dedi yarı gülerek alaylı bir şekilde. “Zamanı geri sarıp yarışmayı tekrarlayamayız ya hayatım. Birinci olmadıysanız ne olmuş yani? İnsanların kalbini kazandınız.”

Bu kesinlikle Sasha’nın söyleyeceği türden bir şey değildi. Bir an önce konuşmayı bitirmek ve eve gidip yatmak istediği için kısa kesmeye çalıştığını düşündüm.

Başımı sertçe iki yana salladım. “Yetmez.”

“Planın ne o halde Buz Perisi? Burada olduğumuza göre bir karar vermiş olmalısın,” dedi Karza yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. Aklımda bir şeyler olduğunu biliyordu ve kendinden emin duruşuna bakılırsa buna uyum sağlamaya çoktan hazırды.

Derin bir nefes vererek evden çıkmadan önce açtığım internet sitesini gösterdim onlara telefonumdan. Kocaman, kalın harflerle bir başlık ve bir tarih yazıyordu üzerinde.

Milano-Cortina 2026 Kış Olimpiyat Oyunları

6-22 Şubat 2026

“Yapma İklim,” dedi Sasha alnını ovalayarak. “Daha iki sene var.”

“Her dakikasını değerlendirmemiz gereken iki sene,” diye yanıtladım.

Sasha şikâyet edercesine elini salladı ve Karza'ya döndü. “Senin bu sevgilinin hırsını ne yapacağız?”

Karza gülümsedi. Sasha'yla kurduğu göz temasının ardından bana döndü. “Ben onun hırsına âşığım.”

Yutkundum. Sasha bir telefon ekranına bir bana bir Karza'ya bakıyordu. Bıkkın yüz ifadesi trajikomikti. “İkiniz de bunu istiyor musunuz? Dünya Şampiyonası yüzünden gaza gelip yarı yolda vazgeçmeyin sonra?”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Vazgeçmeyiz, değil mi?” diye sordum Karza'ya.

“Asla,” diye yanıtladı.

Sasha yarı uykulu gözleriyle ekranı uzun uzun inceledi. Gözleri bir yukarı bir aşağı hareket ederek yazıda gezindi. Bir süre düşündü ve başını iki yana sallayarak derin bir iç çekti.

“O zaman ver elini olimpiyatlar.”

Teşekkür

Kitaplarım arttıkça teşekkür edecek insan sayım da artıyor... Yalnızca birkaç kelimeyle başlayan bu serüvende kocaman bir aile olduğumuz için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Her zaman olduğu gibi ilk teşekkürüm sevgili okurlarıma. Bunu okuyan sevgili okurum, her neredeyse ve her kimsen Zirve Ötesi serisinin ilk kitabına, İklim'in hikâyesine ortak olduğun için çok teşekkür ederim. Sen olmasan hayallerim gerçekleşmezdi. Sonsuza kadar tüm okurlarımı çok seveceğim.

İkinci teşekkürüm aileme:

Kitabı yazarken kafayı yememe engel olan annem, sürekli odamın kapısını aralayıp, "Bu hızla gidersen iki haftaya bitireceksin kitabı," diyen babam, sık sık mesaj atarak kafamın rahatlamasını sağlayan teyzem, istediğim tüm içerikleri arka arkaya listeleyen ve aklıma takılan her soruda telefonu açan Serenay, ne zaman bir şey rica etsem bunu yüce gönüllülükle yerine getiren Naz, ben kelimelerle boğuşurken, "Beş dakika ara versene," diyerek bana en sevdiğim laktozsuz sütlü, yumuşak içim, ekstra espressolu karamel macchiato getiren erkek arkadaşım Nihat.

Ve elbette her günümü binlerce kat güzelleştiren kedilerim Mikasa ve Azula.

Benim bu kitapta ne kadar emeğim varsa sizin benim sakın kalmamda o kadar emeğiniz var. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Üçüncü teşekkürüm bu hikâyeye büyük bir emek veren beta okur grubuma:

Öncelikle Twitter'da sahte bir hesap açarak beni ölümüne savunan, ama çok geçmeden kim olduğunu anladığımız duygusal topum Begümay.

İklim karakteriyle karşısında canlı kanlı bir insan varmış gibi kavgaya ederek ekran başında sinir krizleri geçirse de bunu belli etmemeye çalışan sinir küpüm Damla.

Yetişemediğim her konuda ve her dedikoduda bana özet geçen kızıl kıvırcığım Filiz.

Düzenli olarak kitaptan ne kadar zevk aldığını belirten ve beni daha da fazlasını yazmaya teşvik eden neşe kaynağım Simten.

Karakterlere en az benim kadar bağlanan ve Sonat'la Tamay'ın hikâyesini bir an önce yazmam için bana *tatlı tatlı* zorbalık eden parlak güneşim Yasemin.

Her sorumda sıkılmadan yanıt veren, buz pateniyle ilgili bildiğim tüm yanlışları düzelten ve bu hikâyenin teknik açıdan hatasız bir şekilde elinize ulaşmasını sağlayan eski milli sporcu ve arkadaşım İklim Şentunalı...

Bu kitap insanların içini ısıttığı kadar siz de benim kalbimi ısıtırsınız.

Ve elbette İndigo Kitap ailesinden bahsetmezsem olmaz. Öncelikle bu kitabı mükemmel bir zamanlamayla sizlere yetiştiren yayıncım Yasin Öksüz, harika bir iletişim içinde olduğum, tüm dosyayı ince ince işleyen editörüm Hümanur Turan ve elbette hayalimdeki kapağı gerçekleştiren Ahmet Uzun. Verdiğiniz tüm emek için çok teşekkür ederim.

İkinci kitapta görüşmek üzere!

www.indigoldtap.com ISBN: 978-625-6772-59-5

9 786256 772595

indigo

- /indigoldtap
- /indigoldtap
- /indigoldtap